СВЕТЪТ НА ТРИЛЪРА

БЕСТСЕЛЪРОВИЯТ АВТОР НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС”

НЕЛСЪН ДЕМИЛ

& ТОМАС БЛОК

МЕЙДЕЙ

Издателска къща
КОМПАС

„ЗАВЛАДЯВАЩ, ПЛАШЕЩ И ЯРОСТНО НАПИСАН РОМАН ... ЕДНА ИСТОРИЯ НА СУРОВ СЪСПЕНС.”

НЮ ЙОРК ТАЙМС БУК РИВЮ

НЕЛСЪН ДЕМИЛ, ТОМАС БЛОК
МЕЙДЕЙ

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Секретен опит на Пентагона с нова бойна ракета. По фатално стечение на обстоятелствата ракетата удря свръхлуксозен въздушен лайнер. Самолетът е разхерметизиран, има убити. Загинал е и екипажът. Един пилот аматьор се опитва да овладее ситуацията. Но на земята действат други сили. Пъзелът от политически машинации, финансови интереси и кариеристични игри води до едно: унищожаване на самолета и хората. Но срещу генерали, застрахователи, авиационни директори с цялата си сила се опълчва един корав мъж, който иска да остане жив, иска сам да разплете кълбото от срамни тайни…

НЕЛСЪН ДЕМИЛ Е НЕОСПОРИМ МАЙСТОР НА ТРИЛЪРА. ВСИЧКИ НЕГОВИ РОМАНИ СА БЕСТСЕЛЪРИ. ТАЗИ МУ КНИГА, СОЧЕНА КАТО БЕЗСПОРНО ПОСТИЖЕНИЕ, Е НАПИСАНА С ПОМОЩТА НА ВЪЗДУШНИЯ АС ТОМАС БЛОК.

Авторите биха искали да благодарят на Мел Паркър за прецизната му редакторска работа

УСПЕХ ЧЕТИРИ ПОЛЕТА В ЧЕТВЪРТЪК СУТРИНТА ВСИЧКИТЕ ПРОВЕДЕНИ ПРИ НАСРЕЩЕН ВЯТЪР ОТ ДВАДЕСЕТ И ЕДНА МИЛИ В ЧАС ИЗЛИТАНЕ САМО С МОЩНОСТТА НА ДВИГАТЕЛЯ СРЕДНА СКОРОСТ ВЪВ ВЪЗДУХА ДВАДЕСЕТ И ЕДНА МИЛИ В ЧАС НАЙ-ДЪЛГИЯТ ПОЛЕТ ПРОДЪЛЖИ ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ СЕКУНДИ ИНФОРМИРАЙТЕ ПРЕСАТА ЩЕ СЕ ПРИБЕРА У ДОМА ЗА КОЛЕДА.

Телеграма до почитаемия Милтън Райт от Кити Хоук, Северна Каролина.

17 декември 1903 година

МЕЙДЕЙ — От френски: m’aidez — помогни ми. Международен радиосигнал за помощ, който се изпраща от самолети и кораби, изпаднали в беда.

1.

Очертал силуета си на фона на тъмносиния хоризонт на стратосферата, Полет 52 на Транс-Юнайтид пътуваше на запад към Япония.

От време на време облаците под самолета се разкъсваха и капитан Алън Стюарт съзираше части от Тихия океан, окъпан от лъчите на яркото слънце. Постоянната ударна вълна, породена от свръхзвуковата скорост на гигантския самолет, се отдалечаваше от крилете му и, невидима за човешкото око, продължаваше надолу към водите на океана.

Капитан Стюарт погледна приборите пред себе си. Бяха изминали два часа и двадесет минути от излитането на самолета от Сан Франциско. Стратън 797 поддържаше постоянна средна скорост от деветстотин и тридесет мили в час. Навигационните уреди, снабдени със сателитна връзка за осъвременяване на информацията, бяха единодушни, че Полет 52 се движи по план. Стюарт вдигна папката, поставена на панела, който го отделяше от втория пилот, и погледна отново летателния план. След това съсредоточи вниманието си върху електронните дисплеи, указващи местоположението им: сто шестдесет и един градуса и четиринадесет минути на запад, четиридесет и три градуса и двадесет и седем минути на север. Намираха се на две хиляди и сто мили западно от Калифорния и на хиляда и петстотин северно от Хаваите.

— Движим се по план — констатира той.

Първи офицер Даниел Маквери, вторият пилот, погледна към капитана.

— След по-малко от час би трябвало да кацнем в Чикаго.

Стюарт се усмихна насила.

— Сбъркал си картата, Дан. — Капитанът не си падаше особено по шеговитите разговори в пилотската кабина.

Той разгъна картата на навигационните маршрути над Тихия океан, сложи я в скута си и започна да я изучава с постоянството на

човек, който има много свободно време и малко работа. На картата бяха изобразени единствено линиите за определяне на географските дължина и ширина и маршрута на настоящия полет. Полет 52 отдавна бе оставил зад себе си всички означения, които съставителите на картата можеха да отбележат върху нея. Дори и от височината от над дванадесет мили, на която се намираха в момента, не се виждаше никаква суша по този маршрут.

Капитан Стюарт се обърна към Маквери.

— Отбеляза ли показателите на четвърти и пети сектор?

— Да. Добавих и последните данни. — Той се прозина и се протегна.

Стюарт кимна. Мислите му се насочиха към Сан Франциско. Роднят му град. Предишната сутрин бе участвал в едно телевизионно токшоу. Изпитваше притеснения заради участието си и части от разговора непрекъснато се въртяха в главата му.

Както обикновено, интервюиращият го журналист бе проявил много по-голям интерес към самолета Стратън, отколкото към него самия, но той вече бе свикнал с подобно отношение. В съзнанието му изплува информацията, която повтаряше толкова често. Стратън 797 се различаваше от стария Конкорд на английските и френските авиокомпании. Той се издигаше на същата височина, до която достигаше и Конкорд, но летеше малко по-бавно. В същото време беше много по-практичен.

Конструкторите на Стратън, въоръжени с някои от откритията на деветдесетте години в сферата на аеродинамиката, бяха насочили усилията си към създаване на самолет с по-ниска скорост, но с по-голям обем. Луксът, който самолетът предлагаше, се съчетаваше с неговата икономичност.

В самолета можеха да пътуват четиридесет пътници в първа класа и двеста осемдесет и пет в туристическата. По време на интервюто Стюарт не забрави да спомене втория етаж, на който се помещаваха пилотската кабина и салонът за отдих. В салона имаше бар и пиано. Капитанът си помисли, че ако някой ден изпадне в някое от безразсъдните си настроения, би могъл да каже пред журналистите, че в самолета има още камина и плувен басейн.

Стюарт рецитираше рекламните хвалебствия всеки път когато не можеше да измисли какво друго да каже. Стратън 797 се движеше по-

бързо от слънцето. Скоростта му беше малко по-висока от скоростта на въртене на земята.

При средна скорост от близо хиляда мили в час Полет 52 би трябвало да пристигне в Токио в седем часа и петнадесет минути сутринта местно време, макар да излиташе от Сан Франциско в осем часа сутринта. Или поне така беше по разписание. Но не и този път. Сутринта бяха излетели от Сан Франциско с тридесет и пет минути закъснение поради теч в хидравличната система. Докато механиците подменяха авариралата клапа, капитан Стюарт и екипажът запълваха времето си с разучаване на компютърния профил на предстоящия полет. Беше им изпратена осъвременена прогноза на очакваните ветрове и Стюарт нанесе леки корекции в летателния план, използвайки новата информация за ветровете. Щяха да летят по на юг от първоначалното трасе, за да избегнат силните насрещни ветрове.

Полетът щеше да се удължи съвсем малко и щеше да продължи шест часа и двадесет и четири минути. Изумително постижение; страхотен материал за медиите. Самолетът минаваше през седемчасови пояси, пресичаше сто и осемдесет градусовия меридиан, признат като демаркационната линия за време, и всичко това за по-малко от един работен ден. Чудото на последното десетилетие.

Но всичко това беше и малко плашещо. Стюарт си припомни откровеността, която бе проявил по време на интервюто за едно списание. Той съвсем честно бе разяснил техническите проблеми, които можеха да възникнат при свръхзвуков полет на височина шестдесет и две хиляди фута — леките последици от озонно натравяне и периодичните повишавания на радиацията, породена от слънчевите петна. Журналистът бе цитирал част от схващанията му, други бе преувеличил, в резултат на което се появи статия, която би изкарала акъла и на най-опитните астронавти, летели на космическата совалка. Стюарт бе повикан да дава обяснения. И се бе зарекъл никога повече да не повтаря грешката си.

— Вчера участвах в още едно от онези проклети телевизионни интервюта. Вчера сутринта.

Маквери го погледна.

— Без майтап? Защо не ни каза? Не че щях да стана толкова рано…

Най-младшият пилот в кабината, Карл Феслър, който седеше зад тях, се разсмя.

— Защо винаги се спират на теб, капитане? Стюарт сви рамене.

— Някой идиот от Връзки с обществеността е решил, че съм достатъчно представителен. А аз повече предпочитам да летя в силна буря, отколкото да стоя пред камера.

Маквери кимна в знак на съгласие. Алън Стюарт беше самото олицетворение на опитен и компетентен командир на самолет — като се почне от посивялата му коса и се свърши с безупречния ръб на униформения му панталон.

— Аз самият не бих имал нищо против да се появя по телевизията…

Стюарт се прозина.

— Ще предложа името ти на хората от Отдела за връзки с обществеността.

Той се огледа. Феслър седеше зад Маквери и вкарваше в портативния компютър — електронен еквивалент на бордови дневник — данните от контролните уреди. Маквери се взираше с празен поглед пред себе си, а умът му несъмнено бе зает с личните му проблеми.

Рутинните задължения по средата на полета оказваха своето влияние върху екипажа. Усещаше се умора и лека потиснатост. Намираха се над безбрежния океан. Старите моряци навремето изпадали в униние по тези места на безветрие. Този самолет обаче не приличаше на кораб, хванат в примката на затишието. Той се носеше напред със скоростта на куршум. Обаче пилотите просто нямаше какво да правят. Намираха се на шестдесет и две хиляди фута височина и всички промени в атмосферните условия бяха останали под тях. Преди час бяха прелетели над област с лошо време. Някои от огромните кълбести облаци се бяха издигнали достатъчно, за да осигурят нещо за гледане на тази част от пътниците и екипажа, които проявяваха интерес към пейзажа. На тази височина обаче не се усещаше никаква турбулентност. Подобно на шофьор, пътуващ по безкрайна магистрала, Стюарт с радост би посрещнал всяка неравност и леко разтърсване.

Той отново погледна през предното стъкло. Пред очите му се разкри гледка, която не преставаше да го очарова: линията на хоризонта, която разделяше Земята от Космоса.

Автопилотът извършваше незначителни корекции, за да се спази предварително програмирания курс. Стюарт равнодушно постави двата пръста на дясната си ръка на щурвала. Непосредствено след излитането бе преустановил ръчното пилотиране на самолета. И щеше да мине отново на ръчно управление едва в последните моменти от кацането им в Токио.

Карл Феслър вдигна поглед от компютъра. После го остави на малката масичка до него.

— Такава досада е това непрекъснато вкарване на данни в компютъра. Повечето авиокомпании вече не се занимават с подобни неща…

Стюарт отмести поглед от хоризонта и се обърна към своя втори пилот.

— Обзалагам се, че веднага ще намерим някой ентусиазиран млад летец, готов да заеме мястото ти начаса. Вероятно ще може дори да пише по-бързо от теб. — Стюарт се усмихна, но забележката му бе напълно сериозна. Той не проявяваше особена търпимост към летците от младото поколение. Те имаха работа, която бе петдесет пъти по-лесна и добра от тази на предшествениците им, но въпреки това постоянно се оплакваха. Не си ли даваха сметка, че преди тридесет години Алън Стюарт трябваше собственоръчно да планира и подготвя всеки етап от курса преди да влезе в кабината и да седне на мястото на пилота? Разглезени са, помисли си Стюарт. Не се зае да споделя мислите си с тях — реши, че това ще е пълна загуба на време. — Ако се наложи да се приземяваме в разгара на мусонен дъжд в Токио, ще знаеш, че почтено си си изработил днешната надница, Карл.

Маквери затвори списанието Плейбой, което прелистваше, и го прибра в чантата си. Четенето по време на полет не бе разрешено, а Стюарт започваше да изпада в едно от настроенията си на сърдит капитан.

— Точно така, Карл. А може и някоя от тези лампички да започне да премигва. Тогава ще ти се наложи доста бързичко да свършиш нещо наистина полезно.

Феслър веднага схвана накъде духа вятърът.

— Прав сте. Имам добра работа. — Той леко се завъртя на стола си и погледна напред. — А междувременно, момчета, какво ще кажете да поиграем на въпроси и отговори? Коя е столицата на Руанда?

Маквери го погледна през рамо.

— Аз имам по-подходящ въпрос. Коя от стюардесите си пада по теб?

Феслър веднага застана нащрек.

— Коя?

— Теб питам. — Той се разсмя. — Виж, сега ще натисна бутона за повикване на стюардесите. Ако съдбата ти изпрати твоята тайна обожателка, ще кимна с глава. Ако ли пък не… ще се наложи сам да разбереш коя от останалите десет е твоето момиче. — Той се разсмя отново, а после хвърли един поглед към капитан Стюарт, опитвайки се да отгатне настроението му. Възрастният човек като че ли приемаше закачката спокойно. — Капитане, желаеш ли нещо?

— Защо не. Кафе и торта.

— Аз искам само кафе — рече Феслър. Маквери вдигна слушалката на вътрешния телефон и натисна бутона за повикване.

Стюардесите Шарън Крендъл и Тери О’Нийл се намираха в кухненския бокс на първокласния салон, когато видяха премигващата светлина. Тери О’Нийл вдигна телефона. След кратък разговор с Маквери тя затвори и се обърна към Шарън Крендъл.

— Отново искат кафе. Чудя се как още не са покафенели целите от това непрекъснато наливане с кафе.

— Просто са отегчени — рече Крендъл.

— Много лошо. Не е никак забавно да се катеря нагоре по стълбите всеки път, когато членовете на екипажа решат, че имат нужда от малко разнообразие. — О’Нийл извади парче торта и наля три кафета.

Крендъл се усмихна. Тери постоянно се оплакваше от нещо. Днес недоволстваше от разкарването до пилотската кабина.

— Аз ще отида, Тери. Имам нужда от движение. Освен това трябва да сляза долу, за да помогна на Барбара Йоширо. — Тя кимна към служебния асансьор, който слизаше до долното кухненско помещение. — А там човек няма къде да се обърне.

— Не. Почини си. Ако някой се нуждае от повече движение, това съм аз. Погледни ми само бедрата.

— Добре. Отивай. — Двете се разсмяха. — Аз ще почистя — додаде Крендъл.

Тери О’Нийл взе подноса, излезе от бокса и измина късото разстояние до витото стълбище. Изчака в подножието му една възрастна, добре облечена жена, която бавно слизаше надолу.

— Съжалявам, че съм толкова бавна — извини се жената.

— Не се притеснявайте. Слизайте спокойно — усмихна й се О’Нийл. Искаше й се жената да побърза малко.

— Казвам се госпожа Торндайк. — Тя се представи учтиво, без да си дава сметка, че в днешно време това изобщо не е задължително. — Много ми харесва вашият пианист. Доста е добър — додаде жената и се спря на най-долното стъпало, за да побъбри със стюардесата.

О’Нийл се усмихна насила и подпря подноса с тортата и кафетата върху перилата.

— Да. Добър е. Но имаме и по-добри от него.

— Наистина ли? Надявам се да попадна на някой от по-добрите, когато се връщам обратно.

— Дано да имате късмет.

Възрастната жена най-после отстъпи встрани и стюардесата тръгна нагоре по стълбището. До ушите й достигнаха откъси от Времето лети. С всяка изминала крачка гласовете на най-шумните пътници ставаха все по-силни.

Когато стъпи на най-горното стъпало, О’Нийл се намръщи. Трима пасажери стояха прегърнати край пианото. За момента се задоволяваха само тихичко да припяват. Но стюардесата знаеше от опит, че когато мъжете се държат толкова свойски и дружелюбно в трезво състояние, те непременно ще предизвикат неприятности след употребата на алкохол. Алкохолът отключваше у тях скритата им ирландска природа. О’Нийл знаеше, че мъжете съвсем скоро ще извадят късмет с алкохола, защото барът трябваше да бъде отворен само след няколко минути. Помисли си, че би било добре авиокомпанията да се върне към старите традиции и да се откаже от тази имитация на нощен клуб във въздуха.

— Здрасти. — О’Нийл поздрави младия пианист. Не можеше да си спомни дали името му беше Хоугън или Кроугън. И бездруго беше прекалено млад за нея.

Стюардесата пое по застлания с дебел килим салон, като си пробиваше път сред пасажерите. Стиснала подноса в ръце, тя почука с

крак по вратата на пилотската кабина. Видя нечия сянка през вратата от фибростъкло и разбра, че някой от пилотите се е навел към прозорчето, за да види кой чука.

Карл Феслър отключи вратата и О’Нийл влезе в кабината.

— Кафето е сервирано, господа.

— Тортата е за мен, Тери — обади се Стюарт. Всеки взе по една пластмасова чашка, а Тери подаде тортата на капитана.

Стюарт се обърна към Феслър.

— Карл, провери дали вече се е получила информацията за полетите на пасажерите, на които предстои само междинно кацане в Токио. — Стюарт погледна към пустия електронен монитор, монтиран на панела между двете седалки. — Може да сме я пропуснали.

Феслър погледна през рамо към десния заден ъгъл на кабината. Беше оставил вратата към принтера отворена. Нямаше никакви съобщения.

— Няма нищо, капитане.

Стюарт кимна.

— Ако не получим тази информация съвсем скоро — рече той и погледна Тери О’Нийл, — ще изпратя още едно запитване.

— Много добре — кимна О’Нийл. — Някои от пътниците в първа класа започват да стават нервни. От опит знам, че една разпечатка с информация за предстоящите полети ще им подейства по-успокояващо и от валиум.

Докато разговаряше с капитана, О’Нийл забеляза с периферното си зрение, че Феслър и Маквери се спогледаха някак странно. Това очевидно бе някакъв сигнал. Тери осъзна, че двамата офицери играят някаква игричка, а тя самата е част от нея. Хлапаци. След като всички й благодариха, О’Нийл излезе от кабината и затвори вратата след себе си.

Капитан Стюарт прие тортата и кафето като някакво специално събитие, което можеше да се сравни само с появата на километричен камък по правата като конец магистрала през пустинята. Той бавно изяде пастата, а после се облегна назад и отпи от кафето. От тримата пилоти в кабината единствено Стюарт си спомняше времената, когато храната в самолета се сервираше в чинии от истински порцелан. Приборите бяха от сребро, а храната нямаше вкус на пластмаса. Сега дори и миризмите бяха различни от онния, които си спомняше от

годините, през които летеше като млад втори пилот. Тогава кабината ухаеше различно. На истинска кожа, на хидравлично масло и застоял цигарен дим; сега се усещаше единствено стерилната миризма на акрилни бои и синтетични материали.

Мислите на Алън Стюарт се рееха в миналото. Летеше за Транс-Юнайтид от тридесет и четири години. Прекосявал бе Тихия океан повече от хиляда пъти. Изминал бе милиони мили, макар че свръхзвуковите скорости бяха лишили тази статистика от смисъл. Отдавна вече бе престанал да брои часовете, прекарани във въздуха, изминатите мили, прекосяванията на океана.

Той въздъхна, а след това отново отпи от пластмасовата чашка.

— Не знам откъде компанията купува това скапано кафе — заяви без да се обръща конкретно към някого от спътниците си.

Феслър се обърна.

— Ако наистина те интересува, отговорът е: Бразилия.

Стюарт не каза нищо в отговор. След няколко секунди отново потъна в размишления. Свръхзвуковите самолети всъщност не се пилотираха; те просто се насочваха по курса, а след това само се наблюдаваха. Онова, с което най-вече се занимаваха съвременните пилоти, бе вкарването на инструкции за бордовия компютър, който всъщност осъществяваше планираните задачи. Работата на летците бе станала твърде пасивна — но само докато не се случеше нещо непредвидено.

В отминалите дни имаше много повече работа, но пък беше далеч по-забавно. Тогава имаха дълги престои в Сидни, Хонконг, Токио. Понякога, докато летеше на дванадесет мили височина със своя Стратън, Стюарт разглеждаше маршрутите, по които бе летял в младостта си. Спомняше си старите Боинг 707 — първите реактивни самолети. А капитаните, с които бе работил, бяха летели по същите тези маршрути и бяха управлявали други самолети — ДС-4, ДС-6 и ДС-7. Дори и с Боинг 707 се налагаше да се правят междинни кацания за зареждане с гориво. В ония години пътникопотокът беше по-рехав, което означаваше, че полетите по даден маршрут се осъществяваха само няколко дни в седмицата. А това осигуряваше на екипажите неколкодневни престои в далечни и екзотични места. В ония години животът бе много по-простичък, но пък далеч по-интересен и вълнуващ.

Карл Феслър почука с молив по цифровия дисплей на уреда за измерване на общата температура на самолетния корпус. Предстоеше му да въведе поредната група данни в портативния компютър, които отразяваха поведението на самолета по средата на полета. Тези всевъзможни измервания и показатели биваха въвеждани в главния компютър на компанията и си оставаха там, забравени от всички.

Стрелката на температурата показваше сто осемдесет и девет градуса по Фаренхайт и приближаваше червения сектор на дисплея, започващ от сто деветдесет и осем градуса. Феслър си помисли, че на височина от шестдесет и две хиляди фута параметрите на полета зависеха изключително от температурата и налягането. Корпусът на Стратън бе проектиран така, че в никакъв случай да не се надвишават тези предварително зададени стойности. Ако се наложеше, Феслър щеше да докладва на капитана и той на свой ред щеше да намали скоростта на самолета. Средата, в която се движеха, бе достатъчно враждебна. Така че не им трябваха други проблеми.

— Коя е столицата на Япония? — попита той, без да вдига очи от клавиатурата.

Маквери го погледна през рамо.

— Фуджи?

— Близо си — отвърна Феслър. — Но не си достатъчно близо, за да кацнеш там.

Феслър въведе и последните цифри в компютъра и погледна през предното стъкло. Точно под стъклото и алуминиево-титановата сплав, от която бе изработен кожухът на 797, се движеше въздушна струя, а скоростта й бе толкова висока, че всяка повърхност, до която се докоснеше, мигновено се загряваше до над сто седемдесет и пет градуса по Фаренхайт. Въпреки това действителната температура на външната атмосфера бе шейсет и седем градуса под нулата. Самият въздух бе толкова разреден, че почти не съществуваше. По-малко от един паунд на квадратен инч[1] — това представляваше една петнадесета от нормалното количество на морското равнище. Съдържанието на кислород бе по-малко от един процент. Пък и тук горе и бездруго не можеше да се диша, тъй като налягането бе твърде ниско, за да изтика малкото кислородни молекули към белите дробове. Не за такива височини го бяха наели на работа преди пет години. Но нищо не можеше да се направи.

Маквери внезапно изправи гръб и остави кафето пред себе си.

— Капитане, какво е това? — Той посочи напред и малко вдясно. На хоризонта се забелязваше малка точица — приличаше по-скоро на петънце по стъклото на кабината.

Стюарт се надигна и доближи лице до стъклото.

Феслър също остави кафето си и се обърна, за да погледне.

Наблюдаваха точицата, която се виждаше вдясно от предното стъкло. Движеше се пред тях, очевидно под тъп ъгъл спрямо техния курс. Големината ѝ бавно нарастваше, но повод за тревога все още нямаше. Предметът — поне за момента — не ги застрашаваше с непосредствен сблъсък.

Маквери се поотпусна.

— Може да е изтребител. Някой военен реактивен самолет, който кръжи наоколо.

Стюарт кимна.

— Точно така. — Отвори чантата си и извади бинокъл — добър инструмент на фирмата Бош & Лом, който си бе купил от Германия преди много години. Носеше го със себе си просто за развлечение. Използваше го, за да наблюдава кораби, самолети и отдалечени брегове в случаите, в които летеше достатъчно ниско, за да си струва да гледа през прозореца. От доста време си мислеше, че трябва да го извади от чантата, но навикът и носталгията — през този бинокъл бе видял голяма част от света около себе си — отлагаха изпълнението на това решение. Той регулира фокуса. — Не мога да разбера какво е.

— Може да е ракета — предположи Маквери. — Той бе служил във военновъздушните сили и мислите му все още бяха свързани с опита му, натрупан като военен летец.

Феслър застана почти прав пред контролния панел.

— Защо им е да я изстрелват точно тук?

— Не би трябвало — промърмори Маквери. — Не и толкова близо до маршрутите на гражданската авиация. — Той замълча за миг. — Обаче ние днес се поотдалечихме доста на юг.

Стюарт отново се опита да регулира фокуса.

— Изгубих го. Чакай малко… Ето го…

— Виждаш ли какво е, капитане? — обади се пак Маквери. В гласа му се долавяше напрежение.

— Изглежда много странно. Никога не съм виждал нещо подобно. Струва ми се, че е някакъв вид ракета. Не мога да кажа със сигурност. Ето. — Подаде бинокъла на Маквери. — Погледни.

Бившият пилот на изтребител взе бинокъла. Дори и с просто око се забелязваше, че предметът се приближава към тях. На фона на синьото небе приличаше на треска от някакъв тъмносребрист метал. Той вдигна бинокъла и го нагласи пред очите си. Предметът му изглеждаше ужасно познат, но въпреки това не можеше да го разпознае. Трудно му беше да определи размера и големината му, но инстинктивно чувстваше, че не е много голям.

— Малък е — рече на глас той. — Ако съдя по скоростта и височината, на която се движи, може и да е на военните.

Феслър се приближи до предното стъкло.

— Кои военни?

Маквери само сви рамене и продължи да гледа.

— Марсианските въздушни сили, Карл. Откъде да зная, по дяволите! — Той се наведе още напред. В един кратък, налудничав миг си помисли, че може би наблюдава изстрелването на първата ядрена ракета, която ще постави началото на евентуална атомна война. Краят на света. Не. Това летеше твърде ниско, беше прекалено малко и се бе устремило към ширналия се пред тях океан. — Трябва да е реактивен изтребител … но …

— Ако продължи да се приближава, ще завия — рече Стюарт. Макар че промяната на курса на един свръхзвуков самолет не бе лесна работа. При тази скорост щяха да са необходими почти четири минути и половина, за да се осъществи завоят, а през това време самолетът щеше да измине шестдесет и седем мили. Всяка по-рязко извършена маневра щеше да подложи пътниците на неприемливо силна гравитация. Правите щяха да бъдат запратени на земята. А седналите щяха да се окажат неспособни да се движат.

Стюарт натисна бутона и включи надписа, предупреждаващ пътниците, че трябва да затегнат предпазните колани. След това се завъртя на мястото си и обви ръце около контролното кормило. Левият му палец се допря до бутона за изключване на автопилота. Погледна странния предмет на хоризонта, а след това изгледа членовете на екипажа. Атмосферата в кабината се промени за броени секунди.

Винаги ставаше така. Или нямаше какво да правят, или имаха твърде много работа.

Стюарт погледна втория помощник-пилот, който все още стоеше прав и се взираше през прозореца.

— Феслър! Кой партнира на Кари Грант в Север, северозапад?

— Не зная.

— Тогава се връщай на мястото си и се заеми с нещо, което знаеш. Сядай долу, затегни предпазния колан и се подготви.

— Да, сър!

По челото на капитана избиха ситни капчици пот.

— Ще завия — обяви той, но все още се въздържаше да натисне бутона за изключване на автопилота.

Алън Стюарт като повечето пилоти от гражданската авиация прибягваше към промени в курса, скоростта и височината на полета само ако това е абсолютно наложително. Прибързаните и необмислени действия бяха запазен периметър на младите и неопитни пилоти.

Четвъртият член на екипажа — автопилотът — продължаваше да води 797 по предварително зададения курс.

Предметът вече се виждаше съвсем ясно. За Стюарт ставаше все по-очевидно, че курсът на мистериозната ракета няма да доведе до пряк сблъсък с техния Стратън. Ако нито един от летящите обекти не промени курса си, предметът щеше да пресече пътя на самолета на безопасно разстояние от него. Капитан Стюарт отпусна ръце, но продължаваше да е в готовност да завие на север, в случай че предметът променеше траекторията си на движение. Погледна ръчния си часовник, който все още показваше времето в Сан Франциско. Беше точно единадесет часа.

Маквери, който продължаваше да се взира през бинокъла, вече виждаше предмета съвсем ясно.

— Мили Боже! — В гласа му се долавяха изненада и страх.

Капитан Стюарт изпита познатото свиване под лъжичката, което бе позабравил в последно време.

— Какво, какво?…

— Не е ракета — изръмжа Маквери. — Това е дистанционно направлявана мишена. Военна авиационна мишена.

* * *

В десет часа и четиридесет и девет минути според часовия пояс в Сан Франциско вахтеният помощник-капитан на ядрения самолетоносач Честър У. Нимитц нанесе корекция от три градуса и отклони кораба вдясно. На две хиляди ярда[2] зад Нимитц се намираха линейният кръстосвач Белкнеп и ескадрените миноносци Кунтц и Никълъс. На мостиците им също направиха съответните корекции. Флотилията поддържаше постоянен курс от сто тридесет и пет градуса и напредваше със скорост осемнадесет възела[3]. Корабите се носеха спокойно по водите на Тихия океан. Намираха се на деветстотин мили северно от Хаваите. Сутрешното небе бе ясно и безоблачно, въздухът беше топъл. Метеорологичната прогноза през следващите тридесет и шест часа не вещаеше особени промени.

Рандолф Хенингс, контраадмирал от запаса, стоеше на палуба 0–7 на самолетоносача. Синият цивилен костюм на Хенингс се открояваше сред маскировъчните светлокафяви униформи на офицерите и войниците. Оранжевият пропуск, осигуряващ му свободен достъп навсякъде, който бе забоден на ревера му, го караше да се чувства съвсем не на мястото си.

От мястото си на седеметажната палуба зад мостика Хенингс виждаше цялата площадка, на която кацаха и излитаха самолетите. Очите му обаче непрекъснато се местеха към остъкления мостик и към офицерите, които бяха на вахта.

Капитан Диел седеше във въртящия се кожен стол и надзираваше сутрешните маневри. В момента разговаряше с лейтенант Томпсън, дежурен офицер на палубата, и с още един лейтенант, когото Хенингс не познаваше. Рулевият стоеше съсредоточено пред командното табло на Нимитц.

Шумът и суматохата, породени от започналите на разсъмване учебни маневри, вече бяха утихнали. Хенингс преброи половин дузина самолети, подредени в дясната четвъртина от площадката за излитане на Нимитц. Един по един самолетите влизаха в сервиза, а след това ги прибираха в хангара на долната палуба. Според таблото за полетите в залата за въздушни операции един-единствен самолет все още не се бе прибрал на кораба. Нейви 347. F-18.

Пилот лейтенант Р. Матос. Излетял в 10 часа и 27 минути, 23 юни. Специални изпитания.

Приблизително време за завръщане — 13.00 часа.

Хенингс не беше доволен от факта, че целта на полета бе вписана като специални изпитания. Това бе твърде близо до истината, а истината не трябваше да се разгласява. Той би предпочел на таблото да пишеше нещо по-рутинно. Допълнителен тренировъчен полет например.

Макар че никой не бе разговарял с него по този въпрос, Хенингс прекрасно знаеше кое налага пълната секретност около тези изпитания. Разбираше, че тази потайност произтича от одобрения наскоро от Конгреса и подписан от президента договор за доброволно съкращаване на въоръженията. Хенингс бе чел, че в споразумението изрично се забранява по-нататъшното разработване и усъвършенстване на тактическите ракети. Днешното тайно изпитание щеше да бъде първото от серия изпитания на осъвременената версия на ракетите Феникс. Обсегът им на действие бе удвоен на петстотин мили. Самата ракета бе снабдена с нова самонасочваща се радарна система и, което бе най-съществено, маневреността на ракетата бе значително подобрена. Всичко това обаче несъмнено излизаше далеч извън рамките на договора, одобрен от Конгреса. Но ако оръжието се окажеше използваемо, то би могло да промени значително баланса на силите в един бъдещ въздушен конфликт.

Хенингс изведнъж осъзна, че някакъв млад мичман втори ранг стои пред него, отдал чест, и му говори нещо. Той погледна сините очи на жената, а след това прикова поглед в бялата табелка с името й.

— Какво има, госпожице Филипс?

Мичманът свали ръка.

— Извинете, адмирале. Капитан трети ранг Слоун ви моли да отидете при него в зала Е-334.

Хенингс кимна.

— Добре. Водете ме.

Хенингс последва мичмана през входа, който водеше към вътрешността на кораба, и двамата се спуснаха по металното стълбище. Вървяха мълчаливо. Хенингс бе постъпил във флота по времето когато на бойните кораби не се допускаше женски персонал. Но когато се пенсионираше, те вече се срещаха на всяка крачка. Докато

беше на действителна служба, Хенингс се придържаше към официалната линия и на вид поне одобряваше идеята жени да служат на корабите редом с мъжете. В действителност обаче смяташе, че целият този социален експеримент беше и си остава истинска катастрофа. Но флотът и Пентагонът бяха потулили повечето от възникналите проблеми и обществеността така и не научи нищо за високия процент на бременност сред неомъжените жени на борда, за сексуалния тормоз, извращенията и изнасилванията, за общия спад в морала и дисциплината. С две думи, смесените екипажи бяха истински кошмар за командирите на кораби, но проблемът всъщност не беше техен.

На палуба 0–2 двамата поеха по един дълъг сив коридор, подобен на хилядите други коридори, по които бе вървял Хенингс през годините на дългата си военна служба. В последно време корабите бяха оборудвани с невероятни технически нововъведения, които липсваха по негово време, но архитектурното схващане, че формата трябва да се подчинява на функционалността, продължаваше да властва при строежа на бойните кораби. Познатото вътрешно разположение и интериорът на кораба му действаха успокояващо. Обаче дълбоко в душата си Хенингс знаеше, че нищо вече не е същото.

— Служила ли сте на някой от по-старите кораби, госпожице Филипс?

Мичманът го погледна през рамо.

— Не, сър. Нимитц е първото ми назначение.

— Можете ли да си представите какво беше по тези коридори, преди да се въведат климатичните инсталации?

— Мога, сър. — Мичманът рязко спря и отвори една врата с надпис E-334. Очевидно изпитваше облекчение, че е изпълнила задачата си, преди да й се е наложило да изслуша историята за старите дървени кораби и железните мъже, служили на тях. — Адмирал Хенингс, капитане.

Хенингс пристъпи в малка, боядисана в сиво кабина, натъпкана догоре с електроника. Вратата се затвори след него.

Един сержант седеше пред командната конзола. Капитан трети ранг Джеймс Слоун стоеше зад него и гледаше над рамото му. Слоун вдигна очи, когато Хенингс влезе в стаята.

— Здравейте, адмирале. Наблюдавахте ли излитането на самолета?

— Да. Тъкмо привързваха F-18 към катапулта, когато излязох на мостика. Много впечатляващо.

— Тези машини са страхотни. Извинете ме за момент, адмирале.

Слоун се наведе и прошепна нещо на специалиста по електроника, старшина Кайл Лумис. Говореше твърде ниско и Хенингс не чу нито дума.

Хенингс виждаше, че Слоун е неспокоен. Очевидно се бяха сблъскали с някакъв технически проблем. Въпреки това Хенингс не можеше да се избави от усещането, че не се отнасят към него с подобаващите военни почести. Реши обаче да не повдига този въпрос. В края на краищата той беше адмирал от запаса. Пенсионер. Беше дошъл на борда на Нимитц с една-единствена мисия — да занесе резултатите от специалните изпитания на членовете на Обединеното командване. Трябваше да получи резултатите и да ги предаде лично — неподписани и незаведени в никакъв архив. Онова, което не можеше да бъде изложено на хартия, адмиралът трябваше да запамети и да докладва устно. Той беше само пратеник. И не желаеше по никакъв начин да бъде въвлечен в самото провеждане на изпитанията.

Старите му приятели във Вашингтон му подхвърляха мисии като тази, убедени, че му правят услуга. Той нямаше с какво друго да се занимава. Този път обаче започваше да си мисли, че май щеше да е по-добре, ако не го бяха открили по телефона в дома му. Хенингс имаше чувството, че всичките му пътувания като консултант до всевъзможни екзотични кътчета от земното кълбо и щедрите хонорари, които получаваше, са били само прелюдия към момента, в който приятелите му щяха да поискат от него някоя специална услуга. Такъв ли беше случаят? Хенингс сви рамене. Няма значение. Приятелите му бяха заслужили неговата лоялност и той щеше да оправдае очакванията им.

Капитан Слоун сочеше към един панел с уреди над конзолата. Лумис мрънкаше нещо. Слоун поклати глава. Очевидно беше недоволен.

— Проблем ли има, капитане?

Слоун вдигна поглед и се усмихна насила.

— Само обичайните трудности… адмирале. — Той замълча за миг и се замисли. — Един от високочестотните канали до Сан Диего

не работи. Не можем да разберем защо. — Погледна към панела с уредите, сякаш пред него стоеше млад войник, качил се за пръв път на борда на кораб.

— Това ще забави ли операцията?

Слоун си помисли, че може и да я забави, но знаеше, че не това е правилният отговор.

— Не. Не би трябвало. Можем да осъществим връзката през Пърл. Става дума само за един етап от стандартната процедура. — Замълча отново. Чудеше се каква част от думите му стигат до съзнанието на Хенингс. — Бихме могли просто да го прескочим. Уредите, от които се нуждаем, са в изправност.

— Добре. Защото трябва да докладвам утре сутринта.

Слоун вече го знаеше. Прословутите работни закуски на командирите от Обединеното командване, на които старчоци със сълзливи очи преминаваха от разговори за голф към дискусии за евентуален ядрен холокост с лекотата, с която пианист виртуоз свири китка музикални потпури.

— Тази вечер имам запазено място за късен полет от Лос Анджелис. Трябва да тръгна от самолетоносача най-късно в шестнадесет часа.

— Мисията ще бъде завършена в най-скоро време.

— Добре. А сега имате ли нещо против да ми обясните защо се разпоредихте да ме доведат тук, капитане? — Зададе въпроса с учтивостта на истински джентълмен, която само допълнително подчерта съзнателно подбраните груби думи.

Слоун се стъписа за миг.

— Не съм се разпоредил… искам да кажа… мислех, че бихте искал да сте тук.

— Това… — Хенингс махна с ръка и посочи електронната апаратура — … това не означава почти нищо за мен. Бих предпочел просто да получа устен или писмен доклад от вас след приключването на изпитанията. Но, ако държите на присъствието ми тук, ще остана. — И се настани на един малък въртящ се стол.

— Благодаря ви, сър. Бих предпочел да останете. — Слоун не посмя да каже нищо повече. От мига, в който Хенингс стъпи на борда, Слоун се бе отнасял към него с хладно високомерие, но ето че му бе напомнено, в случай че случайно е забравил, че Рандолф Хенингс има

високопоставени приятели. Нещо повече — беше му припомнена и старата поговорка: Адмиралът, макар и в пенсия, си остава истински кучи син!

Хенингс се загледа в Слоун, който започна да се рови из някакви документи, и едва в този момент си даде сметка, че Слоун отчаяно държи на присъствието му в тази стая, за да има съучастник в провеждането на предстоящите изпитания. Осъзна, че те всъщност извършваха криминално деяние. Но вече беше твърде късно, за да се откаже. Хенингс се постара да прогони тези тревожни размишления от съзнанието си и си наложи да мисли за други неща.

Слоун отново се обърна към електронната апаратура. Напрегнато се взираше в панела, но в действителност се опитваше да си припомни всичко, което знаеше за Рандолф Хенингс. Служил във и около Виетнам. Колегите му го смятаха за сговорчив и добър човек, но с адмиралите, пенсионирани или не, човек никога не можеше да бъде съвсем сигурен. Те се променяха по-бързо и от времето в Северния Атлантик. Хенингс бе известен с упоритостта, с която преследваше набелязаните цели, но въпреки това не представляваше заплаха за по-старшите от него. Същите тези началници, изкачили се до върха в служебната йерархия, се бяха спрели именно на Хенингс за осъществяването на тази толкова деликатна мисия. Защото Хенингс се славеше като изключително надежден и дискретен човек. Подобно на малка лодчица, попаднала в килватера на голям боен кораб, и контраадмиралът от запаса Хенингс не се движеше със собствена скорост и следваше курс, начертан му от други хора. Въпреки това Слоун трябваше да се съобразява с него. Той се извърна и погледна Хенингс.

— Желаете ли кафе, адмирале?

— Не, благодаря.

Слоун все още не можеше да се съсредоточи върху проблема с електронната апаратура; мислите му продължаваха да са заети с предстоящото изпитание. Помисли си дали да не помоли Хенингс за малко повече информация, но реши, че това би било грешка. Във всеки случай Хенингс едва ли знаеше много повече от него самия.

— Сър, не мога да се свържа с Пърл.

Слоун погледна специалиста по електроника.

— Какво?

— Проблемът може да е при тях.

— Може. Вероятно е точно така. — Слоун хвърли един поглед към Хенингс. Той нетърпеливо почукваше с пръсти по страничните облегалки на стола. Вниманието му като че ли бе приковано към монитора, на който се изписваше рутинна метеорологична информация.

Старшина Лумис погледна през рамо назад.

— Сър? Да продължавам ли да опитвам да се свържа с тях?

Слоун потропа с крак. Трябваше да вземе командирско решение. В стомаха му се надигнаха киселини и той си даде сметка защо толкова много офицери страдат от язва за разлика от обикновените войници и сержантите. Замисли се. Отделните компоненти на предстоящите изпитания бяха подготвени и хората вече бяха заели местата си. Едно забавяне би разстроило цялата им организация. А на следващата сутрин Хенингс трябваше да докладва в Пентагона. Ако докладът му се изразяваше единствено в думите специалните изпитания бяха забавени, репутацията на капитан трети ранг Джеймс Слоун щеше да бъде съсипана. Хората, които стояха зад изпитанията, може би щяха да се уплашат и да се откажат от по-нататъшни тестове. Имаше и по-лош вариант — големите шефове можеха да решат, че Слоун се е уплашил. За миг си помисли, че би могъл да се обърне към Хенингс за съвет, но веднага реши, че това би било огромна тактическа грешка.

— Сър? — отново го повика старшината. Беше протегнал ръка над копчетата и уредите на конзолата.

Слоун поклати глава.

— Захващай се отново с профила на мисията. Не можем да губим повече време за рутинни процедури. Изпрати одобрение за изстрелването, а след това поискай от лейтенант Матос последните данни за полета.

Старшина Кайл Лумис отново се зае с техниката. Вече бе започнал да се досеща, че участва в нещо, което не е съвсем рутинно, но тъй като беше бивш подводничар, познанията му за изтребителите и ракетите бяха твърде ограничени, за да му позволят да вникне в същността на онова, което правеха. Не беше нужно да му се казва, че именно това му невежество го бе измъкнало от подводницата, която ненавиждаше, и му бе осигурило службата на Нимитц, която според него бе далеч по-поносима. Старшината знаеше още, че молбата му за

преместване в Средиземноморския флот сигурно щеше да бъде удовлетворена при условие, че си държи устата затворена.

В продължение на няколко секунди Слоун наблюдава действията на старшината, а след това погледна Хенингс, който продължаваше да се взира в монитора.

— Скоро, адмирале… Хенингс вдигна очи и кимна.

На Слоун му хрумна, че Хенингс, също като него самия, избягва да говори, защото не желае да каже нещо излишно.

Старшина Лумис отново се обади:

— Сър, лейтенант Матос е на линия. Кръжи в сектор двадесет и три.

— Добре. Кажи му, че в най-скоро време ще получим информация за целта.

— Да, сър.

Слоун се опита да прецени до каква степен е въвлечен в цялата тази история и какви евентуални рискове крие участието му. Всичко започна с рутинната доставка на две ракети Феникс, които пристигнаха на самолетоносача предишния месец. Той лично се подписа за двете ракети. След това получиха съобщение от Пърл, в което информираха командира на Нимитц капитан първи ранг Диел, че Хенингс ще пристигне, за да наблюдава изпитанията на ракетите въздух-въздух. Подобно посещение не бе необичайно, но не можеше да се възприеме и като рутинно. Впоследствие получиха ново съобщение, с което се указваха рутинните процедури при изстрелването на ракетите. Единственото отклонение от общоприетата в подобни случаи практика бе изискването процедурите и разстоянията да се определят в зависимост от новите спецификации на производителя за версията A1M-63X на ракетите Феникс. Именно тогава Слоун бе прозрял, че това всъщност бе конспирация на най-високо равнище — не, правилната дума би била инициатива — инициатива на най-високо равнище, замислена от шефовете на Обединените щабове. Те възнамеряваха тайно да заобиколят новото споразумение за ограничаване на въоръженията, прието от Конгреса. И по ирония на съдбата именно Слоун бе избран да ръководи и координира провеждането на изпитанията. Само след година вече щеше да е капитан втори ранг… или щеше да търка наровете във военноморския затвор в Портсмът.

Отново погледна към Хенингс. Него пък какво ли го очакваше?

Слоун съзнаваше, че във всеки един момент можеше да се измъкне от участие в мисията — достатъчно бе само да помоли за краткосрочен отпуск. Но онези старчоци в Пентагона очевидно бяха проучили много внимателно личното му досие. И бяха разпознали комарджията в негово лице.

По врата на Слоун потече тънка струйка пот. Надяваше се, че Хенингс няма да я забележи.

— Приблизително десет минути, адмирале. — Той натисна един бутон върху конзолата и дигиталният часовник започна последното броене.

Слоун винаги бе изпитвал необясним страх, преминаващ във фобия, породен от процедурата на предстартовото броене. Не сваляше очи от дигиталния дисплей. Използваше времето, за да ревизира още веднъж мотивите си и за да заздрави решимостта си. Да прецени всички плюсове и минуси. Осъвременената версия на Феникс бе оръжие, което би имало съдбоносно значение в случай на евентуална война, макар че ония идиоти в Конгреса действаха така, сякаш страната им никога повече нямаше да бъде въвлечена във военен конфликт. Едно дискретно изпитание на ракетата щеше да позволи на Обединеното командване да си направи съответните изводи за качествата й в бойна обстановка, щеше да даде отговор на въпроса дали повишената маневреност на това най-ново оръжие ще разшири степента на поразяване и ще доведе загубите на противника до сто процента.

След изпитанията върховното командване на флота щеше да знае с какво точно разполага, а политиците можеха да продължат с празното бръщолевене и преструвките. Без значение на това какво им готви бъдещето, американските военновъздушни сили щяха да разчитат на своето тайно оръжие. Русия можеше отново да се превърне в Съветски съюз, а студената война да стисне всички в ледената си прегръдка; американската армия обаче щеше да разполага с още по-мощен военен потенциал. А при равнището на съвременните технологии и най-малкото предимство беше от жизненоважно значение. Предимството, на което се надяваха. И от което всъщност се нуждаеха. А и след всичките тези безкрайни години на унижения, причинени им от политиците, педалите и жените, Военноморските сили на САЩ

отчаяно се нуждаеха от нещо, което да възвърне мощта и непобедимостта им. Оставаха още девет минути.

Капитан трети ранг Слоун си сипа чаша кафе от металната кана наблизо. Погледна към Хенингс. Той очевидно изпитваше притеснения. Личеше по погледа му. Още предишния ден Слоун на няколко пъти бе забелязал опасенията в очите му. Дали Хенингс не знаеше нещо, за което той самият тънеше в неведение?

Слоун се приближи към другия край на конзолата и погледна уредите. Мислите му обаче бяха заети с Хенингс. Той като че ли проявяваше пълна незаинтересованост по отношение на предстоящите изпитания. Не проявяваше интерес и към Слоун, което беше необичайно, защото Слоун беше сигурен, че Хенингс ще трябва да направи устна оценка за работата му — почувства, че го обхваща отдавна забравената параноя от първите му години във флота, и побърза да се отърси от нея. Един опитен офицер трябва да може да обърне всяка ситуация в своя полза. Ако се наложи, щеше да се възползва дори и от хладната незаинтересованост на Хенингс.

Хенингс внезапно се изправи и се приближи до Слоун. Заговори с нисък глас.

— Капитане, данните ще бъдат ли готови веднага след завършването на изпитанията? Ще се наложи ли да правите още нещо?

Слоун кимна.

— Ще попълним само няколко формуляра. — Той забарабани с пръсти по документите, струпани върху бюрото. — Няма да ни отнемат повече от половин час.

Хенингс кимна. В стаята се възцари мълчание, нарушавано единствено от жуженето на заобикалящата ги електронна апаратура.

Рандолф Хенингс разсеяно плъзна поглед по оборудването в малкото помещение. Функционирането на тези апарати не беше чак такава загадка за него. Той разпозна част от уредите, а другите, които му се сториха смътно познати, заразглежда с погледа на човек, проспал последните сто години и събудил се направо в двадесет и първи век.

Като млад офицер той постоянно задаваше всевъзможни въпроси на корабните техници. Но годините минаваха, а с напредването на възрастта си Хенингс започна да разбира все по-малка част от отговорите им. За пореден път си напомни, че той е продукт на друга цивилизация. Роден бе в годините на Голямата депресия[4]. По-

големият му брат се бе споминал от най-банална инфекция на крака. Той самият имаше много спомени за Втората световна война, за нацистите и японците — информация, почерпена от военните бюлетини, които слушаше по радиото във всекидневната на родителите си. Съвсем ясно си спомняше деня, в който умря Ф. Д. Р.[5], помнеше Хирошима и Нагазаки, не можеше да забрави деня, в който капитулираха японците, нито пък деня, в който като тийнейджър видя за пръв път телевизор. Помнеше още и семейната кола — един огромен тантурест Буик, който майка му така и не се научи да управлява. За съвсем кратко време страната им бе отбелязала невероятен напредък. Много хора предпочетоха по-спокоен живот — далеч от забързания ритъм на прогреса. Други се превърнаха в кормчии и навигатори на новото време. Освен това имаше и такива като него самия — хора, озовали се в положението на командващи, които обаче така и не разбираха какво точно правят кормчиите и навигаторите и накъде всъщност са се устремили.

Той се приближи до единственото прозорче в стаята и вдигна черната щора. Спокойните води на океана подействаха като балсам за разтревожената му съвест. Припомни си деня, в който окончателно бе решил, че ще преценява подчинените си най-вече според личните им достойнства и на базата на тази преценка ще определя степента, в която да се доверява на техническите им съвети и препоръки. Хенингс винаги бе познавал и разбирал хората. Човешката природа не се променяше особено със смяната на поколенията. Ако през своите шестдесет и седем години Хенингс бе постигнал нещо наистина полезно, то бе умението му да вниква в същността на най-сложната машина на света. Хенингс умееше да чете в душите и сърцата на хората около себе си; бе надникнал и в душата на капитан трети ранг Джеймс Слоун и онова, което бе видял там, никак не му харесваше.

Старшина Лумис се извърна на стола си.

— Капитан Слоун? — Той посочи един от видеомониторите.

Слоун се приближи до екрана и прочете съобщението.

— Добри новини, адмирале. Хенингс спусна щората и се обърна.

Слоун заговори още докато четеше съобщението.

— Всички елементи са по местата си. F-18 е на позиция. C-130 също. Сега чакаме само потвърждение на изстрелването. — Той погледна дигиталния брояч. — Пет минути.

Хенингс кимна.

— Добре.

Слоун се замисли отново за рутинната процедура, която не бе успял да осъществи. Ако изпитанията не бяха толкова секретни, ако едно забавяне не криеше риск от прекратяване на цялата операция и ако прекратяването й не означаваше евентуална загуба на тактическо предимство в една бъдеща война, ако кариерата му не бе заложена на карта и ако Хенингс не го изучаваше непрекъснато със стоманеносивите си очи, ако не беше настъпил моментът флотът да си възвърне смелостта и самоуважението и ако проклетият дигитален часовник не бе започнал предстартовото броене… тогава той, може би, щеше да изчака.

Четири минути.

Видеодисплеят отново оживя и Слоун погледна краткото съобщение. Прочете го първо наум, засмя се, а след това го изчете на глас.

— От С-130 е била изстреляна целта, която е поела по курса без всякакви отклонения. Авиационната мишена се е ускорила до скорост два пъти по-висока от скоростта на звука и в момента се намира на височина от шестдесет и две хиляди фута. — Той погледна цифровия брояч. — След две минути и тридесет секунди ще инструктирам лейтенант Матос да започне проследяване на мишената, която ще трябва да унищожи в избран от него момент.

* * *

— Желаете ли още едно питие?

— Не, благодаря. Ще изчакам.

Джон Бери остави празната си чаша и вдигна поглед към стюардесата. Нейната черна, дълга до раменете коса контрастираше с бялата й блуза. Момичето имаше стройни бедра и тънка талия, а гримът й бе съвсем дискретен. Приличаше на модел от рекламна брошура на скъп тенисклуб. От началото на полета Бери вече няколко пъти бе разговарял с нея. Стюардесата почти бе приключила със сервирането на закуската и като че ли съвсем съзнателно се въртеше около него.

— Днес не е много пълно — отбеляза Бери и посочи с ръка полупразната предна част на салона.

— Тук не е. Но отзад е претъпкано. Радвам се, че се паднах да обслужвам пасажерите в първа класа. Всички места в туристическия салон са заети.

— Сезонът в Токио сигурно е в разгара си.

— Предполагам. Може би предлагат специална обиколка на заводите, произвеждащи електроника. — Тя се разсмя на собствената си шега. — Вие по работа ли пътувате или за удоволствие?

— И двете. За мен е удоволствие да пътувам по работа извън страната. — Откровенията понякога биваха изричани на най-необичайни места и в най-неподходящи моменти. За Джон Бери обаче моментът не беше чак толкова неподходящ. Младата стюардеса беше всичко онова, което Дженифър Бери не беше. Нещо повече — тя по нищо не приличаше на жената, в която се бе превърнала Дженифър Бери. — Шарън? — Той посочи табелката с името на стюардесата.

— Да, Шарън Крендъл. От Сан Франциско.

— Джон Бери. От Ню Йорк. Отивам по работа в Кабуши Стийл в Токио. А оттам продължавам с посещение в един металопреработвателен завод в Нагазаки. Програмата ми не включва никакви предприятия за производство на електроника. Пътувам до Япония два пъти в годината. Шефът винаги изпраща мен, защото съм най-високият сред подчинените му. Японците много държат на нещата, които ги отличават от западняците. Затова ниските търговски представители ги изнервят.

— Наистина ли? — Тя го изгледа с любопитство. После се ухили. — За пръв път чувам това. Шегувате ли се?

— Естествено. — Той се поколеба. Гърлото му пресъхна. Мисълта, че би могъл да покани тази млада жена да седне до него, го притесняваше. Но той искаше единствено да поговори с някого. Да убие свободното време. Да се престори поне за малко, че ситуацията в Ню Йорк не съществува.

Пипалата на Дженифър Бери го застигаха дори и тук. Присъствието й се простираше над цял континент и един океан. Джон Бери не можеше да прогони от мислите си образа на своята трудна и вечно оплакваща се съпруга. Двете му деца тийнейджъри — син и дъщеря — също не излизаха от ума му. Те двамата с всяка изминала

година се отдалечаваха все повече от него. Единствената им семейна връзка напоследък май беше общото фамилно име. Общото жилище и документите, удостоверяващи, че са семейство. Все връзки, регулирани от закона.

Останалата част от онова, което съвременните хора наричаха с термина начин на живот, Бери възприемаше като жестока шега. Скандално скъпата къща в Ойстър Бей, която той никога не бе харесвал. Претенциозният кънтриклуб. Празноглавата компания за игра на бридж. Кухите приятелства. Съседските клюки. Коктейлите, без които жителите на Ойстър Бей, както и тези от съседните предградия, отдавна да са извършили масово самоубийство. Повърхностното лекомислие. Пустотата. Отегчението. Какво се бе случило с нещата, на които Бери държеше? Той вече почти не си спомняше доброто старо време. Среднощните разговори с Дженифър, страстното им любене в годините преди и то да се превърне в едно от многото семейни задължения. Екскурзиите и къмпингите, които си организираха с децата. Дългите неделни закуски. Бейзболът в задния двор. Всичко това като че ли бе останало в някакъв друг живот.

Напоследък Джон Бери все по-често се улавяше да мисли за миналото. Имаше чувството, че живее в миналото. Някоя песен от шестдесетте години, пусната по радиото, го изпълваше с копнеж по родния му град Дейтън, Охайо. Старите филми и телевизионните сериали предизвикваха такава силна носталгия, че сърцето му се свиваше от непоносима болка.

Той погледна младата жена, която стоеше до него.

— Искате ли да изпиете едно питие с мен? Забравете това. Зная… зная, че сте на работа. Но защо не изпиете една кола? — Бери говореше бързо. — Ще ви разкажа за японските бизнесмени. И за японските нрави и обичаи. Ще ви пообразовам малко. Ще ви съобщя много важна информация, която може да се окаже безценна, ако някога решите да се посветите на международните търговски отношения.

— Разбира се — кимна тя. — С удоволствие. Дайте ми само няколко минути, за да приключа със задълженията си. Остават ми още няколко подноса. Десет минути. — Шарън Крендъл взе подноса на Бери и на още половин дузина пътници. Усмихна му се, когато мина край него на път за сервизния асансьор в задната част на салона.

Бери се обърна и я изпрати с поглед. Теснията асансьор едва побра нея и подносите. След няколко секунди тя изчезна зад плъзгащата се врата и се понесе надолу към кухненския бокс, разположен под първокласния салон.

Останал сам, Джон Бери се опита да събере мислите си. Стана от мястото си и се протегна. Огледа просторния салон. След това погледна през прозореца към двата гигантски двигателя, монтирани под дясното крило на този Стратън. Те биха могли да погълнат целия Скаймастър. Наведнъж.

Компанията му Теплър металс притежаваше една четириместна Чесна туин скаймастър, предназначена за търговския персонал, която Бери пилотираше всеки път, когато изпиташе желание да лети. Предполагаше, че летенето е неразривно свързано с личните му проблеми. Ако животът на земята беше малко по-поносим, той едва ли би се възползвал от всяка възможност, за да се зарее високо в небето.

Бери се обърна към задната част на салона. Видя, че тоалетните са свободни. Погледна часовника си. Имаше време да се измие и да среше косата си, преди Шарън да се е върнала.

Докато вървеше към тоалетните, Бери отново погледна през прозореца. Възхити се от огромните размери и мощта на гигантския въздушен лайнер. Изпита почуда пред огромната пустота на заобикалящата ги небесна шир. Онова, което пропусна да забележи, бе присъствието и на още някой в необятното пространство. Не видя малката точица на хоризонта, която бързо се приближаваше към техния самолет.

* * *

Лейтенант Питър Матос държеше контролния лост на изтребителя F-18 с дясната си ръка. Леко увеличи мощността. Двата двигателя Дженеръл илектрик заработиха на по-високи обороти. Матос продължи да кръжи с изтребителя от Военновъздушните сили на САЩ, описвайки широки кръгове на височина от петдесет и четири хиляди фута. Поддържаше постоянна скорост — малко по-ниска от скоростта на звука. Летеше без никаква цел в един отрязък от международното въздушно пространство, известен във военните среди

като Оперативна зона R-23. Очакваше повикване от базата. Полетът продължаваше твърде дълго и пилотът вече започваше да се пита какво става, когато чу пропукване в слушалките. Последва съобщение от базата. Чу гласа на старшина Кайл Лумис, когото смътно познаваше.

— Полет три-четири-седем, обажда се База. Край. Матос натисна един бутон върху контролния лост.

— Разбрано, База. Полет три-четири-седем. Приемам. Край. — И започна поредния широк завой в безоблачното небе над Тихия океан.

Гласът на електронния специалист от Е-334 прозвуча силно и ясно.

— Мишената беше изстреляна. По наши изчисления ще навлезе в твоя район след приблизително две минути. Статусът на операцията е Фокстрот-Алфа-Уиски. Повтарям: Фокстрот-Алфа-Уиски.

— Разбрано, База. Фокстрот-Алфа-Уиски.

Матос освободи бутона на предавателя и едновременно с това дръпна назад контролния лост. Фокстрот-Алфа-Уиски[6]. Щеше да види мишената и унищожаването ѝ единствено върху радарния си екран, но въпреки това изпита чувството, че плячката го очаква там някъде. Сърцето му заби учестено. Самолетът зави рязко, Матос увеличи скоростта и почувства по-силното налягане. Изравни изтребителя в посока североизток и отново увеличи оборотите. Чувстваше се като рицар, устремил се към бойното поле.

Питър Матос, подобно на повечето военни, които не са били родени в континенталната част на Съединените щати, беше по-лоялен, по-патриотично настроен и по-съвестен от кореняците американци. Забелязал бе това още в самото начало на военната си кариера. Американските бойни знамена се бяха развявали в различни кътчета на земното кълбо — Германия, Гуам, Суецкия канал, Филипините — а младите мъже на страната се стичаха под тях, за да защитят интересите на страната си. Сред военните имаше кубинци, мексиканци, канадци. Но имаше и други офицери, които възприемаха армията на Съединените щати не просто като военна организация с огромни, но наложителни разходи, на която повечето хора с готовност даваха данъците, но не и синовете си. За мъжете като Педро Матос, който произлизаше от най-бедната прослойка в родината си, Пуерто Рико, армията беше истински дом. Тя беше неговото семейство и приятел. И той ѝ бе посветил живота си.

Матос изпълняваше прилежно задълженията си, изучаваше наръчниците, внимаваше какво говори, не бягаше от отговорност, изразяваше личното си мнение само когато биваше изрично помолен за това и изпълняваше получените заповеди с ентусиазъм и без всякакво колебание. Изглеждаше като човек, който вярва, че всичко в живота му е наред, но, когато останеше сам със себе си, той тихичко се молеше на боговете и изразяваше надеждата си, че няма да бъде подминат при следващото повишение. Един такъв пропуск би могъл да означава край на военната му кариера, особено пък като се вземеше предвид фактът, че служи във Военноморския флот, и то в мирно време.

Гласът на Лумис го изтръгна от мислите му.

— Полет три-четири-седем, засече ли мишената? Матос погледна към радарния екран.

— Не още, База.

— Разбрано. Дръж ни в течение.

— Непременно.

Матос насочи мислите си към други, по-важни проблеми, но през цялото време държеше под око радарния екран. Беше убеден, че резултатите от този тест ще предопределят посоката на живота му за в бъдеще. Изпитанията бяха секретни. Това му бе казано от висшестоящите. Освен това бяха и незаконни. За това се бе досетил сам. Онова, което не можеше да разбере, бе защо бяха избрали точно него за изстрелването на тази ракета.

Новите ракети Феникс A1M-63X бяха прикачени на търбуха на неговия F-18. За теста ракетите бяха снабдени с фалшиви бойни глави от неръждаема стомана и титан, а целта представляваше свръхзвукова авиационна мишена, изстреляна на неколкостотин мили разстояние от един военноморски хеликоптер Херкулес C-130. Ако се абстрахираше от тези факти, Матос би могъл да си представи, че ще изстреля две истински ракети по посока на нападащ го руски бомбардировач Туполев или към някой китайски МиГ-21. Разбира се в момента и Русия, и Китай поддържаха приятелски отношения със Съединените щати, но подобно на повечето военни Матос знаеше, че приятели като тях могат само за миг да се превърнат в смъртоносни врагове.

Матос сведе поглед към радарния екран. Все още не виждаше мишената. Целта на днешната мисия бе да се тестват подобрените параметри на маневреността на новото оръжие. Нормалният обхват на

радара от двеста мили бе модифициран и сега покриваше участък от петстотин. Веднъж изстреляна, новата ракета Феникс нямаше повече да се нуждае от обичайното насочване и проследяване. Според получените заповеди Матос трябваше да изстреля първата ракета, да я изчака да се стабилизира, а след това да изстреля и втората. Заповядано му бе веднага след това да завие на сто и осемдесет градуса и по най-бързия начин да се отдалечи от зоната на бойните действия. Новата самонасочваща се ракета щеше да открие мишената и без всякаква помощ от страна на Питър Матос щеше да продължи да я преследва до унищожаването й.

От тактическа гледна точка изстрелването на една такава ракета криеше много малко рискове за пилота. Изтребителят имаше възможност да се отдалечи на безопасно разстояние още преди вражеският пилот да разбере, че е бил атакуван. Матос обаче не беше съвсем сигурен, че това нововъведение му харесва. За изстрелването на това оръжие не се изискваха особени лични и професионални умения от страна на пилота, а и оставането в района на битката бе проява на по-голямо мъжество. При новите условия не съществуваше и най-малката възможност пилотът да зърне целта си и да стане свидетел на унищожаването й. Но всичките тези подробности бяха извън сферата на неговата компетентност и задължения.

Той съсредоточи вниманието си върху радара. В най-далечния край на екрана се появи слаб сигнал. Натисна бутона за радиовръзка.

— До Базата. Полет три-четири-седем. Предварително радарно засичане на мишената. — Гласът му беше спокоен, думите — кратки и ясни. Усмихна се, припомнил си филмите за войната, които излъчваха късно вечер по телевизията. В тях немските и японските пилоти крещяха като обезумели, докато американците и англичаните неизменно говореха с овладяни и дори отегчени гласове даже и когато самолетите им падаха с главоломна скорост към земята. Абсолютно хладнокръвие. — Чувате ли ме, База?

— Разбрано, три-четири-седем. Предварително радарно засичане на целта. Продължавай според инструкциите. Край.

Лейтенант Матос натисна един бутон върху контролното табло и вдигна поглед към процесора, контролиращ стрелбата. Електронен символ следваше радарния сигнал върху екрана. Матос остана загледан в него в продължение на няколко секунди. Изведнъж се появи

още един сигнал. Матос премигна. Погледна отново. Вторият сигнал изглеждаше по-малък и по-слаб. И се намираше непосредствено зад първия. Фалшиво изображение, помисли си Матос. Сигурно някой неизправен транзистор или диод е прегрял с десета от градуса. Нещо от сорта. И преди бе ставал свидетел на такива отклонения във функционирането на електрониката. Както и повечето му колеги, пилоти на изтребители в ескадрилата. Наричаха ги фантоми или ангелчета. Фалшиви образи. Ехо сигнали. Обратни изображения. Рефлекторни образи от нечий радар. Отражения от повърхността на океана. Привидения, безплътни като облак от пара. Според съвременния технически жаргон биваха наричани още недействителни изображения.

Матос натисна някакъв бутон. Завъртя едно копче, за да настрои контраста на изображението. Вторият сигнал започна да затихва. След това изчезна. Сякаш се сля с първоначалния, по-силен сигнал, който — Матос бе сигурен в това — беше целта. Той натисна бутона на предавателя.

— Докладва полет три-четири-седем. Виждам целта съвсем ясно. Разстояние до мишената — четиристотин и осемдесет мили. Край.

В отговор долетя гласът на Лумис, който като всеки военен радист говореше спокойно и безизразно.

— Разбрано, три-четири-седем.

Матос се поколеба. Зачуди се дали да не спомене за фантома, но се отказа. Ако имаше нещо, което висшестоящите наистина не понасяха, това бяха докладите за несъществуващи проблеми. Той отново погледна към радарния екран. Добра цел. Щракна обезопасяващия прекъсвач и повдигна капака, който затваряше изстрелващия механизъм. Предстоеше му да осъществи най-дългообхватния обстрел с ракета въздух-въздух, извършван някога в армията.

Матос натисна бутона за радиовръзка.

— Изстрелвам ракета номер едно. — Изчака секунда, пое дълбоко въздух, а след това натисна бутона за изстрелване.

Ракетата Феникс A1M-63X се отдели от изтребителя F-18. В продължение на един кратък миг ракетата остана неподвижна — задействало се бе специалното забавящо електронно устройство, което задържаше оръжието и по този начин се избягваше опасността от

евентуален сблъсък със самолета на Матос. След като съответният интервал от време изтече, в ракетата се индуцира микроволтова дъга. Електричеството потече по лабиринта от платки и най-накрая достигна целта си — съответните вериги бяха активирани и двигателят на ракетата бе запален.

В задния край на ракетата избухна оранжев пламък. Само след няколко секунди тя вече се движеше със скорост два пъти по-висока от тази на F-18.

Матос изпрати ракетата с поглед. Предстоеше му да започне процедурата по изстрелването на втората Феникс. Сведе поглед към радарния екран. Целта отново се бе раздвоила. Две цели. Матос започна да натиска бутони и да върти копчета, за да засили контраста на изображението. Нямаше промяна. Извърши същата процедура отново. Никаква промяна. Две отделни цели. Ако едната беше авиационната мишена, каква беше другата? Исусе Христе! Не можеше по никакъв начин да контролира самонаправляващата се ракета, която вече бе изстрелял.

Направляващата система на ракетата Феникс работеше върху проблема. Двете електронни изображения поставиха устройството в затруднение. В съответствие с логическите и приоритетни принципи, заложени в паметта на ракетата и формулирани в една заседателна зала, отстояща на хиляди мили разстояние, електрическият поток задейства друго устройство. Ракетата Феникс A1M-63X, благодарение на подобрената си маневреност и способност за проследяване на целта, претърпя лека корекция на курса.

— И се насочи към по-голямата цел.

---

[1] 1 Паунд = 453,6 гр.; 1 инч = 2,6 см — Б. пр. ↑

[2] 1 ярд = 91,4 см — Б. пр. ↑

[3] 1 морски възел = 1853 м — Б. пр. ↑

[4] Голямата депресия — период на икономическа криза и стагнация през тридесетте години на двадесети век — Б. пр. ↑

[5] Ф. Д. Р. — Франклин Делано Рузвелт (1882-1945г.); американски държавник; тридесет и втори президент на САЩ в периода 1933 — 1945 година — Б. пр. ↑

[6] Фокстрот-Алфа-Уиски — Началните букви от английското Fire-at-will — Стрелба по преценка на пилота. — Б. пр. ↑

2.

Джон Бери влезе в тоалетната и погледна отражението на лицето си в огледалото. Прокара пръсти през кафявата си коса, прошарена от сиви кичури. Около очите му се забелязваха бръчки. Въпреки това изглеждаше доста добре за своите четиридесет и една години.

Някои от жените, с които общуваше в кънтриклуба или в службата, го описваха с думи като интересен, чаровен или солиден. Знаеше, че от него се очаква да направи първата крачка и да се опита да свали тези жени, но той просто нямаше желание за това. Опита само веднъж. С една колежка от търговския отдел. Опитът се оказа пълна катастрофа.

Джон Бери се замисли за баща си — нещо, което често му се случваше напоследък. На четиридесет и една години баща му бе имал любяща съпруга, четири лоялни и признателни деца, църквата си, квартала, в който живееше, страната, която обичаше, и собствения си малък бизнес, който му носеше огромно удовлетворение. Но това се бе случило в друго време. И в държава, различна от днешната. Джон Бери не притежаваше нито едно от тези неща, а и едва ли щеше някога да ги получи. Въпреки това вярваше, че има изход от положението. Би могъл да напусне Дженифър и да започне живота си отначало. Също като толкова много негови приятели, които вече бяха успели да се разведат. Тогава поне щеше да има някаква надежда. Всеки път, когато летеше със Скаймастър, размишляваше върху това. Но кой знае защо не бе сигурен, че ще намери сили да го стори.

Бери си припомни разговора, който бе провел със стюардесата. Защо го бе направил? Коя, по дяволите, беше Шарън Крендъл? Преди час дори не подозираше за съществуването ѝ. Тя нямаше да разреши проблемите му. Но благодарение на нея се бе почувствал по-малко самотен, изпитал бе чувство за принадлежност към останалата част от човешкия род.

С периферното си зрение улови проблесването на някаква светлина. Бяха му нужни няколко секунди, за да осъзнае, че светеше

лампичката над вратата, която го приканваше да се върне в салона. Бери знаеше, че в салона е светнал и надписът за затягане на коланите. Като пътник, врял и кипял в летенето, той намери това за странно, тъй като полетът протичаше съвсем гладко. Помисли си, че вероятно пилотите са били предупредени за очакващи ги напред неблагоприятни климатични условия. Изобщо не му хрумна, че Стратън е единственият пътнически самолет, който лети по този маршрут и на тази височина. Мислите му бяха заети с Шарън Крендъл. Сега, когато бе светнал надписът за затягане на коланите, тя вероятно щеше да остане при другите стюардеси. После пък щеше да стане време за сервиране на обяда. По дяволите! Той се зае да мие ръцете си, пренебрегнал напълно премигващата над вратата лампичка.

* * *

Лейтенант Питър Матос продължаваше да се взира в радарния екран с надеждата, че втората цел ще изчезне. Знаеше, че е длъжен да докладва. Часовникът на таблото отмерваше отлитащите секунди. Те очакват включването ти, Матос. Той неохотно плъзна палец към бутона за радиовръзка.

— Полет три-четири-седем до Базата.

— Докладвай, три-четири-седем — откликна веднага Лумис.

— Аз… имам известни затруднения с изображението на мишената. Ще забавя второто изстрелване. Очаквайте включване.

— Ясно. Край.

Гърлото на Матос пресъхна. Заобиколил бе проблема. Беше излъгал. Но ако най-лошото наистина се бе случило, то нищо не би могло да спаси другия самолет — в случай че вторият радарен сигнал идваше от самолет. От друга страна, ако всичко се дължеше на отклонения в работата на електронната апаратура, не се налагаше да споменава нещо повече от онова, което вече бе докладвал. Проблеми с изображението на мишената. Шефовете на Нимитц вероятно вече бяха започнали да хапят устни от притеснение. Спокойно, Питър!

Отново погледна екрана с надеждата, че проблемът се е разрешил от само себе си. Но там продължаваха да премигват две цели. По-слабият сигнал мина точно пред по-силния и изчезна от

екрана в посока югозапад. По-силният сигнал продължи неотклонно да следва курса си. Матос отново си напомни, че никакви маневри не бяха в състояние да спасят тази цел от поразяване. Направляващата система на Феникс A1M-63X вече бе избрала по-големия обект. И той щеше да бъде поразен. Феникс щеше да преследва жертвата си докато я унищожи. Това е всичко, което ракетата знаеше и за което беше създадена.

Но каква беше другата мишена? Изведнъж му хрумна един възможен отговор, който му подейства като юмрук в стомаха. Сигурно беше хеликоптерът Херкулес C-130. Исусе Христе, помисли си той. Исусе Христе, допуснах ужасна навигационна грешка. Вината е моя. Аз съм виновен.

Матос се обърна към сателитното навигационно устройство в лявата част на пилотската кабина. Зададе няколко команди. Ръцете му се изпотиха под кожените ръкавици. Натисна грешен бутон. Наложи се да започне всичко отначало. По дяволите! Успокой се!

Докато се занимаваше с навигационното устройство, мислите му се върнаха към отдавна забравен, неприятен спомен. Той е на седемнадесет години и шофира първата си кола — един Форд, модел седемдесет и първа година. На задната седалка се возят майка му, баща му и баба Матос. Сестра му пътува до него. Отби от магистралата, навлезе в непознатия град и се загуби. Докато братовчедка му Долорес се женеше, той разкарваше ядосаното си семейство из непознатите улици в северната част на Маями. Тогава баща му изсъска през здраво стиснатите си зъби:

— Es tu culpa, Pedro.[1]

Той погледна надолу към дисплея на навигационната система. Получи потвърждение за местоположението си. За да е сигурен, повтори процедурата отново. Нямаше грешка. Намираше се точно там, където трябваше да бъде. Това поне показваше оборудването. Тогава каква беше втората мишена?

Матос погледна радарния екран. Ракетата Феникс, малка и призрачно бяла, се движеше по зеления екран, устремена към целта си. В подобни случаи Матос винаги се сещаше за някоя от видеоигрите, с които се забавляваше. Игра. Това е само една игра, реши той. Бяха въвели още един елемент в изпитанията, за да тестват реакцията на оръжието. Голямата бяла мишена върху зеления екран не беше друг

самолет, превозващ хора от плът и кръв. Тя беше само електронна примамка. Мираж, изстрелян от Херкулес или от авиационната мишена. Трябваше да докладва за него. Бяха го подложили на изпитание и той се бе провалил. Беше се компрометирал. С кариерата му бе свършено.

Матос продължи да се взира в екрана. Всичко се връзваше. Всички компоненти пасваха. Всички, с изключение на един. Феникс преследваше голямата мишена, а известно бе, че ракетата не би тръгнала след една електронна примамка.

Разстоянието между преследвач и преследван вече бе по-малко от двеста мили. Ракетата летеше със скорост три пъти по-висока от скоростта на звука и изминаваше почти по една миля в секунда.

Матос понечи да натисне бутона за радиовръзка, но отдръпна ръка. Отчаяно се опитваше да измисли някакъв отговор. Възможно ли бе хеликоптерът да се е отклонил от курса си? Възможно ли бе уредите му за навигация да грешат? Знаеше, че ако грешката бе причинена от неговото оборудване, вината си оставаше негова. Грешката на самолета се възприемаше като грешка на пилота. Не беше честно, но даваше резултати. Принуждаваше всички да обръщат по-голямо внимание на подробностите. В последните години флотът се опитваше да се разграничи от тази концепция, но тя все още намираше широко приложение. И при прилагането й никой не правеше разлика между капитана на Нимитц и пилота на бойния самолет. Електрониката може да те предаде, но не може да застане редом с теб пред военната комисия, разследваща евентуалния инцидент. Ако бе изстрелял ракетата по Херкулес, един сериозен технически проблем в навигационната система на самолета може би щеше да го отърве от военен съд, но нямаше да спаси кариерата му. Напомни си, че кариерите на пилотите от онзи Херкулес щяха да бъдат унищожени напълно и безвъзвратно, ако ракетата, която бе изстрелял, преследваше тях.

Звукът от собственото му дишане изпълни шлемофона му, тялото му се обля в пот. Дясната му ръка стисна здраво контролния лост. Подпря лявата си ръка на таблото, а пръстите му докоснаха дроселите. Беше се отказал от опитите да настрои радара. Картината, която виждаше на екрана, беше вярна.

Усети, че опънатите му до скъсване нерви започват да се отпускат, когато дълбоко в душата си прие за възможен и най-страшния сценарий. Погледна разсеяно радарния екран, а след това, за пръв път от изстрелването на ракетата насам, погледна през плексигласовия купол на кабината към света, през който летеше. Es tu culpa, Pedro. Ти си виновен, Питър. Притисна пръст към тънкото стъкло от плексиглас. Само половин инч го отделяше от безкрайната, лишена от кислород пустош, която го заобикаляше.

Лъч на надежда го изтръгна от обхваналата го умора. Оставаше една последна възможност, която още не бе отхвърлил. Погледна към таблото. Бързо и професионално настрои апаратурата и поиска компютърна установка на целта, която виждаше на екрана. Само след няколко секунди данните се появиха на информационния дисплей. Целта летеше на височина от шейсет и две хиляди мили и се движеше със скорост от деветстотин и десет мили в час.

Матос се усмихна за пръв път от момента, в който бе излетял от палубата на Нимитц. Нито един хеликоптер, пък бил той и Херкулес, не би могъл да се издигне на такава височина. Много малко самолети притежаваха подобни летателни параметри. Височинните свръхзвукови полети бяха запазен периметър на ракетите, специалните авиационни мишени, съвременните изтребители, бомбардировачи и разузнавателни самолети. Той щеше да бъде информиран, ако в района летеше приятелски самолет от такъв клас. Освен ако пилотът не се бе отклонил от курса. Оставаха две възможности. Може би ставаше дума за вражески самолет, което означаваше, че Матос няма да получи медал загдето го е свалил, но няма и да го изправят пред военен съд. Случаят щеше да се потули, а офицерите от ескадрата щяха тайничко да му завиждат. Подобни неща се бяха случвали и преди.

Втората възможност му се струваше по-вероятна. Профилът на летене на целта, която виждаше на радарния екран, бе твърде сходен с очаквания профил на авиационната мишена. Хеликоптерът сигурно е изстрелял две мишени — или по погрешка, или нарочно. Това трябва да е. Матос се почувства по-добре. В този случай кариерата му може би нямаше да пострада. Незабавно трябваше да се обади на Нимитц. Да им обясни ситуацията. Все още бе възможно да засече другата цел, да изстреля ракетата, да завие и да се пръждоса от това място. Отново сведе поглед към радарния екран. Разстоянието между ракетата и целта

бързо намаляваше. Тридесет мили, двадесет мили, десет. След това ракетата и целта се сляха в едно. Матос кимна. Оръжието действаше. Това поне вече знаеха със сигурност. Но той продължаваше да се чуди кого беше улучил.

* * *

Джон Бери пусна водата, напълни мивката, а след това регулира крановете така, че течащата вода да е равна по количество на оттичащата се. Свали ръчния си часовник и го остави върху алуминиевата лавица. Единадесет часа и две минути. Часовникът му все още бе сверен според калифорнийското време. При пътуването със Стратън изтощението от смяната на часовите пояси не беше толкова мъчително както при обикновените реактивни самолети, но въпреки това причиняваше известна умора и дезориентация. Времето беше относително понятие. Тялото му бе настроено според нюйоркското време, часовникът му отчиташе часовете според калифорнийското, той всъщност се намираше в трета часова зона, а съвсем скоро щеше да кацне в Токио, където часовият пояс бе съвършено различен. Когато си беше у дома, времето се влачеше едва-едва; часовете, дните, седмиците сякаш продължаваха вечно. Това обаче не му бе попречило да остарее междувременно — всъщност времето дори ускоряваше процеса на стареене. Относително. Нямаше съмнение в това. Той се наведе над мивката и наплиска лицето си с топла вода.

* * *

Ракетата Феникс със своята подобрена маневреност извърши малка корекция в курса си и се самонасочи така, че да уцели широката част в корпуса на самолета, малко над предния ръб на крилото. Някъде в електрическите вериги, сензори и микрокомпютърни чипове на ракетата — мястото, в което бяха съсредоточени несъвършените й и крайно недостатъчни способности за преценка, сигурно по някакъв начин е бил регистриран фактът, че оръжието е достигнало целта си. И тъй като тази ракета Феникс не познаваше страх и колебания и нямаше

инстинкт за самосъхранение, тя се удари право в целта, обричайки нея, а и себе си, на смърт и забвение.

* * *

Един мъж на средна възраст, който седеше на място 15A, погледна през прозореца. Забеляза някаква сребриста точка, отдалечена поне на миля от самолета. Премигна. Когато погледна отново, точката вече бе с големина на баскетболна топка и се намираше само на няколко инча от прозореца. Преди мозъкът му да успее да реагира по най-примитивния начин с отдръпване назад или с писък от страх, сребристото тяло влетя през прозореца, като отнесе по пътя си част от самолетния корпус, а също и главата и тялото на пътника. Ракетата изора и останалите две места на редицата — 15B и 15C — като разкъса телата на майката и съпругата на мъжа. Пътят на ракетата продължи през централната редица. Тя помете места D, E, F и G заедно със седящите в тях пътници и прекоси централната пътека. После изтласка пътниците от места H, J и K през корпуса на самолета навън към необятната небесна шир. Всичко, изпречило се на пътя на ракетата и попаднало на около ярд от двете й страни, бе засмукано след бързото разрушаване на корпусната стена. Седалките и седящите в тях хора бяха обезобразени до неузнаваемост, а тяхното бързо разрушаване и отломките и късовете, разхвърчали се на всички страни, превърнаха хората и предметите, намиращи се в близост до тях, в безвъзвратно смазани и разкъсани отломъци. Ракетата, която нямаше бойна глава, естествено, не предизвика експлозия, но ударната й сила имаше същия ефект върху предметите и телата, изпречили се на пътя й.

В резултат на намалената си скорост на движение ракетата придоби върteливо движение, когато достигна до третата редица седалки. На излизане от самолета опашката й се вирна нагоре, удари се в страничната стена на корпуса и образува в него продълговат отвор, висок почти осем и широк почти шест фута. След това се преобърна в пространството, повлякла още метални отломъци и човешка плът след себе си. Изразходила енергията си, ракетата измина съвсем малко

разстояние, след което се залюля неподвижно и започна дългия си път надолу към Тихия океан.

* * *

Първият звук, достигнал до ушите на Джон Бери, беше някакъв неясен шум — сякаш огромна купчина метални листове се бе стоварила с дрънчене на земята. Той почувства, че самолетът леко се разтресе. Преди още да е успял да вдигне глава от мивката, се чу друг, по-различен шум, който му напомни за грохота, причинен от отворен прозорец на влак, летящ с висока скорост през тунелите на метрото. Бери бързо се изправи и за момент замръзна неподвижно, опитвайки се да възприеме всички заобикалящи го звуци. Самолетът продължаваше да лети стабилно по курса, водата продължаваше да тече от крановете, лампите светеха, а силният грохот бе поутихнал. Всичко изглеждаше нормално, но нещо — инстинктът му на пилот — му подсказваше, че вече пътува в обречен самолет.

* * *

Отвън, в салона, огромното количество сгъстен въздух започна да излиза през двете зеещи дупки в корпуса на самолета. Всички по-малки и незакрепени предмети — очила, подноси, шапки, вестници, куфарчета — незабавно литнаха из салона. Част от тях се спряха, закачили се за някой неподвижно закрепен предмет, а останалите излетяха навън.

В продължение на една безкрайно дълга секунда пътниците продължиха да седят неподвижно, абсолютно неспособни да проумеят онова, което се бе случило току-що. Умовете им никога преди не се бяха сблъсквали с нещо подобно. Обичайните за такива случаи реакции — ускорено сърцебиене, приток на адреналин, страх или опит за бягство — този път отсъстваха. Хората посрещаха с абсолютно мълчание ужасния тътен на свистящия въздух.

Въздушният поток, подобно на огромна приливна вълна, набираше скорост.

Едно бебе бе засмукано от ръцете на изненадата му и втрещена майка. Малкото телце прелетя над главите на пасажерите и излетя през дупката към безкрая на пространството.

Някой изпищя.

Три деца, пътуващи без придружител, момче и две момиченца, настанени на места 13H, 13J и 13K, които се намираха в близост до отвора в дясната стена на корпуса, бяха пропуснали да закопчаят предпазните си колани. Свистящата въздушна струя ги изтръгна от местата им и те, крещящи от ужас, излетяха в небитието.

Ужасните сцени и звуци постепенно достигнаха до съзнанието на оцелелите пътници и всички започнаха да пищят като обезумели.

Една тийнейджърка, настанена на място 18D, близо до лявата пътека, изведнъж се озова на пода, стиснала с все сила металния корпус на седалките. Цялата седалка се бе откъснала от първоначалния удар и сега заедно с момичето се стовари на земята. Предпазният колан не издържа и седалката се плъзна напред по пътеката. Момичето изпусна металния корпус и беше повлечено напред от невидима, но страховита сила. Дългата руса коса на девойчето се развяваше след него, полата и блузката му се изхлузиха от телцето му. С изпълнени с ужас очи момичето продължи да се бори с невидимата стихия, която искаше да я завлече със себе си. С все сила момичето заби нокти в килима, но свистящият въздух неотклонно я влачеше към зейналата в корпуса дупка.

Писъците й останаха нечути дори и от пасажерите, които седяха едва на няколко инча от пътеката, върху която тя се бореше за живота си. Грохотът, причинен от въздушната струя, бе толкова силен, че вече дори не се възприемаше като звук, а като някаква материална сила, която изтръгва хората от местата им. Зловещите събития в пътническия салон напомняха на кървава и страховита пантомима.

Някои от болтовете, които придържаха други повредени седалки към металните им корпуси, започнаха да поддават. Няколко редици седалки се отскубнаха една след друга и се понесоха вкупом към дупките в корпуса. Група от четири седалки с привързани към тях пасажери се заклещи в по-малкия входен отвор като почти го блокира и по този начин увеличи силата на засмукване през голямото изходно отверстие в дясната страна на корпуса. Пред него се струпа цяла камара от седалки, които се тълпяха една връз друга подобно на

парашутисти, очакващи нервно реда си да полетят в нищото. Една друга летяща седалка се блъсна в тях и реши проблема със задръстването. Седалките една след друга излетяха в пространството заедно с прикованите към тях пътници, които пищяха от ужас, ритаха с крака и безуспешно се опитваха да се хванат за нещо, да се задържат.

* * *

Джон Бери, който нямаше и най-малка представа за онова, което става в салона, завъртя бравата на вратата и дръпна навътре, за да отвори. Вратата заяде. Той опита отново, като дърпаше с все сила, но вратата от фибростъкло изобщо не се помръдна. Бери подпря двата си крака на касата на вратата и, стиснал бравата с две ръце, започна да дърпа, влагайки в движението всичката сила, която можа да събере. Въпреки това вратата не помръдна. Остана уплашен и озадачен. Натисна няколко пъти бутона за повикване на стюардесите с надеждата, че някой ще му се притече на помощ.

Въздухът от туристическия и първокласния сектор на пътническия салон, както и от салона на горния етаж, излиташе през зейналите в корпуса на самолета дупки. От резервоарите със сгъстен въздух обаче в самолета продължаваше да постъпва определено количество кислород, който буквално се съсредоточаваше в тези негови части, от които не можеше толкова лесно да излети навън — в случая това бяха петте тоалетни с отварящи се навътре врати. Сгъстеният въздух се изпомпваше в тези тоалетни чрез въздушните клапани и макар част от него да се процеждаше през цепнатините и пролуките около вратата, вътре оставаше достатъчно количество, което да поддържа налягането. Тези пет, отварящи се навътре врати от фибростъкло, бяха като запечатани под натиска на въздушното налягане, възлизащо на два паунда на квадратен инч, равносилно на тежест от четири хиляди паунда.

Отварящите се навън врати на останалите седем тоалетни рязко се отвориха от създалия се вакуум, а намиращите се в тях пасажери излетяха в салона и се устремиха към зейналите дупки, които ги очакваха.

В салона на горния етаж въздушната струя засмука чаши и бутилки с алкохол и ги понесе надолу по спираловидното стълбище, водещо към първокласния сектор на пътническия салон. Книги, списания и вестници излетяха от ръцете на пътниците и се завъртяха в бесния водовъртеж на свистящия въздух. Всеки незакрепен предмет бе подет от силната струя и запратен надолу по стълбите като понесен от убийствено торнадо.

Пътниците, които бяха предпочели да останат в салона за развлечения когато светна надписът, предупреждаващ ги да затегнат коланите, наблюдаваха вцепенени от ужас как всеки подвижен предмет около тях бива засмукан от все по-силния ураган, носещ всякакви отломки надолу по стълбите.

Еди Хоугън, пианистът, свиреше Есенни листа, когато внезапният въздушен поток го смъкна от неподвижно закрепената пейка. Пейката бе снабдена със специален предпазен колан, но Хоугън отказваше да го използва. Въздушната струя го понесе с главата напред, запрати го надолу по стълбището, завъртя го във вихъра си по протежение на пътническия салон и го изхвърли през зиналата паст в лявата стена на корпуса.

Един слепец, седящ близо до пианото, се развика с пълно гърло, умолявайки някой да му каже какво става. Тялото му се напрегна и той дръпна към себе си повода на своето куче водач. Златистият ретрийвър се опъваше с все сила и сякаш искаше да избяга от него. Мъжът отчаяно започна да повтаря името му.

— Шанън! Шанън! Шанън!

Кучето изскимтя и заби нокти в мъхестия килим. Каишката се скъса, кучето бе повлечено от струята, която го запрати надолу по стълбите. Тялото му се блъсна в една празна седалка и се заклещи в нея, спирайки лудешкия си полет.

Десетината пътници в салона продължаваха да седят по местата си и да наблюдават с ужас ставащото около тях. Пианото и пейката затанцуваха върху пода, но очевидно бяха здраво закрепени и за момента удържаха на силния вихър. Изведнъж всички пътници в салона излязоха от вцепенението си и се разкрещяха, изпаднали в истерия.

Предметите, долетели от салона, се разхвърчаха над седалките в първокласния сектор на долния етаж. По пътя си режеха и разбиваха

главите на пътниците, чупеха ръцете им, вдигнали ги в опит да се предпазят от връхлитащата стихия. Облакът изпотрошени вещи и отломки мина през завесата, отделяща първокласния и туристическия сектор на пътническия салон, и се смеси с другия, много по-мощен поток от всевъзможни предмети, устремили се към вакуума, засмукващ всичко, изпречило се на пътя му. Литналите във въздуха отломъци бързо се носеха навън към зейналата празнота, сякаш тя можеше да бъде запълнена и заситена само след саможертвата на достатъчно на брой предмети и тела.

Един едър мъж, превързан здраво с предпазния колан, който очевидно го стягаше твърде силно, седеше на мястото си в туристическия сектор и крещеше с пълно гърло. Той изливаше яростта си срещу силния вятър, срещу летящите предмети и срещу съдбата, която му бе изиграла толкова ужасна шега, изпращайки го точно на този самолет за първия му презокеански полет. Беше наблюдавал полуразсъблечената си съпруга да изхвърча от една от седемте тоалетни и, бягайки, премятайки се и летейки във въздуха, да изчезва през дупката. Беше я чул да крещи името му, когато прелетя край него, видял бе ужаса, изписан в изпълнените й с недоумение очи. Мъжът изведнъж разкопча колана си и скочи на крака. Веднага бе повлечен от ураганния въздушен поток. Разперил широко ръце и крака, той прелетя над седналите пасажери, блъскайки се в главите им. Едрото му тяло долетя до дясната дупка и се блъсна с все сила в назъбения алуминиев корпус. Острите ръбове прерязаха гърлото и отсякоха лявата му ръка, а след това струята го изхвърли навън от кървящия и умиращ самолет.

* * *

От тоалетните с отворените врати бликаше вода, която изтичаше от кранове и казанчета. Долу, в търбуха на гигантския лайнер, съдържанието на контейнерите с отпадъчни продукти потече обратно и започна да се излива през сифоните на мивките и тоалетните. Тръбите и крановете в кухненските помещения се спукаха, мивките се напълниха и започнаха да преливат. Вратите на кухненските шкафове и хладилниците се отвориха и съдържанието им се изсипа по пода на боксовете, а оттам пое към пътническия салон. В багажното отделение

започнаха да гърмят дезодоранти и други контейнери, съдържащи въздух под налягане. Кучетата и котките, които пътуваха там, започнаха да дерат с нокти и да блъскат като обезумели по стените на клетките, в които се намираха.

Вратата на пилотската кабина, която се отваряше навън, известно време удържа на натиска благодарение на ключалката и здравите алуминиеви панти. Разликата в налягането между кабината и салона обаче бе толкова голяма, че вратата скоро се откъсна и падна в салона.

Капитан Стюарт чу силния шум и разбра, че вратата я няма. Внезапно всички незакрепени предмети в кабината — карти, моливи, чаши за кафе, шапки и сака — излетяха във въздуха, минаха през отворената врата, завъртяха се из салона и изчезнаха надолу по стълбището. Тялото на Стюарт се залепи за облегалката на стола. Той разпери ръце над главата си, часовникът му се откопча и отлетя. Капитанът свали ръце и сплете пръсти в скута си с надеждата, че силата на въздушната струя ще намалее. Опитваше се да успокои ударите на сърцето си, което блъскаше с все сила в гърдите му. Овладя препускащите си мисли и се опита да възстанови случилото се през последните няколко секунди. Спомни си, че бе почувствал разтръскване, предизвикано от сблъсъка с нещото, причинило катастрофата. Стюарт обаче нямаше и най-малка представа какво е то. Онова, което знаеше със сигурност, бе, че автопилотът все още функционира и самолетът е под контрол. Погледна бързо към Маквери, а после се извърна назад, за да види и Феслър.

— Какво стана? — изрева той.

Маквери се взираше безмълвно в уредите по контролното табло пред себе си.

Феслър гледаше към отворената врата и не отговори на зададения въпрос.

— Спускаме се — изкомандва Стюарт и рязко затвори лостовете, контролиращи мощността на четирите двигателя, след което изключи автопилота и бутна напред кормилото на контролния лост. Самолетът рязко заби нос надолу. Но при невероятно високата скорост, с която летяха, това само забави първоначалното им спускане. Започнаха бавно да се снижават. Стюарт не сваляше поглед от висотомера. Намираха се на четиридесет и осем хиляди фута. От момента на удара бяха изминали петдесет секунди.

Стюарт бързо обходи с поглед индикаторите на таблото. Показателите за пилотската кабина бяха все още добри, макар че вече бяха изгубили повечето от кислорода в кабината. Първото му предположение бе, че някоя от вратите на самолета се бе отворила по някакъв начин. Погледна към лампичките върху таблото. Според тях всички врати бяха затворени. Да не би да имаше отворен прозорец? Не. Декомпресията бе твърде бърза, а и от какво бе предизвикано разтърсването на самолета, което бе почувствал? Бомба. Трябва да е бомба, помисли си той. Какво ли става там, отзад?

Стюарт погледна висотомера за кабината — уреда за измерване на диференциалното налягане — който показваше на каква височина съответства налягането в кабината. Стрелките на висотомера се въртяха като на часовник с развалена пружина. Налягането в кабината, което винаги се поддържаше в граници, съответстващи на атмосферното налягане на десет хиляди фута височина, сега показваше деветнадесет хиляди фута. Губим налягане. Трябва да го уравновесим. Самолетът губеше въздуха, който бяха взели със себе си от земята и благодарение на който можеха да дишат спокойно на височина от шестдесет и две хиляди фута. Той очевидно излиташе през някакъв голям отвор в корпуса на техния Стратън.

Стюарт обхвана с поглед и двата висотомера. Единият показваше, че самолетът се бе снижил едва на петдесет и пет хиляди фута. Висотомерът за кабината сочеше, че в момента налягането съответства на тридесет хиляди. В следващия миг то се покачи на тридесет и пет хиляди. Стюарт изчисли, че въздухът, с който разполагат, щеше да свърши по времето, по което самолетът щеше да слезе на петдесет хиляди фута. От този момент нататък двата висотомера щяха да започнат да отчитат едни и същи стойности. В кабината щяха да останат без кислород.

Стюарт почувства леко замайване. Инстинктивно включи автопилота. Блъсна с ръка селектора за автоматично снижаване на машината, достигайки положението му за максимално бързо спускане, позволявайки по този начин на компютъра да осъществи снижаване с максимално допустима скорост. После се облегна назад. Главата му пулсираше от болка. Изпитваше силно напрежение в синусите. Изпълнените с въздух кухини в черепа му не можеха да се приспособят към рязкото спускане. Носът му започна да кърви. По

бялата му риза потече струйка кръв. В белите му дробове почти не бе останал кислород. Почувства се изпразнен и кух. Ръцете и краката му бяха леденостудени, но той не знаеше дали това се дължи на загубата на кръв, или на ниската температура в кабината.

Четирите двигателя на техния Стратън засмукваха и компресираха разредения въздух и правеха всичко възможно, за да изравнят, доколкото това бе възможно, налягането в разхерметизираната кабина. При спускането им надолу въздухът постепенно се сгъстяваше и потокът, изпомпван в кабината, ставаше по-силен. Но Алън Стюарт подозираше — всъщност знаеше го със сигурност — че това беше обречена битка. Там някъде отзад върху корпуса на самолета зееше дяволски голяма дупка и едно просто аритметично изчисление… В резервоар има десет галона вода[2]. Ако на всяка секунда изтича по един галон, а на всеки пет секунди се влива по половин галон, след колко секунди… След много. Твърде много. Главата му сякаш щеше да се пръсне; той вече можеше да мисли единствено за непоносимата болка.

Капитан Стюарт бавно извърна глава по посока на Маквери. Той бе надянал кислородна маска и предаваше радиосигнали за помощ по международната честота, предназначена за самолети в опасност.

— Няма смисъл — тихо промърмори Стюарт, но също протегна ръка към кислородната маска, надяна я и здраво я притисна към лицето си. Обърна се назад към Феслър. Той лежеше, захлупил лице върху таблото пред себе си. От устата, ушите и носа му течеше кръв.

Маквери продължаваше да изпраща сигнала за помощ, макар че вече не можеше да мисли и говори свързано. Докато говореше, вдишваше дълбоко от кислородната маска. Устата му се напълни с кръв и той трябваше да я преглътне.

Маквери чудесно знаеше, че кислородната маска не е достатъчна за спасението им. Без нужното налягане, което да изтласка кислорода до белите му дробове, маската бе почти безполезна. Бутилката с кислород за спешни случаи, която се намираше зад работния панел на Феслър, спокойно можеше да се намира чак в Сан Франциско — ползата от нея щеше да бъде същата. Никаква. Само специален костюм с изравнено налягане — космически костюм от вида, който бе носил в армията — можеше да упражни върху тялото му налягането, необходимо за дишане. Маквери обаче знаеше, че дори и да

разполагаше с такъв костюм на борда, той просто нямаше достатъчно време, за да го облече.

Дан Маквери, който на млади години бе изпълнявал всевъзможни мисии и опасни полети на борда на най-модерните военни изтребители, изведнъж се уплаши както никога преди през живота си. Как се бе случило това? При самолетите от гражданската авиация обикновено не се стигаше до такава бърза и пълна декомпресия — нещо обичайно за военните самолети, улучени по време на битка. Вероятността за внезапна декомпресия бе толкова малка, че бе напълно пренебрегната от авиоинженерите, проектирали и построили този Стратън. Между отделните сектори в самолета нямаше врати, заключващи се при опасност от разхерметизиране, нито пък херметически затворени прегради, каквито бяха предвидени на съвременните кораби и модерните дирижабли. Тези нововъведения, гарантиращи безопасност, бяха твърде тежки за един пътнически самолет. И прекалено скъпи. Пълна декомпресия на борда на Стратън не се предвиждаше. Но ето че тя беше факт. Как се бе случило? Той се запита дали херметически затворените сектори биха им помогнали в подобна ситуация. Спомни си за Титаник и прехваленитe му водоустойчиви каюти. Чудото на инженерната мисъл… подготвен за всякакви непредвидени обстоятелства… само съвкупност от най-необичайни… Главата му се цепеше, а по цялото му тяло пробяга хлад, който го смрази както никога преди.

Дан Маквери осъзна, че умира.

Зрението на капитан Стюарт започна да се замъглява. Наведе глава напред и доближи лице до дигиталния часовник. Беше изминала повече от минута, откакто бе почувствал удара. Самолетът все още летеше на автопилот и се снижаваше твърде бързо. Стюарт видя, че вече слизаха с по дванадесет хиляди фута на минута. Намираха се на петдесет и три хиляди фута височина. Налягането в кабината съответстваше на четиридесет и пет хиляди. Определено нямаше да успеят да слязат на височината, на която кислородните маски да влязат в употреба и да спасят живота на онези, които ще са в състояние да ги използват. Едва няколко минути по-късно щяха да се снижат на височина, на която въздухът става за дишане. Той поклати глава. Всички на борда на този самолет бяха обречени.

За момент Стюарт се замисли за пътниците. Те бяха негова отговорност. Но той не можеше да направи нищо за тях. Нито пък да им каже нещо. На падащия самолет нямаше време за драматични речи от страна на капитана, за сбогувания и прощални тостове. Само няколко минути, или секунди, на неподправен ужас, а след това — смърт.

* * *

В туристическия сектор шумът от вятъра и свистящия въздух бе намалял значително вследствие на почти изравнените стойности на вътрешното и външното налягане. Хората бяха в състояние да се чуват един друг, но вече почти никой не говореше. Повечето пътници притискаха към лицата си спусналите се над главите им кислородни маски, вдишваха и издишваха дълбоко, озадачени от невъзможността да изпитат усещането, причинено от дълбока глътка чист въздух.

Нахлулият в салона студ засили въздействието на преживения шок и увеличи негативните последици от недостига на кислород. По тавана се образува плътен конденз, причинен от наличните на борда пари от естествен произход, засмукани внезапно вследствие на намаленото налягане в кабината. Пътниците се взираха в оформилите се над главите им облаци, неспособни да си обяснят същността и произхода им.

Някой изкрещя: Огън! и част от пътниците се развикаха от страх. Повечето обаче, твърде уплашени, или прекалено дезориентирани, за да реагират, запазиха мълчание, приемайки и примирявайки се с поредното споходило ги бедствие. Облакът обхващаше целия салон подобно на гъста мъгла, настъпваща от океана, и обгръщаше смълчаните хора в сивата си пелена. Лампите, забулени от облака пара, хвърляха призрачна, неземна светлина. По стените и прозорците започнаха да се образуват зловещи ледени висулки. В близост до дупката от дясната страна се вихреха снежинки.

Парите постепенно се разсеяха и въздухът в самолета се изсуши. Влага имаше единствено в леката мъгла, излизаща от устата на все още живите пътници, и в кръвта, струяща от зейналите рани на умиращите.

Кръвта и дъхът на хората кристализираха и замръзващите повърхности се покриха с коричка от бял и червен скреж.

Шумът, предизвикан от излитащия навън въздух, намаля и в салона започна да се чува по-отчетливо ревът на четирите двигателя на Стратън, както и свистенето на външния въздушен поток. Тези нови шумове изпълниха туристическия сектор и заглушиха слабите стонове на ранените.

Броят на мъртвите и умиращите беше неизвестен. Повечето от останалите бяха в шок. По всичко личеше обаче, че най-лошото тепърва предстои. Самолетът все още летеше и не показваше признаци за предстояща катастрофа. Но въздействието на кислородния недостиг започна да се усеща и пътниците от Полет 52 бяха обхванати от странно спокойствие, от приятна отпуснатост, наподобяваща състоянието, причинено от алкохол или транквиланти. Хората все още изпитваха болки в ушите и очните ябълки, но те вече не бяха толкова остри.

* * *

Капитан Стюарт притисна лице към конзолата. Кабината сякаш тънеше в мрак, но той различи лампичките по контролното табло. Те светеха като умиращи слънца в някоя далечна галактика, но като че ли не излъчваха никаква светлина. Той разчете показанията на двата висотомера. Самолетът се намираше на петдесет и една хиляди фута и продължаваше да се спуска. Висотомерът от кабината също сочеше петдесет и една хиляди и вече отчиташе височината на снижаващия се лайнер. Налягането в кабината бе равно на нула. Атмосферното налягане в самолета бе равно на това извън него.

Автопилотът продължаваше да направлява снижаването на самолета. На тридесет хиляди фута по-гъстият въздух щеше да създаде достатъчно налягане за използване на кислородните маски. Скоростта на спускане и физиологичните последици от кислородния глад — задушаването — бяха влезли в противоборство, но задушаването очевидно щеше да спечели. Стюарт не виждаше изход от положението. Всички параметри — скорост на движение, височина, скорост на снижаване, загуба на атмосферно налягане — бяха известни и напълно

предсказуеми. Капитанът се бе запознал с тях много преди да седне за пръв път в пилотската кабина на Стратън. Ако само шибаната дупка беше по-малка…

* * *

В първокласния сектор един възрастен мъж, Джон Торндайк, разкопча предпазния си колан и бързо се изправи. Изпита познатото стягане в гърдите и протегна ръка към хапчетата, които носеше в джоба на сакото си. Лицето му силно пребледня, а после посиня. Сърцето му не издържа. За момент се люшна на място, а след това се захлупи върху масата за коктейли, откъдето се изтърколи върху съпругата си. Тя се опита да изпищи, но не можа.

* * *

По-възрастните хора в двата сектора на пътническия салон започнаха да умират. Някои си отиваха безшумно, а други стенеха от болка, докато сърцата и белите им дробове бавно отказваха да функционират.

В целия самолет масово измираха възрастни хора, както и по-млади пътници със здравословни проблеми. Белите дробове колабираха, сърцата спираха, тънките кръвоносни съдове се пукаха и предизвикваха силни кръвоизливи от всички телесни отвори. Кръвта от вътрешните кръвоизливи се събираше в черепите и телесните кухини на засегнатите, причинявайки още по-мъчителна смърт. Във вътрешните телесни кухини се образуваха балончета със сгъстен въздух, а хората започваха да дерат лицата и телата си, опитвайки се като обезумели да открият източника на непоносимата болка.

Всички пътници, млади и стари, болни и здрави, страдаха от хипервентилация, замаяност, замъглено зрение и гадене. Хората се давеха в повърнатите от самите тях нечистотии, защото лишените им от кислород мозъци и немощните им мускули не можеха да реагират на рефлекса на повръщане. Кожата им първо пребледня, а след това започна да посинява. Червата и пикочните им мехури вече не можеха

да задържат изпражнения и урина и, ако можеха да дишат нормално, всички те щяха да почувстват невъобразимата воня в салона.

Голямата част от пътниците се бяха отказали от кислородните маски, но все още имаше и такива, които се опитваха отчаяно да дишат през тях и мълчаливо проклинаха системата за аварийно захранване с кислород, която според тях бе излязла от строя. Системата обаче работеше и изпомпваше кислород. Молекулите му обаче изхвърчаха от маските и се завихряха край лицата на пътниците като в жестока шега, след което се разнасяха из разредения въздух в самолета.

* * *

В туристическия салон цареше свиреп студ, но през дупката на лявата стена, която гледаше на юг, струяха ярки слънчеви лъчи, които осветяваха разрухата и смъртта, останали по пътя на ракетата.

Всички пътници, които все още успяваха да оформят и задържат някоя мисъл в главата си, започваха да проумяват, че ще се задушат. А навън, през зловещите дупки на самолетния корпус, се виждаше необятната небесна шир, безоблачното, тъмносиньо небе, окъпано от слънчевите лъчи. То изглеждаше толкова примамливо и омайващо, а всъщност беше опасно и смъртоносно като дъното на океана, над който летяха.

* * *

Капитан Стюарт беше в полусъзнание. Обърна глава надясно. Маквери все още стоеше изправен и гледаше право пред себе си. Леко извърна глава и погледна Стюарт. На лицето му бе застинало странно изражение. Стюарт се обърна и погледна през рамо. Феслър продължаваше да лежи върху панела. Под главата му се бе образувала локва кръв. Кървенето обаче като че ли бе престанало.

Пръстите на Стюарт бяха безчувствени, крайниците му тежаха като олово. Мозъкът му сякаш бе отделен от тялото му. Капитанът имаше чувството, че се рее свободно в пространството.

Мозъчните му клетки умираха, но една мисъл, ярка като светлините на далечна писта за приземяване, се открояваше все по-ясно в притъмнялата кабина. От мига, в който за пръв път се бе качил на борда на Стратън, умът му постоянно бе зает с възможността от внезапна декомпресия при полет на голяма височина. Той дори бе успял да формулира отговор на този проблем, който се бе запечатал толкова трайно в съзнанието му, че все още не можеше да се изличи от главата му. Знаеше, че трябва да изключи автопилота и да предприеме стремително отвесно спускане със самолета. Изведнъж си спомни всичко. Ако всички те не умрат бързо и ако някой в пилотската кабина все още е жив, когато самолетът се спусне на височина с годен за дишане въздух, този някой трябва да е запазил достатъчна част от разума си, за да може да приземи самолета. Отново погледна към Маквери. Пилотът беше млад. В добро здраве. И упорито вдишваше от кислородната маска. Половината му мозък би могъл да оцелее. Макар и превърнал се в полуидиот, той би могъл да ги спаси и да ги обрече на вегетиране в света на вечния мрак, да ги превърне в полуживи създания — загубили говор и зрение, парализирани, видиотени.

Той си помисли за съпругата и семейството си. О, Господи! Не!

Стюарт протегна ръка към бутона за освобождаване на автопилота. Не беше достатъчно. Маквери би могъл да го включи отново. Плъзна ръка по таблото и напипа онова, което търсеше — главния превключвач на автопилота, който не се дублираше от страната на втория пилот. Докосна с ръка предпазния капак и го отвори. Пръстите му намериха малкото ключе.

Поколеба се. Инстинктът за оцеляване — какво да е оцеляване — започна да надделява над гаснещото му съзнание. Трябваше да действа бързо. Бързо! Да направи какво? Опита се да си припомни какво трябваше да направи. Спомни си за част от секундата и дръпна ключа. Той не помръдна. Стюарт си спомни ясно, че е нужна доста сила за изключването на автопилота… Авто какво? Какво?

Капитан Алън Стюарт се облегна назад и се загледа през предното стъкло. Намръщи се. Болеше го глава. Нещо не му даваше мира. Кафе. Бразилия. Трябваше да отиде в Бразилия за кафе. Усмихна се. По брадичката му потече тънка струйка слюнка.

Автопилотът продължи да направлява самолета Стратън 797 и да изпълнява предварително зададените му параметри за принудително

снижаване. Електронната памет и действията му във възникналата критична ситуация по никакъв начин не бяха повлияни от липсата на кислород. Компютърът нямаше представа за влиянието на кислородния глад върху хората, чийто живот зависеше от него. В интерес на истината един от младите конструктори на този автопилот бе предложил по време на разработването му да създадат опция за автоматичното му изключване в случай на внезапна и пълна декомпресия, възникнала на височина над петдесет хиляди фута. Само че същият този млад конструктор вече не създаваше автопилоти, а неговото предложение за самоотстраняване на автопилота — така го бяха нарекли големите умове, работили върху създаването на Стратън — не бе срещнало разбиране и радушен прием. Автопилотът можеше и щеше да снижи самолета до единадесет хиляди фута — височина, на която въздухът беше по-топъл и годен за дишане. Той дори щеше да продължи да пилотира самолета по предварително зададения курс до Токио. Можеше да се справи с всичко това. Само че без помощта на екипажа той просто не би могъл да приземи лайнера.

* * *

Джон Бери почувства последиците от разредения въздух. Беше започнал да хипервентилира. Мъчеше го болезнено главоболие, виеше му се свят. Седна на тоалетната чиния и след известно време се почувства малко по-добре.

Изправи се отново и дръпна вратата. Не можа да я отвори. Почувства се твърде слаб, за да опита отново. Погледна към часовника си над мивката. Единадесет часа и четири минути. Бяха изминали само две минути от удара, който бе усетил. Струваше му се, че бе минало повече време.

Бери започна да тропа по вратата.

— Отворете ми! Отворете проклетата врата! Заклещен съм тук вътре!

Прилепи ухо до вратата. От салона долитаха странни звуци. Почука отново, после се облегна на стената. Искаше му се пак да опита да отвори вратата, но реши да изчака докато събере повече сили.

Джон Бери знаеше, че ако се стигне до принудително кацане в океана, той няма да успее да се добере до спасителните лодки. Просто щеше да се удави,след като самолетът потъне. Стисна с ръце пулсиращата си от болка глава, приведе се и повърна на пода. След това се изправи, вдиша дълбоко няколко пъти, но умората и слабостта го връхлетяха като гигантска вълна. Искаше му се да изплакне лицето и устата си, но си спомни, че кранът бе пресъхнал. Защо?

В тоалетната като че ли притъмня и той се почувства още по-слаб. Отпусна се на пода. Бавно губеше съзнание, напрежението постепенно напускаше тялото му. Обхванат бе от странна еуфория и реши, че смъртта няма да е чак толкова страшна. Макар че никога до този момент не бе изпитвал страх от смъртта. Спомни си детството си, помисли дори за децата си и това намали донякъде чувството му на вина заради отношението му към тях. Спомни си и Дженифър такава, каквато беше преди. Затвори очи и потъна в тъмнина.

В малката тоалетна продължаваше да навлиза постоянен поток от сгъстен и затоплен въздух. Голяма част от него излиташе през процепите около вратата, но това ставаше сравнително бавно и вратата продължаваше да стои плътно затворена, благодарение на атмосферното налягане от над два паунда на квадратен инч. Налягането падаше бавно и най-голямата височина, на която съответстваше, бе тридесет и една хиляди фута.

Джон Бери лежеше сгърчен на пода и дишаше неравномерно. Пет минути на височина тридесет и една хиляди фута щяха да му причинят трайни и необратими мозъчни увреждания. Автопилотът обаче бързо снижаваше самолета на по-безопасна височина.

* * *

В туристическия и първокласния сектор на пътническия салон, както и в салона за развлечения и в пилотската кабина пасажерите и членовете на екипажа на Полет 52 на Транс-Юнайтид започнаха един по един да изпадат в дълбок сън; мозъчните им клетки бяха лишени от кислород в продължение на твърде дълъг период от време.

* * *

В единадесет часа и осем минути преди обяд, шест минути след като бе поразен от ракетата Феникс, самолетът Стратън 797 се снижи на осемнадесет хиляди фута. Автопилотът отбеляза достигнатата височина и започна бавно да намалява скоростта на принудителното спускане. Спирачките автоматично се изтеглиха назад, след което последва бавно и постепенно усилване на мощността на четирите двигателя.

В кабината тримата пилоти лежаха прегърбени на местата си, привързани с предпазните колани. Двата контролни лоста се движеха в синхрон, четирите дросела увеличаваха подаването на гориво, стабилизаторите на крилата правеха леки корекции. Стратън 797 летеше добре. И това не беше призрачен самолет, управляван от духове, нито пък някакъв летящ холандец[3]; това беше съвременен летателен апарат, в който автопилотът, следвайки заложената в него програма, бе поел пълен контрол над положението. Всичко щеше да бъде наред. Поне за известно време.

Когато електронната памет на пилота разпозна наближаването на желаната височина, той изравни гигантския лайнер в хоризонтално положение и на височина от единадесет хиляди фута пое по курса със скорост от триста и четиридесет възела. Системата за подаване на сгъстен въздух се изключи автоматично в мига, в който самолетът навлезе в атмосфера с годен за дишане въздух. Кабината на Полет 52 на Транс-Юнайтид се изпълни със свеж морски въздух.

Няколко минути по-късно първите пътници започнаха да се пробуждат от неестествения си сън.

---

[1] (исп.) — Ти си виновен, Педро. — Б. пр. ↑

[2] 1 галон = 3,78 л — Б. пр. ↑

[3] „Летящ холандец“ — легендарен призрачен холандски кораб, появявал се край нос Добра надежда в бурно време; обречен да се скита по моретата до Деня на страшния съд. — Б. пр. ↑

3.

Лейтенант Питър Матос управляваше своя изтребител F-18, следвайки зададения курс. Той неохотно натисна бутона за радиовръзка.

— База, тук е полет три-четири-седем. — Продължи да натиска бутона. По този начин радистът от самолетоносача не можеше да му отговори. Матос щеше да освободи бутона, когато се почувства готов за това. Главата му щеше да се пръсне от размишления. Нещо не беше наред. Най-накрая отмести пръст от бутона и освободи канала.

— Чувам те, три-четири-седем. Засякохме сблъсъка — отговори старшина Кайл Лумис.

Матос знаеше, че на самолетоносача разполагат с апаратура, позволяваща проследяването на ракетата. Знаеше още, че специалистите по електроника в кабина E-3З4 са отбелязали внезапното прекъсване на радио-сигнала от ракетата A1M-63X, която бе унищожила предавателя си след сблъсъка с целта.

— Полет три-четири-седем, говори Базата. Гласът, който Матос чу в слушалките, несъмнено принадлежеше на капитан трети ранг Слоун. Дълбокият му, внимателно премерен и модулиран тембър можеше да бъде разпознат въпреки специалния кодиращ скремблър, целящ предотвратяване подслушването на радиочестотите им.

Матос осъзна, че неволно бе застанал мирно — сякаш току-що бе срещнал Слоун по някой от коридорите на Нимитц.

— Получаваме противоречиви сигнали — заяви Слоун.

Матос разпозна силния гняв, който напираше в гласа му. Той самият никога не бе изпитвал на гърба си ужасния нрав на капитана, но много от другите пилоти имаха какво да разкажат по въпроса. За яростните изблици на Слоун се носеха легенди. Не се стряскай, каза си Матос. Електронното ехо придава такова звучене на гласа му. Съсредоточи се върху работата си.

— Нашите монитори също засякоха сблъсъка. Само че авиационната мишена все още не е поразена — продължи Слоун. — Тя

поддържа стабилен курс. Това обаче противоречи на данните, получени от Феникс. Твоят радар улавя ли сигнали от зоната на сблъсъка?

Матос се смъкна надолу и се прегърби на мястото си. Сърцето му застина, в гърлото му се надигна жлъчен сок. Исусе Всемогъщи! Пресвета Дево! Той навлажни устни и прочисти гърлото си, преди отново да натисне бутона за радиовръзка.

— База, докладва три-четири-седем. Започвам радарно претърсване на зоната.

Джеймс Слоун обаче не възнамеряваше да чака повече. Не можеше да позволи на никого от подчинените си да го размотава.

— Три-четири-седем, осъществи радарна връзка с Феникс — заповяда той. — Ракетата вероятно се е повредила, преди да достигне целта. Това би обяснило присъствието на авиационната мишена на екраните ни.

— Слушам, База. — Матос обаче знаеше, че ракетата бе уцелила нещо. Беше наблюдавал припокриването на радарните изображения. Знаеше също така, че радарът на борда на Нимитц не включваше в обхвата си областта на сблъсъка. Самолетоносачът се намираше на хиляди мили зад неговия F-18, поради което радарите не отчитаха действията в оперативната зона. От оборудването, с което разполагаха, специалистите по електроника можеха да разберат единствено, че вече не получават радиосигнал от тестваното оръжие и че авиационната мишена продължава да изпраща ясни и силни радиосигнали — факт, за който те нямаха обяснение.

Матос се приведе над радарния екран. Непосредствено след сблъсъка целта бе продължила да следва курса си без отклонения. Матос натисна два бутона, след което извърши необходимите корекции. Сега вече можеше да следи авиационната мишена и едновременно с това да отчита постепенното падане на ракетата Феникс.

Под целта се забелязваше слабото радарно изображение, представляващо останките на ракетата Феникс A1M-63X, която остана на екрана в продължение на половин минута и Матос я проследи до падането й в океана.

— База, докладва три-четири-седем. Тестваното оръжие падна в океана. В момента проследявам авиационната мишена. Следя

вертикалното й движение. Тя се спуска. Височината, на която се намира, е приблизително петдесет и един хиляди фута. Скоростта на снижаване е дванадесет фута на минута.

— Добре — отвърна Слоун. — Това е добре. Нашите монитори продължават да показват мишената на височина от шейсет и две хиляди фута. Вероятно предавателният й механизъм е излязъл от строя вследствие на удара. По всичко личи, че ракетата само лекичко е закачила мишената. — Слоун знаеше, че без наличието на бойна глава, ракетата би причинила пълно унищожаване само при пряко попадение. — Продължавай да я следиш. Ще приемем, че показанията на нашите монитори не са точни.

— Слушам.

Нещо друго обаче безпокоеше Матос. Мишената не падаше достатъчно бързо. Собственият му изтребител можеше да пикира с по-висока скорост. Ако това наистина беше поразена авиационна мишена, която пада свободно, то падането й протичаше по доста странен начин.

Липсват ми данни, помисли си Матос. Той не разполагаше с цялата налична информация и поради това не виждаше смисъл в радарните изображения. Откъдето и да го погледнеш, батак! — това беше любимият израз на пилотите по време на компютърните им занимания в Пенсакола. Не прибързвай със заключенията! Емоционалните реакции са запазен периметър на цивилните граждани. Специалистите в армията се доверяваха единствено на данните. Технологичните нововъведения даваха възможност за внимателен поглед върху вече отминали събития. След като целият наличен материал бъде обработен и анализиран, техниците щяха лесно да разгадаят странните несъответствия, регистрирани по време на изпитанията.

Опасенията му се изпариха. Рутинните операции, които изпълняваше, му действаха успокоително. Докато се придържаше към установените практики и изпълняваше заповедите, нямаше от какво да се страхува. Отново възприе радарните изображения като елементи от видеоигра. Цялата операция все повече му заприличваше на партия шах с компютъра.

Ударът е променил формата на мишената, помисли си Матос. Тя вероятно се е изкривила под формата на метален парашут, който вече бе достигнал максималната си скорост на падане. И по-странни неща

се бяха случвали. Матос си помисли, че капитан трети ранг Слоун правилно бе предположил, че ракетата само е закачила мишената. Това би обяснило подвеждащите й радиосигнали, които все още се получаваха на борда на Нимитц.

— Вертикалният скенер сочи височина от двадесет и пет хиляди фута — докладва Матос. Напрежението се бе уталожило, събитията започваха да придобиват смисъл. — Седемнадесет хиляди фута. В момента мишената се прихваща на тридесет и седем градуса вдясно от първоначалния й курс. Показвам…

Очите на Матос пробягаха по уредите и той замръзна, забелязал промяната. Случилото се бе твърде неестествено, за да бъде пренебрегнато.

— База, скоростта на падане на мишената намалява. — Гласът на Матос прозвуча по-високо от обичайното. — Скорост осем хиляди фута в минута. Падна на шест хиляди. Височината е четиринадесет хиляди фута. Скоростта падна на три хиляди фута в минута. Мишената преустанови падането и се установи на единадесет хиляди фута.

След няколко минути долетя гласът на Слоун.

— Не зная какво става там, три-четири-седем, но те съветвам да разбереш час по-скоро, по дяволите!

Матос не можеше да има вече никакви съмнения по отношение гнева и намеренията на Слоун.

— Слушам, База. Насочвам се към мишената. Ще се опитам да приближа достатъчно за визуален контакт.

Матос бутна дроселите напред. F-18 бързо набра скорост и го залепи за седалката. В душата му се бореха противоречиви чувства, но той се стараеше да ги потиска. Насочи цялото си внимание към изпълнение на непосредствената задача — да прихване движещата се мишена.

* * *

— Това е добър въпрос, капитане. Какво става там, по дяволите?

Рандолф Хенингс си позволи да даде воля на част от обхваналия го гняв. Твърде дълго бе изпълнявал ролята на безсловесно момче за поръчки. Пенсионер или не, Хенингс притежаваше качествата на

истински лидер — мухлясали през последните години подобно на военните му униформи — които започнаха да вземат превес. Слоун бавно губеше контрол върху положението.

Хенингс реши, че не харесва капитан трети ранг Джеймс Слоун още от мига, в който стисна ръката му за пръв път. Той имаше вид на твърде пресметлив и жесток човек. Държеше се надменно и самоуверено и сякаш вярваше, че цялата вселена се върти около него, а светът е бил създаден единствено за негово лично удобство.

Слоун не обърна внимание на въпроса на контраадмирала.

— Ние поемаме оттук — обърна се той към старшина Лумис. Освободен от задълженията му, Лумис веднага излезе от стаята. — Нищо страшно не се е случило. Сигурен съм в това — додаде най-после Слоун и се извърна към Хенингс. — Но, ако все пак нещо се е объркало… не е нужно това да се разгласява. Ще извикам техника обратно едва след като ние двамата разрешим възникналия проблем. Какъвто и да е той.

— Не сме двама, а трима — поправи го Хенингс. — Не забравяйте пилота. Той знае повече от нас. Той е човекът, изстрелял ракетата. Ние тук не можем да получим много ясна представа… — той посочи електронната апаратура — … от това тук.

— Матос не е проблем — отсече Слоун. — Зная как да подбирам пилотите за съответните мисии. Зная на кого каква задача да поставя.

Рандолф Хенингс изгледа младия капитан, без да крие презрението си. Той не командва тези момчета. Той ги използва, помисли си Хенингс. Мъже като Слоун не бяха подходящи за работа в екип, нито пък бяха пригодни за командири на кораби или самолети.

— Да не се изненадате, ако някой от подчинените ви изведнъж реши да ви се противопостави и да тръгне срещу течението!

— Да се изненадам? Не, по дяволите. Ще бъда направо изумен!

В момента, в който изрече думите, Слоун осъзна, че е отишъл твърде далеч. Реагирал бе без да помисли, и то в момент, в който нищо не протичаше според предвижданията му. Думите му увиснаха в настъпилата тишина. Слоун съжали за казаното. Беше проявил излишно снизхождение.

Опита се да поправи грешката си. Усмихна се на Хенингс, след което се разсмя насила.

— Прав сте, адмирале. Те понякога наистина се опитват да плуват срещу течението. Всички го правим. От време на време.

Хенингс кимна, но не каза нищо в отговор. Ненавиждаше мисълта, че е свързан по някакъв начин със Слоун. Спомни си доброто старо време на Джон Худ — в ония години щеше да извика този офицер в каютата си и там щеше да му даде да се разбере. Мисли за мисията, напомни си Хенингс, цитирайки наум истините, които бе научил по време на дългата си военна кариера.

— Тук сме, за да вършим работа, а не да трупаме точки в наша полза — рече той. Пенсионираният контраадмирал се бе придържал към това свое убеждение по време на военната си служба. Върху него бе изградил и кариерата си. Той вярваше, че младите офицери не бива да се унижават и тъпчат, а тъкмо обратното. Човек дава най-доброто от себе си само когато е достатъчно мотивиран, за да го стори. Заплахите не водят доникъде.

Слоун изръмжа нещо неразбираемо в отговор и насочи поглед към конзолата с електронната апаратура. По принцип знаеше как да борави с тази техника. Трябваше само да си припомни някои детайли. Той бързо и компетентно огледа различните копчета и бутони — движеше се с увереността на хирург, извършващ рутинна операция.

Хенингс въздъхна. Може би се отнасяше прекалено критично към Слоун. Май бе твърде стар за подобни мисии. Времената се меняха. А настоящият тест бе поверен на Слоун. Не трябваше да се опитва да подкопава увереността му и да поставя методите му на работа под съмнение. Така нямаше да помогне на никого. Най-малко пък на флота.

— Само още няколко минути, адмирале.

Слоун си даваше сметка за раздразнението, обхванало Хенингс. Още един фактор, с който трябваше да се съобразява. Главната му грижа бе успешното завършване на мисията, но отношението на пенсионирания адмирал също не му даваше мира. Беше поставил лошо начало на взаимоотношенията си с възрастния човек и щеше да му се наложи да се потруди, за да заличи лошото впечатление, което бе създал за себе си. Успешното приключване на изпитанията щеше да му помогне в тази насока. Нищо не сближаваше хората така както общият успех.

Хенингс приседна на края на конзолата. Погледна безизразно към затворената врата на помещението.

Слоун се улови, че почуква с пръсти по стъкления циферблат на часовника, монтиран на централния панел. Размърда се. Изкашля се леко, за да прочисти гърлото си. Ако всичко вървеше по план, мисията щеше да приключи след по-малко от час.

— Още малко — обади се той, за да наруши тишината. — Матос всеки момент ще установи визуален контакт с нашата мишена.

* * *

Първият визуален контакт на Матос с мишената не донесе никакви изненади — тя представляваше само една черна точица, увиснала неподвижно на фона на синьото небе. Наблизо нямаше други предмети, с които да сравни големината й, и по тази причина размерът й не можеше да бъде решаващ фактор в случая.

Мишената поддържаше постоянен курс на триста четиридесет и два градуса. По време на падането бе намалила постепенно скоростта си и сега се движеше с триста и четиридесет възела. Изтребителят F-18, който летеше със скорост три пъти по-голяма от тази на мишената, бързо скъсяваше разстоянието между тях. Съвсем скоро щеше да я пресрещне.

Матос разделяше вниманието си между радара и предното стъкло, а сега, когато вече имаше визуален контакт с мишената, не сваляше поглед от нея.

— Три-четири-седем. Установих визуален контакт — докладва той.

— Прието — отвърна Слоун. В гласа му се долавяше нетърпение.

Матос не обърна внимание на нетърпеливите нотки в гласа му. Беше спрял да се притеснява заради Слоун. Вместо това се постара да се концентрира изцяло върху задачата, която изпълняваше. Правилният подход към всяка мисия изискваше пълен контрол над емоциите и личните съображения.

С лявата си ръка Матос дръпна назад дросела на F-18. Искаше да намали скоростта, за да може да прелети успоредно на мишената,

когато стигне до нея. Летенето в определена формация бе изцяло въпрос на много практика, майсторство и усет. Това беше област от авиацията, в която уменията на пилотите не можеха да бъдат заменени от електрониката. Питър Матос бе изключително добър във високоскоростното летене във формация. Понякога летеше доста зад останалите пилоти, а после изведнъж набираше скорост и с мълниеносна бързина заемаше мястото, отредено му във формацията. Добра работа! — възкликваха колегите му и наистина изглеждаха впечатлени. Матос беше добър.

Днес обаче имаше проблем. Мишената все още беше далеч. Матос не бе изчислил правилно разстоянието. Твърде рано бе намалил скоростта на изтребителя. Стотиците дребни подробности, върху които се базираха инстинктивните реакции на пилота, го бяха подвели. Нещо не беше наред. Матос свали очи от черната точка на хоризонта и погледна радарния екран.

Шест мили. Исусе, помисли си той. Как е възможно да е толкова далеч? Матос погледна през предното стъкло. Увеличи скоростта и разстоянието започна да се стопява. Черната точка очевидно не беше мишената. Беше твърде голяма. Точно големината й го бе подвела по отношение на скоростта, с която летеше. Беше очаквал, че в далечината лети предмет с дължина десет фута, и бе коригирал скоростта на изтребителя според тази си представа.

Дистанцията между тях бързо намаляваше, а размерът на летящия обект нарастваше. Беше огромен. Най-напред различи хоризонтална част, разположена перпендикулярно на основния корпус. Беше крило. След това забеляза и очертанията на опашката. Матос замръзна от изумление. Пред него летеше самолет. Голям лайнер.

— Мили Боже!

Пътнически самолет! Той вече изобщо не се съмняваше, че именно това бе целта, по която бе изстрелял ракетата. Самолетът приличаше на призрак — като кораб, изоставен от екипажа си по средата на океана.

Матос прелетя останалото разстояние без повече размишления или чувства.

Застана редом със самолета. Надписът на Транс-Юнайтид изглеждаше нелепо. Ярки цветове — зелено, синьо и жълто.

Жизнеутвърждаващи цветове, изрисувани по корпуса на един мъртъв самолет.

Самолетът Стратън 797 изглеждаше някак си тайнствен и зловещ — сякаш самият лайнер знаеше какво се бе случило и кой носи вината за това. Продължаваше да лети по курса си с леко вирнат нагоре нос. Четирите реактивни двигателя произвеждаха постоянен поток от отработени газове. Летеше на височина от единадесет хиляди фута със скорост триста и четиридесет възела. Матос предположи, че самолетът се управлява от автопилот.

Приближи още малко. Огледа лявата стена на широкия корпус и видя онова, което търсеше. Дупката. Черно петно върху сребристия корпус, което приличаше на зловеща сянка върху рентгенова снимка. Пилотът заобиколи, за да огледа дясната страна. Изходният отвор, подобно на изходно отверстие на куршум, беше много по-голям. Огромен, с назъбени ръбове, грозен. Първо ръцете, а след това и коленете на Матос се разтрепераха. Той отметна глава назад и погледна през прозрачния купол към небето.

— О, Исусе! Господи!

Дълго време не погледна към летящия наблизо Стратън. Най-накрая си наложи да го огледа отново. Не забеляза хора през нито един от прозорците. Летеше успоредно със самолета, само на тридесет фута разстояние от прозорците, зад които би трябвало да има хора, но не видя никой да го наблюдава оттам. И преди бе ескортирал самолети на гражданската авиация и знаеше, че би трябвало да вижда хората. Матос увеличи скоростта, за да изпревари самолета и да прелети край пилотската кабина. И там не забеляза човешки глави. Нямаше никакви хора. Нито пътници, нито екипаж. Нямаше оцелели на борда.

— Три-четири-седем! — изкрещя някой по радиото и Матос подскочи. Внезапното включване на Слоун го стресна. — Там ли си? Какво става, по дяволите?

— Аз… База…

Палецът на Матос натисна бутона за радиовръзка. Неговият изтребител F-18 изостана и се снижи под пътническия самолет, който хвърли гигантската си сянка върху купола на кабината. Гледан отдолу, гражданският Стратън 797 изглеждаше огромен. В сравнение с него изтребителят F-18 на Матос приличаше на незначително малко

петънце. Самолетът, който той пилотираше, изглеждаше като детска играчка на фона на внушителната машина, която летеше над него.

И въпреки това се бе случило невъзможното. Играчката на Матос бе унищожила огромния лайнер. Нямаше място за съмнения и разговори по въпроса — доказателството беше пред очите му. Лицето му се обля в пот, очите му се напълниха със сълзи.

— До Базата. Ракетата е поразила пътнически самолет. Стратън 797. На Транс-Юнайтид.

От Нимитц не последва отговор.

4.

Джон Бери лежеше в безсъзнание на пода на една от тоалетните в първокласния сектор на самолета Стратън 797. Дишането му, неравномерно и затруднено преди, сега бе достигнало нормалните си стойности. Като се изключи неволното потрепване на лявата му ръка, той лежеше напълно неподвижно. Съзнанието му с мъка си пробиваше път сред неспокойните образи, предизвикани от неестествения сън. Джон Бери започна бавно да се пробужда — замаяността му изчезваше постепенно подобно на ранна утринна мъгла.

Той отвори натежалите си клепачи. Бавно изви глава и огледа малкото помещение. Все още не разбираше къде се намира. В началото не можа да си спомни нищо. Знаеше само кой е и как се казва.

Опита да се надигне от неудобната поза, в която бе сгърчил тялото си на пода, но мускулите му не се подчиниха. Нямам сили, помисли си. Това бе първата му разумна мисъл. Докато лежеше на пода и се опитваше да събере достатъчно сили, за да се изправи, забеляза някакъв лъскав предмет недалеч от себе си. Ръчният му часовник. Взе го. Единадесет часа и осемнадесет минути. Напрегна паметта си и изведнъж всичко си дойде на мястото. Постепенно си спомни къде се намира и защо. Осъзна, че е бил в безсъзнание в продължение на четиринадесет минути. Декомпресия, помисли си той. Отворена врата. Счупен прозорец. Това му беше ясно. Беше чел статии по въпроса в авиационните списания.

Полетът продължава. Сетивата му подсказваха, че самолетът лети уверено по курса си. Бери чувстваше успокоителното пулсиране на четирите двигателя. Мисълта, че екипажът все още управлява самолета и го държи под контрол, му подейства успокояващо.

Бери се хвана за ръба на мивката и се изправи. Краката му все още се огъваха, виеше му се свят. Смътно си спомни, че е повръщал. После видя доказателството в единия ъгъл. С всяка изминала минута обаче се чувстваше все по-добре. Погледна се в огледалото.

Изглеждаше добре. Нямаше порязвания или синини. Само тъмни кръгове около очите, които бяха зачервени и влажни.

Вдиша дълбоко няколко пъти и тръсна глава, за да прогони замайването. Чувстваше се като след ужасно препиване, само че този път махмурлукът изчезваше доста по-бързо. Увери сам себе си, че всичко с него ще бъде наред. Декомпресията беше временно явление. Без трайни последици. Беше като да припаднеш след твърде много мартинита. Препиването с мартини вероятно бе по-страшно. Вече се чувстваше почти нормално.

Бери протегна ръка към бравата на вратата. Дръпна я колебливо, припомнил си, че по-рано не можа да я отвори. Системата за изпомпване на сгъстен въздух обаче се бе изключила автоматично в момента, в който Полет 52 достигна височина с годен за дишане въздух, в резултат на което от отворите зад Бери вече не постъпваше въздух под налягане. За своя изненада успя да отвори вратата без всякакви усилия. После излезе в пътническия салон.

Джон Бери изобщо не се бе замислял върху въпроса какво би могъл да завари в салона. Не си бе позволил да размишлява върху това, но дори и подсъзнателно в никакъв случай не бе допускал, че ще стане свидетел на нещо толкова страховито. Очите му обходиха салона и онова, което видя, го принуди да отстъпи назад и да се подпре на стената. Ужасяващата картина стигна до мозъка му и в дълбините на душата му се надигна нечовешки крясък. От устата му обаче не се отрони и звук.

Пълна разруха. Най-страшните поражения бяха в предната част на туристическия сектор — само на двадесетина фута от мястото, на което бе застанал. Те веднага привлякоха погледа и приковаха вниманието му. Завесата, отделяща първа от туристическата класа, бе скъсана и пред погледа на Бери се простираше целият пътнически салон на огромния самолет.

През назъбената дупка в лявата стена на корпуса се виждаше крилото, а под него — сините води на Тихия океан. По протежение на десетина фута от дупката бяха накамарени всевъзможни предмети и отломъци. Бери се съсредоточи върху купчината и постепенно разпозна отделни предмети — столове, седалки и ръчен багаж.

Докато погледът му се опитваше да преброди купчината от натрупани останки, Бери правеше отчаяни опити да проумее какво

всъщност вижда. На корпуса на самолета имаше две дупки. Тази на дясната стена бе значително по-голяма и с по-неправилна форма. От двете страни имаше назъбени метални ленти, които вибрираха от въздушната струя. Тяхното подрънкване се смесваше с шума, предизвикан от воя на вятъра. По нищо не личеше на борда да е имало пожар. Джон Бери не можа да свърже нещата, които виждаше, в правдоподобно обяснение за катастрофата. Неопитните му очи не забелязваха отделните елементи на пъзела, който даваше отговор на измъчващия го въпрос.

Бавно осъзна, че локвата, насъбрала се под камарата предмети, всъщност е от кръв. Внезапно го обля студена пот. Най-отгоре върху купа забеляза човешка плът — части от ръце и крака. Видя обезобразен торс, закачил се за острите ръбове на едната дупка.

Някакво движение зад купчината отломъци привлече погледа на Бери. Жена. Беше приклещена зад страховитите останки. Бери пристъпи напред. В този момент силният вятър, който духаше през зиналия отвор, размести предметите, струпани пред жената.

Бери замръзна. Лицето на жената, по което нямаше видими наранявания, се извърна. Под русата й коса се показа окървавения край на отрязания й врат.

Бери отмести поглед. Гърлото му се сви и той започна да кашля и да се дави. Сърцето му блъскаше като обезумяло. За момент си помисли, че ще припадне. Затвори очи и се подпря на стената.

Джон Бери погледна към предната част на самолета. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално с изключение на кислородните маски, висящи над всяко място. По ъглите на салона бяха натрупани куфарчета и части от дрехи. Вниманието му обаче бе привлечено от една очевидна липса — пълното отсъствие на живот. Пътниците седяха неподвижно по местата си и приличаха на манекени, завързани в макет на самолет.

Бери се приближи до мястото, на което бе седял. На мястото пред него седеше мъж, с когото Бери бе разменил няколко приятелски думи в началото на полета. Спомни си, че човекът се казваше Пийт Бранд. От Денвър. Бери хвана китката на ръката му и провери за пулс. Нищо. Доближи длан до устата му. Не дишаше.

Огледа се и тогава осъзна, че Бранд, както и пътниците, настанени на петте реда пред него, нямаха кислородни маски. Поради

някаква неизвестна причина маските в тази част на салона не бяха спуснати над главите на пасажерите. Бери погледна към мястото, на което бе седял. Нямаше маска. Сега щях да съм мъртъв, помисли си.

Той се обърна назад и огледа туристическия сектор. Повечето пътници там имаха кислородни маски. Приближи се до мястото, на което седеше един възрастен, оплешивяващ човек. Двамата си бяха кимнали учтиво, докато се качваха на борда на самолета.

Бери разбра, че човекът е мъртъв още преди да допре ръка до гърдите му. Кожата му беше хладна и лепкава, лицето му бе като замръзнало. Страх и страдание се четяха по неподвижните му черти. Той обаче имаше кислородна маска и Бери почувства струята животоспасяващ кислород, която продължаваше да изтича през маската. Защо тогава този човек беше мъртъв?

Погледна пътника до него. Беше Исак Шелбърн, който пътуваше със съпругата си. Бери бе разпознал известния пианист още докато чакаха да обявят полета им. Беше се надявал да поговори с него по време на пътуването. Положи ръка на рамото на Шелбърн. Жив е, помисли си Бери и сърцето му се изпълни с надежда. Чуваше, че Шелбърн говори несвързано под маската и побърза да я смъкне от лицето му.

Сграбчи раменете на Шелбърн с двете си ръце и го разтърси.

— Събуди се! — кресна той.

Разтърси го отново. По-силно. Очите на Шелбърн бяха отворени, но погледът му беше празен и неразбиращ. Очите на пианиста плуваха в сълзи и премигваха неконтролируемо. От единия край на устата му се стичаше слюнка. В гърлото му се зараждаха някакви звуци, които обаче звучаха несвързано и неразбираемо.

— Шелбърн! — изкрещя Бери, но думите изведнъж заседнаха в гърлото му. В този ужасен момент Бери проумя, че Исак Шелбърн е необратимо умствено увреден.

Огледа се. Бяха се събудили и други пътници и всички те проявяваха същите симптоми като Шелбърн: не можеха да говорят, мускулите им се свиваха и разпускаха неконтролируемо и очевидно не бяха в състояние да разсъждават смислено и разумно. Мозъчни увреждания! Ужасното прозрение разтърси Бери до дъното на душата му. Пусна раменете на мъжа, когото се опитваше да изтръгне от унеса.

Джон Бери се отдалечи на няколко крачки. Беше уплашен и потресен. Оцелелите пътници в салона очевидно бяха претърпели увреждания на мозъка. Той знаеше, че продължителната липса на кислород води до такива последици. Кислородните маски очевидно се бяха оказали недостатъчна защита. Смътно си припомни някаква статия, която бе чел относно съотношението между атмосферното налягане и процента на кислород във въздуха. Над определена височина дори и чистият кислород ставаше безполезен. Без налягане няма и кислороден поток, припомни си той извода, който му бе направил впечатление. Запита се дали това важи за височината, на която бе летял техният самолет, шейсет и две хиляди фута. Да, това беше. Разбира се. Та те бяха пътували в стратосферата.

Вече знаеше със сигурност, че всички пътници, които нямаха кислородни маски, са мъртви, а другите, възползвали се от тях, бяха оживели, но само за да прекарат остатъка от живота си с мозъчни увреждания. Той самият обаче беше жив и разсъждаваше напълно нормално, макар че не бе използвал кислородна маска. Защо той не бе засегнат от кислородния глад? Изведнъж се разтрепера при мисълта, че при него симптомите тепърва ще се проявяват. Възможно бе последиците от недостига на кислород да застигнат и него, но на по-късен етап.

Девет по седем е равно на шейсет и три, помисли си той. Първият закон на Нютон се отнася за телата в покой. Той наистина разсъждаваше нормално. Това не бе заблуда от негова страна. Освен това смяташе, че увреждането на мозъчните клетки вследствие на кислороден глад протича еднократно и не прогресира с времето. Беше сигурен в това. Или поне така смяташе.

Някои от пасажерите бяха станали от местата си. Бери забеляза, че ония, които се движеха из самолета, имаха различна степен на физически увреждания. Някои срещаха затруднения с ходенето, а други се придвижваха съвсем нормално. Когато ги погледна отблизо обаче, установи, че дори и те не могат да контролират напълно движението на мускулите си; разбра го по погледите им.

Бери отстъпи встрани, за да позволи на едно момче, вероятно колежанче, да мине по пътеката. Момчето се препъна няколко пъти. След това изведнъж се изпъна като струна и се строполи на пода. Тялото му се сгърчи в конвулсии. Епилептичен припадък. Бери си

спомни, че трябва да направи нещо, за да попречи на момчето да си глътне езика. Но не можеше да си наложи да пристъпи към него. Извърна се настрана — чувстваше се отвратен и абсолютно безпомощен.

Едно младо момиче, на не повече от единадесет или дванадесет години, вървеше бавно по пътеката. Бе се появила някъде от задния край на самолета. По лицето й личеше, че е уплашена и че си дава сметка за ужасното положение, в което се бе озовала. Тя се обърна към Бери.

— Господине, чувате ли ме? Разбирате ли ме? — Гласчето й трепереше несигурно, лицето й бе обляно в сълзи.

— Да. — Това бе единственото, което можа да измисли в отговор.

Двамата се спогледаха напрегнато. Изведнъж момичето проумя, че Бери е като нея, а не като останалите. Той не представляваше заплаха. Тя се спусна към него, зарови лице на гърдите му и заплака.

— Ще се оправим. Всичко с нас ще бъде наред. — Думите му бяха предназначени колкото за момичето, толкова и за него самия. За пръв път откакто бе дошъл в съзнание той си позволи някакъв изблик на емоции. — Слава Богу! — промърмори, преглъщайки сълзите си на благодарност заради малкото чудо.

Детето продължаваше да плаче, но по-тихичко. Той я прегръщаше и притискаше малкото й напрегнато телце към себе си.

Цялото му внимание бе насочено към младото момиче и поради това не забеляза, че няколко от пътниците се бяха изправили и се насочваха към тях. Джон Бери и момичето стояха прегърнати в средата на първокласния сектор, а част от оцелелите пътници мълчаливо ги заобикаляха.

* * *

Капитан трети ранг Джеймс Слоун остана като ударен от гръм след съобщението, получено от пилота. Той втренчи поглед в командното табло с електронно оборудване сякаш се надяваше да намери изход от създалото се положение с помощта на някой бутон или монитор. Само че там имаше единствено данни за честотите и

силата на получаваните сигнали. Онова, което Слоун искаше да знае, можеше да бъде получено от един-единствен източник.

— Матос, сигурен ли си? — попита Слоун. Потните му от напрежение ръце сграбчиха микрофона. В студения му, суров глас се прокрадваха странни, непознати нотки, а думите, които използваше, звучаха не на място.

Отговорът от F-18 се забави и докато стоеше и чакаше обаждането на пилота, капитан Джеймс Слоун изведнъж си даде сметка, че се страхува. Това беше чувство, с което не бе свикнал, защото рядко си позволяваше да изпитва страх. Този път обаче се бяха случили прекалено много неща за твърде кратко време.

— Матос? — повторно го повика той. — Не бързай. Огледай мястото отново. Искам да си абсолютно сигурен.

Контраадмиралът от запаса Рандолф Хенингс, който не бе продумал откакто Матос се обади с ужасното си съобщение, пристъпи по-близо до радиото. Чуваше силните удари на собственото си сърце и беше сигурен, че Слоун също ги чува.

Но Джеймс Слоун не слушаше. Цялата му вселена се бе сгромолясала и бе придобила миниатюрни измерения. В момента се интересуваше единствено от думите, които всеки момент щяха да долетят от високоговорителя. В главата му нямаше никаква друга мисъл.

— Няма никакви съмнения, капитане — долетя гласът на Матос.

Лицето на Слоун пребледня. Заслуша се в съобщението на пилота, а в главата му настъпи истински хаос.

— Самолетът е точно пред мен. Стратън 797 на Транс-Юнайтид. От лявата страна на корпуса има дупка с диаметър три фута. На дясната има друга — три-четири пъти по-голяма от първата. Не забелязвам никакво движение в пилотската кабина или в пътническия салон.

Слоун стоеше със затворени очи, подпрял двете си ръце на конзолата. От детските му години насам не се бе случвало да се изправи лице в лице със страха. Тялото му се напрегна, прииска му се да се махне, да побегне от кабината и да се скрие. Искаше му се някой да го разтърси с все сила и да го изтръгне от лапите на този неописуем кошмар.

— Сега какво? — най-накрая попита Рандолф Хенингс, нарушавайки тишината с тихия си глас. — Какво можем да направим? Какво трябва да направим?

Слоун бавно отвори очи, а след това извърна глава, за да погледне Хенингс. Докато се взираше в очите на контраадмирала, Джеймс Слоун успя да се измъкне от най-дълбоката емоционална дупка, в която бе попадал през живота си. За един кратък миг бе изгубил почти напълно самообладанието и железния самоконтрол, който си бе наложил. В следващия миг на лицето му отново се изписа обичайното сурово изражение, в очите му проблесна решимост и непреклонна воля.

— Какво предлагате, адмирале? — саркастично попита Слоун. Опитваше се да предизвика възрастния човек. Хенингс изглеждаше озадачен. Слоун нехайно махна с ръка. — Може би двамата с вас трябва да се поразходим по долните палуби. Бихме могли и да се заключим в ареста. Не, по-добре ще е да отидем в офицерския клуб. Там на стената висят две старинни церемониални саби. Ще вземем по една и ще си направим харакири.

От устата на Хенингс се отрони някакъв неразбираем звук, издаващ изненадата му.

— Слушайте, адмирале — продължи Слоун. — Трябва да направим реалистична оценка на възникналата ситуация. Да преценим точно къде се намираме. Никак не ми се иска да вземем някое прибързано решение, за което по-късно да се разкайваме. Не бива да допускаме нашите действия да се отразят неблагоприятно на флота.

Слоун се надяваше, че не бе подложил възрастния човек на прекалено силен натиск. И че не бе прибързал. Знаеше обаче, че това е единствената му възможност. Без помощта на Хенингс той нямаше никакъв шанс да потули случилото се. Слоун вече го бе правил веднъж, когато един от пилотите му поради неспазване на правилата бе подложил на обстрел мексикански риболовен кораб. Отговорността за онзи инцидент щеше да падне на раменете на Слоун, ако той не бе взел мерки, за да оправи нещата. Тогава се бе справил с помощта на един бърз хеликоптер и малка купчинка американски гущери. Този път обаче това нямаше да е достатъчно. Щеше да е нужно повече. Много повече. Но въпреки това можеше да бъде направено.

— Не зная за какво говорите. Какво искате да направим? — изрече най-накрая Хенингс.

Слоун приседна на стола пред конзолата. Извади цигара. Запали я бавно, а след това вдиша дълбоко. Завъртя се на стола, за да погледне Хенингс, и се облегна назад.

— Нека най-напред да изредим очевидните истини — поде Слоун. Говореше бавно, думите му бяха внимателно подбрани и добре премерени. — Никой от нас не е искал да се стига дотук. Това си беше чиста случайност. Само един господ знае как се е случило. Предполагаше се, че в района не се извършва никакъв въздушен трафик. Лично проверих тази сутрин.

Слоун замълча за момент. Ако се бе придържал стриктно към правилата, трябваше да направи още една проверка, защото винаги бяха възможни промени, извършени в последния момент. Беше опитал, но не бе успял да осъществи връзка по нормалните канали. Вероятността някой самолет да се отклони от курса си в краткия промеждутък от време, през който той бе останал без радиовръзка, бе нищожна. Но се бе случило именно това, помисли си Слоун. Успя да се отърси от неприятните размишления само с едно свиване на рамене, след което отново насочи вниманието си към Хенингс.

— Нямам и най-малка представа как самолетът се е оказал в този район. Просто извадихме изключително лош късмет.

— Ние сме извадили лош късмет? — възкликна Хенингс. — Какво ви става, по дяволите? Ами онзи самолет? На борда му е имало хора. Жени и деца. — Лицето на възрастния човек стана тъмночервено, ръцете му се разтрепераха. Силният му глас изпълни помещението и то сякаш се смали още повече. Хенингс внезапно изпита неприятно чувство на клаустрофобия. В малката кабина беше като в капан и отчаяно искаше да излезе на чист въздух.

Джеймс Слоун остана абсолютно неподвижен на мястото си. Изражението на лицето му беше невъзможно за разгадаване.

— Прав сте — изрече хладно той. — Това е трагедия. Но вината не е наша. — Слоун замълча за миг, за да даде възможност на Хенингс да осмисли думите му. Дръпна силно от цигарата си. Знаеше, че вината е негова. Поне отчасти. Но това беше без значение.

Хенингс невярващо изгледа Слоун.

— Да не би да се опитвате да предложите да се престорим, че това никога не се е случвало? — Започваше да се пита дали Слоун не е побъркан. Защото самият факт, че могат да му хрумнат подобни нелепи идеи, бе достатъчно красноречиво доказателство за наличие на психически отклонения. — Трябва да помогнем на онези хора.

Слоун се наведе към Хенингс.

— Точно в това е въпросът, адмирале. Там няма хора.

В помещението се възцари мъртвешка тишина. Цифрите се сменяха върху дисплея на часовника, но времето сякаш бе спряло. Най-накрая контраадмиралът поклати глава. Нищо не разбираше.

— Но това е въздушен лайнер — възрази той. — На Транс-Юнайтид. В него трябва да има пътници. А също и екипаж.

— Не, адмирале. Вече няма. — Слоун внимателно подбираше думите си. — Ракетата е пробила две дупки в корпуса на самолета, през които е излетял годният за дишане въздух. На височина от шейсет и две хиляди фута те просто не са могли да оцелеят. Мъртви са, адмирале. Всички са мъртви.

Слоун се облегна назад и се загледа във възрастния мъж, опитвайки се да прецени въздействието, което думите му бяха оказали върху него. В момента, в който възвърна способността си да разсъждава логично, Слоун разбра, че дупките, причинени от ракетата Феникс, са довели до декомпресия на самолета. На шейсет и две хиляди фута височина това имаше фатални последици.

Изражението на Хенингс се промени. Шокът бе заменен от болка.

— Мъртви? Сигурен ли сте? — попита.

— Абсолютно. — Слоун категорично махна с ръка. Знаеше обаче, че технически погледнато все още имаше място за съмнения. Но ако дадеше воля на съмненията си, те щяха да стопят решимостта му и щяха да подкопаят основите на плана му. Знаеше, че Хенингс има нужда от някакво оправдание — иначе не би се съгласил да му помогне да потулят случилото се. Предполагаше, че възрастният мъж би искал да намери някакво оправдание, а Слоун с радост щеше да му предложи такова. По всяка вероятност всички пътуващи на борда на онзи самолет бяха вече мъртви. Или скоро щяха да бъдат. Белята вече бе станала. Сега най-важното бе да спаси себе си. И мисията. И, естествено, репутацията на флота, който напоследък се нуждаеше от

всичката помощ, която би могъл да получи. Слоун се наведе към Хенингс.

— Сигурен съм, че Матос няма да каже нищо. Той е заедно с нас в кюпа. Няма да постигнем нищо, ако дадем гласност на случая. Това беше злощастен инцидент. Ако истината излезе наяве, ще пострада целият военноморски флот.

Слоун прочисти гърлото си. Изчака няколко секунди, за да прецени реакцията на Хенингс. За момента Слоун го държеше в ръцете си. Хенингс бе кимнал в знак на съгласие. Флотът и неговото благоденствие бе слабото му място. Слоун си отбеляза да го запомни. Можеше да му се наложи отново да посвири на тази струна. Предстоеше му да запознае адмирала с най-деликатната част от плана си.

— Най-разумният ни ход — продължи той — е да заповядаме да изстреля и втората ракета по… мишената. Самолетът се управлява от автопилот. От разстоянието, на което се намира, Матос ще може да насочи ракетата към пилотската кабина. Така ще унищожи напълно командното табло. — Искаше му се да добави, че това ще бъде coup de grace[1], но не го направи. — Самолетът ще падне. Няма да има никакви доказателства. Той просто ще изчезне някъде над Тихия океан. Има хиляди причини за това. Терористи. Бомба. Техническа повреда. Никой няма да се сети за нас. Флотът…

— Не! — Хенингс искрещя и удари с юмрук по конзолата. — Това е налудничаво! Предлагате ми да извършим криминално престъпление. Трябва да помогнем на онези хора. Там може да има оцелели, които все още са живи. Вероятно изпращат сигнали за помощ. Ние тримата не сме единствените, които знаят за случилото се. Всички знаят. — Хенингс посочи радиооборудването. — Те сигурно са изпратили SOS сигнал.

— Това не е вярно, адмирале.

Разговорът им бе прераснал в нещо като дебат и Джеймс Слоун остана доволен от това развитие. Не бе и очаквал, че двамата с Хенингс ще постигнат съгласие веднага. Но Хенингс все още разговаряше с него и бе склонен да обсъжда проблема, което според Слоун беше добър знак. Сега той само трябваше да подбере най-подходящите думи.

— На тези два приемника наблюдаваме двата международни канала за SOS сигнали — обясни Слоун и посочи два радиоприемника в горната част на конзолата. — До този момент не е засечен никакъв сигнал. Сам знаете това. Нашият комуникационен център, разположен на ниво 0–1, щеше веднага да получи съобщение за катастрофата, изпратено от кораби или други самолети, намирали се по това време в същия район. Обикновено получаваме съобщения за всевъзможни инциденти — за кораби, от които изтича гориво, и за самолети с някакви дребни технически проблеми на борда. Няма начин нашият комуникационен център да не бъде уведомен, ако от онзи самолет е бил изпратен сигнал за помощ. Ако беше получен такъв сигнал, дежурният офицер щеше да докладва незабавно.

— Ами хората? — попита Хенингс. — Не можем просто ей така да приемем, че всички са мъртви.

— Матос докладва, че не е забелязал никакви признаци на живот. В пилотската кабина няма никой. Той може да се доближи на петдесет фута до самолета. И щом не е видял никого, значи всички са мъртви. И лежат прегърбени по местата си.

— Ами… не зная — смънка Хенингс.

В думите на Слоун имаше резон, макар че в един момент Хенингс се запита дали капитанът е напълно откровен с него. Хенингс искаше да направи онова, което е най-добро за флота. Случилото се бе огромна трагедия. Но, както бе изтъкнал Слоун, вече нищо не можеше да се направи. Никой не можеше да отстрани грешките, недоглежданията и съвпаденията и да съживи мъртвите. Последното нещо, което Хенингс би искал да стори, е да опозори флота по някакъв начин. Приятелите на Хенингс в Пентагона също щяха да бъдат засегнати. Той съзнаваше, че те са силно уязвими, тъй като провеждаха тези изпитания без разрешение. Даде си сметка, че ако истината излезе на бял свят, той самият също ще се окаже в ужасно положение. В ума му проблеснаха лицата на старите му приятели от Пентагона. Трябва да предпазим флота. Да защитим живите, помисли си Хенингс.

— Адмирале — обади се Слоун, почувствал, че Хенингс е готов да стигне до заключението, към което го насочваше от началото на разговора им. — Разбирам вашите резерви и опасения. Ще се съобразя с казаното от вас. И ще извърша една последна проверка. Ще се обадя в комуникационния център, за да се уверя, че от борда на Стратън не е

бил изпращан сигнал за помощ. След това ще заповядам на Матос да огледа самолета още веднъж. По-внимателно и по-отблизо. Ако той докладва, че няма оцелели на борда, тогава ние двамата ще знаем какво трябва да се направи.

Слоун протегна ръка към телефона на бюрото, за да се свърже с комуникационния център. Не сваляше поглед от Хенингс. Опитваше се да изчисли вероятността за успех. Искаше да е сигурен, че пенсионираният контраадмирал ще участва в конспирацията. Имаше нужда от него. Вероятността Матос да забележи някакви признаци на живот на борда на онзи Стратън беше минимална.

Хенингс се изправи непохватно. Всяко мускулче от тялото му бе сковано от напрежение. Слоун държеше телефонната слушалка. Хенингс плъзна поглед към дигиталния часовник. Изтече половин минута, но мозъкът му сякаш отказваше да функционира. Хенингс се обърна към Слоун. Имаше чувството, че целият живот е замрял в очакване на неговото решение. Най-накрая контраадмиралът от запаса Рандолф Хенингс изрази съгласието си с едва забележимо кимане с глава.

* * *

Младото момиче се притискаше към Джон Бери, който стоеше на пътеката в предната част на пътническия салон на бедстващия самолет. Бръмченето на четирите самолетни двигателя и шумът, предизвикан от въздушния поток между двете дупки в корпуса, отекваха в салона, но Бери чуваше риданията на момичето и усещаше горещите му сълзи, които капеха по ръката му. Изпитваше огромна благодарност към това дете заради физическото му присъствие. Не би могъл да се справи съвсем сам с целия този кошмар. Всяка компания, пък дори и на едно дете, беше за предпочитане.

Бери долови някакъв приглушен шум зад гърба си и това бе първият признак, който му подсказа, че нещо неочаквано и непредвидено ще наруши този кратък миг на спокойствие. Той се обърна, без да изпуска детето от прегръдките си.

— Лягай! — изкрещя Бери и бутна момичето на едно празно място на централната редица. Висок и мускулест мъж с обезумели очи

тичаше към тях, стиснал във вдигнатата си дясна ръка назъбено парче от поднос за сервиране. Хората, които вървяха след него, спряха преди да стигнат до Бери и момичето. Изглеждаха не толкова агресивни колкото любопитни. Стояха мълчаливо и с изумление наблюдаваха сцената, разиграваща се пред очите им.

Мъжът крещеше неразбираемо. Лицето му бе разкривено от омраза, от челото му се стичаше пот. Увреденият му мозък, кой знае как, бе успял да формулира мисълта, че детето плаче, защото Бери го е наранил. Мъжът щеше да защити младото момиче. Щеше да убие Бери.

— Спри! — изрева Бери.

Мъжът беше почти до него и Бери се извъртя на една страна. Назъбеният край на подноса мина край него, без да го нарани. Умопобърканият мъж не беше достоен противник за един здрав и напълно нормален човек. Джон Бери заби десния си юмрук в челюстта му и го отхвърли през няколко стола назад.

Бери застана по средата на пътеката. Дясната му ръка пулсираше от болка и той за миг си помисли, че може да я е счупил. Леко я разтърка, за да притъпи болката, и почувства, че в душата му се надига отдавна забравеното чувство на задоволство и гордост от самия себе си. Беше успял да защити себе си и момичето.

Бери изгледа яростно останалите пътници и размаха юмруци. Това беше само поза, демонстрация на сила, предназначена да уплаши шепата хора, които стояха около него и го наблюдаваха. Дълбоко в душата си той изпитваше желание да избяга. Но съзнаваше, че не би имал никакъв шанс, ако всичките го нападнат едновременно. Малоумни или не, те бяха твърде много, за да ги победи. Надяваше се, че заплашителните му жестове ще са достатъчни, за да ги уплашат и задържат на разстояние.

В умовете на пътниците от време на време проблесваше някоя разумна мисъл, която криволичеше между белите петна на увредените им мозъци. Те все още можеха да изпитват страх и поради това започнаха един по един да отстъпват. Бери благодари на Бога, че не притежаваха достатъчно самообладание и ум, за да се обединят срещу него. Нападението им се размина. За момента поне.

Бери хвана момичето за ръка и го поведе към витото стълбище.

— Добре ли сте, господине — попита го.

— Да.

Сърцето му биеше до пръсване, устата му бе пресъхнала. Сви пръстите на ръката си и се убеди, че няма нищо счупено. Ще трябва да бъде по-внимателен. Не можеше да допусне да бъде наранен. Ако това се случи, двамата с момичето ще се окажат напълно беззащитни. При първа възможност щеше да си приспособи някакво оръжие. Щеше да измисли нещо и за момичето.

Бери пое дълбоко въздух и почувства, че започва да се успокоява.

— Дръж очите си отворени. И се оглеждай на четири.

— Добре — отвърна детето.

Изкачиха се по стълбите към салона на горния етаж. Стълбището скърцаше под краката им.

Обстановката горе бе далеч по-спокойна от лудницата, която бяха оставили в долния салон. С изключение на висящите кислородни маски на пръв поглед всичко изглеждаше нормално. В момента, в който обаче направиха няколко крачки из салона, това впечатление се разсея.

В салона за развлечения имаше девет души и Бери си помисли, че всичките спят. После забеляза, че телата им са застинали в напрегнати и разкривени пози. На лицата им бе изписан неописуем ужас. Две жени — стюардесата и една възрастна дама — бяха в полусъзнание. Стюардесата се подпираше на бара и декламираше нещо неразбираемо. В очите й блестеше налудничав блясък и тя отчаяно се държеше за бара, опитвайки се да запази равновесие. Бери прочете табелката с името й — Тери О’Нийл. Беше я видял да сервира закуската. Преди малко повече от половин час тя разнасяше храна и напитки в първокласния сектор, а сега едва стоеше изправена.

Бери се извърна.

Възрастната жена се намираше в другия край на салона. Тя галеше главата на съпруга си, който лежеше по очи върху масичката пред нея. Жената нашепваше нещо на мъртвото му тяло и част от напевно произнесените детински думички достигнаха до слуха на Бери.

Трима мъже и две жени седяха на канапе с форма на подкова, което се намираше близо до пианото. Всичките носеха кислородни маски и изглеждаха в безсъзнание. До тях седеше мъж с тъмни очила на слепец, протегнал ръка в напразен опит да открие кислородната

маска, която висеше само на няколко инча вляво от него. Изглеждаше мъртъв.

Отворената врата на пилотската кабина беше няколко фута по-нататък и Бери видя, че и тримата пилоти седят прегърбени на местата си, захлупили глави напред. Забави крачка. Никак не му се влизаше в кабината.

Най-накрая пристъпи напред през прага. Тримата пилоти бяха в безсъзнание. Стегни се, заповяда си Бери.

Младото момиче стоеше точно зад него.

— Никой не управлява самолета — обади се то.

— Той се управлява автоматично. Като асансьор.

Контролните лостове помръдваха в синхрон в отговор на електронните команди, постъпили от автопилота, който насочваше самолета по курса му. Момичето огледа кабината и видя безжизненото тяло на Карл Феслър, захлупено върху таблото пред него. От изкривената на една страна кислородна маска долиташе съскането на изпомпвания през нея кислород. Тя отстъпи крачка назад и се загледа с изненада във Феслър.

Бери почти не забелязваше момичето. Беше се досетил за състоянието на Феслър в мига, в който забеляза, че е без маска. Затова насочи цялото си внимание към капитана, който имаше маска на лицето си. Приближи се до него и го разтърси, опитвайки се да го върне в съзнание. Оцеляването им зависеше от състоянието на този човек.

Капитан Алън Стюарт дишаше, но беше коматозен. Бери бавно започна да се примирява с факта, че едва ли някой би могъл да помогне на капитана.

Насочи поглед към втория пилот. Той също бе в безсъзнание. Бери и момичето бяха оцелели, но само за да открият, че няма кой да пилотира самолета.

Бери огледа кабината. Стените около пилотите бяха натъпкани с апаратура. Някои от приборите му се сториха познати, но имаше цели панели и редици с измервателни инструменти, които бяха абсолютна загадка за него. Разликата между този гигантски реактивен лайнер и неговия четириместен витлов самолет беше същата като разликата между реактивен самолет и космическа совалка. Свързваше ги единствено фактът, че всички те летяха в небето.

Джон Бери знаеше, че не би могъл да пилотира този огромен свръхзвуков самолет. Заля го вълна на черно отчаяние и непоносима мъка. Единственото, което имаше значение в момента, бе непосредственото им оцеляване — да останат живи през времето, отпуснато им от движението на часовниковите стрелки в пилотската кабина.

Вторият пилот се размърда на мястото си, едната му ръка падна в скута му и се удари в централния панел. Бери затаи дъх в очакване. Ако пилотът помръднеше отново, би могъл неволно да изключи автопилота или по някакъв друг начин да застраши безопасността им. Бери знаеше, че не може да се оправи в този лабиринт от копчета и бутони и не би могъл да се надява, че ще успее да включи точно онова, което пилотът неволно е изключил.

Той се обърна към момичето.

— Бързо! Помогни ми да го измъкнем оттук — рече й Бери.

Тя се приближи и хвана несръчно краката на пилота, докато Бери се опитваше да измъкне отпуснатото му тяло от стола.

— Не му позволявай да докосне таблото.

— Няма. — Тя вдигна краката на Маквери над централния панел, а Бери го изправи назад.

— Аз ще го повдигна. Внимавай краката му да не докоснат нещо.

Веднага щом се отдалечиха от централния панел, Бери пусна краката на пилота да се тътрят по пода и го повлече към салона за развлечения.

— Болен ли е? — попита момичето. Беше й ясно, че пилотът не е мъртъв. Той дишаше, а главата му от време на време помръдваше насам-натам. Очите му обаче бяха затворени.

— Да. Да го сложим да легне. Опъни краката му. Подай ми онази възглавница. — Бери пъхна възглавницата под главата на втория пилот. Повдигна клепачите му. Зениците му изглеждаха разширени, но Бери не беше съвсем сигурен. Погледна към момичето. — Може пък да се оправи. Погрижи се да му е удобно. Това е всичко, което можем да направим за него в момента.

— Ще донеса одеяло. — Тя посочи одеялото, захвърлено под една седалка наблизо.

Бери кимна. Вторият пилот би могъл да се съвземе достатъчно, за да помогне на Бери да управлява самолета. Надяваше се, че с

помощта и указанията на Маквери ще може да се справи с този Стратън 797. Може би.

Момичето донесе одеялото. Двамата клекнаха по средата на салона и се заеха да създадат някакви удобства за пилота. Бери хвърли един поглед към кабината. Знаеше, че съвсем скоро щеше да се наложи двамата с момичето да измъкнат капитана от мястото му и да изнесат безжизненото тяло на бордовия инженер. Това обаче можеше да почака още няколко минути. Бери съсредоточи цялото си внимание върху втория пилот. Той несъмнено бе единствената им надежда.

Бери погледна момичето.

— Как се казваш? — попита той.

— Линда. Линда Фарли.

— Сама ли си?

— Да.

— На колко години си?

— След четири дни ще стана на тринадесет… Гласчето й изтъня и Бери се опита да се усмихне.

Помисли си: Честит рожден ден, Линда!

Бери и Линда се постараха да осигурят възможно най-големи удобства за втория пилот Даниел Маквери. И изобщо не забелязаха самолета, прелетял на около шейсет фута от мястото, на което бяха коленичили.

* * *

— База, не забелязвам признаци на живот в пътническия салон. — Матос бе раздвоил вниманието си между дългата редица прозорци и техническите изисквания, които поставяше пред него стремежът му да лети успоредно на пътническия самолет. Ръцете му непрекъснато сновяха между дроселите и контролния лост и извършваха корекциите в курса, позволяващи му да лети възможно най-близо до самолета.

Изтребителят летеше малко по-високо от пътническия лайнер, но Матос не се осмеляваше да застане успоредно на дългата редица прозорци. Въздушният поток, образуващ се край гигантското крило на свръхзвуковия самолет, създаваше силна турбулентност на тази

височина. Матос предпочиташе да лети в по-спокойната зона, разположена на десетина фута над самолета.

— Не се вижда съвсем ясно. В салона е тъмно. — Слънцето огряваше и двата самолета с ярките си лъчи и всеки опит да се надникне през някое от малките прозорчета във вътрешността на самолета бе обречен на неуспех. Матос вече разбираше това. Първоначално смяташе, че ще може да надникне през някоя от двете дупки в корпуса. Но не се получи. Имаше струпани твърде много отломки, които хвърляха прекалено много сенки. Даже и да имаше оцелели сред пътниците, те едва ли щяха да стоят близо до дупките. Вятърът щеше да ги прогони оттам. Матос съзнаваше, че би могъл да види само онези хора, които искаха да бъдат видяни. Те трябваше да притиснат лица към прозорците, за да може той да ги забележи. Ако се отдръпнат само един-два фута по-навътре, лицата им ще се потопят в относителния мрак, който цареше в самолета.

Оцелелите обаче със сигурност щяха да се постараят да бъдат видяни. Щяха да се опитат да привлекат вниманието на Матос. За да им помогне.

— Добре, Матос. В пътническия салон няма никой. Иди и провери пилотската кабина.

В гласа на Слоун отново се усещаше нетърпение. Заповедни нотки. Грубост. Той очевидно искаше час по-скоро да приключат с това. Матос не можеше да си обясни какво се целеше с всичкото това бързане. За момент се зачуди какви ли заповеди щеше да получи след това.

Матос бавно увеличи скоростта. В момента, в който прелиташе край най-широката част от корпуса на самолета, той леко измести своя F-18 вдясно и краят на крилото му се озова само на десетина фута от пътническия 797.

Тъкмо завършваше маневрата, когато нещо привлече погледа му. Остана с впечатлението, че е доловил някакво движение. Нещо на борда на Стратън като че ли помръдна. В пилотската кабина има някой. Някой оцелял, каза си Матос.

Той напрегнато се вгледа в самолета. Кабината беше относително тясна, а прозорците й огромни, което донякъде улесняваше Матос в усилията му да погледне вътре. Мястото на втория пилот.

Нещо бе помръднало в дясната част на кабината. Или така му се бе сторило. Сега вече не беше толкова сигурен. Гледаше внимателно, но не видя нищо. Ако там все още имаше хора, те сигурно се бяха свили на пода. Под прозорците.

Сигурно е било отражение. Слънчев лъч, отразил се в прозорците на кабината. Няма живи на борда, помисли си Матос. Остана така още минута, загледан в самолета, а след това отдалечи своя F-18 от пътническия лайнер.

Емоционалната рана на лейтенант Питър Матос отново зееше болезнено отворена.

— База, в кабината няма никой. Няма оцелели на борда. — Колкото и да се опитваше да се контролира, Матос просто не можеше да продължава да бъде безпристрастен наблюдател. Сърцето му сякаш се качи в гърлото му. Es tu culpa, Pedro.

F-18 започна да изостава зад пътническия Стратън. Той прелетя само на 60 фута от прозорците на салона за развлечения на горния етаж. Неспособен да си наложи да погледне отново към разрушения самолет, Питър Матос гледаше право пред себе си.

---

[1] Coup de grace (фр.) — смъртен удар — Б. пр. ↑

5.

Джак Милър седеше зад дългото си, функционално бюро в средата на едно силно осветено помещение без прозорци. Погледна часовника на стената — единадесет часа и тридесет и седем минути — а после насочи поглед към помощника си, Денис Евънс, който, седнал зад своето бюро, прелистваше безцелно някакви документи.

— След пет минути ще взема обедната си почивка, Денис.

Евънс вдигна поглед от бюрото си.

— Добре.

Контролно-диспечерският център на Транс-Юнайтид на международното летище в Сан Франциско бе обхванат от обичайното затишие, характерно за средата на деня. Всички сутрешни полети отдавна вече бяха във въздуха, а все още бе рано за изготвяне на летателните планове на самолетите, излитащи в късния следобед. Диспечерите запълваха времето си с четене на вестници, помощниците им се правеха на затрупани от работа, а стажантите се опитваха да създадат добро впечатление за себе си.

Милър се прозина и се протегна. След двадесет и две години служба в Транс-Юнайтид беше натрупал достатъчно стаж, за да получи двете неща, към които се бе стремил винаги: дневна смяна от девет сутринта до пет след обяд и назначение в сектора за тихоокеански полети. Сега обаче, когато бе постигнал целите си, Милър се чувстваше отегчен. Почти копнееше за нощните смени и за работата в далеч по-напрегнатия южноамерикански сектор.

Милър разсеяно разлисти страниците на Спортс илъстрейтид, след което бутна списанието настрана. Погледна компютърния панел, на който следеше поверените му полети. В момента отговаряше само за четири полета: Полет 243 от Хонолулу, 10 от Мелбърн, 377 до Таити и 52 до Токио.

Метеорологичните условия по тези тихоокеански маршрути бяха благоприятни. Четирите самолета разполагаха с достатъчно резервно гориво. Не се очертаваха никакви проблеми, така че Милър нямаше

какво толкова да прави. В дни като този се улавяше, че често поглежда към часовника. Погледът му случайно попадна на някаква празна графа върху дисплея. Той се съсредоточи за няколко секунди.

— Денис! — Дългите години практика бяха школували гласа му, който заглуши всевъзможните звуци в залата, без да се налага Милър да говори особено високо. — Денис, да не си забравил да въведеш последните данни от Полет 52?

— Чакай малко. — Младият мъж се приближи до купчина компютърни разпечатки и ги прелисти. Когато свърши, ги прерови отново — този път по-бавно. След това вдигна поглед и се провикна от другия край на залата. — Не съм ги получил. Просрочват времето. Искаш ли да изпратя запитване?

Милър никак не харесваше използваната от Денис Евънс дума просрочен. В авиационната практика подтекстът й бе съвършено различен от този на думата закъснял. Погледна стенния часовник. Докладът за горивото и местоположението на самолета закъсняваше само с няколко минути. Закъснение. Съвсем в реда на нещата. Информацията, която трябваше да съобщят, не беше от жизненоважно значение. И въпреки това Милър при никакви обстоятелства не би излязъл в почивка в момент като този, в който имаше отклонение от рутинния им график на работа. Преди двадесет години му се бе случило да отиде на вечеря, без да е попълнил всички данни за възложените му полети. Когато се върна, завари всичките изпълнителни директори на компанията в диспечерския център. Един от новите самолети Боинг 707 се бе разбил някъде край Мексиканския залив. Това бе нощта, в която му стана ясен смисълът, скрит зад просрочен.

Милър отново се обърна към стенния часовник, а след това насочи поглед към монитора. Не му харесваше това закъснение, но не беше кой знае колко притеснен.

— Е… все още разполагаме с достатъчно време.

Натисна няколко клавиша по клавиатурата и на монитора се появи нова информация. Милър прочете имената на членовете на екипажа. Това на Алън Стюарт му беше много добре познато. Както често се случва при съвременните делови взаимоотношения, двамата мъже се познаваха само благодарение на компютърните комуникации. За Милър капитан Стюарт бе само един глас по телефона или радиото.

И въпреки това имаше чувството, че го познава добре. Освен това знаеше, че капитанът на Полет 52 е човек, на когото може да се разчита. Милър не познаваше другите членове на екипажа, но знаеше със сигурност, че Стюарт е строг капитан, който държи на дисциплината. Предполагаше, че Стюарт скоро ще забележи недоглеждането на бордовия инженер и веднага ще изпрати последните данни за полета. Най-сигурният начин един диспечер да изпадне в немилост е като притеснява някой пилот — особено пък съвестен и дисциплиниран човек като Стюарт. А Джак Милър нямаше никакво намерение да допуска подобна грешка през времето, оставащо му до пенсия. В такива случаи на преден план излизаше помощникът му Евънс. Той вдигна поглед към Евънс, който продължаваше да прехвърля съобщенията.

— Скоро ще получим информацията. Ако ли не, тогава… — Милър замълча и се замисли. Не му се искаше да отправи запитването до Полет 52 по честотите, запазени за контрола върху въздушния трафик, защото така съобщението щеше да стане достояние на всички. Насочи поглед към вратата на малката остъклена комуникационна зала, където се помещаваше компютърната видеосистема за връзка. — Ако не се обадят до, да речем един час, изпрати им запитване по компютърната система.

Евънс изръмжа нещо в отговор. По радиото щеше да стане по-лесно и по-бързо — съобщенията, изпратени чрез компютърната система, понякога изобщо не пристигаха — но Милър винаги бе държал на внимателното отношение към пилотите и на дискретността. Евънс обаче смяташе, че не е нужно да са чак толкова деликатни — щом един капитан не изпълнява съвестно задълженията си, той заслужава да бъде повикан по радиото и предупреден за пропуските си.

Евънс избута компютърните разпечатки настрана и се върна на бюрото си.

Милър погледна отново монитора, след което натисна един бутон и изключи дисплея.

— Денят там сигурно е чудесен — подвикна той на Евънс. — Сега сигурно пият кафе и мечтаят.

Евънс изломоти нещо неразбираемо и се зае да вкарва в компютъра данните, получени току-що от някакъв друг полет.

Милър не сваляше поглед от часовника. Всички в залата се умълчаха — чуваше се единствено бръмченето на електронната апаратура. Милър съсредоточи цялото си внимание върху минутната стрелка. Беше свикнал с подобно очакване, но в такива моменти винаги изпитваше известна нервност. Същото чувство, което го тормозеше при всяко закъснение на жена му. Или на децата му — син и дъщеря тийнейджъри. В подобни случаи времето летеше твърде бързо, минутите се нижеха неусетно, очакването се превръщаше в истинско мъчение и човек започваше да си мисли все лоши неща.

* * *

Джон Бери седеше на капитанското място, превързал се с предпазния колан. Лъчите на обедното слънце струяха през прозорците на кабината и го обливаха в ярката си светлина. Той отново натисна бутона за радиовръзка върху микрофона и заговори високо и ясно.

— Чувате ли ме? Чува ли ме някой?

Челото му бе осеяно със ситни капчици пот, устата му бе пресъхнала.

С дясната си ръка се опита внимателно да настрои аудиопанела.

— Мейдей! Чувате ли ме? Мейдей! Никой ли не ме чува? Мейдей![1]

Той се облегна назад и се заслуша. Очакваше да чуе познатото пращене, писукането, предшестващо всяко радиосъобщение. От говорителите обаче не долетя никакъв звук.

Бери се прегърби на мястото си. Беше объркан. През годините, през които бе пилотирал самолет, се бе научил ако не друго, то поне да използва радиото за връзка със земята. Дори и в свръхмодерния Стратън системата за радиовръзка изглеждаше сравнително проста. Приемниците на лайнера не бяха кой знае колко по-различни от тези на самолетите, с които бе летял. И въпреки това очевидно имаше някаква тънкост, известна само на посветените, която осуетяваше опитите му да изпрати сигнал за помощ. Но каква? И защо? Защо тези радиостанции да са по-различни?

— По дяволите! — Бери се запита как изобщо би могъл да се надява, че ще може да пилотира огромния самолет, щом не може да се

справи дори с радиото.

Завладя го непреодолимо желание да поговори с някого. Не ставаше дума само за необходимостта да съобщи за нещастието и да помоли за помощ. В душата му се надигна неистов копнеж да чуе друг човешки глас. Минутите обаче летяха една след друга и Бери започваше да губи надежда. Чувствата му се люшкаха от безумна паника до пълно отчаяние и униние. Ръцете му се разтрепериха толкова силно, че той се отказа от опитите си да изпрати съобщение, облегна се назад и се опита да се успокои. Погледна към навигационните прибори пред себе си. Всичко изглеждаше наред, но след провала с радиото той започваше да се съмнява в способностите си да отчете и най-елементарните показания. Болшинството от уредите в пилотската кабина бяха стандартни и му изглеждаха познати. Но показанията им — височина, скорост, количество гориво, температура на двигателите — бяха твърде подробни и многобройни. Бери се опита да си представи, че лети със своя Скаймастър, и се постара да сведе проблема до познатите му параметри.

Погледна количеството гориво. Стрелката сочеше малко под половината. Не би могъл да изчисли какво означава това при настоящата скорост и при височината, на която летяха. Стрелката обаче щеше да продължи да клони наляво, минутите щяха да се превърнат в часове и той щеше да открие отговора на този въпрос. Погледна контролните лостове, които помръдваха леко от време на време — напред, назад, наляво, надясно. Крачните лостове за управление на кормилото също се движеха. Полетът протичаше нормално.

Нещо странно привлече вниманието му и той погледна надолу към лявото си коляно. Загледа се в отворения предпазен капак и прочете думите, изписани върху него. ГЛАВЕН ПРЕВКЛЮЧВАТЕЛ НА АВТОПИЛОТА. Ключът беше в положение ВКЛЮЧЕНО. Бери разбра какво се бе случило. Капитанът се бе уплашил, или просто бе изгубил съзнание малко преди да успее да изпълни последната си мисия. Бери кимна. Имаше резон в подобно действие. За него обаче не съществуваше подобна възможност. Не още. Протегна ръка и затвори капака.

Установи, че в душата му се надига здравословен гняв срещу съдбата и срещу смъртта. Не за друго, а защото искаше да каже на

съпругата си, че наистина е мислил за нея. Още една несвършена работа. Наведе се напред и сграбчи микрофона.

— Мейдей! Мейдей, копелета такива! Отговорете! Мейдей!

Започна да сменя каналите, които използваше, като редуваше честотите, запазени за радиовръзки в авиацията. Съзнаваше, че трябва да използва само думи, познати в цял свят. Обясненията щеше да остави за по-късно — след като осъществи контакт.

— Мейдей! Мейдей! Мейдей! Мейдей! — Изчака за отговор, но отново не последва такъв.

Изпаднал в отчаяние, Бери започна произволно да върти каналите и да предава по всяка една от четирите станции в кабината.

— Мейдей, Мейдей, Мейдей, Мейдей. Върна се на първоначалната честота.

— Това е полет на Транс-Юнайтид… — Какъв беше номерът на полета? Имаше ли някакво значение изобщо? Опита се да си припомни номера, изписан върху бордната му карта, но не можа. — Тук самолет Стратън 797 на авиолинии Транс-Юнайтид, изпълняващ полет до Токио. Мейдей! Чува ли ме някой? Мейдей! До ръководител полети на Транс-Юнайтид… Тук е самолет Стратън 797, пътуващ за Токио. Извънредно положение на борда. Чувате ли ме? — Отново се заслуша за отговор. Нищо.

При всяко натискане на бутона от негова страна светлините на радиоприемниците премигваха. По шума, долитащ от високоговорителите в кабината, Бери съдеше, че радиото е в изправност. Поради някаква причина обаче не успяваше да изпрати съобщение. Предположи, че нещо — вероятно антената — се е повредило. Надявал се бе, че някой от пилотите в кабината е успял да изпрати сигнал за помощ, но сега вече бе почти сигурен, че се е заблуждавал. Бери не можеше да изпрати радиосигнал, но съзнаваше, че вината за това не е негова. Радиопредавателите бяха настроени от самите пилоти. Само че те просто не работеха. Бяха извън строя, а това означаваше, че сигнал за помощ не е бил и няма да бъде изпратен.

Без функциониращо радио шансът за благополучно приземяване на самолета клонеше към нула. Бери изпита едва ли не облекчение. Никак не му харесваше мисълта, че отговорността за пилотирането и приземяването на тази огромна машина ще легне на плещите му. Въпреки това искаше да живее. Той остави микрофона и се загледа в

кристалносиньото небе. Едва сега можеше да види проблемите си на земята в истинската им светлина. Можеше и щеше да промени много неща, ако някога се върнеше в Ню Йорк. Помисли си, че сигурно всички хора разсъждават по този начин пред лицето на смъртта. Всички разчитат на още една възможност. Малцината щастливци, получили втори шанс в живота, обаче рядко спазват дадените пред себе си обещания и не променят почти нищо в живота си. Въпреки това на Бери не му се искаше да се свие на пода в очакване на смъртта. Нали точно това бе правил през последните десет години… Трябваше да премисли всичко още веднъж. По-късно.

Джон Бери се обърна и погледна към салона през отворената врата. Капитанът и вторият пилот лежаха близо до пианото, завити с одеяла. Двамата с момичето бяха пренесли трупа на втория помощник-пилот до отсрещната стена и го бяха покрили с едно одеяло.

Бери се загледа в стюардесата. Тери. Тя седеше на едно канапе и си говореше несвързано. Лицето й бе омазано с кръв и слюнка. Изглеждаше спокойна, но Бери реши, че трябва да я наблюдава внимателно. Щеше да се наложи да я държи далеч от пилотската кабина, където би могла да причини огромни неприятности.

Бери забеляза, че възрастната дама бе престанала да говори на мъртвия си съпруг. Видя я да клечи зад един стол. От време на време надничаше иззад облегалката му и издаваше странни звуци. По нейното лице също се стичаха лиги и кръв. Тялото на съпруга й все още лежеше захлупено върху масата, но позата бе леко променена. Бери се зачуди дали труповете не са започнали вече да се вкочанясват.

Петимата пътници, насядали върху канапето с форма на подкова, продължаваха да са в безсъзнание. Една симпатична млада жена издаваше неестествени гърлени звуци и Бери си помисли, че това може би е така наречената предсмъртна агония.

В салона миришеше на фекалии, урина и повръщано. Бери затвори очи и притисна слепоочията си с пръсти. Все още го болеше глава вследствие недостига на кислород. Започна и да му се гади.

Отвори очи и отново огледа салона. В началото бе смятал, че състоянието на тези хора може да се подобри, надявал се бе, че увреждания им не са необратими. Сега обаче бе почти сигурен, че подобрение няма да има. Светът му бе разделен категорично и безпрекословно на две — Ние и Те. А Те бяха много повече на брой.

Бери се приближи до момичето и сложи ръка на рамото му. Отчуждението на собствената му дъщеря започна, когато тя бе на възрастта на това момиче. Това обаче се бе случило на земята. Тук, във въздуха, авторитетът му бе неоспорим.

— Ще трябва да се успокоиш, защото имам нужда от помощта ти.

Линда Фарли избърса сълзите си и кимна.

Бери се приближи до бара, намери кутийка кока-кола и я отвори. Разтършува се из отломките, струпани под бара, и измъкна здрава миниатюрна бутилчица алкохол. Джони Уокър, червен етикет. Отвори я, изгълта съдържанието ѝ от унция и половина[2] наведнъж, а колата занесе на момичето.

— Заповядай. Момичето я взе и отпи.

— Благодаря.

Бери коленичи до Маквери и вдигна клепачите му. Зениците му бяха умерено разширени. Дишането му беше равномерно, но плитко. Вдигна поглед към момичето.

— Видя ли го да помръдва изобщо? Линда кимна.

— Отвори си очите веднъж. Каза нещо, но не го разбрах. — Тя посочи към Стюарт. — Той също помръдна.

Бери се обърна към Стюарт. Кръвта и следите от повръщано бяха засъхнали по лицето му. Повдигна клепачите му. Зениците му бяха напълно разширени. Кожата на капитана беше влажна и лепкава, дишането — неравномерно. Човекът умираше.

Бери се изправи и отново погледна надолу към Маквери. Ако вторият пилот дойдеше в съзнание — ако изобщо бе запазил разсъдъка си — може би щяха да имат някакви изгледи за успех. Самолетът продължаваше да лети. Трябваше само човек, който да го управлява. Бери си помисли, че би могъл да се справи, ако има кой да му дава указания. Би могъл да получава инструкции по радиото, ако успее да го включи, или пък направо от втория пилот. Без чужда помощ обаче нямаше да се справи и щеше да му се наложи да преживее в пълно съзнание часовете, делящи го от неизбежната им гибел. В този момент почти завиждаше на останалите пътници.

— Чуй!

Бери погледна момичето, а след това спря да диша за миг и се заслуша.

— Стълбите — прошепна тя. Бери кимна.

— Пази тишина.

Спираловидното метално стълбище, което водеше надолу към първокласния сектор, очевидно е било разхлабено при удара. Бери си спомни, че то бе проскърцвало под тежестта му, докато той се изкачваше към кабината. В момента също скърцаше.

Бери вече съвсем ясно чуваше стъпките. Бяха бавни и колебливи. Реши, че към тях идва само един човек, но не можеше да е сигурен.

Бързо обходи салона, опитвайки се да намери нещо, с което да се отбранява. Столовете пред бара бяха закрепени неподвижно към пода, разхвърляните бутилчици бяха съвсем миниатюрни, а безалкохолните напитки бяха в кутийки, за отварянето на които не се използваха отварачки. Бери забеляза купа с нарязани лимони. Нож не се виждаше.

— По дяволите!

Погледна към пода. Всички подвижни предмети очевидно са били засмукани от въздушната струя и запратени надолу по стълбите. Бери отчаяно се огледа, търсейки малко куфарче, чадър или пък бастуна на слепеца. Знаеше обаче, че няма да намери нищо.

Шумът от стъпките се усили.

Линда Фарли изпищя.

Бери погледна към стълбите и видя върха на мъжка глава. Извика на момичето:

— Влез в кабината и стой там! Тръгвай!

След това бързо заобиколи стълбищната площадка и коленичи край тялото на Карл Феслър. Измъкна колана на панталона му, нави го около дясната си ръка, която все още го болеше след конфронтацията му с пътника в долния салон. Остави катарамата да се люлее свободно.

Бери бързо се изправи и се доближи до стълбищната площадка, оградена с парапет. Погледна надолу и видя някакъв едър мъж, който гледаше право в него.

— Спри!

Мъжът спря.

Бери забеляза, че ръцете на непознатия бяха върху пода — само на няколко инча от глезените му. Бери отстъпи назад.

— Слизай долу! — Вдигна ръка и размаха колана. Мъжът се поколеба.

Бери съзнаваше, че от мястото, на което бе застанал, можеше да възпре всеки, решил да се качи при него. Той обаче не можеше да стои все там.

— Тръгвай!

Мъжът слезе няколко стъпала. Погледна Бери. На лицето му бе застинало неразгадаемо изражение. Отвори уста, промърмори нещо, а след това заговори ясно и отчетливо.

— Кой сте вие?

Бери се надвеси напред и се вгледа в лицето на мъжа. По брадичката и бялата му риза имаше следи от повръщано. Погледът му беше жив и интелигентен. По лицето му нямаше кръв, от устата му не се стичаше слюнка.

— А вие кой сте? — попита Бери.

— Харолд Стейн.

— Откъде сте?

— Какво?

— Какъв е домашният ви адрес?

Мъжът слезе още едно стъпало.

— Къде е пилотът? Бях в тоалетната, когато…

— Отговорете ми, по дяволите! Кажете домашния си адрес!

— Четъм Драйв, Бронксвил.

— Кой ден сме днес?

— Вторник. Не, сряда. Вижте, кой сте вие? Мили боже, човече, не си ли даваш сметка какво се е случило с този самолет? Къде е пилотът?

Бери усети стягане в гърдите, очите му едва не се напълниха със сълзи. Малката им групичка вече бе нараснала на трима души.

— Добре ли сте?

— Струва ми се, че да. — Стейн като че ли започваше да схваща същността на проблема. — Хората там долу…

— Зная. Качете се. Качете се, господин Стейн. Харолд Стейн направи колеблива крачка нагоре. Бери отстъпи назад. Разви колана от ръката си и го натъпка в джоба на панталона си.

— Хайде! Побързайте! — Погледна през рамо към тримата мъже и двете жени, които седяха на канапето зад него. Някои от тях бяха започнали да се размърдват. — Бързо!

Стейн се качи в салона.

— Какво, за Бога…

— По-късно. Да не би случайно да сте пилот?

— Не. Разбира се, че не съм. Редактор съм.

Бери не бе и очаквал друго, но въпреки това сърцето му се сви от страх. Огледа внимателно Харолд Стейн. На около четиридесет години. Едър на ръст. Интелигентно лице. Би могъл да се окаже полезен.

Стейн бе приковал поглед в отворената врата на пилотската кабина.

— Ей, какво се е случило с пилота, за Бога?

Бери посочи с палец през рамо.

Стейн огледа по-внимателно сцената в салона.

— О, не! Боже мили…

— Добре, господин Стейн. Забравете за пилота. Хайде да поговорим за оцеляването ни.

— Оцеляване.

Стейн кимна. Проумяваше едва десетина процента от онова, което се случваше с него. И сам се бе досетил, че са изпаднали в ужасна беда, но до този момент бе смятал, че пилотите продължават да пилотират самолета. Погледна отново към кабината и видя, че щурвалът на капитана се движи.

— Кой…

— Автопилотът.

— Какво се случи?

Бери сви рамене.

— Бомба, предполагам. — Не беше убеден обаче, че двете дупки върху корпуса на самолета са причинени от бомба. Освен това не бе чул експлозия на борда. — Вие видяхте ли нещо? Чухте ли нещо необичайно?

Стейн поклати отрицателно глава.

Двамата мъже стояха сковано по средата на салона и не знаеха какво да правят оттук нататък. Ужасяващите размери на катастрофата, както и мълниеносната скорост, с която се бяха развили събитията, ги бяха извадили от равновесие и те имаха нужда от няколко минути покой, за да се ориентират и осъзнаят. Най-накрая Стейн проговори.

— Само ние двамата ли сме?

Бери се обърна към кабината.

— Линда, излез.

Момичето изтича от кабината, застана плътно до Бери, а той я прегърна през раменете — приличаше на баща, представящ дъщеря на фамилната сбирка на целия им род.

Бери почувства до себе си треперещото й телце. Погледна надолу към нея и заговори.

— Това е господин Стейн. Той ще ни помогне.

На лицето на Стейн се появи смутена усмивка. Очите му продължаваха да оглеждат салона.

— Аз съм Джон Бери. — Протегна ръка. Стейн я стисна.

Бери погледна момичето.

— Това е Линда Фарли.

Ситуацията беше почти нереална, но баналните реплики му подействаха успокояващо. Не им оставаше нищо друго. Нормалното, цивилизовано поведение щеше да доведе след себе си разумни доводи, разговори и действия.

— Хайде да седнем — предложи Бери. Беше развил нещо като собственическо отношение към салона и пилотската кабина. Посочи едно празно канапе точно срещу кабината. Пред канапето с форма на подкова имаше ниска масичка.

— Желаете ли нещо за пиене, господин Стейн?

— Харолд. Да, моля.

Бери се приближи до бара и намери две бутилки Кънейдиън клъб и кутийка кола. Занесе ги до масичката и седна на канапето. Отвори бутилката и отпи. Само преди десет минути заобикалящата го сцена го бе извадила от равновесие, но, подобно на всеки човек, оцелял при подобно бедствие, той също бе започнал да се абстрахира от разрушенията, които за момента бяха без значение, и бе насочил цялото си внимание към проблемите, пред които бе изправен.

Харолд Стейн отпиваше от алкохола, а очите му разглеждаха картината, която го заобикаляше. Двама униформени мъже лежаха край пианото в далечния ъгъл вляво от стълбището. Единият мърдаше, другият — не. Трети мъж в униформа лежеше до задната стена на салона. Лицето и тялото му бяха покрити с одеяло. Барът в противоположния ъгъл беше изцяло опустошен. Точно пред тях имаше още едно канапе с форма на подкова. На него седяха трима мъже и две жени, привързани с предпазни колани. От време на време телата им

потрепераха, разтърсвани от спазми. Всяка промяна в позите им бе по-страховита и гротескна от предишните.

Стейн извърна поглед и се загледа към столовете до лявата стена на салона. Мъж с тъмни очила седеше неподвижно с протегнати нагоре ръце — очевидно се бе опитвал да достигне висящата над главата му кислородна маска. Върху една от масичките лежеше възрастен мъж — по всичко личеше, че той също е мъртъв. Стара жена, в съзнание и силно превъзбудена, се криеше зад стола на мъжа. От време на време надничаше иззад облегалката и проплакваше. Млада стюардеса, също в съзнание, лежеше свита на пода близо до масичката и плачеше. Синият плюшен килим бе осеян с дрехи и всевъзможни лични вещи и джунджурии.

— Това е чудовищно…

— Нека да запазим спокойствие. Това — Бери махна с ръка — не ни засяга… освен ако те не станат… опасни и неконтролируеми.

— Да, добре. — Стейн като че ли се замисли. — Може би сме длъжни да… помогнем на тези хора… да слязат долу.

Бери кимна.

— Да. Те ни разсейват и ни въздействат, но не съм сигурен, че това ще е най-доброто за тях. Аз… Както и да е! Няма да е лесно да го направим. Нека засега оставим всичко както си е.

— Добре.

Бери се наведе напред.

— Къде беше когато… въздухът излетя навън? — Бери бе започнал да търси отговори. Ако можеше да си обясни случилото се, би могъл да предложи и някакво разрешение на проблема.

— Казах ти вече. В тоалетната. Момичето остави колата на масата.

— Аз също, господин Бери.

— Добре — заключи Бери. — Това е. Аз също бях в тоалетната. В тоалетните се е задържал повече въздух. Някой от вас губил ли е съзнание?

И двамата кимнаха утвърдително.

— Така. Но сега и тримата сме добре. Пътниците, които не са си сложили кислородни маски, са мъртви. Останалите, възползвали се от маските, са или мъртви, или страдат от мозъчни увреждания.

Стейн се наведе напред и тихо попита.

— Мозъчни увреждания?

— Да. Разбира се. На такова прилича, нали?

— Ами… да. Аз… съпругата ми… двете ми деца… — Стейн покри лицето си с ръце.

Бери, кой знае защо, изобщо не бе помислил за това. Той самият пътуваше все сам от толкова години насам, че бе свикнал да мисли единствено за себе си. Дори и у дома, той сякаш разсъждаваше предимно в единствено число. Всичко се бе случило толкова бързо, че дори не бе осъзнал най-очевидното. Дори и по отношение на Линда Фарли. Тя по всяка вероятност също не пътуваше сама.

— Съжалявам, Харолд. Не знаех… — Проумя, че ще загуби Стейн. А с него и момичето. — Чуйте ме, аз съм пилот и имам известен опит в пилотирането на самолет. А и последиците от… кислородния глад са временни. Не исках да кажа мозъчно увреждане — терминът е неподходящ. Мисля, че мога да приземя този самолет, след което всички ще получат медицинска помощ и тогава… е, ще се оправят. Сега трябва да ми помогнете, за да мога да върна всички у дома. Нали? — Обърна се към момичето, което бе започнало да плаче отново. — Имаше ли някой с теб, Линда? Хайде! Поеми си дълбоко въздух и ми отговори.

Линда Фарли избърса сълзите си.

— Да, майка ми. Ние бяхме… Опитах се да я намеря. Но после всичко се случи толкова бързо…

— Да, сигурен съм, че е добре. Къде беше седнала? — Съжали за въпроса в момента, в който го зададе. Нещо обаче го подтикваше да разбере.

— По средата. Мисля, че беше близо до дупката. — Очите й отново се напълниха със сълзи. И сама разбираше какво означава това.

Джон Бери се извърна настрана и съсредоточи вниманието си върху една картина, окачена на отсрещната стена, близо до пианото. Репродукция на известното платно на Дали Присъствието на паметта. Фантастична купчина от разтопени часовници, разпръснати сред чудат, сюрреалистичен пейзаж. Ако имаше картина, която да приляга напълно на обстановката в помещението, това бе именно това произведение на Дали.. Бери отмести поглед и се загледа в бялата пластмасова масичка пред себе си. На него му бяха спестени всички скърби и тревоги — той трябваше да мисли единствено за собственото

си оцеляване. Благодарен беше поне за това. Ако успееха да се върнат у дома, единствено той сред оцелелите щеше да остави трагедията зад гърба си без дълбоки белези в душата си. Всъщност, с известно чувство на вина си помисли Бери, той би могъл дори да си извлече положителна поука от случилото се. На борда на този самолет обаче имаше близо триста и петдесет човека. Спомни си, че официалният термин, използван в подобни ситуации, е души. Колко странно. И повечето от тези души бяха мъртви или умираха. Дяволски висока цена за личностното възкресяване на Джон Бери. Ако изобщо оцелееше.

Бери погледна Стейн. Той седеше като вцепенен. Очевидно го преследваше мисълта за членовете на семейството му, които страдаха от мозъчни увреждания и се намираха на не повече от стотина фута разстояние. Бери се зачуди как би се държал самият той, подложен на подобно напрежение. За миг си представи Дженифър и двете си деца.

Опита се да анализира чувствата си. Беше му минала мисълта да се откаже от всичко и да изчака мига, в който самолетът ще остане без гориво. Беше обмислял обаче и възможността да пилотира огромния лайнер и да се опита да го приземи. Погледна Стейн и момичето. Помисли и за останалите пътници в салона на този 797 и в съзнанието му изплува думата евтаназия.

Бери съзнаваше, че бръмченето на двигателите притъпява безпокойството му и му внушава лъжливо усещане за сигурност. Наложената му от ситуацията летаргия го разколебаваше и, тъй като за момента като че ли не ги грозеше някаква непосредствена опасност, Бери все още не бе готов за действие. Всяка изминала минута обаче означаваше, че им остава минута по-малко летателно време. Запита се дали изобщо разполагат с достатъчно гориво, за да стигнат до най-близката суша. Знаеше, че самолети като този консумират много повече гориво, когато летят на малка височина. Предполагаше, че би могъл да забие самолета в океана. Дали този Стратън, подобно на неговия Скаймастър, разполагаше с предавател за аварийни ситуации, монтиран в опашката му? Ако имаше такъв предавател, дали беше в изправност? Ако самолетът имаше такъв предавател и ако той работеше, можеха да се надяват, че някой кораб ще улови сигнала и ще им се притече на помощ. Бери обаче не можеше да е сигурен, че те тримата ще успеят да напуснат самолета преди да е потънал. Ами

другите пътници? Ако все пак успееха да излязат от самолета, колко дълго щеше да им се наложи да плуват в океана, разчитайки единствено на спасителните си жилетки? Изложени на безмилостните слънчеви лъчи, застрашени от дехидратация, бури и акули. Очевидно беше, че ако той не предприеме нещо, тримата спокойно могат да се броят за мъртви. Поради някаква причина, известна само на Господ Бог, на него, на Линда Фарли и на Харолд Стейн бе даден втори шанс, отпусната им бе възможност да спасят живота си. Той внезапно се изправи.

— Добре. Първата ни задача е да открием дали има и други пътници, които не са пострадали от… декомпресията. Господин Стейн… Харолд… искам да слезеш долу и да провериш.

Стейн погледна към стълбите. Мисълта да слезе долу, където го очакваха триста побъркани и по всяка вероятност опасни пътници, никак не му се понрави. Той не помръдна от мястото си.

На Бери му хрумна нещо друго.

— Добре. Остани тук. — Той влезе в пилотската кабина и се огледа. Най-накрая откри онова, което търсеше. Сграбчи микрофона за вътрешни съобщения и натисна бутона.Чу пращенето и дълбоко си пое дъх.

— Здравейте. Говори… говори капитанът. — Гласът му гръмна в салона за развлечения, думите му отекнаха надолу по стълбите. — Ако има някой в самолета, който… който… — По дяволите! — … който не е засегнат от декомпресията, чувства се добре и разсъждава нормално, да се качи в салона за развлечения. — Бери повтори съобщението, а след това излезе в салона.

Бери и Стейн стояха до перилата на стълбищната площадка, оглеждаха се внимателно и се ослушваха. Някои от пътниците, изтръгнати от летаргията, издаваха странни звуци — пищяха, стенеха и ръмжаха. От далечния край на пътническия салон долетя пронизителен смях. Стейн потрепера и конвулсивно тръсна глава.

— Мили Боже…

Изчакаха известно време, но никой не дойде. Бери се обърна към Стейн и постави ръка на рамото му.

— Боя се, че това не означава нищо. Там може да има някой, приклещен на мястото си и неспособен да помръдне. Или пък уплашен до смърт. Ще трябва да слезеш.

— Не искам да слизам — уплашено възрази Стейн. Бери прехапа долната си устна. Даде си сметка, че ако сега отстъпи, Харолд Стейн ще продължи да обсебва голяма част от времето и вниманието му. Разбираше го чудесно и знаеше, че човекът търси съчувствие и подкрепа. Джон Бери обаче не разполагаше с време и не можеше да си позволи лукса да изпитва състрадание.

— Стейн, пет пари не давам какво искаш. Аз не искам да умра. Това момиче — също. Онова, което искаме, вече е без значение. Единственото, с което трябва да се съобразяваме, е онова, от което се нуждаем. Аз трябва да зная дали на този шибан самолет има още някой, който би могъл да ни помогне. Трябва да намерим лекар или някой член на екипажа. Може пък сред пътниците да има и друг пилот.

Бери погледна към кабината. По гърба му пробяга ледена тръпка при вида на празните седалки. Той прогони страха и отново се обърна към Стейн.

— Вземи този колан. Намери и други оръжия. Може да имаме нужда от тях. Линда, ти остани тук и наблюдавай тези хора. Обърни специално внимание на втория пилот ей там. Разбра ли?

— Да, сър.

— Ако някой се държи… странно, веднага ме повикай. Аз ще бъда в кабината. Ясно? Линда? Харолд?

Стейн кимна неохотно. Той почти вярваше, че семейството му ще се оправи, и бе почти убеден, че Бери може да пилотира самолета.

— Ще доведа семейството си тук. Предполагам, че след известно време ще се оправят.

Бери поклати отрицателно глава.

— Те са си добре там където са. По-късно, когато започнат да разсъждават разумно, ще ги доведем.

— Но…

— Настоявам да ме послушаш. Моля те, тръгвай. Аз трябва да се погрижа за някои неща в кабината.

Стейн хвърли поглед към празната кабина.

— Радиото? Ще се опиташ да се свържеш?…

— Да. Ти слизай долу. Остави кабината на мен. Харолд Стейн се изправи бавно, взе колана и го нави около дясната си ръка.

— Мислиш ли, че те са много… опасни! Бери се огледа.

— Не повече от тези тук. — Замълча за момент. Дължеше на Стейн нещо повече. Някои лъжи бяха необходими. А други — полезни. — Бъди внимателен. Един човек ме нападна долу. Хората реагират по различен начин на кислородния глад. Мозъкът е сложно нещо.. — Просто бъди внимателен. Във всеки кухненски бокс би трябвало да има вътрешен телефон. Ако искаш да разговаряш с мен, използвай тези телефони.

— Добре.

Бери рязко се извърна и влезе бързо в кабината.

Стейн го видя да сяда на пилотското място. Погледна момичето, усмихна се насила и тръгна надолу по стълбите.

* * *

Бери изпита силно желание да изключи автопилота и да поеме управлението. Да почувства огромната машина само за секунда. Да вземе съдбата в собствените си ръце. Загледа се в бутона върху контролния лост и протегна ръка. Управлението на гигантския самолет вероятно щеше да бъде по силите му. Но ако самолетът по някакъв начин се изплъзнеше от контрола му, той в никакъв случай не би могъл да поеме управлението отново. И въпреки това Бери знаеше, че на края все пак щеше да му се наложи да пилотира този самолет. Ако горивото свършеше, нямаше да има какво повече да губи и щеше да се опита да приводни самолета в океана. Защо тогава да се упражнява? Ръката му докосна бутона за изключване на автопилота. Не. По-късно.

Отдръпна ръката си.

Замисли се върху възможността да кацне в океана. Ако не друго, можеше поне да опита да направи завой на сто и осемдесет градуса и да се отправи на юг, преди още да са прелетели над по-топлите води на Средния Пасифик. Вдигна поглед към механизмите за управление на автопилота, монтирани на светлоотражателя между двамата пилоти. Върху едно от копчетата пишеше НАПРАВЛЕНИЕ. Бери постави ръка върху него, пое дълбоко въздух и го завъртя надясно.

Самолетът бавно отпусна дясното си крило. Лявото крило се повдигна и самолетът зае положение за вираж. Лекото накланяне го накара да изпита познатото усещане във вътрешностите си. Щеше да е

нужно много време, за да осъществи сто и осемдесет градусов завой, но той не бързаше и все още не искаше да завива.

Не и преди да си е изработил план за действие. Всички пилоти знаеха, че не бива безцелно да се променя курсът. Бери провери количеството гориво. Имаше време. Водата под тях вероятно бе достатъчно топла и щеше да остане такава още известно време. Бери изпита задоволство от факта, че автопилотът се подчинява на механизма за промяна в направлението. Точно в този момент Бери не смееше да предприеме нищо повече. Леко завъртя копчето в обратната посока и самолетът застана в хоризонтално положение. Погледна магнитния компас и видя, че има лека промяна в курса. Летяха на триста и тридесет градуса. Отново завъртя копчето докато под курсора се появи желаното от него показание от триста и двадесет и пет градуса. Самолетът пое по първоначалния си курс.

Той се облегна назад. Ръцете му трепереха, сърцето му биеше бързо. Бяха му нужни няколко секунди, за да се успокои. Помисли си, че би могъл отново да пробва радиото, но се отказа, решил, че то сигурно е повредено. От психологическа гледна точка не му се искаше да претърпи още един провал. Не желаеше и да се чувства зависим от евентуалната възможност за радиовръзка. По дяволите това радио! Щом се налага да пилотира този Стратън, ще трябва да се справи съвсем сам. Освен ако Стейн не доведе със себе си някой квалифициран професионален пилот. Бери не хранеше особени надежди, че това може да се случи.

* * *

Стейн стоеше в подножието на стълбите и се взираше в полутъмния салон. Почувства накланянето на самолета и се уплаши, че ще се разбият. След това лайнерът отново застана хоризонтално. Очевидно Бери го пилотираше. Стейн се поуспокои и зачака очите му да привикнат с тъмните сенки, които го заобикаляха.

В центъра на първокласния сектор, на няколко фута от стълбите, се намираха двете тоалетни. Той направи няколко крачки край стената и надникна в туристическия сектор. Сега, когато ги нямаше преградите между двата сектора, Стейн видя, че самолетът наистина е огромен.

Редиците с места бяха подредени една след друга като в киносалон. През прозорците проникваха слънчеви лъчи. Малки прашинки танцуваха на светлината им. Между двете дупки в корпуса на самолета се простираше по-широк, осветен от слънцето, участък. Въздухът, свистящ между дупките, пораждаше силен шум. В салона се усещаше лек и приятен ветрец, който разнасяше неприятната миризма на изпражнения и повръщано. Налягането и въздушният поток бяха постигнали почти идеално равновесие.

Повечето от пътниците седяха абсолютно неподвижни сякаш и те самите бяха постигнали някакво вътрешно равновесие. Първоначалните им енергични изблици бяха отминали и сега хората седяха със затворени очи, а по неподвижно застиналите им, пребледнели лица имаше следи от кръв и повръщано. Десетина души продължаваха да издават някакви звуци, а някъде от задния край на самолета долетя ужасяващ смях. Няколкото мъже и жени, които все още се щураха безцелно по пътеките, сякаш бяха изпаднали в транс. Пътническият салон на самолета напомняше на нещо средно между лудница и скотобойна. Как, помисли си Стейн, който бе дълбоко религиозен човек, как е могъл Бог да позволи това? Защо Господ бе дарил хората със способността да се издигнат толкова високо в небесата, а след това ги бе изоставил по този начин? И защо бе пощадил него? Наистина ли го бе пощадил?

Той настойчиво се вгледа в лицата на хората, намиращи се най-близо до него. По нито едно не забеляза някакви признаци на разум. Пое си дълбоко въздух и направи няколко крачки по пътеката. Застави се да погледне към четирите места на централната редица, където седяха другите от семейството му. Двете момичета, Деби и Сюзън, му се хилеха с окървавени уста. Съпругата му сякаш изобщо не го забелязваше. Стейн я повика по име:

— Мириам. Мириам!

Тя не вдигна очи, но много от другите пътници го погледнаха.

Стейн осъзна, че гласът му бе задействал тяхната агресивност. Остана напълно неподвижен и отново погледна към съпругата и дъщерите си. Очите му се напълниха със сълзи. Отстъпи назад и се облегна на стената на тоалетните. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Вдиша дълбоко няколко пъти. Умът му се проясни и той изправи рамене. Вече знаеше, че не би могъл да стигне до другия край

на салона. Щеше просто да изчака още пет минути и да се върне горе. Щеше да вземе и семейството си със себе си.

Изведнъж почувства леко вибриране. Притъпените му сетива доловиха необичайно движение. Обърна се и сложи ръка на стената. Вибрациите идваха от другата страна и ставаха все по-силни. Съпроводени бяха от тихо бръмчене, което сякаш бе породено от работещ на бавни обороти електромотор. Стейн си спомни, че в съседство с тоалетните, в кухненския бокс, се намира служебният асансьор за персонала. Той бързо се приближи към входа на бокса. Погледна към малката метална врата. Двигателят спря. Дръжката на вратата се завъртя и Стейн отстъпи крачка назад. Вратата се отвори.

Стейн застана лице в лице с две жени. Стюардеси. Едната беше висока брюнетка; другата имаше азиатски черти. Двете стояха прегърнати в малкия асансьор. Очите им бяха зачервени и влажни, по сините им костюми имаше петна от повръщано.

— Добре ли сте? — попита Стейн. — Можете ли… разбирате ли ме?

— Кой сте вие? — попита брюнетката. — Какво се случи? Всичко наред ли е?

Стейн си пое дълбоко дъх, за да овладее гласа си преди да отговори.

— Претърпяхме катастрофа. На корпуса на самолета има две дупки. Самолетът бе разхерметизиран. Аз и още двама от пътниците сме били в тоалетната по време на злополуката. Вратите на тоалетните са задържали част от налягането — поясни Стейн, припомнил си думите на Бери. — Предполагам, че и с вас се е случило същото.

— Ние бяхме в камбуза — отговори тъмнокосата стюардеса.

Момичето с азиатските черти попита:

— Някоя от вратите ли се е отворила?

— Не. Бомба.

— О, Боже!

Шарън Крендъл излезе от асансьора и мина край Стейн. Обърна се и погледна пътническия салон.

— Мили Боже, не! Барбара! Барбара!

Барбара Йоширо излезе бързо от асансьора и застана до Крендъл. Стюардесата нададе дълъг, пронизителен писък, който бавно

заглъхна в гърлото й, когато тя изгуби съзнание и се свлече в ръцете на Стейн.

Шарън Крендъл закри лицето си с ръце и започна да диша дълбоко. След това рязко се извърна към Стейн.

— Пилотите. Пилотите!

— Мъртви. Всъщност… в безсъзнание са. Но един от оцелелите пътници е пилот. Елате. Трябва да се махаме оттук.

— Но какво се е случило с тези хора?

— Мозъчни увреждания… Вследствие на кислородния глад. Може да станат агресивни. Хайде!

Десетина пътници вече вървяха по пътеката срещу тях. Още няколко се опитваха да станат, но не можеха да се освободят от предпазните колани. Дали благодарение на принципа проба-грешка, или под въздействието на някакви неясни спомени, част от тях в крайна сметка успяха да разкопчаят коланите си и да се изправят. Няколко човека застанаха на пътеката. Един висок мъж се изправи точно до Стейн.

Стейн започваше да се плаши.

— Тръгвайте! Вървете пред мен!

Шарън Крендъл кимна и бързо пое нагоре по стълбището. Стейн помъкна Барбара Йоширо. Един пътник внезапно скочи от мястото си и се изправи точно в подножието на стълбите. Стейн го удари със свободната си ръка и мъжът политна настрана, треперейки и клатушкайки се като развален жироскоп.

Стейн тръгна бавно по стълбите, като влачеше със себе си изпадналата в безсъзнание стюардеса. Зад него имаше някой. Някаква ръка го сграбчи за глезена. Той ритна силно с крак, освободи се, затича се по спираловидното стълбище и едва не събори Крендъл когато стигна горе. Положи Барбара Йоширо на килима и се надвеси над парапета. Пет-шест гротескно разкривени лица се взираха в него. Стори му се, че вижда главата на съпругата си, но не беше сигурен. Дишаше тежко, сърцето му блъскаше като обезумяло в гърдите му.

— Вървете си! Махайте се!

Шарън Крендъл огледа салона.

— Мили Боже!

Стейн застана на стълбищната площадка и нави колана около ръката си.

— Аз оставам тук. Отивайте в пилотската кабина.

Бери погледна през рамо.

— Елате тук!

Вниманието на Шарън Крендъл обаче бе привлечено от стюардесата, която седеше на килима с изпънати напред крака.

— Тери! — Тя се затича към момичето и коленичи до него. — Добре ли си? Тери?

Тери О’Нийл отвори широко очи и погледна по посока на гласа. Напълно неосъзната реакция на звуковото дразнение. Всяка разумна мисъл бе изтрита от мозъка й благодарение на разредения въздух на височина от шейсет и две хиляди фута. Лицето на Шарън Крендъл не означаваше нищо за нея. Споменът за стотиците часове, които бяха прекарали заедно във въздуха, се бе изпарил от главата й подобно на вряща в чайник вода.

— Тери! — Шарън раздруса ръката на приятелката си.

— Забрави за нея! — изрева Бери. — Веднага ела тук.

Шарън погледна към кабината и видя някакъв мъж, седнал на мястото на капитана. Гласът му й се стори познат. Тя обаче бе твърде шокирана, за да разсъждава нормално. Не обърна никакво внимание на Бери и се насочи към Стюарт и Маквери, които лежаха край пианото. Хвана капитана за раменете и го разтърси.

— Капитан Стюарт!

Стейн наблюдаваше един мъж, който се изкачваше нагоре по стълбите. След него тръгна още един, последван от някаква жена. Скоро се образува цяла върволица от хора, които се катереха непохватно към спираловидното стълбище.

— Слизайте долу! Долу!

— Ааа!

Стейн се хвана здраво за перилата и стовари крак върху главата на първия човек.

Той падна на колене, а след това се търкулна надолу, помитайки всички останали по пътя си.

Линда Фарли коленичи до Шарън Крендъл.

— Те са много болни. Опитах се да им помогна.

Шарън объркано изгледа момичето, а след това погледна към Харолд Стейн и простряното на пода тяло на Барбара Йоширо. Приближи се до бара и намери аптечката за първа помощ. Извади

ампула амоняк, занесе я до Барбара Йоширо, счупи я и я пъхна под носа на момичето.

— Спокойно.

Барбара Йоширо рязко си пое дъх, а след това отвори очи. Крендъл й помогна да седне.

Двете стюардеси се прегърнаха. Барбара Йоширо се разрида. Шарън Крендъл започна да я утешава.

— Спокойно, Барбара. Всичко ще бъде наред. Стейн ги погледна.

— Идете в пилотската кабина и вижте дали няма да можете да помогнете с нещо.

Крендъл помогна на Йоширо да се изправи и, прикрепяйки я, я поведе към кабината.

— Не обръщай внимание на тези хора. Хайде! Да влезем в кабината.

Бери бързо погледна през рамо.

— Някоя от вас знае ли нещо за апаратурата в кабината?

— Мислех, че сте пилот — рече Крендъл.

— Така е — кимна Бери. — Но не познавам този самолет. С малко помощ обаче бих могъл да се справя с управлението му. Знаете ли нещо за пилотирането на лайнера?

— Не — отвърна Крендъл. Помогна на Йоширо да седне на мястото на Феслър. И двете забелязаха кръвта по конзолата, но не казаха нищо. — Какво е състоянието на пилотите?

— Ще се оправят.

— Не е нужно да ни лъжете — сопна се Крендъл.

— Получили са мозъчни увреждания. Вторият пилот може — но вероятността за това е незначителна — да се съвземе достатъчно, за да ни помогне.

Крендъл се замисли върху думите му. Тя харесваше Маквери. Всъщност харесваше всички членове на екипажа. А сега тях ги нямаше. Включително и другата стюардеса, с която бяха работили заедно толкова време. Членовете на екипажите в авиацията рядко разговарят за злополуки и катастрофи, но Крендъл бе чувала да се говори за инциденти, придружени с декомпресия на самолетите.

— Какво точно се случи?

— Не зная. Но това няма особено значение в случая, нали?

— Не.

Бери се извърна и погледна Барбара Йоширо.

— Добре ли сте?

— Да. Чувствам се по-добре.

Бери кимна. Изпитваше дълбокото убеждение, по-скоро интуитивно, отколкото рационално, че веднъж възвърнала самообладанието си, тя ще остане спокойна до края. Почувства се по-уверен, осъзнал това. В случая не беше толкова важно дали предположенията му по отношение на Барбара са верни.

— Знаете ли изобщо нещо за управлението? — попита и нея.

Йоширо отрицателно поклати глава.

— Обикновено стоя долу в кухнята. Под пътническия салон.

— Аз често съм влизала в кабината, но никога не съм обръщала особено внимание на онова, което вършеха пилотите — обади се Крендъл.

— Вероятно знаете повече отколкото подозирате. Сядайте.

Шарън Крендъл се настани на мястото на втория пилот.

— Това едва ли ще ни помогне.

В началото Бери изобщо не я позна, но когато се вгледа по-отблизо в профила й, се досети коя е. Лека усмивка затрептя на устните му. Радваше се, че и тя е оцеляла. Разговорът им, състоял се сякаш преди цял век, му бе донесъл няколко приятни минути и Бери го продължи с удоволствие.

— Помните ли ме?

Тя го погледна.

— Да. Разбира се. Търговецът. Имах намерение да дойда да седна при вас. — Крендъл замълча. — Вие не сте пилот.

— Така е. Търговец съм. Но мога да пилотирам.

— Какво?

— Самолета на компанията. Мога да се справя и с този.

Внезапно се бе оказал специалист в успокояването на другите. Може би им вдъхваше прекалено силни надежди. Предположи, че всички те щяха да изгубят спокойствието си в мига, в който го видят да се опитва да пилотира този самолет.

— Къде бяхте вие двете, когато започна декомпресията?

Отговори му Йоширо.

— И двете бяхме в долната кухня.

Бери кимна.

— Налягането там сигурно се е задържало в по-високи граници. Ние тримата пък бяхме в тоалетните.

— Другият мъж ни каза — отвърна Йоширо. — Предполагам, че може да има още оцелели.

— Да. Точно затова изпратих Стейн долу. — Той сниши глас. — Съпругата и двете му деца са долу. Името на момичето е Линда Фарли. Майка й е седяла близо до дупката. Аз съм Джон Бери.

— Барбара Йоширо. С Шарън се познавате.

— Да — кимна Бери.

— Виж — намеси се Шарън Крендъл. — Трябва да се обадим на диспечерите в Транс-Юнайтид. Те ще определят курса ни и ще ни направляват по време на кацането.

Не точно такава помощ очакваше Бери от стюардесата — той и сам се бе досетил за радиото.

— Добра идея — рече Бери. — Само че радиото не работи.

Последва продължително мълчание. Бери пръв го наруши.

— Смятам да завия и да поема приблизителен курс към Калифорния. Ако горивото ни стигне дотам, ще решим дали да търсим летище, или да кацнем някъде край брега когато наближим сушата. Може пък и да успея да се свържа с някого по радиото. Как ви се струва това предложение?

Двете стюардеси не отговориха нищо. Барбара Йоширо се изправи.

— Ще сляза долу да проверя дали има още някой, който е… с всичкия си.

— Не бих го правил точно сега — възрази Бери.

— Повярвайте ми, господин Бери, и аз предпочитам да си остана тук. На борда на този самолет обаче пътуваха още двама от пилотите на компанията — отиваха на почивка със съпругите си — и аз трябва да проверя дали са живи и дали все още могат да разсъждават нормално. Освен това все още съм на работа. Трябва да изпълня задълженията си и да се погрижа за останалите пътници.

Бери се отнесе скептично към вероятността да намерят истински пилот, който знае да управлява този Стратън.

— Пътниците са опасни.

— Аз също. Имам черен колан по джудо и карате.

Освен това, предполагам, че движенията им не са много координирани.

— Но долу има триста души.

Крендъл се извърна на мястото си.

— Не отивай, Барбара.

— Ако положението наистина е толкова сериозно, ще се върна.

Бери я погледна.

— Не мога да позволя на Стейн да тръгне с вас. Трябва да остане край стълбището, за да не позволи на пътниците да се качват тук горе при нас.

— Не съм молила за компания.

Бери кимна.

— Добре тогава. Обаждайте се по телефона на всеки няколко минути. Ако не се обадите… ами, ако можем, ще слезем да ви потърсим.

— Добре. — Тя бързо излезе от кабината. Бери се обърна към Шарън Крендъл.

— Много смела жена.

— Много по-смела, отколкото предполагате. Знае джудо и карате колкото и аз. Опитва се да се реваншира заради припадъка. Но там отзад наистина пътуват двама от пилотите на компанията. И двете разговаряхме с тях. Моля се на Бога да са добре.

— И аз.

Опита се да си представи Дженифър да върши нещо, подтиквана от безкористни и благородни подбуди. Едва не се изсмя. Господи, ако само успееше да се върне у дома, за да й каже какво мисли за нея.

Крендъл взе микрофона на втория пилот и го хвана непохватно.

— Използвала съм го няколко пъти. — Тя натисна бутона. — До контролно-диспечерския център на Транс-Юнайтид. Тук Полет 52 на Транс-Юнайтид. Чувате ли ме? Край.

Двамата зачакаха отговор в смълчаната кабина. Бери я погледна как седи с леко наклонена глава в очакване говорителят да оживее както преди.

— Забрави! — рече й.

Тя остави микрофона.

Минутите неумолимо летяха. Внезапно иззвъня вътрешният телефон. Шарън Крендъл грабна слушалката от конзолата.

— Барбара! — Заслуша се. — Добре. И внимавай. Обаждай се на всеки три минути. Късмет! — Затвори телефона и се обърна към Бери. — Пилотите. И двамата са мъртви. — После додаде: — Самолетът е ваш, господин Бери.

— Благодаря.

Крендъл си спомни одобрените от правителството процедури при подобни ситуации. Технически погледнато самолетът беше под нейно ръководство. Всъщност Барбара Йоширо бе най-старшият оцелял член на екипажа. Но какво значение имаше това? Барбара ли ще управлява самолета? Или Шарън? Беше невъзможно. Пълен абсурд.

Бери се опита да прикрие чувствата си.

— Добре. Хайде да поговорим за тази кабина. Има ли например някакво друго устройство за подаване на сигнал за помощ? Ето… какво е това?

Тя погледна червения бутон, посочен от Бери, и поклати глава.

— Не зная.

Бери реши да я остави на спокойствие и да й даде възможност да помисли. Мислено раздели кабината на шест зони и започна бавно да изследва тази, която се намираше долу, вляво от него. Огледа внимателно всяко копче, бутон и индикатор. Знаеше за какво се използват някои от тях, но повечето му бяха абсолютно непознати. Започна да запаметява местоположението на различните прибори и контролни механизми.

— А какво ще кажеш за компютърната видеосистема? — изведнъж попита тя.

— Какво?

— Компютърната система за връзка. Опита ли с нея?

— За какво говориш.

— За компютърната видеовръзка. Ето това нещо.

— Тя посочи една клавиатура, монтирана между седалките на пилотите, малко под радиопредавателите. — Виждала съм членовете на екипажа да я използват често. Пишат на клавиатурата. И получават съобщения в отговор. — Тя посочи един малък видеоекран, разположен централно в долната част на панела. — Чрез тази система се свързват с контролно-диспечерския център в Сан Франциско.

Бери се загледа в устройството. Беше го забелязал и по-рано, но бе решил, че това е още едно от многото неизвестни за него

нововъведения. Предположил бе, че екранът е някакъв радар. Сега изведнъж му просветна. Беше чел за тази система — начин за дискретна електронна връзка със самолетите на компанията. Повечето авиокомпании я използваха, за да общуват с екипажите си, без да прибягват до общите радиочестоти. Обърна се към Шарън.

— Знаеш ли да работиш с това?

— Не. Но мисля, че те просто пишеха, използвайки клавиатурата. — В гласа й се прокрадна вълнение. — Давай. Нямаме какво да губим. Когато светне зелената лампичка, тогава системата е включена. Ето. Тази лампичка трябва да свети зелено.

Бери огледа клавиатурата. Протегна колебливо ръка и натисна един бутон, на който пишеше ВЪВЕЖДАНЕ НА ДАННИ. Зелената лампичка светна. Бери предположи, че това означава наличие на свободен канал. Натисна друг бутон с надпис ПРЕДАВАНЕ и изписа три букви. SOS. Погледна към видеоекрана. Нищо.

— Нашето съобщение не трябва ли да се появи на екрана?

— Да.

— Не виждам нищо. По дяволите! Да го вземат дяволите този самолет!

— Мисля, че първо трябва да напечаташ съобщението и чак тогава да натиснеш бутона за предаване.

— Добре. — Бери изтри написаното. — Добре. Да видим.

Отново написа SOS. Протегна ръка и натисна бутона за изпращане на съобщението. Двамата вдигнаха очи към екрана, върху който с бели, ъгловати букви се изписа SOS.

Шарън изкрещя от радост.

— Успяхме! Успяхме! — Присегна се и стисна ръката на Бери.

Той се ухили.

— Да, по дяволите! Успяхме. Добре. Добре. — Бери обаче подозираше, че написаното върху екрана не означава много. Единственият начин да разберат дали сигналът за помощ наистина е бил изпратен от борда на техния Стратън и получен от някого, бе да изчакат за отговор, който би трябвало да се появи на екрана.

Бери беше почти сигурен, че системата не може да изпраща и получава съобщения по едно и също време, поради което устоя на изкушението да изпрати още един сигнал за помощ и нетърпеливо зачака отговор. За разлика от радиото, ако тази машина изобщо

работеше, тяхното съобщение вероятно чакаше някъде да бъде прочетено. Запита се колко често се проверяват екраните на тези системи.

Минутите се нижеха, а пътническият Стратън 797 поддържаше стабилен курс на северозапад и летеше над Тихия океан.

Джон Бери съзнаваше, че това беше последната им надежда за спасение. Погледна към Шарън Крендъл. Тя като че ли също го знаеше.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? — Той посочи към бара.

— Не. Не сега. Може би по-късно. Ти си вземи, ако искаш. Аз ще наблюдавам екрана.

— Не искам. — Той погледна първо монитора, а след това Шарън Крендъл. — Искаш ли да ти разкажа за японските бизнесмени? За японските обичаи? Много е интересно.

Тя го погледна.

— Разбира се — отвърна без особен ентусиазъм и се усмихна насила.

Усмивката й помръкна в мига, в който отново погледна към монитора. Като се изключи техният зов за помощ, изписан в горния ъгъл, екранът си оставаше злокобно празен.

---

[1] Мейдей — от фр. m’aidez, помогни ми, Международен радиосигнал за международна помощ, който се изпраща от самолети и кораби, изпаднали в беда — Б. пр. ↑

[2] 1 унция = 28,3 гр — Б. пр. ↑

6.

Макар да не гледаше право към Стратън, лейтенант Матос остана с впечатлението, че самолетът се наклони за кратко, след което отново застана в хоризонтално положение. Обърна се към самолета и се вгледа напрегнато, но той продължи да лети хоризонтално. Пилотът се консултира с магнитния компас. Курсът беше непроменен — триста двадесет и пет градуса. Не, самолетът не бе помръднал. Било е само илюзия. Матос разтърка очи. Започваше да чувства умора.

Изтребителят F-18 изостана на около хиляда ярда разстояние от огромния въздушен лайнер. Матос реши да си спести турбулентността, предизвикана от летящия пред него Стратън, и издигна изтребителя малко по-високо. Последното съобщение, което бе получил от Нимитц, беше доста странно. То звучеше странно дори и на фона на необичайната ситуация, в която бяха изпаднали.

Полет три-четири-седем. Следвай самолета. Дръж под око прозорците на пътническия салон и кабината. Не се опитвай, повтарям, не се опитвай да установяваш контакт със Стратън. Потвърди, че си получил и разбрал съобщението. Матос изпрати потвърждение и изпълни заповедта, без да задава никакви въпроси. Ако се намираше в малко по-благоприятно положение, сигурно щеше да помоли да му разяснят смисъла на изпратеното съобщение. В момента обаче заемаше челното място в списъка с неудачници на Слоун и мисълта за това го бе принизила до състояние на абсолютна психологическа зависимост и раболепно покорство. Слоун щеше да получи всичко, което пожелае. Матос вярваше, че лудостта, обхванала Слоун, не може да не се подчинява на някакъв план.

Матос бе започнал да разпознава различните нюанси в гласа на Слоун, които се долавяха въпреки кодиращия скремблър. А последните заповеди на Слоун бяха произнесени със странен глас, който не убягна от вниманието на Матос. Гласът на капитана не звучеше нито враждебно, нито рязко. Той беше почти приятелски, ласкателен дори.

Този глас сякаш казваше: Добре, Питър, ти прецака работата, но, ако изпълняваш заповедите ми, двамата ще можем да оправим тази каша.

Но как, в името господне, би могъл някой, пък бил той и капитан трети ранг Слоун, да оправи това!

Сега, когато разполагаше с повече време за размисъл, Матос изведнъж проумя, че случилото се застрашава не само собствената му кариера. До този момент бе мислил само за себе си — напълно естествена реакция предвид обстоятелствата. Сега обаче видя ситуацията в истинската ѝ светлина. Една монументална издънка. Всичко започваше с него, но неговата грешка щеше да засегне и съсипе Слоун и всички останали, имали лошия късмет да стоят редом с него в свързочната зала. Злощастното попадение неминуемо щеше да сложи край и на кариерата на капитан Диел, командир на Нимитц, а вероятно щеше да помете и останалите членове на екипажа. Отзвукът от случилото се щеше да стигне до Пентагона, до министерството на военноморските сили, министерството на отбраната, че дори и до Белия дом. На каквото и управленско ниво да е било взето решението за провеждане изпитания на оръжие, забранено от споразумението за ограничаване на въоръженията, всички участници от това ниво надолу по веригата щяха да понесат своята отговорност. No es tu culpa, Pedro. [1]

Матос, макар да не разбираше напълно кой е санкционирал провеждането на тези изпитания и да не си даваше сметка доколко незаконна е цялата операция, в голяма степен поддържаше и оправдаваше провеждането ѝ. Представи си как се явява пред някаква разследваща случая комисия — сенатска, президентска, или такава, функционираща в рамките на министерството на отбраната. Щеше да оправдае и защити участието си в изпитанията с моралния си дълг да брани националната сигурност. Морален дълг, по-силен от всякакви споразумения. Нямаше да твърди, че е изпълнявал заповеди. Така постъпват само страхливците. Матос започна да се изживява като истински патриот и мъченик. Щеше да покаже на сенаторите, засипващи го с въпроси, що за човек е. Флотът щеше да изпита страхопочитание пред неговата лоялност. Слоун щеше да остане силно впечатлен от желанието му да защити командирите си.

Питър Матос изпита чувството, че най-после е прозрял верния път.

— Полет три-четири-седем.

Гласът на Слоун изтръгна Матос от мислите му.

— Слушам.

— Докладвай.

— Слушам. Летя над самолета. На борда на пътническия Стратън не се забелязват никакви промени.

Матос погледна към лайнера. Той носеше само половината вина за случилото се. Някой на самолетоносача не бе отбелязал промените в летателния план на свръхзвуковия Стратън. Небето представляваше един огромен полигон за изпитания. Отговорността за това този полигон да бъде свободен в зоната, в която трябваше да се проведе днешното изпитание, не беше негова, а на някой друг.

Не му даваше мира обаче чувството, че капитан трети ранг Слоун е намислил нещо друго — изход от ситуацията, който не включва мъченичество и явявания пред разследващи комисии. Той познаваше Слоун твърде добре и, ако си позволеше да разгледа случилото се от неговата гледна точка, неминуемо щеше да предвиди следващата заповед на Слоун. Матос обаче не позволяваше на ума си да достигне до очебийните заключения по отношение на Слоун.

Той отново погледна към пострадалия и осакатен въздушен лайнер. Ако продължи да лети по сегашния си курс, ако от борда му не бъде изпратен сигнал за помощ и ако никой на Нимитц не докладва за случилото се, самолетът просто щеше да падне и да потъне в Северния ледовит океан… Защо той бе докладвал за поразения самолет? Дяволски глупава грешка от негова страна.

Погледна индикатора за горивото. Нямаше да може още дълго да следва самолета. Знаеше обаче, че Слоун ще иска именно това. Щеше да му се наложи да остане с този Стратън, докато не се вземе някакво решение за по-нататъшната му съдба.

Радиото му изпука и той сякаш се вцепени. Изкашля се в очакване на поредната заповед.

* * *

— Полет три-четири-седем, говори Базата. — Гласът на капитан трети ранг Слоун беше безизразен и овладян. Той погледна крадешком

към Хенингс. — Статус на Стратън. Докладвай.

— Статус непроменен.

— Разбрано. Продължавай да го наблюдаваш до получаване на нова заповед.

— Слушам.

— Край. — Слоун остави микрофона и се обърна към Хенингс. — Добре, адмирале. Времето за приказки изтече. Възнамерявам да заповядам на лейтенант Матос да изстреля втората ракета в кабината на самолета. Напълно съм убеден, че на борда му няма оцелели. Ако там имаше жив пилот, той отдавна щеше да е променил курса. — Слоун замълча за момент, а след това заговори не толкова официално. — Знаете, че в задълженията на флота влиза и потопяването на изоставени кораби, които представляват заплаха за корабоплаването. Аналогията не е съвсем точна, но този мъртъв самолет също се явява заплаха за въздухоплаването. Предвид курса му и височината, на която лети, съществува съвсем реална опасност този самолет да прекоси въздушния коридор на друг граждански полет и…

— Това е абсурдно.

Слоун продължи.

— Би могъл да падне и върху някой кораб. Вярно е, че не съществува подобен прецедент, но според мен е повече от очевидно, че сме длъжни да заповядаме този изоставен самолет да бъде унищожен. Трябва да действаме съгласно изискванията на флота. Веднага. Той представлява заплаха за навигацията — повтори Слоун с надеждата, че познатата терминология ще предизвика някаква реакция у контраадмирала.

Хенингс не отговори, но по набръчканото му лице проблесна някакъв спомен. Мислите му го върнаха към инцидент, който бе обсъждан надълго и нашироко във Военноморската академия. Случил се бе в началото на Втората световна война. Един кораб, Дейвис, участвал в изваждането от водата на екипажа на силно повредения ескадрен миноносец Мърсър. Миноносецът бил улучен и горял в пламъци, но продължавал да се държи над водата. Японците изпратили един кръстосвач и два миноносеца срещу него. Флотското командване не можело да допусне японците да пленят цял американски кораб, напълно оборудван с карти, диаграми, шифри, нови оръжия и кодиращи устройства. Капитанът на Дейвис, Джон Билингс, знаел, че

на борда на Мърсър има ранени и затрупани моряци. Спасилите се докладвали, че командирът на Мърсър, капитан Барлет, съвипускник на Билингс, бил все още на борда на миноносеца. Твърдеше се, че капитан Билингс се обърнал към един от подчинените си офицери и без всякакво колебание заповядал: Потопете Мърсър.

Но това се е случило по време на война, помисли си Хенингс. Сегашният случай бе съвършено различен. И въпреки това… те бяха в състояние на война, или поне можеха да бъдат въвлечени в такава някой ден — противно на онова, което обещаваха онези глупаци в Конгреса с техните политически правилни решения. Самолетът Стратън можеше да бъде изваден, ако бъде забелязан във въздуха, засечен на нечий радар или пък ако падне в близост до някой кораб. Ако това се случи, причината за неговите поражения ще бъде установена веднага. А това щеше да насочи погледите към Нимитц. Хенингс разбираше, че глупотевините на Слоун за заплахата за корабоплаването целяха предотвратяването именно на такъв обрат.

Обвиняването на Нимитц за катастрофата ще предизвика нечуван скандал. Мръсните ризи на Америка ще бъдат извадени на показ. Флотът ще бъде подложен на разследвания, репутацията му ще бъде опетнена от скандали, шумът около случилото се ще окаже пагубно въздействие върху него. Инцидентът още повече ще отслаби Военноморския флот на Съединените щати, и то в момент, в който неговото безсилие и бездруго вече бе взело ужасяващи размери.

Хенингс прекрасно знаеше как ще реагират от Обединеното командване, ако всичко това се случи. Защо онези кучи синове Хенингс и Слоун просто не са свалили проклетото нещо от небето? Те самите никога не биха издали подобна заповед, но очакваха от подчинените си да го сторят. Някой трябваше да свърши мръсната работа и да предпази хората на върха. Да запази отбранителната способност на страната и жизнеспособността на армията.

Слоун реши, че е чакал достатъчно.

— Адмирале?

Хенингс го погледна. Ако не изпитваше толкова силна лична неприязън към Слоун — ако предложението бе дошло от друг, по-достоен офицер — Хенингс щеше по-лесно да се съгласи. Той се изкашля.

— Нека им дадем още десет минути.

— Пет.

— Седем.

Слоун протегна ръка и нагласи часовника на седем минути. Натисна бутона и отброяването започна.

Хенингс кимна. Капитан трети ранг Слоун не беше човек, който хаби време и думи напразно.

— Можете ли да сте сигурен, че Матос ще…

— Съвсем скоро ще разберем. Но ще бъда силно изненадан, ако и той вече не е достигнал до същите заключения. Познавам и разбирам Матос по-добре отколкото той разбира сам себе си, макар че почти не съм разговарял с него. Матос иска да бъде част от екипа. — Той седна и започна да пише. — Опитвам се да нахвърлям заповедта, която ще му прочетем, и бих искал да ми помогнете. Много е важно какво ще кажем и как ще го кажем.

— Е, капитане, щом успяхте да убедите мен, ще можете да се справите и с този пилот. Нямате нужда от моята помощ.

Рандолф Хенингс обърна гръб на Слоун и отново вдигна черната щора на прозореца. Загледа се в океана. Зачуди се по каква ирония на съдбата беше въвлечен в подобна бъркотия на тази възраст. Добрите години, изживени честно и почтено, губеха целия си смисъл, когато човек се сблъска с нещо такова. Помисли си за свръхзвуковия Стратън. Колко човека имаше на борда му? Триста? Те сигурно вече бяха мъртви. Но близките им никога нямаше да научат какво се е случило с тях. Рандолф Хенингс ги бе осъдил да останат без гроб. Те щяха да отидат на дъното на океана, където вече лежаха много от приятелите му.

И където би искал да легне и той.

* * *

Джери Брустър се мотаеше в малката комуникационна зала на контролно-диспечерския център на Транс-Юнайтид в Сан Франциско. Чакаше да приключи отпечатването на картата за метеорологичните условия над Тихия океан. Работата в тази зала бе единствената част от задълженията му, която той наистина мразеше. Светлината бе твърде силна, шумовете прекалено високи, а в спарения въздух тегнеше

острата и задушлива миризма на химикалите, с които работеха цветните копирни машини.

Новата карта най-после бе отпечатана. Брустър нетърпеливо я чакаше да изсъхне, за да може да я извади от машината. Джак Милър бе поискал справка за температурите на надморското равнище и Брустър искаше да му предостави данните преди да отиде на обяд. Всеки път, когато Милър поискаше нещо, Брустър зарязваше всичко друго и се заемаше с молбата на Милър. Брустър харесваше стария ветеран; Милър винаги бе готов да му помогне със съвети и опит.

Брустър протегна ръка, внимателно издърпа току-що отпечатаната карта и я вдигна пред себе си. Тръгна към вратата, хванал картата с два пръста, за да е сигурен, че няма да размаже все още влажното цветно мастило. Зад него иззвъня звънец. Звукът идваше от далечния ъгъл и се извисяваше над останалите шумове в залата. Брустър спря. Разпозна сигналния звънец на системата за компютърна видеовръзка. Ослуша се. На екрана се появи ново съобщение и дори и от разстоянието, на което се намираше, той забеляза, че то е необичайно кратко — само няколко букви или цифри. Брустър знаеше какво означава това. Поредната повреда. Допълнителна галиматия. Очевидно бяха получили част от нечие съобщение. Той остана на мястото си в очакване на ново съобщение върху екрана.

След като Транс-Юнайтид похарчи цяло състояние, за да оборудва всичките си самолети с това чудо на електрониката, новата компютърна комуникационна мрежа все още бе подвластна на някои технически затруднения. Брустър им викаше издънки. Неразбираеми съобщения. Фрази и букви, които се повтаряха екран след екран. Разместени или обърнати обратно колони от данни. Положението щеше да бъде почти смешно, ако не се налагаше постоянно да викат инженерите по поддръжката, за да ремонтират проклетото нещо. За щастие системата се използваше само за рутинни и несъществени съобщения — проблеми с храната, уточняване графика на екипажите, съобщаване на възможните полети за връзка в помощ на пасажерите, осъвременяване на данните за метеорологичните условия и маршрута на даден полет. Когато беше в изправност, системата им вършеше добра работа, а когато не работеше, просто забравяха за нея. Брустър реши да не й обръща повече внимание.

Направи крачка към вратата. Химикалите във въздуха дразнеха носа и очите му. Искаше му се час по-скоро да се махне от тези дразнители и да влезе в диспечерския център, където въздухът беше по-чист. Отвори вратата, но се поколеба. В задълженията му влизаха и съобщенията, получавани чрез компютърната мрежа. Добре де, по дяволите! Той затръшна вратата, прекоси залата и застана пред екрана. Прочете съобщението върху него.

SOS

И това беше всичко. Нищо повече. Нямаше идентификационен код, нито пък адрес. Брустър бе озадачен и ядосан. Какво, по дяволите, е това? Лудория? Шега? Нито един пилот в света не би изпратил сигнал SOS. Той бе твърде архаичен. Използването му датираше от времето на първите параходи. Подаването на подобен сигнал можеше да се сравни само с доклад за изнасилване, звучащ като Девица в беда. Как би могъл някой да погледне сериозно на подобно съобщение?

Брустър нави на руло картата и я пъхна под мишница. Загледа се в машината пред себе си. Не, всеки пилот в беда би изпратил сигнал за помощ по специалния канал за чрезвичайни произшествия чрез една от четирите радиостанции на борда на самолета му. Не би изпратил този допотопен зов за помощ по тази електронна играчка. А и дори да се бе случило невъзможното и всичките четири радиопредавателя да са излезли от строя, то пилотът, прибягнал до компютърната връзка, щеше да изпрати подробно съобщение, придружено от идентификационния му код. Значи, това, което виждаше, беше или резултат от повреда в системата, или изразяваше представата на някой от пилотите за шега. Много лоша шега. А този пилот знаеше, че шегата му няма да стигне по-далеч от комуникационната зала на Транс-Юнайтид.

Брустър си даде сметка, че той е обект на тази шега, и това го разгневи. Натисна бутона за отпечатване, направи разпечатка на съобщението и я взе в ръка.

SOS

Идиоти. Заслужават да докладва за случая. Брустър не знаеше със сигурност дали ще могат да проследят подателя на анонимното съобщение. Постъпката на този пилот беше много глупава и безотговорна и той щеше да си навлече сериозни неприятности, ако успееха да го идентифицират. Но пък от друга страна, съобщението

може би се дължеше на повреда в системата. Защо да се забърква тогава? Ако докладва за случая, репутацията му сред екипажите на самолети щеше да пострада. А това би могло по някакъв начин да се отрази върху евентуалното му повишение. Милър винаги го бе съветвал да прикрива екипажите. Това рано или късно щяло да му донесе дивиденти. Брустър се радваше, че Евънс не е видял съобщението. Той смачка разпечатката, хвърли я в кошчето и излезе от залата.

Джак Милър видя Брустър да излиза от комуникационната зала.

— Джери, можеш ли скоро да ми предоставиш информацията за температурата?

Брустър погледна към другия край на залата.

— Разбира се, господин Милър. Само няколко минути. — Вдигна очи към стенния часовник. Дванадесет часа без три минути. И двамата щяха да закъснеят за обяд. Той разгъна картата върху бюрото си, затисна четирите й ъгъла, а след това взе един молив и започна да отбелязва температурните стойности върху един лист.

* * *

Джон Бери се загледа във въртящия се кодов селектор на компютъра. Реши, че не му остава нищо друго освен да смени кодовете и отново да изпрати съобщение. Този път ще напише нещо по-дълго. Даде си сметка, че импулсивното SOS беше твърде кратко и неразбираемо. Потърси някакви дневници с кодовете, но бързо осъзна, че дори и да е имало такива, те са били засмукани от въздушната струя. Щеше да се наложи да пробва всичките канали — да изпрати съобщение, да изчака за отговор и, ако не получи такъв, да премине на следващия канал. Съобщението му щеше да се появи някъде — там, където се намираше другата част на тази компютърна връзка. След като изпрати съобщения по всичките канали, ще започне отначало. Това приличаше на стрелба в тъмното, но беше за предпочитане пред бездействието. Вече едва устояваше на импулса да се залови отново за клавиатурата.

— Мисля да пробвам някой друг канал. Какво ще кажеш?

Шарън Крендъл погледна празния видеоекран.

— Изчакай още минута-две. Спомням си, че понякога пилотите чакаха по десет, че и повече минути за отговор.

— Защо?

— Ами по принцип тази система не се използва за изпращане на важна информация. Чрез нея изпращат съобщения до комуникационната зала на диспечерския център само за да регистрират дадена информация.

— Виждала ли си комуникационната зала в Сан Франциско?

— Веднъж. По онова време излизах с един пилот. Той ме заведе там и ми показа компютърната система, устройствата за отпечатване на метеорологичните карти и всичко останало.

— Звучи интересно. Къде се намира тази зала?

— Непосредствено до контролно-диспечерския център.

— Дежури ли някой там?

Тя се замисли за момент.

— Не. Не мисля… Има само машини. Но хората постоянно влизат и излизат.

Бери кимна.

— Добре. Ще трябва да почакаме, докато някой влезе в залата и види съобщението. Къде се намира машината?

— В средата на залата. Помещението е малко. Ще го видят.

— Надявам се.

Крендъл зае отбранителна позиция, макар да не разбираше защо. Опита се да се концентрира върху контролния панел. Може би щеше да се сети още нещо. Означенията над контролните прибори и индикатори й изглеждаха напълно неразбираеми. RM1. LOM. Променлив ток. Жиротрансфер.

— Ето. Спомних си нещо. Това ADF. Мисля, че е някакво радио.

Бери се усмихна едва-едва.

— Да. Използва се за автоматично следване на сигнал. Обикновено сигнал, изпратен от летището. Може би ще го използваме по-късно.

— О! — Тя се облегна назад. — Тревожа се за Барбара. От доста време не се е обаждала.

Бери бе открил часовник в кабината, но той като че ли не беше в изправност.

— Колко е часът?

Тя погледна часовника си.

— Дванадесет часа и шест минути според времето в Сан Франциско.

Бери погледна своя. Осем часа и шест минути. Осем часа напред. В този момент разбра, че часовникът е сверен по гринуичко време и си припомни, че авиокомпаниите винаги отчитат времето, използвайки за база часовия пояс, признат в цял свят. Отчаяно поклати глава. Всички прибори в тази кабина сякаш му подаваха напълно безполезна информация. Радиопредавателите имаха много честоти, но не работеха. Индикаторите за курса на самолета стояха като заковани по средата на скалата, но това не му помагаше да разбере накъде летят. Часовникът му казваше, че в този момент на другия край на света площад Пикадили е окъпан от неонови светлини, а лондонските театри са вдигнали завеса за първото действие на поставените в тях пиеси. Цялата тази безполезна информация го изнервяше. Даде си сметка, че с всяка изминала минута става все по-мрачен и раздразнителен. Трябваше да се отърси от това настроение.

Изкашля се, за да прочисти пресъхналото си гърло.

— Добре поне, че времето е хубаво и все още е ден. Ако това се бе случило през нощта…

— Точно така — съгласи се Крендъл. Не беше особено ентусиазирана.

Потънаха в мълчание. Всеки един знаеше, че другият е изнервен и притеснен, но просто не можеха да намерят думи, за да се подкрепят взаимно. Бери си помисли, че би било добре, ако Стейн можеше да дойде при тях в кабината. Крендъл пък искаше Йоширо да се върне по-скоро. Никой от двамата не се опитваше да си представя как би протичал полетът, ако не бе станала тази злополука; никой не изпитваше благодарност, че е останал жив. Цялото им съществуване бе съсредоточено около тревогите за следващото действие, което щяха да предприемат през близките няколко минути.

Бери се надигна на мястото си и погледна към салона зад тях.

— Какво е положението, господин Стейн? — извика той.

Харолд Стейн се провикна в отговор:

— Долу всички утихнаха. Тези тук — също. При втория пилот няма никаква промяна.

— Повикайте Барбара Йоширо.

Стейн се провикна силно, наведен надолу към стълбището, и се ослуша напрегнато. Извърна се с лице към кабината.

— Не отговаря.

Шарън грабна слушалката на вътрешния телефон и погледна към конзолата.

— Не зная на кой номер да позвъня.

— Пробвай ги всичките.

Крендъл реши да звънне първо на пост шест в опашката на самолета. Натисна бутона и изчака. Никой не вдигна.

— Да се обадя ли на друг пост, или да изчакам на тази линия?

Бери започваше да губи търпение.

— Откъде да зная?

— Боя се за нея.

Бери бе обхванат от гняв.

— Аз бях против отиването й там. Ето че сега и тя се превърна в част от проблема, а не от разрешаването му. — Пое си дълбоко въздух.

Шарън Крендъл се надигна на мястото си.

— Слизам долу.

Бери се присегна и я сграбчи за китката.

— Не. Никъде няма да ходиш. Имам нужда от теб тук. — Погледна я напрегнато. Двамата сключиха неизречено споразумение: сега Бери бе командир на този самолет.

Крендъл бавно се отпусна на мястото си. Най-накрая кимна.

— Добре. — Погледна Джон Бери, който отвърна на погледа й. Присъствието на този мъж й вдъхваше странно успокоение и увереност.

— Пробвай и на останалите постове — посъветва я Бери с нисък и спокоен глас. — Аз ще започна да сменям каналите на компютърната система. Може пък да извадим късмет, ако продължим да се занимаваме с нея. — Бери внимателно пусна китката на Крендъл и протегна ръка към компютърната клавиатура.

Джак Милър се опитваше да реши дали да отпусне още малко време на Полет 52. Хвърли поглед към Брустър.

— Как е компютърната система днес?

Брустър вдигна очи от картата.

— Какво?

— Компютърната система? Работи ли?

— О! — Той се поколеба. — Не. Всъщност току-що се получи някакво неясно и непълно съобщение.

— Добре. — Той се завъртя на стола и погледна Евънс. — Добре, Денис. След десет минути им се обади по радиото. Бъди внимателен и учтив.

— Винаги съм учтив, шефе.

— Точно така.

Джери Брустър рязко хвърли молива върху бюрото и тръгна бързо към комуникационната зала.

— Само си губя времето — промърмори той. Отвори вратата, опитвайки се да не обръща внимание на задушливата миризма на химикалите, отиде до средата на стаята и седна на стола пред клавиатурата на компютърната система. Видя, че на екрана няма съобщения. Настрои машината на автоматичен режим на работа — тя щеше да открие канала, по който бе предадено последното съобщение, и да изпрати отговор на онова SOS. Знаеше, че процедурата ще задейства само в случай, че пилотът не е променил кодовете. Брустър сложи ръце върху клавиатурата и написа съобщение почти толкова кратко колкото онова, което бе получил.

КОИ СТЕ ВИЕ?

Копие от съобщението се изписа на монитора пред него.

На Бери му се стори, че от компютърната система долита едва доловимо бръмчене, а една от лампичките върху конзолата премигна за миг. Той отдръпна като опарен ръката си от кодовия селектор.

Звънецът, сигнализиращ за пристигащо съобщение, иззвъня два пъти. В кабината на Стратън 797 този звук прозвуча като празничния звън на камбаните на Нотр Дам[2] в коледната нощ.

Шарън Крендъл извика от изненада.

Джон Бери усети стягане в гърдите. Гърлото му пресъхна.

На екрана започнаха да се изписват букви.

Шарън Крендъл се присегна и сграбчи ръката на Бери.

КОИ СТЕ ВИЕ?

Бери едва не скочи от мястото си.

— Кои сме ние? — изрева той. После се изсмя. — Ще им кажа кои сме, по дяволите! — Постави пръсти на клавиатурата. — Кой е номерът на шибания ни полет?

— Петдесет и две. Полет петдесет и две. Побързай! За Бога, не им позволявай да ни изоставят! — Очите на Шарън Крендъл за пръв път се напълниха със сълзи и тя изхлипа тихичко. Загледа се в Джон Бери, който пишеше съобщението с разтреперани ръце.

* * *

— Исусе Христе! — Джери Брустър се наведе над екрана, върху който започна изписването на съобщението.

ОТ ПОЛЕТ 52: КРИТИЧНО ПОЛОЖЕНИЕ. МЕЙДЕЙ. САМОЛЕТЪТ ПОВРЕДЕН. РАДИОПРЕДАВАТЕЛИТЕ ИЗВЪН СТРОЯ. НАМИРАМЕ СЕ НАД ТИХИЯ ОКЕАН. ИМАМЕ НУЖДА ОТ ПОМОЩ.

Брустър натисна бутона за отпечатване на съобщението, после откъсна листа с разпечатката и се взря в него. Сърцето му биеше силно, умът му трескаво препускаше в различни посоки. Бързо тръгна към вратата, но рязко спря и се върна при компютъра. Знаеше, че хората на борда на онзи самолет очакват незабавен отговор. Всеки човек на тяхно място би бил нетърпелив. С омекнали от напрежението пръсти той написа кратък отговор.

ДО ПОЛЕТ 52: СИГНАЛЪТ ЗА ПОМОЩ ПРИЕТ. ОСТАНЕТЕ НА ТОЗИ КАНАЛ.

Джери натисна бутона за изпращане на съобщението и се помоли проклетата машина да не откаже отново. Видя съобщението си изписано на екрана и се затича към вратата.

Джери влетя в обширната зала на контролно-диспечерския център и извика:

— Запазете тишина! Чуйте че! Полет 52 е в опасност!

Развълнуваният му глас надделя над монотонните шумове в претъпканото помещение. Всички гласове утихнаха веднага. В залата се чуваше единствено звъненето на някакъв телефон.

Джак Милър скочи от стола си, който се търкулна назад и се блъсна в бюрото зад това на Милър.

— Какво се е случило? — Бързо тръгна към Брустър.

Брустър трескаво размаха листа със съобщението.

— Ето! От компютърната система.

Милър грабна листа и го прегледа набързо. Изкашля се и го прочете на висок, пресекващ на моменти глас.

— Мейдей… Самолетът повреден… Радиостанциите извън строя…

Милър не беше особено изненадан. Дълбоко в себе си вече бе почувствал, че с всяка изминала минута закъснението, регистрирано от екипажа на Полет 52, придобива все по-зловещ смисъл. И въпреки това той непрекъснато бе отлагал провеждането на разговора, който щеше да им помогне да си изяснят положението. Желанието му да отхвърли неприятните мисли и да приеме, че всичко е наред, беше съвсем естествено.

Развълнуваният шепот на диспечерите в залата прерасна в разпокъсани въпроси и възклицания, произнесени на висок, изпълнен с изумление глас.

Милър се обърна към Брустър.

— Отговори ли?

— Да. Да. Информирах ги, че сме получили сигнала. Инструктирах ги да останат на същата честота.

— Добре. Добре. Така. Добре.

Милър огледа залата. Погледите на всички бяха насочени към него. Той беше старши диспечер. Освен това отговаряше за Полет 52. И в двата случая отговорността беше изцяло негова. Така пишеше в наръчника. Само че нещата никога не протичаха според правилата и указанията. Поради някаква причина този сигнал за помощ бе изпратен по компютърната система, а не чрез каналите, които се използват в подобни ситуации. И сега Милър не беше съвсем сигурен какъв трябва да бъде следващият му ход.

Помощник-диспечерът Денис Евънс заговори със спокоен, монотонен глас, който достигна до Милър въпреки шума в залата.

— По-добре да съобщим на някого. Колкото е възможно по-бързо.

Милър се намръщи. Обикновено гледаше на Евънс като на досаден трън в петата, но този път той имаше право.

— Добре, Денис — рязко рече Милър. — Ти информирай инстанциите. Използвай инструкцията за чрезвичайни произшествия. Обади се на всички, упоменати в списъка. Кажи им… — Милър погледна листа, който потрепваше в нестабилната му ръка. Знаеше, че

от този момент нататък трябва да са много внимателни. Хиляди хора — като се почне с шефовете им в Транс-Юнайтид и се стигне до правителствените чиновници и журналистите — щяха да разглеждат под лупа и да критикуват всеки техен ход и всяко взето решение. Джак Милър и диспечерската служба изведнъж щяха да се озоват в светлината на прожекторите. Той погледна Евънс. — Информирай всички, на които се обаждаш, че все още не знаем какъв точно е проблемът на Полет 52. Съобщи им само онова, което ни е известно. Полет 52 е изпратил сигнал за помощ по компютърната система. Съобщават за повреда на самолета. Нуждаят се от помощ. Все още обаче са в състояние да предават, което означава, че положението може да не е чак толкова лошо. — Той замълча и огледа хората в залата. — Капитан Стюарт е изключителен пилот.

Евънс протегна ръка към телефона и започна да звъни.

— Да се размърдаме. — Милър посочи комуникационната зала и се запъти натам.

Милър седна пред клавиатурата на компютърната система. Брустър застана зад него. Десетина други диспечери влязоха в малкото помещение и се наблъскаха около конзолата.

Милър разхлаби вратовръзката си.

— Кодът същият ли е? Брустър кимна.

— Да, сър. — Чудеше се в кой точно момент ще му се наложи да си признае за проявената небрежност.

Джак Милър започна да пише.

ДО ПОЛЕТ 52: ОБЯСНЕТЕ ХАРАКТЕРА НА ПРОИЗШЕСТВИЕТО. ОТ КАКВА ПОМОЩ ИМАТЕ НУЖДА? КОЛИЧЕСТВОТО ГОРИВО, С КОЕТО РАЗПОЛАГАТЕ. НАСТОЯЩОТО МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ.

Милър натисна бутона за изпращане на съобщението и се облегна назад.

В стаята се възцари пълно мълчание. След това някой се изкашля. Други си размениха по няколко думи с приглушени гласове.

Звънецът на системата иззвъня и всички се приближиха.

Милър даде знак на Брустър.

— Включи големия монитор. Аз ще работя с клавиатурата и дисплея. Всички останали да отстъпят назад и да следят екрана. Имам нужда от пространство, за да мога да боравя с клавишите.

Видеоекранът на задната стена на комуникационната зала оживя. Белите букви започнаха да се появяват върху зеления екран едновременно с отпечатването им на компютърния дисплей.

ОТ ПОЛЕТ 52: ДВАМА ПИЛОТИ В БЕЗСЪЗНАНИЕ. ЕДИН МЪРТЪВ. АЗ СЪМ ПЪТНИК, КОЙТО ИМА ИЗВЕСТНИ УМЕНИЯ КАТО ПИЛОТ. САМОЛЕТЪТ ИМА ДВЕ ДУПКИ В КОРПУСА НА ПЪТНИЧЕСКИЯ САЛОН. ПРЕДПОЛАГАМЕ, ЧЕ СА ПРИЧИНЕНИ ОТ БОМБА. НЯМА ПОЖАР. ПЪЛНА ДЕКОМПРЕСИЯ. МНОГО МЪРТВИ И РАНЕНИ. С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ДВЕ СТЮАРДЕСИ, ДРУГИ ДВАМА ПЪТНИЦИ И МЕН, ВСИЧКИ ОЦЕЛЕЛИ СА НЕКОНТАКТНИ. В МОМЕНТА ПРЕТЪРСВАМЕ ПЪТНИЧЕСКИЯ САЛОН ЗА ПЪТНИЦИ БЕЗ УВРЕЖДАНИЯ. НУЖДАЯ СЕ ОТ ИНСТРУКЦИИ, ЗА ДА УПРАВЛЯВАМ САМОЛЕТА. В МОМЕНТА Е НА АВТОПИЛОТ. ВИСОЧИНА 11 ХИЛЯДИ ФУТА. СКОРОСТ 340 ВЪЗЕЛА. НАПРАВЛЕНИЕ 325 ГРАДУСА.

РЕЗЕРВОАРИТЕ С ГОРИВО ПЪЛНИ ПОЧТИ ДО ПОЛОВИНАТА. МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ НЕИЗВЕСТНО.

Диспечерите стояха неподвижно, приковали погледи в екрана. Четяха и препрочитаха съобщението. Всеки един от тях бе влязъл в залата с готови предложения за разрешаване на проблема. В момента обаче, в който се появиха думите: Двама пилоти в безсъзнание, един мъртъв, те си дадоха сметка, че стандартните процедури при бедствия и аварии са неприложими в този случай. Подсъзнателно почти всички диспечери окончателно отписаха Полет 52.

Милър се взираше невярващо в разпечатката.

— Бомба. Дупки в пътническия салон. Пълна декомпресия. Исусе Христе! — Осъзна, че ако се бе опитал да се свърже с Полет 52, за да изиска от тях справката за горивото и местоположението им, щеше много по-рано да разбере, че нещо не е наред. Запита се дали това забавяне няма да се окаже от решаващо значение. Отново погледна разпечатката. — Декомпресия. На тази височина. Мили Боже… повечето от пътниците трябва да са мъртви или…

Евънс влезе през вратата.

— Всички са уведомени. Джонсън идва насам. Казах им само онова, което ми нареди. Неизвестна повреда на самолета. Може и да не се окаже особено сериозно.

— Сгрешил съм — отвърна тихо Милър. После посочи видеоекрана.

Евънс се втренчи в изписаните думи.

— О, мамка му! Как, за Бога, е могло…

— Добре — рязко го прекъсна Милър. — Задачата ни сега е да ги приземим благополучно. Чакам предложения от ваша страна.

Никой не проговори. Брустър прочисти гърло.

— Можем ли да определим местоположението им?

— Добра идея — съгласи се Милър. — Това ще ни бъде от помощ. Разполагаш ли с местоположението от последния им доклад?

Брустър кимна утвърдително.

— Да, сър. Докладваха за местоположението си при последното осъвременяване на данните за количеството гориво и общото състояние на полета. — Той се приближи до друг компютър и извика някакви данни на екрана. — Докладът е отпреди час и половина, но въз основа на съобщените координати бих могъл да изчисля вероятния курс и изминатото разстояние, като взема предвид и новите данни. — Той посочи с ръка видеоекрана. — Вероятно няма да мога да установя местоположението им с абсолютна точност, но все ще е нещо повече от това, с което разполагаме в момента.

— Направи го — разпореди се Милър.

Брустър кимна и си записа данните от сигнала за помощ на Полет 52.

— Едно нещо е сигурно — отбеляза той, след като свърши. — Летят в погрешна посока. — Обърна се и излезе от стаята.

— Уместна забележка — подхвърли Евънс.

— Да — студено се съгласи Милър. Разбираше, че е изправен пред необходимостта да вземе бързо решение.

— Може би трябва да им кажеш да завият и да поемат обратно към дома — предложи Евънс.

Милър не сваляше поглед от екрана. За случай като този не съществуваха писани правила. Въпреки многогодишния си стаж и натрупан опит той никога преди не се бе сблъсквал с нещо подобно. В момента можеше да мисли единствено за последиците от този инцидент за самия него, за самолета, за екипажа и пътниците му.

— Той е само един любител пилот. Би могъл да изгуби контрол върху машината по време на завоя. — Милър започна да барабани с

пръсти по конзолата. — Не е нужно веднага да вземаме решение. Можем да ги оставим да летят на автопилот, докато установим местоположението им. Може пък пилотите да дойдат в съзнание. Чудя се кой ли от тримата е мъртъв — додаде.

Евънс удари с юмрук по конзолата.

— По дяволите, Джак! Нямаме никаква представа с колко гориво разполагат, а знаем със сигурност, че летят в погрешна посока. Насочили са се към Северния ледовит океан. Или може би към Сибир. Длъжни сме да ги накараме да завият обратно, преди да са стигнали до точката, от която няма да има връщане назад.

Милър поклати глава.

— Пилотът докладва, че резервоарите са пълни до половината. Това е напълно достатъчно, за да ги върнем дотук или до някое летище в Канада или Аляска. В момента не разполагаме с достатъчно информация, за да вземем най-доброто решение.

— Не можем да сме сигурни, че ще получим така нужната ни информация. Виж, Джак…

Евънс рязко замълча. Тормозът над стария Джак Милър отдавна се бе превърнал за него във вид забавление. Евънс обичаше да се заяжда с прекия си началник. Внезапно обаче си даде сметка, че в случая става дума за живота на много хора. Той никога преди не бе вземал толкова важно решение и реши, че не желае да поема отговорността за действията им в момент като този. Осъзна, че това е ужасна отговорност и най-после проумя, че Джак Милър в качеството си на старши диспечер вече години наред живее с мисълта, че някой ден може да се изправи пред необходимостта да решава съдбата на изпаднал в беда самолет.

— Постъпи както желаеш, Джак — тихо довърши той. — Ти си шефът.

Милър кимна.

— Имам нужда от повече информация.

Знаеше, че шефовете му ще пристигнат съвсем скоро. Знаеше също, че могат да го погледнат и да попитат: Джак, защо още не си ги накарал да завият, по дяволите? Исусе! Никак не му се искаше да създаде впечатлението, че умишлено се бави и протака. Това би означавало край на кариерата му. Но, от друга страна, не желаеше да

действа импулсивно и прибързано. Имаше нужда от още факти. Колко опитен беше онзи пилот?

Колко сериозни бяха повредите на самолета? Колко гориво им оставаше? Къде се намираха?

Той погледна часовника. Шефовете щяха да започнат да пристигат съвсем скоро.

Брустър влетя в залата. Всички се обърнаха към него. Той започна доклада си веднага.

— Приблизителното местоположение на самолета е четиридесет и седем градуса десет минути северна ширина и сто шестдесет и осем градуса двадесет и седем минути западна дължина. Намират се на около две хиляди и петстотин мили. По приблизителни изчисления, базирани на последния доклад за количеството гориво и времето, изминало оттогава насам, смятам, че разполагат с гориво за още шест часа и петнадесет минути. След четиридесет и пет минути ще са се отдалечили на такова разстояние, че връщането на самолета до това летище ще е невъзможно. Възможно е да разполагат с малко повече или пък по-малко време в зависимост от ветровете. За щастие самолетът се движи със скорост, пестяща гориво на тази височина. Летателното време ще се удължи, ако се издигнат на по-голяма височина, но предполагам, че това е невъзможно щом самолетът е разхерметизиран. Искрено се надявам, че резервоарите с гориво не са засегнати. Ако обаче някой от тях е излязъл от строя — Брустър размаха листа във въздуха, — всичките тези изчисления не струват пукната пара.

Милър погледна видеомонитора. Последното съобщение, получено от Полет 52, все още стоеше там, изписано с бели букви върху тъмнозеления екран. Буквите сякаш пулсираха пред очите му и го подтикваха да предприеме нещо. Той се обърна към клавиатурата и написа кратко послание.

ЗНАЕТЕ ЛИ КЪДЕ СЕ НАМИРА КОНТРОЛНИЯТ МЕХАНИЗЪМ НА АВТОПИЛОТА, ОПРЕДЕЛЯЩ НАПРАВЛЕНИЕТО НА ПОЛЕТА?

Няколко секунди по-късно в залата иззвъня звънецът, сигнализиращ за пристигащ отговор.

ДА.

Присъстващите в залата възбудено обсъдиха отговора. Милър продължи да пише.

МОЖЕТЕ ЛИ ДА ОВЛАДЕЕТЕ САМОЛЕТА, АКО ЗА МОМЕНТ ИЗГУБИТЕ КОНТРОЛ ВЪРХУ НЕГО ИЛИ АКО АВТОПИЛОТЪТ ОТКАЖЕ? Звънецът иззвъня почти незабавно.

НЕ СЪМ СИГУРЕН.

Милър се завъртя на стола си и се обърна с лице към колегите си.

— Е?

Брустър заговори пръв.

— Бих оставил автопилота да осъществи завоя.

— Механизмите за управление на самолета може да са повредени — обади се един диспечер, застанал близо до вратата.

Милър започна да пише отново.

НЯКАКВИ ПРИЗНАЦИ, ЧЕ МЕХАНИЗМИТЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕ СА ПОВРЕДЕНИ?

Този път измина цяла минута преди да получат отговор.

ДУПКА В КОРПУСА БЛИЗО ДО ПРЕДНИЯ РЪБ НА КРИЛОТО. ВТОРА ДУПКА ОТ ДРУГАТА СТРАНА. ОТВОРЪТ ОТ ДЯСНАТА СТРАНА Е ПО-ГОЛЯМ. НЕ СЕ ЗАБЕЛЯЗВАТ ВИДИМИ ПОВРЕДИ НА МЕХАНИЗМИТЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕ.

Един от диспечерите се изкашля. — Рано или късно ще трябва да завие. Не можем да го инструктираме как да завърти копчето на автопилота. Ако изгуби контрол над самолета, няма да имаме време за уроци по летене. Така че никой не би могъл да му помогне оттук — дори и някой първокласен летец.

Няколко от колегите му кимнаха в знак на съгласие.

Евънс заговори с малко по-овладян глас.

— Мисля, че ще е добре, ако самолетът вече е завил и пътува насам, когато пристигнат началниците. Всичко останало ще зависи от тази маневра. Ако онзи човек не успее да я осъществи, тогава… — Гласът му постепенно заглъхна, той махна с ръка. Жест, който напомняше на падащ самолет.

Милър се вгледа в очите на всички присъстващи в залата, след което отново насочи вниманието си към клавиатурата. Започна да пише.

ДО ПОЛЕТ 52: ПРЕДЛАГАМЕ ДА ЗАВИЕТЕ ОБРАТНО И ДА ПОЕМЕТЕ КУРС КЪМ ДОМА. ОСВЕН АКО НЕ СМЯТАТЕ, ЧЕ Е

ПРЕКАЛЕНО ОПАСНО. ПРЕПОРЪЧВАМЕ ЗАВОЙ НА 120 ГРАДУСА. СЛЕД КАТО ОСЪЩЕСТВИТЕ ЗАВОЯ, ЩЕ ВИ ИЗПРАТИМ ПО-ПОДРОБНИ ДАННИ ЗА БЪДЕЩИЯ КУРС. НЕ ИЗКЛЮЧВАЙТЕ АВТОПИЛОТА. ОСТАВЕТЕ ГО ТОЙ ДА НАПРАВИ ЗАВОЯ. ТРЯБВА ДА ИЗПОЛЗВАТЕ КОПЧЕТО ЗА КОНТРОЛ ВЪРХУ НАПРАВЛЕНИЕТО; ПОДДЪРЖАНО ОТ АВТОПИЛОТА. ЩЕ МОЖЕТЕ ЛИ ДА СЕ СПРАВИТЕ? СЪОБЩЕТЕ НАМЕРЕНИЯТА СИ.

Докато очакваха отговора, диспечерите обсъждаха различни теории и предположения за случилото се със свръхзвуковия Стратън. Някой донесе карта на тихоокеанския сектор и диспечерите отбелязаха върху нея последното местоположение на самолета, съобщено от екипажа. След това Брустър отбеляза сегашното му, приблизително изчислено местоположение. Няколко диспечери неохотно напуснаха залата, за да се погрижат за останалите полети и да отговорят на телефоните, звънящи безспир. Пристигаха и служители от други отдели, но диспечерите ги връщаха обратно. Струваше им се, че отговорът на Полет 52 се бави цяла вечност, но всеки един от тях разбираше какво преживява онзи мъж, докато се опитва да вземе решение. Милър нервно барабанеше с пръсти по ръба на клавиатурата.

Звънецът сигнализира за пристигащото съобщение и всички насочиха погледи към видеоекрана.

ОТ ПОЛЕТ 52: ВЕЧЕ ИЗПРОБВАХ АВТОПИЛОТА ПРИ ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА ДЕСЕТ-ГРАДУСОВ ЗАВОЙ И ВРЪЩАНЕ В ПЪРВОНАЧАЛНО ПОЛОЖЕНИЕ. ФУНКЦИОНИРАШЕ НОРМАЛНО. ЩЕ ГО ИЗПОЛЗВАМ, ЗА ДА ОСЪЩЕСТВЯ ЗАВОЙ НА 120 ГРАДУСА. ВЕДНАГА ЗАПОЧВАМ МАНЕВРАТА. Последва кратка пауза, след която съобщението продължи.

ЗА ПРОТОКОЛА ИСКАМ ДА СЪОБЩЯ, ЧЕ СЕ КАЗВАМ БЕРИ. С МЕН СА СТЮАРДЕСИТЕ КРЕНДЪЛ И ЙОШИРО И ПЪТНИЦИТЕ Х. СТЕЙН И Л. ФАРЛИ.

Милър прочете последните три реда. Смяташе, че това е напълно естествен стремеж човек да идентифицира себе си и да каже: Ето, това е името ми и ако нещо се случи с мен, искам да знаете с кого сте разговаряли. Милър написа в отговор една-единствена дума.

КЪСМЕТ!

[1] Не си виновен ти, Педро. — Б. пр. ↑
[2] Парижка катедрала — Б. пр. ↑

7.

Капитан трети ранг Джеймс Слоун седеше на ръба на въртящия се стол в малката кабинка, известна под името Е-334, скрита в търбуха на самолетоносача Нимитц. Очите му бяха приковани в дигиталния часовник, който отброяваше предварително зададения му интервал от време.

— Две минути.

Контраадмиралът от запаса Рандолф Хенингс стоеше мълчаливо в другия край на стаята. Съвсем целенасочено бе обърнал гръб на капитана и се взираше навън през прозореца. Хенингс искаше няколко минути покой преди финалния етап от операцията. Адмиралът наблюдаваше океанските вълни, но съзнанието му бе толкова обременено, че дори и тази мирна гледка не му носеше така желаното успокоение.

— Една минута — обяви Слоун.

Наведе се напред и прочете отново внимателно формулираната заповед, която лежеше на конзолата. Беше убеден, че е успял да сътвори истински шедьовър. В заповедта фигурираха ключовите думи, които щяха да стимулират пилота и да предизвикат желаната реакция.

— Искате ли да чуете какво ще кажа на пилота?

Хенингс се обърна.

— Не. Просто го направете, капитане. Хайде да приключваме с това.

Слоун не отговори нищо, но се вгледа напрегнато в лицето на Хенингс. Опитваше се да отгатне мислите му.

Хенингс направи няколко крачки към Слоун.

— Вашият пилот може да откаже да се подчини. — Все още не можеше да реши каква точно реакция от страна на Матос би предпочел.

— Съвсем скоро ще разберем. — Слоун отново погледна листа пред себе си.

При сегашното състояние на нещата той можеше да бъде обвинен в престъпна небрежност и неизпълнение на служебните си задължения. Ако обаче издаде тази заповед и Матос, отказвайки да се подчини, докладва пред по-висшестоящите инстанции, щеше да бъде изправен пред съда и обвинен в опит за убийство.

Хенингс се приближи още повече и погледна към изписания лист.

— Той може да реши, че заповедта е незаконна. Може да докладва за… нас.

— Адмирале — отвърна Слоун, — при съвременните условия ние постоянно сме изправени пред необходимостта да прикриваме всевъзможни проблеми, породени от расови противоречия, от липса на морални принципи и здрави нравствени устои, от нерегламентирани хетеросексуални и хомосексуални контакти, в резултат на което отдавна сме се превърнали в царе на измамата и истински еталони за политическа целесъобразност. Наложи се да излъжем дори за оная жена, пилот на изтребител, и да представим смъртта й като резултат от техническа повреда на самолета, макар да знаехме, че е починала от инфаркт. Всички ние вече сме затънали до шия в лайната, които ни натресоха. Големите шефове във Вашингтон искат ние да лъжем вместо тях. Така че няма нищо страшно, ако понякога лъжем и заради себе си. — Слоун замълча за миг, а след това додаде: — Матос, подобно на всеки друг офицер от нещастния ни флот, чудесно разбира всичко това. И единствения доклад, който ще представи, ще бъде докладът, написан от мен и подписан от него. Гарантирам за това.

Истината обаче бе, че Слоун не беше съвсем сигурен в Матос. Докато наблюдаваше Хенингс обаче, изпита почти пълна увереност, че думите му са попаднали право в целта. Слоун прекрасно знаеше на коя струна от душата на възрастния мъж да посвири.

Хенингс не каза нищо в отговор.

Слоун насочи мислите си към Матос. Той би могъл да се превърне в проблем, макар че Слоун не възнамеряваше да му остави време за размисъл. Матос щеше да изслуша заповедта и да се подчини автоматично. Мозъкът му щеше да приеме разпореждането като спуснато от самия Господ. Слоун вярваше, че силата на всеки командир се крие в умението му да се държи като Бог. Повечето хора предпочитат някой да им нарежда какво да правят.

В помещението се чу слаб звън и Слоун погледна часовника. Показваше 00:00. Слоун взе микрофона. Хенингс искаше да спечели още малко време.

— Чудя се дали ще сложим край на тази трагедия, като погребем грешката си в океана. Мъртвите често намират начин да ни отмъстят за смъртта си.

— Не се опитвайте да ме плашите с призраци, адмирале! Но ако обвиненията, които сипете върху мен, ви карат да се чувствате по-добре, продължавайте. Нямам нищо против. И не ми пука. Искам единствено да свърша тази работа докрай.

Лицето на Хенингс пламна от гняв. Даваше си сметка, че Слоун е на ръба и затова се въздържа да му отговори. Слоун несъмнено бе човек без никакъв морал. Но онова, което не даваше мира на Хенингс, бе прозрението, че и той самият не е много… изобщо не е по-добър от него. Изборът, пред който бяха изправени, не бе съвсем същия като онзи, с който се е сблъскал капитанът, потопил Мърсър. И Хенингс го знаеше. Да, по-лесно беше да обвини Джеймс Слоун. Но Хенингс разбираше, че това не е достатъчно. Защото той не се опитваше да го възпре. Вдигна очи и го погледна.

— Направете каквото трябва.

— Правя го, адмирале.

Слоун се присегна над електронния панел и включи предавателя. Провери мощността, а след това се увери, че кодиращото устройство работи нормално. Без него не би се осмелил да изпрати съобщение с подобно съдържание. За всички подслушвателни устройства в света думите, произнесени от капитан трети ранг Джеймс Слоун, щяха да прозвучат като лишена от смисъл какофония от звуци. Лейтенант Питър Матос обаче щеше да чуе всяка изречена думичка. Силно и ясно.

— Полет три-четири-седем, чуваш ли ме? — Слоун погледна говорителя и изчака отговора.

— Слушам, База. Тук полет три-четири-седем. Приемам.

Слоун дълбоко си пое дъх и се изкашля.

— Лейтенант Матос, говори капитан трети ранг Слоун. — Той замълча за момент.

— Слушам, господин капитан.

— След като се консултирахме с главнокомандващите на най-високо ниво, те ни посъветваха да предприемем действия, които ще изискват изключителни летателни умения и смелост от ваша страна. Проблемът, пред който сме изправени, се усложнява допълнително и от други, външни фактори, които са извън нашия контрол. Ще ви запозная с подробностите, когато се върнете на кораба. Най-важен за нас е фактът, че вината за трагичния инцидент не е наша. Свръхзвуковият самолет Стратън се е отклонил от курса си, без да докладва за промяната в местоположението си. Как ме чуваш?

— Чувам ви съвсем ясно. Продължавайте.

— Бяхме информирани, че от физиологична гледна точка е напълно невъзможно на борда на самолета да има оцелели, предвид височинната декомпресия, причинена от сблъсъка. Проблемът, който трябва да разрешим сега, е свързан с неутрализирането на този самолет, останал без пътници и екипаж. Той представлява заплаха както за морската, така и за въздушната навигация и тази заплаха трябва да бъде елиминирана. Само пилот с вашите лични качества и професионални умения би могъл да изпълни подобна задача.

— Исусе! — промърмори Хенингс. Слоун бързо възобнови тирадата си.

— Изчакай за момент.

Обърна се на стола и яростно изгледа Хенингс, макар дълбоко в душата си да изпитваше благодарност заради наложеното му кратко прекъсване. Няколко секунди мълчание щяха да се отразят добре на Матос.

Хенингс се наведе напред към Слоун.

— Би трябвало да бъдете напълно откровен с него — рече тихо Хенингс. — Кажете му, че от него се иска да унищожи проклетото доказателство. Кажете му, че искате да свали шибания самолет и да не си тръгва оттам, преди да се е уверил, че е потънал. Кажете му също, че е напълно възможно на борда да има оцелели, които вече може да са изпратили сигнал за помощ. Длъжен сте да му кажете всичко това, капитане.

Слоун хвърли един леден поглед по посока на Хенингс и заговори през стиснати зъби.

— Не ставайте глупак! Опитвам се да направя нещата по-лесни за него, а не по-трудни. Последното шибано нещо, което му трябва в

момента, е истината.

Истината — изръмжа Слоун — е, че Матос е виновен за цялата тази бъркотия. — Той се извърна отново към микрофона. — Добре, лейтенант, току-що получихме окончателна санкция за операцията. — Той вдигна листа с написания текст и забеляза, че ръцете му треперят. Нещо необичайно за него. — Ти трябва да изстреляш останалата ти ракета по такъв начин, че да извадиш от строя автопилота на свръхзвуковия Стратън. Тъй като ракетата не е снабдена с бойна глава, единственият начин да изпълниш задачата е чрез пряко попадение в кабината на обезлюдения самолет. Точността на един такъв изстрел надвишава многократно уменията, на които си бил обучен. Тази задача е много по-трудна от всяка друга мисия, в която някога си участвал. Всички ние разчитаме на теб и се молим да успееш. — Слоун замълча за миг. — Не бързай, но се постарай да изпълниш заповедта в рамките на следващите няколко минути. Желая ти късмет, Питър. Потвърди, че си разбрал заповедта.

В малкото помещение надвисна мълчание. Слоун демонстративно стисна палци за късмет.

Хенингс си помисли, че през целия си живот не бе ставал свидетел на толкова гнусно и отвратително деяние. Обърна се и се приближи до прозорчето. Може би лейтенант Питър Матос, който и да беше той, щеше да прояви повече морална сила от тях двамата.

Радиото изпука. Хенингс извърна глава към говорителя.

— Разбрано, База. Пристъпвам към изпълнение на новата мисия. Край.

Слоун се облегна назад. По навик нагласи часовника за обратно броене на пет минути и зачака.

Хенингс усети, че в едното му око се събира сълза, и побърза да я изтрие, преди Слоун да е забелязал.

* * *

Питър Матос впери невиждащ поглед през предното стъкло на своя F-18. Отговорил бе на получената заповед напълно автоматично. Сега обаче започваше да проумява истинското измерение на онова, което трябваше да извърши. Погледна часовника на таблото, след

което понечи да натисне бутона за радиовръзка. И какъв точно въпрос щеше да зададе на капитан трети ранг Слоун? Останало ли бе нещо неизяснено? Не и по отношение на неговата роля в тази мисия. Той отдръпна ръката си от радиобутона и я отпусна безжизнено край тялото си.

Погледна през стъклото на кабината. Свръхзвуковият Стратън 797 поддържаше курса и височината, на която летеше, с непогрешима прецизност. Прецизност, недостижима за никой пилот. Матос продължи да наблюдава самолета в продължение на цяла минута. Остана доволен от заключението, че лайнерът наистина се управлява от компютризиран автопилот.

Матос се облегна назад. Предишните заповеди на капитан трети ранг Слоун не бяха особено свързани и последователни. Матос обаче бе сигурен, че Слоун е намислил нещо. И дълбоко в душата си знаеше какво е то. Но дори и сега, когато вече бе получил заповедта за унищожаването на самолета, Матос все още не можеше да повярва напълно, че това наистина се случва.

Той разгледа възможните алтернативи, пред които бе изправен. Осъзна, че не съществува лесно и безболезнено решение на проблема. Фактите бяха ясни — самолетът Стратън се е отклонил от курса си без предупреждение, всички на борда му бяха мъртви, самолетът представляваше заплаха за навигацията и големите началници искаха той да бъде свален. Просто и ясно. От него се искаше само да изпълни заповедите. Те щяха да се погрижат за всичко останало. Щяха да се погрижат и за Питър Матос, след като той изпълни мисията.

Погледна индикатора за горивото. По-малко от половин резервоар. Хвърли поглед на компаса. С всяка изминала минута се отдалечаваше все повече от Нимитц. Всяка минута забавяне щеше да удължи обратния му полет към базата. Отново погледна часовника си. Вече бяха изтекли три минути. Отчаяно му се искаше в следващите няколко минути да приключи с тази мисия. По-

вече от всичко на света искаше да се върне и да се отпусне на койката си на борда на Нимитц. Самолетоносачът беше неговият дом — той искаше да се прибере у дома.

Без повече размишления Матос започна маневра, която да му осигури по-добро положение за изстрелване на ракетата.

Умът му вече бе изцяло зает с подготовката за трудния изстрел. Техническите проблеми бяха много. Изоставеният Стратън представляваше голяма и стабилна мишена, но размерите му сами по себе си бяха проблем. Колко ли такива ракети без бойни глави щяха да са нужни за свалянето му? Първата не бе успяла да го свали. А той разполагаше само с още една. Представи си корида и бика, застанал на средата на арената със стърчащи от тялото му копия и кинжали.

Ракетата Феникс щеше да уцели този Стратън. Това не представляваше никакъв проблем. Ракетата щеше да го намери сама. Тя обаче трябваше да попадне на точно определено място. Налагаше се Матос внимателно да изчисли всичко.

Разрешението на проблема само се набиваше на очи. Трябваше да прелети близо до кабината и да изстреля ракетата право в целта. Можеше да извърши подобна маневра без особен риск за изтребителя, защото ракетата нямаше бойна глава. След изстрелването й щеше бързо да се отдалечи от самолета и да завие обратно. Ракетата щеше да порази кабината, преди още модерната й направляваща система да успее да промени курса й, за да я насочи към средната част на самолетния корпус. Матос се усмихна едва-едва. Щеше да надхитри конструкторите на оръжието. Щеше да се окаже, че пилотът все пак разполага с начини да контролира ракетата.

Матос знаеше, че едва ли ще успее да осигури максимално благоприятен ъгъл за стрелба. Плъзна изтребителя покрай щирборда на лайнера. Малката сянка на военния изтребител премина по блестящата сребриста повърхност на огромния самолет. Матос погледна надолу. При нормални условия би било добре да се осигури пълна видимост на целта, но сега си даде сметка, че един изстрел от този ъгъл би бил твърде рискован. Съществуваше опасност да пропусне целта поради необходимостта да лети в близост до самолета и едновременно с това да изстреля ръчно ракетата.

Той се изкачи над свръхзвуковия Стратън и изостана на стотина ярда зад опашката му. Изстрелът ще бъде произведен вертикално — изтребителят ще застане на дванадесет часа и ракетата ще порази кабината и салона на горния етаж. Ъгълът трябваше да е така изчислен, че ракетата да пробие покрива на салона, да мине през кабината и да излезе през носа. По този начин щеше да унищожи напълно механизмите за управление на самолета. Матос протегна ръка

към ръчния визьор и го постави на мястото му. Погледна през него. Кръстчето на мерника се местеше непрекъснато, докато двата самолета променяха относителното си местоположение. Опитните и обиграни ръце на Матос се заловиха с контролните уреди на изтребителя и съвсем скоро самолетът застана на мушката му. Горната част на кабината и салонът изпълниха визьора. Центърът на мерника бе кацнал над изпъкналия купол на горния салон.

Матос спусна ръка и, без да сваля очи от мишената, завъртя предпазния ключ. След това ръката му се плъзна хоризонтално и пръстът му легна върху бутона за изстрелване. Пое си дълбоко дъх и леко бутна напред контролния лост на своя F-18. Изтребителят се приближи. Центърът на мерника не помръдваше, кацнал върху купола на самолета. Високата опашка на лайнера стърчеше пред погледа на Матос. Щеше да изстреля ракетата в мига, в който прелети над опашката. Прецени, че от опашката до купола има почти двеста фута разстояние, което беше напълно достатъчно. Ако се приближи повече, изтребителят щеше да бъде застрашен от хвърчащите отломки от пътническия лайнер. Освен това уреднят самолет би могъл да се завърти и тогава крилото му щеше да удари изтребителя. Той погледна през визьора. Тридесет фута до опашката. Никога преди не бе летял толкова близо до такъв огромен самолет. Двадесет фута. Гигантският Стратън се простираше под него като палуба на самолетоносач. Десет фута. Можеше вече да различи нитовете по опашката. Сърцето му започна да бие по-силно.

Носът на изтребителя F-18 излезе над опашката на пътническия Стратън. Центърът на мерника беше точно по средата на сребристия купол. Матос присви очи, заслепен от блясъка на сребристия корпус. Издиша дълбоко и притисна пръст към бутона за стрелба.

* * *

Джон Бери изпитваше огромно желание да започне маневрата, но, кой знае защо, не предприемаше нищо. Обходи с поглед приборите, опитвайки се да си придаде вид на човек, който върши нещо наистина важно.

— Джон?

— Какво?

Шарън Крендъл изглеждаше притеснена.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто проверявам някои неща. — Той замълча за момент. — Опитай се отново да се обадиш на Барбара. Искам тя да знае, че ще завиваме. Ако не е предупредена, може да се изплаши, когато усети, че самолетът се накланя. Напомни й да стои далеч от дупките.

— Добре. — Шарън Крендъл натисна няколко пъти бутона за телефонния пост в средата на пътническия салон. — Не отговаря — с разтреперан глас заключи тя.

— Опитай някой друг пост.

Крендъл избра следващия пост и натисна бутона. Почти незабавно от другия край на линията долетя приглушен глас, който почти не се чуваше, заглушен от воя на свистящия въздух и неразбираемите звуци, издавани от пътниците в салона.

— Барбара? Чуваш ли ме? Ти ли си?

— Да. Намирам се в задния край на салона — с ясен глас отвърна Йоширо.

— Добре ли си?

— Да.

Крендъл се обърна към Бери.

— Свързах се с нея. Слава Богу! В задния край на салона е. И е добре.

Бери кимна.

— Барбара, върни се тук — настоя Крендъл.

— Дай ми още пет минути. Трябва да проверя само още една тоалетна. Не виждам никъде стюарда — Джеф Прайс. Може би ще трябва да сляза долу в камбуза.

Крендъл погледна Бери.

Той беше готов да започне маневрата.

— Добре. Кажи й, че ще завием обратно. Да остане на мястото си, докато осъществим маневрата.

Крендъл кимна и заговори в слушалката.

— Изчакай там където си. Джон ще направи завой. Осъществихме контакт чрез компютърната система. Всичко е наред.

Започваме маневрата. Не мърдай от мястото си, докато не завием. И внимавай. До скоро. Разбра ли?

Гласът на Барбара Йоширо прозвуча малко по-весело.

— Да. Добре. Много добре.

Бери взе слушалката.

— Барбара, аз съм Джон Бери. Как са пътниците?

Последва кратко мълчание. След това Барбара заговори отново.

— Аз … не зная. Изглеждат … по-добре.

Бери поклати глава. Не бяха по-добре. И никога нямаше да бъдат. По-добре в случая означаваше, че положението се влошава. По-добре означаваше по-енергични. По-опасни.

— Бъди много, много внимателна. До скоро.

— Добре. Връзката прекъсна.

Бери погледна към Крендъл, а после хвърли поглед през рамо към салона. Стейн бе приел съвсем спокойно съобщението им за осъществения контакт със земята. Не бе проявил почти никакъв интерес. Съзнанието му бе заето с други мисли.

— Харолд? Линда? — извика им Бери. — Хванете се за нещо. Завиваме. Връщаме се в Калифорния. Ще си бъдем у дома след няколко часа.

Стейн вдигна очи от поста си на стълбищната площадка и разсеяно махна с ръка.

Бери се обърна и се настани внимателно на мястото си. Присегна се и постави ръка върху ключа за контрол върху направлението, поддържано от автопилота. С периферното си зрение сякаш улови някаква сянка, плъзнала се по дясната стена на кабината. Погледна към Шарън Крендъл, но тя като че ли не бе забелязала нищо. Той почти се изправи, наведе се напред и погледна през страничното стъкло. Изви врат, опитвайки се да види опашката. Нищо. Вероятно някакъв облак бе скрил за миг слънцето. Но и облаци нямаше.

— Какво има?

— Нищо. — Бери седна и отново постави ръка върху ключа. — Добре. Тръгваме си към къщи. — Започна бавно да върти копчето, променяйки курса само с по няколко градуса. Големият свръхзвуков самолет се наклони надясно.

* * *

За миг Матос си помисли, че самолетът е отговорен за очевидното разминаване между двете машини. След това се сети, че движението е следствие от освобождаването на ракетата. В следващия момент обаче осъзна, че не е натиснал бутона достатъчно силно, за да осъществи контакт. Лампата, сигнализираща началото на изстрелването, не светеше.

Огромният пътнически Стратън помръдна рязко във визьора на Матос. Той отдръпна ръка от бутона за стрелба и отдели поглед от кръстчето на мерника. Самолетът бе леко наклонен на една страна и се отдалечаваше от изтребителя.

Първата мисъл на Матос бе, че става дума за силна турбулентност. Не. Невъзможно. Няма никаква турбулентност. И въпреки това пътническият Стратън 797 се накланяше. Матос инстинктивно наклони изтребителя и отново взе кабината на прицел. Самолетът продължи да лети леко наклонен на една страна. Движението му бе плавно. Внимателно премислено. Преднамерено. Матос рязко се надигна на мястото си. Ръката му се спусна към бутона за радиовръзка.

— База! База! Тук е три-четири-седем. Пътническият Стратън завива. — Матос летеше зад въздушния лайнер, който извършваше плавен и широк завой. — Сега сочи на север. Продължава да завива. Наближава североизточно направление. Движи се с постоянна скорост. Виражът се осъществява при наклон от приблизително тридесет градуса. Височината и скоростта на полета остават непроменени. Матос не сваляше пръст от радиобутона, поради което не можеше да приема, а само предаваше наблюденията си върху маневрата на пътническия самолет.

Наклонът на пътническия Стратън започна да намалява. Пред погледа на Матос самолетът почти възвърна хоризонталното си положение. Изтребителят застана на около двадесет и пет ярда зад опашката на лайнера.

Като съдеше по плавните и симетрични движения на самолета, Матос стигна до заключението, че маневрата се контролира по електронен път. Само компютризираният автопилот можеше да

осъществи толкова прецизен контрол върху движението на огромния лайнер. Матос продължи с доклада.

— База, самолетът продължава да лети на автопилот.

Той обаче знаеше, че този автопилот несъмнено се управлява от човешка ръка.

Матос погледна във визьора, а след това сведе очи към отворения механизъм за изстрелване на ракетата. Сякаш го виждаше за пръв път. О, Исусе!

Ръката му изтръпна и той осъзна, че натиска с все сила бутона, осигуряващ му радиовръзка с Нимитц. Съзнаваше обаче, че не може вечно да държи канала затворен за Слоун. Заговори отново, за да оправдае факта, че продължава да натиска бутона. Искаше още малко време за размисъл.

— Завоят е внимателно планиран и осъществен. Някой управлява този самолет — някой работи с автопилота. Мога да прелетя край кабината, за да се уверя визуално. — Отдръпна пръст от бутона.

— Не! — изкрещя Слоун. — Това е заповед. Продължавай да летиш зад самолета. Не прави нищо, с което би могъл да привлечеш вниманието към себе си. И не дръж ръката си постоянно върху бутона за радиовръзка. Не се опитвай да ме изолираш отново! Разбра ли?

Матос кимна почти покорно.

— Слушам. Съжалявам, аз бях просто… развълнуван и… сигурно съм стиснал силно командния лост… Край.

— Продължаваш ли да следиш радиоканалите?

Матос сведе поглед към страничната конзола. Оборудването за контрол върху радиоканалите работеше, но не бе засякло никакъв радиообмен.

— Следя ги. Не засичам радиообмен от Стратън на нормалните честоти.

— Добре, Питър. Следвай самолета до второ нареждане. Разбра ли заповедта?

— Разбрано, сър. Следвам самолета до второ нареждане.

— Край.

Матос облиза пресъхналите си устни и погледна към компаса. Неохотно протегна ръка към бутона за радиовръзка. Когато висшестоящ командир прекъсне радиовръзката с думата край, това е

равносилно на: Не ми се обаждай, аз ще те потърся. Край на разговора. Матос обаче имаше какво да докладва.

— База?

Последва кратка пауза.

— Какво има, три-четири-седем?

— База, който и да е човекът, пилотиращ този самолет, той очевидно си разбира от работата. Пътническият Стратън лети със стабилни параметри. Новият му курс е на сто и двадесет градуса. Очевидно се връща към Калифорния.

Мълчанието, с което бе посрещнато съобщението му, сякаш продължи цяла вечност.

— Разбрано. Още нещо?

Матос не успя да разгадае какво се крие зад равнодушния коментар на Слоун. Запита се какви ли мисли минават през главата на капитана в този момент. Защо бяха решили, че всички хора на борда на онзи самолет са мъртви? Матос не можеше да не зададе този толкова очевиден въпрос.

— База, не разбирам заповедта. Защо трябва да летя далеч от кабината на пътническия лайнер?

Облегна се назад в нетърпеливо очакване на отговора.

Той дойде след цяла минута.

— Защото така заповядвам аз, лейтенант. — Гласът вече не звучеше равнодушно. Слоун продължи: — Всички ние сме затънали до шии в неприятности. Ако не искаш да прекараш остатъка от скапания си живот във военния затвор в Портсмаут, ще стоиш далеч от кабината. Предлагам ти, лейтенант, да помислиш върху въпроса си и да ми се обадиш, за да ми съобщиш отговора, когато си готов с него. Ясно ли е?

Матос кимна отново и се загледа в ръцете си, които стискаха контролния лост.

— Ясно, сър.

— Край!

Матос избута визьора за ръчно прицелване настрана и щракна предпазния капак върху копчето за изстрелващия механизъм. Облегна се назад в удобната седалка и се загледа надолу към самолета. От продължителното взиране погледът му се разфокусира. Той затвори очи, а след това се опита да изпразни съзнанието си. Изтри цялата странична информация, натрупала се в главата му, и се опита да се

върне към началото — към мига, в който бе видял двете мишени върху радарния екран. Бавно започна да осъзнава какво цели Слоун. Сега вече разбираше съвсем ясно какво още ще поискат от него. Кажи си го, Питър, помисли си той. Убийство.

8.

Пътническият Стратън отново зае хоризонтално положение, усещането за увеличена гравитация в кабината намаля, а след това изчезна напълно.

Джон Бери се усмихна. Шарън Крендъл се усмихна в отговор.

— Направихме го! Джон, това беше страхотно! Много, много добре…

Бери не можа да сдържи смеха си.

— Добре. Добре, променихме курса. Механизмите на управление реагираха добре. Успяхме да направим завоя.

Усещаше, че широката усмивка продължава да стои като залепена на лицето му. Знаеше, че изглежда глупаво. Замисли се за кацането, което предстоеше, и усмивката му мигом помръкна. Помисли си, че летенето е като ходене по високо опънато въже. Една грешна стъпка и край! Няма възможност за повторни опити.

— Добре, хайде да им изпратим съобщение. — Протегна ръка и започна да пише.

ОТ ПОЛЕТ 52: ЗАВОЯТ ОСЪЩЕСТВЕН. КУРС НА 120 ГРАДУСА. ЧАКАМЕ УКАЗАНИЯ.

Натисна бутона за изпращане на съобщението. Звънецът, сигнализиращ за идващия отговор, се чу почти веднага.

ДО ПОЛЕТ 52: МНОГО ДОБРА РАБОТА. ЧАКАЙТЕ ИНСТРУКЦИИ. УСПОКОЙТЕ СЕ. ВСИЧКИ ТУК СЕ ТРУДИМ, ЗА ДА ВИ ВЪРНЕМ У ДОМА.

Бери кимна. Дом. Странна дума. Смисълът й се мени постоянно. Успокойте се, прочете той.

— Добре. Аз съм спокоен. А ти?

Шарън Крендъл кимна. Крадешком погледна Бери. Много добра работа. Този мъж беше изключително хладнокръвен. Способен. Повечето хора на негово място биха изпаднали в паника. Виждала бе мъже — от типа самоуверени мъжкари — да хленчат уплашено по време на електрическа буря. Наблюдавала бе цял отбор футболисти,

докарани до истерия от силната турбулентност по време на полета им. Но не й Джон Бери. Един обикновен мъж, занимаващ се с търговска дейност, който от време на време пилотира самолета на компанията. А ето че бе проявил изумителна твърдост и мъжество. Държал се бе по-добре от нея самата и от Барбара. Помисли си, че много харесва Джон Бери.

— Искаш ли нещо за пиене? Чаша вода? Нещо по-силно?

— Не, благодаря.

Тя кимна. Тук несъмнено действаха твърде мощни и необичайни сили, с които би могла да си обясни привличането, което изпитва към него. Тя обаче съзнаваше, че той е мъж, когото би искала да познава дори и на земята.

— Ще се обадя на Барбара.

— Да. Тя би трябвало вече да идва насам. Звънни на някой от по-близките постове.

— Добре. — Шарън натисна бутона за телефонния пост по средата на пътническия салон.

Никой не отговори.

Шарън позвъни на всички постове, включително и на този в камбуза.

Бери погледна през рамо към салона и извика:

— Харолд? Повикай Барбара.

Стейн се наведе над стълбите и извика името й. След това се обърна към Бери и поклати отрицателно глава.

Бери протегна ръка към микрофона за вътрешно оповестяване, но се поколеба.

— Не. Така ще ги превъзбудя. — Нетърпеливо потропа с пръсти по щурвала. — Вероятно в момента се движи между два поста. Или пък слиза с асансьора към камбуза. Ще почакаме.

Погледна за миг Шарън Крендъл, а след това отново насочи очи напред. Ако тя беше малко по-възрастна… Защо мислеше за това точно в този момент? Не можеше да си обясни защо хората, изпаднали в кризисни ситуации, изведнъж започват да кроят дългосрочни планове за бъдещето. Баща му бе започнал да проектира градината си през зимата, през която умираше от рак.

— Шарън, какво ще правиш след това? Искам да кажа… ще продължиш ли да летиш?

Тя го погледна и го дари с широка усмивка.

— След като това свърши, Джон, ще си взема една седмица отпуск. Може би дори две. — Тя се разсмя, но в следващия миг изражението ѝ отново стана сериозно.

— А след това ще се явя на работа като всеки друг път. Ако си преживял нещо страшно по време на полет, непременно трябва да полетиш отново. В противен случай целият ти живот оттам насетне ще се превърне в серия от бягства. Освен това, какво друго бих могла да работя на моята възраст? Кой друг ще ми плаща такава добра заплата? — Тя погледна към линията на хоризонта.

— Ами ти? Ще спреш ли да пилотираш онова малко самолетче на компанията? Каквото и да е то.

— Скаймастър. Не. Разбира се, че няма.

— Добре. — Тя се поколеба, а след това се наведе към него и постави ръка върху неговата. — Мислиш ли, че ще можеш да приземиш този самолет?

Бери я погледна право в очите. Изражението ѝ и езикът на тялото ѝ бяха кристално ясни и нямаха нищо общо със зададения въпрос. И въпреки това държанието ѝ не беше нито нагло, нито пък безсрамно. Момичето просто му правеше искрено предложение. След няколко часа може би щяха да кацнат живи и здрави. Но по-вероятно бе да не успеят. Предложението ѝ обаче не му се струваше неуместно.

— Ти ще ми помогнеш. Можем да приземим този самолет.

Почувства леко неудобство и чак се изчерви от докосването ѝ и от внезапната интимност, установила се помежду им.

Шарън Крендъл се облегна назад и се загледа през страничния прозорец на кабината. Спомни си за последния си приятел, Ник, служител в отдела, в който комплектоваха екипажите. Връзката им бе белязана от скука и празнота. Секс и телевизия. Оказа се, че не ги свързва нищо важно и когато той я напусна, тя не изпита нито тъгата, нито пък пустотата, които изпълваха душата ѝ в негово присъствие. Беше си отишъл така, както се бе и появил в живота ѝ — незабелязано. Подобно на мрачен и сив следобед, преминаващ неусетно в непрогледна нощ. Тя обаче все още беше самотна.

— Защо всеки от нас не изпрати съобщение до някой близък човек на земята? — предложи тя. Веднага се запита до кого ще адресира собственото си послание. До майка си вероятно.

Бери се замисли върху идеята.

— Не — най-после отсече той. — Това би било твърде… мелодраматично. Не смяташ ли? Прекалено крайно. Все още разполагаме с достатъчно време. По-късно ще изпратим едно съобщение от всички нас. Ти на кого би искала?…

Тя напълно пренебрегна въпроса му.

— Съпругата ти сигурно е обезумяла от страх.

На Бери му хрумнаха няколко възможни отговора. Имам добра застраховка. Това би трябвало да успокои всичките й страхове. Или: Дженифър изпадна за последен път в състояние на безумен страх в деня, в който разбра, че е изгубила картата си за пазаруване от Блумингдейл. На глас обаче рече:

— Сигурен съм, че от авиокомпанията са информирали всички за случилото се.

— Точно така. — Шарън рязко смени темата. — Добре се справяш със самолета — с тон на познавач заключи тя. — Лостовете за управление са в изправност. А резервоарите ни са пълни до половината. — Кимна с глава към индикаторите за горивото.

— Да — отвърна Бери, спомнил си, че само преди десет минути той бе изтъкнал пред нея същите тези аргументи. — Вярно е. Наличното гориво би трябвало да е достатъчно. — Знаеше обаче, че насрещните ветрове и евентуална промяна в метеорологичните условия щяха да наклонят везните в техен ущърб. А що се отнася до контрола върху самолета, единственото, което Бери знаеше със сигурност, бе, че може да направи десен завой и да върне самолета в хоризонтално положение. Не знаеше дали ще може да направи ляв завой, да издигне самолета, или пък да го снижи. Крендъл продължи:

— Спомням си, че веднъж капитан Стюарт ми каза следното: Щом механизмите за управление работят и в резервоарите има достатъчно гориво, значи ситуацията не е безнадеждна.

— Вярно е — съгласи се Бери. Името на Стюарт го накара да погледне през рамо към салона. Двамата пилоти все още лежаха неподвижно близо до пианото в далечния край на салона. Бери се обърна напред и огледа навигационните прибори и автопилота. Всички показатели бяха стабилни. Той се изправи. — Отивам в салона да видя какво става.

— Добре.

— Наблюдавай уредите. Ако ти се стори, че нещо не е наред, извикай ме.

— Непременно.

— Ако иззвъни компютърната система…

— Ще те извикам.

— Добре. И наблюдавай внимателно автопилота. — Той се наведе над нея и небрежно постави дясната си ръка на рамото й. Протегна напред лявата си ръка. — Виждаш ли тази лампичка?

— Да.

— Това е лампата на автопилота. Ако светне жълто, извикай ме. Незабавно.

— Слушам. — Тя извърна глава към него и се усмихна.

Бери се изправи.

— Добре. Веднага се връщам. — Обърна се и излезе в салона.

Стюардесата, която бе обслужвала салона за развлечения, Тери О’Нийл, се разхождаше наоколо. На Бери това никак не му хареса. Привлекателната жена, седяща на канапето, бе разкопчала предпазния си колан и се взираше навън през прозореца. Другите трима мъже и една жена продължаваха да седят на канапето и да правят некоординирани, лишени от смисъл, движения с ръце. Един от мъжете бе разкопчал колана си и се опитваше безуспешно да се изправи.

Бери сам се убеди, че наблюденията на Барбара Йоширо бяха верни — пътниците се възстановяваха. Физически. В умствено отношение ставаха само по-любопитни. Хората започваха да мислят, но в главите им се раждаха лоши идеи. Тъмни. И опасни.

На Бери му хрумна, че самолетът представлява затворена система — като яйце. Ако се пробие с игла черупката на оплодено яйце, зародишът няма да оцелее. Ако пък случайно оживее, той ще бъде увреден по жесток и необратим начин. Представи си техния самолет, кацнал спокойно на някое летище — единственото доказателство, че нещо с него не е наред, са дупките от двете страни на корпуса му. Подвижната стълба се приближава до самолета. Посрещачите избухват в радостни възгласи. Вратите се отварят. Първите пътници се появяват… Той тръсна глава и вдигна очи.

Тери О’Нийл се приближаваше към вратата на кабината. Бери пристъпи към нея. Хвана я за рамото и я обърна към себе си. Тери грубо отблъсна ръката му и заговори сърдито, сякаш го укоряваше

загдето я бе докоснал, но думите й бяха неясни и несвързани. Бери се сети за дъщеря си на четиринадесетмесечна възраст. Изчака стюардесата да се отдалечи от вратата на кабината, след което се запъти към Стейн, който се подпираше на парапета на стълбището. Той сякаш изобщо не забеляза присъствието на Бери и продължи да се взира надолу.

— Как е? — попита го Бери.

Стейн посочи с ръка надолу.

Бери се наведе да погледне. Няколко мъже и жени се взираха право в него. От устата им течаха лиги, лицата им бяха наплескани с познатата вече противна смес от кръв и повръщано. Няколко души посочиха нагоре към него. Някой изкрещя; една жена се разсмя. Бери долови плач, който звучеше като на малко дете. Един мъж си проправи път до подножието на стълбището и заговори на Бери, опитвайки се отчаяно да го накара да разбере думите му. Човекът скоро осъзна безсилието си и започна да крещи. Жената отново се изсмя.

Бери отстъпи назад, обърна се и погледна към Линда Фарли. Тя слезе от пейката пред пианото и направи няколко крачки към него.

— Остани на мястото си, Линда — нареди Бери. Стейн се обърна към него.

— Казах й да стои далеч от стълбите. Макар че положението тук — той посочи големия салон — не е много по-добро.

Бери погледна момичето.

— Какво има, Линда? — попита. Тя се поколеба.

— Гладна съм, господин Бери. Дали скоро ще получа нещо за ядене?

Бери й се усмихна.

— Ами… какво ще кажеш за една кока-кола?

— Погледнах вече. — Тя посочи към бара. — Нищо не е останало.

— Ами не мисля, че тук горе има някаква храна. Ще можеш ли да почакаш малко?

Тя изглеждаше разочарована.

— Предполагам.

— Как са двамата пилоти?

— Все така.

— Грижи се добре за тях.

Линда Фарли трябваше да изпита всичките жизнени беди и несгоди наведнъж. Глад, жажда, умора, страх, смърт.

— Само още малко, миличка. Скоро ще се приберем у дома. — Бери се обърна. Помисли си, че той също е гладен и жаден. А щом те двамата с Линда Фарли изпитваха жажда и глад, то сигурно повечето от пътниците в долния салон също биха искали да получат нещо за ядене и пиене. Зачуди се дали това няма да ги направи по-агресивни.

— Долу! — изкрещя Стейн. — Слизай долу!

Бери бързо се премести до стълбите. Някакъв мъж се бе изкачил почти до средата.

Стейн извади монета от джоба си, хвърли я надолу и удари мъжа по лицето.

— Долу! Слизай долу! Мъжът отстъпи крачка назад. Стейн се обърна към Бери.

— Имаш ли нещо, което да хвърля по тях?

Бери бръкна в джоба на панталона си и подаде на Стейн няколко монети.

— Това никак не ми харесва, Харолд. Стейн кимна.

— На мен също. Бери се огледа.

— А тези тук как се държат?

— Различно. И ме изнервят. Твърде близо са до нас.

Бери забеляза, че Тери О’Нийл отново се приближава към кабината. Искаше му се да може да затвори и заключи повредената врата. Стюардесата застана на няколко фута от вратата и се загледа към кабината, приковала поглед върху Шарън Крендъл, която като че ли изобщо не забелязваше присъствието й.

Бери погледна към Стейн.

— Мисля, че може да ни се наложи да помогнем на тези хора да слязат долу. Просто като предпазна мярка.

Стейн кимна.

— Да. Но бих искал да кача семейството си тук горе.

Бери се извърна с лице към него.

— Това не е възможно, Харолд. И не мисля, че е справедливо. — На Бери му се искаше Стейн просто да приеме нещата такива каквито са, но се съмняваше, че Стейн ще успее да го направи.

— Справедливо? На кого, по дяволите, му пука за справедливостта? Става дума за моето семейство. За тях ти говоря. А и

теб кой те е назначил за шеф тук?

— Господин Стейн, твърде рисковано е да доведем семейството ти тук.

— И защо?

— Ами… всичко може да се случи. След тях може да тръгне цяла процесия нагоре по стълбите. А ние не можем да си позволим да държим хора тук, в салона. Може да влязат в пилотската кабина. Да се блъснат в нещо… те са твърде опасни.

— Аз ще наблюдавам семейството си — прекъсна го Стейн. Гласът му прозвуча твърде неотстъпчиво. — Съпругата и двете ми малки момиченца… Деби и Сюзън… те няма да пречат на никого… — Гласът му заглъхна, той наведе глава и покри лицето си с ръце.

Бери изчака няколко секунди, а после сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам. Но в момента не можеш да направиш нищо за тях.

Стейн вдигна поглед.

— А дали някога ще мога?

Бери отбягна погледа му.

— Не съм лекар. Не зная нищо за състоянието, в което са изпаднали.

— Така ли? — Стейн внезапно направи една крачка надолу по стълбите. — Има нещо, което мога да направя за тях още сега. Мога да ги отделя от останалите. Да ги махна от… — Погледна надолу по спираловидното стълбище. — Не искам да стоят там долу. Не виждаш ли какво става там. Не виждаш ли?

Бери здраво сграбчи ръката на Стейн. Неохотно кимна с глава.

— Добре, Харолд. Добре. Като се върне Барбара, ще помогнем на тези хора да слязат в долния салон. А след това ще доведем семейството ти тук горе. Така добре ли е?

Стейн позволи на Бери да го дръпне нагоре. Най-накрая кимна.

— Добре. Ще почакам.

Линда Фарли извика зад тях.

— Господин Бери!

Бери бързо се приближи до пианото, където момичето бе коленичило край Стюарт и Маквери.

— Какво става?

— Този мъж отвори очи. — Тя му посочи Стюарт. Бери коленичи и се вгледа в разширените, невиждащи очи на капитана. След няколко секунди протегна ръка, затвори клепачите му и покри главата му с одеялото.

— Мъртъв ли е?

Бери погледна момичето.

— Да, мъртъв е.

Тя кимна.

— Всички ли ще умрат?

— Не.

— Моята майка също ли ще умре?

— Не. Тя ще се оправи.

— Ще може ли и тя да дойде тук горе като семейството на господин Стейн?

Бери беше почти сигурен, че майката на Линда Фарли лежи мъртва, затрупана от боклуците и изпочупените отломъци, или пък е била засмукана от въздушната струя и изхвърлена от самолета. Но дори и да беше жива… През ума на Бери преминаха няколко възможни отговора — все лъжи всъщност, — но нито един от тях не беше поне малко задоволителен.

— Не, тя не може да се качи тук.

— Защо?

Той се изправи рязко и се обърна с гръб към мъртвия пилот. Погледна Линда.

— Довери ми се, моля те! Просто ми се довери и прави каквото ти казвам.

Линда Фарли седна на пода, облегна гръб на пианото и подпря брадичка на свитите си колене. Зарови лице в ръцете си и се разрида.

— Искам си мама!

Бери се наведе над нея и я погали по главата.

— Да, зная. Зная…

Той се изправи. Не се справяше добре. Спомни си случаи на тежки загуби и нещастия в собственото си семейство. Никога не бе успявал да намери най-подходящите думи и да утеши близките си. Обърна се и тръгна към пилотската кабина. Хвана Тери О’Нийл за раменете и я избута от вратата.

Радостта от техническите му успехи умираше бързо, сблъскала се с жестоката реалност и личната драма на хората около него.

Бери влезе в кабината.

Шарън Крендъл говореше по телефона.

— Изчакай, Барбара. Джон се върна. — Тя погледна Бери. — Барбара е добре. Какво е положението в салона?

Бери се отпусна тежко на мястото си.

— Нормално. — Замълча за миг. — Не съвсем. Пътниците започват да стават малко… непослушни. — Изкашля се леко и додаде: — Капитанът умря.

Шарън Крендъл затвори очи и сведе глава. Промърмори тихо:

— О, по дяволите!

Почувства дълбока тъга. Смъртта на капитан Стюарт породи у нея чувство на невъзвратима загуба. Положението отново започна да й се струва безнадеждно.

— Шарън?

Тя вдигна глава.

— Добре съм. Ето. Барбара иска да разговаря с теб за някакви кабели.

Бери взе слушалката.

— Барбара? Какво има? Къде си?

— По средата на салона. — Гласът й сякаш идваше от много далеч, заглушаван от свистенето на въздуха и рева на реактивните двигатели. — Близо до по-голямата дупка има цяла топка кабели, които висят от тавана. Някои от пътниците се удрят в тях, но не им става нищо. Очевидно по кабелите не тече електричество.

Бери се замисли за момент. Цялата техника в самолета като че ли работеше нормално. Единствено радиопредавателите бяха извън строя. И повредата им вероятно се дължеше на прекъснати кабели. Надяваше се, че въпросните кабели не са свързани по някакъв начин с механизмите за управление.

— Това може да са кабелите на антената.

Струваше му се логично антените на този свръхзвуков самолет да са монтирани в някоя част с по-малко челно съпротивление. В опашката например. Подозираше, че компютърната система работи с различен сигнал и използва сателитна антена, която би трябвало да се

намира близо до носа. Ето защо компютърната система работеше, а радиостанциите мълчаха.

— Искаш ли да се опитам да ги свържа отново?

Бери се усмихна. В този век на съвременни технологии всеки смяташе, че разбира от техника. Не можеше да отрече обаче, че се изисква много смелост и кураж, за да се предложи нещо такова в момент като този.

— Не. Ще ти трябват специални инструменти, а и ще отнеме много време. — Ако тези кабели все пак бяха свързани по някакъв начин с механизмите на управление, щеше да се наложи той лично да се опита да ги свърже отново. — Не са важни. — Нещо друго обаче го притесняваше и той смяташе, че Барбара ще може да отговори на въпроса му. — Слушай, Барбара, виждаш ли някакви следи от експлозията? Обгорели седалки например? Чернилка по металните повърхности? Такива неща.

Последва кратка пауза.

— Не. Не виждам нищо такова. — Отново мълчание. — Странно. Няма абсолютно нищо, което да подсказва, че е имало експлозия на борда. Като се изключат двете дупки и цялата бъркотия наоколо.

Бери кимна. И той бе останал с подобно впечатление. Ако двете дупки се намираха на корема, или на покрива на самолетния корпус, би допуснал, че са прелетели през зона на метеоритен дъжд. Знаеше, че това е изключително рядък феномен — дори и на шестдесет и две хиляди фута височина. Може ли метеорит да лети хоризонтално? Бери нямаше отговор на този въпрос, макар подобна възможност да му се струваше малко вероятна. Дали не трябва да съобщи за тези си наблюдения? Имаше ли изобщо някакво значение?

— Барбара, как са пътниците?

— Половината са все още съвсем тихи и спокойни. Има обаче и такива, които се разхождат из салона. Мисля, че се размърдаха след завоя. Двама дори се сбиха.

Бери си помисли, че гласът й звучи спокойно и овладяно — като на добър и опитен репортер.

— Пази се. Придвижвай се бавно. И не прави резки движения.

— Зная.

— В подножието на стълбището са се насъбрали доста хора — информира я той.

— Не мога да видя стълбището оттук, но виждам част от тълпата, която се е натрупала от двете страни на кухненския бокс и тоалетните.

— Когато стигнеш до телефона в бокса, позвъни ми. Или извикай на Стейн. Един от нас ще слезе да ти помогне.

— Добре.

— Внимавай и се пази. Давам ти Шарън.

* * *

На Барбара Йоширо не й се говореше повече. Когато погледна към салона, видя, че пътниците започват да й обръщат твърде голямо внимание. Телефонът се намираше в малката ниша по средата на салона, използвана от стюардесите. Тя имаше само един изход. Единственото преимущество на Барбара пред заобикалящите я хора беше в нейната физическа кондиция и подвижност.

— Барбара?

— Да, връщам се горе.

— Много ли е опасно? Да сляза ли при теб? — попита я Шарън.

— Не. — Йоширо се постара гласът й да прозвучи по-спокойно. — Достатъчно дълго съм била стюардеса, за да зная как да се пазя от опипващите ръце на пътниците. — Шегата не прозвуча добре и тя побърза да добави: — Те не ми обръщат никакво внимание. Ще бъда при вас след няколко минути.

Тя остави слушалката и излезе на пътеката. Подпря гръб на стената на тоалетните и погледна към предната част на самолета. След това изви глава и погледна към опашката.

Леките преградни стени, отделящи секторите в пътническия салон, бяха съборени от въздушната струя след декомпресията. Сега целият салон, който беше дълъг двеста фута — спомняше си, че някой й бе споменал тази цифра — се простираше пред очите й от край до край. Единствено трите отделения, в които имаше по един кухненски бокс и тоалетни, преграждаха отчасти огромното помещение. Сините пластмасови клетки на сервизните помещения бяха подредени в

редици, стигащи от пода до тавана — едната се намираше близо до опашката, другата, тази, до която се бе изправила, бе разположена по средата, а третата, тази в първокласния салон, й пречеше да види какво става в подножието на стълбището.

Навсякъде из салона се виждаха висящи кислородни маски, изпочупени и отскубнати от пода седалки, плоскости, откъртени от стените и тавана. На шестдесет фута от нея, по средата на разстоянието между стената, до която се намираше и първокласният сектор, зееха двете дупки, избити от бомбата. Или от каквото там друго бяха причинени.

Барбара Йоширо обмисли възможностите за връщането си на горния етаж. Разбра, че може да избира между два маршрута. Лявата пътека — тази, по която бе дошла — сега бе почти претъпкана с превъзбудени пътници. На дясната имаше само няколко души, но пък по нея бяха натрупани повече потрошени предмети и отломки. По-лошото обаче бе, че тази пътека минаваше точно край по-голямата дупка в корпуса на самолета. Дори и от мястото, на което бе застанала, Барбара виждаше през зейналия отвор водите на Тихия океан и предния ръб на крилото. Помисли си, че би могла да тръгне по дясната пътека, а след това да се премести на лявата, за да заобиколи участъка около зиналата дупка. Докато оглеждаше съсредоточено обстановката, Барбара изобщо не забеляза младежа, който стоеше на пътеката до нея и я оглеждаше напрегнато.

Барбара пое дълбоко въздух и направи няколко колебливи крачки по пътеката. Въпреки лекия хладен ветрец, който подухваше в салона, вонята беше непоносима и на Барбара започна да й призлява. Вдигна очи и се огледа във всички посоки. Около стотина мъже и жени продължаваха да седят по местата си, блокирайки по този начин празното пространство между редиците със седалки. Още стотина пътници стояха прави — на групи или поединично — и блокираха централната пътека. Някои се шляеха безцелно, блъскаха се в онези, изпречили се на пътя им, падаха на пода или върху седалките, ставаха отново и продължаваха безсмислените си обиколки. Всички бърбореха нещо неразбираемо, стенеха и пъшкаха. Ако просто си мълчаха, тя може би щеше да успее по-лесно да се абстрахира от присъствието им.

Изведнъж си даде сметка, че не само лицата им и звуците, които издаваха, но и дрехите им излъчваха безнадеждното им състояние.

Елегантните им рокли и костюми бяха изпокъсани; някои от пътниците бяха полуголи. Някои носеха само по една обувка; други пристъпваха съвсем боси. Дрехите на почти всички бяха омазани с кръв и наплескани с повръщано.

Йоширо забеляза, че има пътници, които са били ранени по време на експлозията. Осъзна, че до този момент не бе гледала на тях като на пострадали човешки същества, а ги бе възприемала като сива аморфна маса, безлична и заплашителна. Сега обаче забеляза една жена с отпрано ухо, увиснало гротескно край лицето й. Видя мъж, изгубил два пръста на ръката си. Едно малко момиченце докосваше ужасна на вид рана върху бедрото си. Детето плачеше. Йоширо проумя, че тези хора все още усещат болка. Но защо трябваше да чувстват болка, щом не можеха да почувстват нищо друго? Защо усещането за болка не е било погребано в унищожените им мозъци? Защо не им е била спестена поне тази агония?

Барбара видя някакво тяло, лежащо на пътеката пред нея. Беше Джеф Прайс, стюардът. Къде бяха останалите стюардеси? Бавно се огледа наоколо, опитвайки се да открие другите синьо-бели униформи.

Още една стюардеса беше коленичила почти неподвижно на пода. Момичето беше с гръб, но Барбара Йоширо видя дългата й черна коса и се досети, че това е Мери Гомес. Стюардесата като че ли изобщо не забелязваше какво става около нея — не обръщаше внимание на хората, които се спъваха в нея, нито пък на вятъра, развяващ дългата коса край лицето й. Барбара Йоширо си спомни, че Мери Гомес бе позвънила в камбуза, за да попита дали имат нужда от помощ. Съвсем ясно си спомни и отговора на Шарън: Не, Мери, благодаря ти. Двете с Барбара почти свършихме. Качваме се след минута. Всъщност се забавиха долу почти пет минути. Ако се бяха качили по-рано… Религията, която изповядваше, не обръщаше специално внимание на съдбата, но случаи като този я караха да се замисли за Господ и за странния начин, по който разполага събитията във времето. Тя отмести поглед от Мери Гомес.

Някой се приближи до нея и я сграбчи за раменете. Барбара замръзна неподвижно, а след това бавно се отдръпна встрани. Едно момче, на около осемнадесет години, мина край нея, препъвайки се. Човекът, над когото се бе надвесила неволно, я хвана за дясната китка.

Тя внимателно издърпа ръката си и продължи напред по пътеката. Сърцето й започна да бие по-бързо, устата й пресъхна от страх.

Йоширо се опита да се овладее и реши да пресече напряко и да излезе на другата пътека. Мина покрай две седалки и спря, осъзнала, че няма да може да се провре покрай двамата мъже, които седяха на другите две места. Тя внимателно се изкатери на празната седалка пред нея, прескочи я и излезе на лявата пътека.

Наближи участъка, отрупан с боклуци, сред които, осветени от ярката слънчева светлина, се виждаха гротескно обезобразени човешки тела. Някои от пътниците пълзяха и се провираха сред тия разкривени до неузнаваемост човешки останки. Застинала от ужас, Барбара изпрати с поглед една жена, която се промуши до зиналата дупка, закачи с тялото си увисналите кабели, а след това изчезна в пространството. За миг зърна тялото й да прелита край прозорците на самолета.

Йоширо беше толкова потресена, че не можа дори да извика. Дали онази жена бе извършила самоубийство? Съмняваше се. Никой от пътниците не бе запазил достатъчно разсъдък за подобно действие. Сякаш за да потвърди предположенията й, един възрастен мъж запълзя към същата дупка в корпуса. Когато я наближи достатъчно, тялото му бе подхванато от силния въздушен поток, който го изхвърли навън. Йоширо видя тялото да се удря в крилото, преди да полети надолу. Тя рязко извърна глава и погледна напред към пътеката, която щеше да я отведе до относителната безопасност на стълбището.

Част от пътниците лежаха върху пътеката. Други стояха на групи, или се опитваха да се движат. Приличаха на кукли, които се щурат насам-натам, а телата им отскачаха при всеки сблъсък с изпречилите се на пътя им други безумци. Гледката беше кошмарна и Барбара Йоширо изпита усещането, че някаква струна, опъната до краен предел в душата й, всеки момент ще се скъса.

Барбара измина последните няколко фута по пътеката и стигна до купчината отломъци. Започна да пристъпва предпазливо по неравния под. На по-малко от петдесет фута пред нея се намираше синята пластмасова стена на кухненския бокс и тоалетните, а зад нея бе разположено витото стълбище.

Хората продължаваха да я бутат и да я заобикалят. Звуците, които издаваха, не приличаха на човешки. Кой знае защо стоновете и

несвързаното им бръщолевене изведнъж прерасна в какофония от пронизителен вой, стенания и писъци. След това всичко утихна. След малко гласовете им пак се извисиха и целият цикъл се повтори отново. Тялото на Барбара потрепера неконтролируемо.

Наложи си да се вгледа в лицата на мъжете и жените, които се намираха най-близо до нея. Искаше да разбере дали те общуват по някакъв начин, дали все пак са в състояние да осъществят някаква форма на комуникация. Това щеше да й помогне да реагира по-адекватно на ситуацията. Повечето от лицата обаче не изразяваха нищо. Никакви емоции и интереси, никакви прояви на душевност. Божията искра бе напуснала телата на тези нещастници. Би й било по-лесно да забележи следи от разум в изражението на някоя маймуна, отколкото в окървавените лица, празните очи и зиналите, разлигавени уста на хората около нея.

Имаше обаче няколко души, които показваха признаци на някакъв интелект. Един млад мъж, облечен в син блейзър, я бе проследил, движейки се успоредно с нея по дясната пътека. В момента стоеше от другата страна на зловещата купчина, натрупана край голямата дупка, и се взираше в нея. Видя го да поглежда към дупката, а след това да се отдръпва настрана от нея, пробивайки си път сред хората наоколо. Изведнъж рязко спря и погледна надолу към краката си.

Барбара Йоширо проследи погледа му. Забеляза някакво куче сред боклуците. Кучето на слепеца. Златист ретрийвър. То седеше на пода, напъхало глава между две обърнати седалки. Ядеше нещо… Барбара притисна ръка към устата си.

— О, не! Господи, не!

Младият мъж внимателно заобиколи кучето. Барбара бе обхваната от силна паника. Коленете й започнаха да треперят. Зави й се свят. Сграбчи една изкривена алуминиева стойка, за да не падне. Кучето измъкна нещо от купа. Кост. Ребро.

— О! О! — Усети, че в гърлото й се надига ужасяващ писък и се опита да го потисне, но звукът излезе от устата й — дълъг и пронизителен вик, който заглъхна със сърцераздирателното:

— О, мили Боже!

Хората около нея се обърнаха по посока на звука. Младият мъж бързо тръгна към нея.

Барбара Йоширо побягна. Спъна се в обезобразените човешки тела и потрошените седалки и падна. Подът между двете дупки беше разбит и леко хлътнал надолу. Ръката й пропадна през пода, разделящ салона от багажното отделение под него. Тя рязко я дръпна, за да я извади, и поряза китката си. От раната бликна кръв. Кучето вдигна глава и изръмжа — странен звук, който много приличаше на човешко задавяне или кашляне. Барбара бързо се изправи. Младият мъж със синия блейзър се присегна към нея.

* * *

Преди инцидента Джордж Йейтс беше добродушен, сравнително добре възпитан младеж. Беше в отлична физическа кондиция. Всяка сутрин бягаше, гмуркаше се с акваланг, практикуваше йога, медитираше. Поради различни физиологични причини голяма част от двигателните му умения бяха останали непокътнати след декомпресията. Разреденият въздух обаче бе изтрил напълно културните и цивилизационни натрупвания на двадесет и четири годишния му живот и бе унищожил изцяло онази част от душата му, която самият Джордж Йейтс би дефинирал като суперего. Егото му също беше увредено, но част от него продължаваше да функционира. Центърът на удоволствието в мозъка на Джордж Йейтс, центровете на импулсивните желания и инстинктивните реакции, онази част от психиката му, приближаваща го до по-низшите форми на живот, бяха останали незасегнати и ръководеха поведението му.

Първоначално вниманието му бе привлечено от движенията на Барбара. Когато се съсредоточи върху тях, той забеляза и още нещо — нейния пол. Жена.

В полуунищоженото съзнание на Джордж Йейтс проблеснаха мимолетни, фрагментарни късчета спомени и той разпозна в тялото й нещо, което го привличаше. Последният му ясен спомен бе свързан със сексуалните му фантазии, обсебили съзнанието му само миг преди трагедията. Спомняше си смътно жената с дългата черна коса, спомняше си, че походката й го бе възбудила. Сега също бе възбуден. Протегна ръце към нея.

Барбара Йоширо му се изплъзна. Затича се през отломъците към първокласния сектор. Кухненският бокс и тоалетните се изпречиха на пътя й. Тя се блъсна в синята стена, а след това опря гърба си на нея и започна бавно да се придвижва към ъгъла, зад който се намираше стълбището.

Хората започнаха да я заобикалят с протегнати ръце. Сви юмруци и удари една жена в лицето. Тя политна назад и се блъсна в другите зад нея. Барбара веднага осъзна, че е допуснала грешка.

От всички краища на самолета започнаха да приижда хора, привлечени от възникналото безредие. Някои идваха, водени от любопитство; други бяха привлечени от насъбралата се тълпа; трети искаха да се изправят пред опасността в лицето на Барбара Йоширо.

Тя стигна до края на тоалетните и надникна зад ъгъла. На по-малко от двадесет фута от нея се виждаше спираловидното стълбище. Долната му половина обаче бе пълна с народ, а пространството до него бе претъпкано с човешки тела. Свободното място около нея ставаше все по-малко. Човешки ръце се протягаха към нея, а тя ги отблъскваше, за да се предпази. Едно момче сграбчи блузата й и я дръпна. Тънката памучна тъкан се скъса и откри рамото й. Друга ръка докопа блузата й и отпра половината. Някой я оскуба. Младият мъж, който й се бе сторил нормален, се бе вклинил в заобикалящата я тълпа и целенасочено си пробиваше път към нея. Барбара пое дълбоко въздух и изкрещя:

— Помощ! Помогнете ми! Някой да ми помогне!

Гласът й се загуби сред воя на вятъра, рева на четирите реактивни двигателя и звуците, издавани от превъзбудените хора около нея. Стотина че и повече мъже и жени се надвикваха с пълни гърла, опитвайки се да наложат господството си в джунглата, в която се бе превърнал пътническият Стратън. Барбара извика отново, макар да знаеше, че гласът й ще потъне сред писъците на хората около нея.

Тя се плъзна край ъгъла и с дясната си ръка се опита да достигне вратата на тоалетната. Напипа дръжката и я завъртя. Вратата зад нея се отвори. Барбара извърна глава и надникна в малкото помещение, без да знае, че точно тази тоалетна бе спасила живота на Джон Бери само преди броени часове. Двама мъже и една жена стояха притиснати един в друг и я гледаха. Барбара затръшна вратата.

— О, Боже. Исусе Христе!

За част от секундата си спомни ужаса и отвращението, които бе почувствала късно една вечер, когато бе отворила един от шкафовете в кухнята си и бе видяла вътре безброй хлебарки.

Без да отделя гръб от стената, тя се приближи още малко към стълбището. Тълпата наоколо проявяваше само бегъл интерес към нея и Барбара установи, че ако редува периоди на агресивно и пасивно поведение, може би щеше да успее да се промуши между хората, запречили пътя й.

Младият мъж в синия блейзър обаче продължаваше целенасочено да я преследва.

Барбара стигна до другия ъгъл, който се намираше по-близо до стълбището. Тук мелето от тела бе толкова гъсто, че тя едва успяваше да си проправи път. Извика отново, но заобикалящата я врява бе толкова оглушителна, че дори тя не чу собствения си глас. Забеляза, че пътниците са се качили няколко стъпала по-нагоре. Един мъж с олюляване преодоля последните няколко стъпала и нахлу в салона. Само миг по-късно тялото му се търкулна надолу и помете по пътя си и останалите, предизвиквайки лавина от тела, които се премятаха надолу по витото стълбище. Господин Стейн очевидно знаеше как да се отбранява. Но той не можеше да я чуе, а дори и да можеше, не би могъл да й помогне.

Йоширо обмисли възможните изходи от положението, в което се бе озовала. Единият вариант бе да се престори на мъртва, но около нея се блъскаха и натискаха толкова много хора, че това щеше да се окаже невъзможно. Освен това не й стискаше да го направи. Вече разбираше, че тълпата е загубила интерес към нея, но епизодичните изблици на насилие силно застрашаваха безопасността й. Освен това младият мъж продължаваше да не я изпуска от погледа си. Барбара осъзна, че единственият й шанс е да се добере до кухненския бокс и да се спусне с асансьора до камбуза. Там щеше да е в безопасност. Освен това долу имаше телефон, от който да се свърже с пилотската кабина. След като взе това решение, тя се поуспокои и тръгна по-решително през тълпата. Докато се движеше, отбеляза, че силно й се вие свят и се уморява много бързо. Погледна надолу. Дясната й китка продължаваше да кърви. Барбара я стисна с лявата си ръка, без да спира да се промъква към целта си. Не отделяше гръб от стената и бавно се

придвижваше към другия ъгъл. Зави зад него и тръгна странично по посока на опашката. Мъжът с блейзъра изчезна от погледа й.

Гърбът й се плъзгаше леко по пластмасовата стена. Напипа с ръка входа към кухненския бокс. Асансьорът. Приближи се до асансьора. Кръвта продължаваше да се процежда между стиснатите й пръсти, краката й трепереха от умора. Човешки лица и тела се промъкваха около нея, ноздрите й потръпваха от зловонието, което се разнасяше от тях. Стомахът й се разбунтува, устата й се напълни с жлъчен сок.

Рамото й се пъхна в отвора на вратата. Тя вложи малко повече сила и се промъкна навътре. Сега само лявото й рамо оставаше приковано към стената.

Тълпата изведнъж сякаш се раздели надве и Барбара видя мъжа със синия блейзър да се появява в пролуката. Погледна право към нея и се усмихна. Изглеждаше почти нормален и тя за миг си помисли, че би могла да го помоли за помощ. Веднага след това обаче си даде сметка, че не би могъл да е нормален. В отчаянието си и тя бе започнала да разсъждава ирационално. Мъжът пристъпи към нея.

Барбара политна назад към бокса и се вкопчи с ръце за рамката на вратата. Ритна с крака и уцели мъжа в слабините. Той извика от болка и ръмжащият звук, изтръгнал се от устата му, по безспорен начин й даде да разбере, че човекът не е с всичкия си.

Барбара протегна ръка към плъзгащата се врата и я затвори. Тя се изду под напора на телата от другата страна и поддаде почти веднага, но това все пак осигури на Барбара достатъчно време, за да се обърне към асансьора.

В тясното и късо помещение имаше двама мъже, които лижеха разлята храна направо от кухненските плотове. Тя бързо, но спокойно, мина край тях и влезе в отворения асансьор.

Барбара Йоширо протегна трепереща та си ръка и затвори външната врата. След това отчаяно започна да натиска копчетата за управление на асансьора. Най-накрая вътрешната врата започна бавно да се затваря.

Външните врати изведнъж рязко се отвориха. Барбара се озова лице в лице с Джордж Йейтс. Преди да се е затворила вътрешната врата, Йейтс се плъзна в асансьора. Вратата се затвори зад него. Асансьорът тръгна надолу.

Барбара ухапа ръката си, за да не изпищи. По лицето й потекоха сълзи, в гърлото й се зароди изпълнен с ужас хленч. Мъжът не откъсваше поглед от нея. Започна да се притиска към нея. Барбара усети стегнатото му тяло, долови дъха му. Ръцете му се плъзнаха по тялото й, погалиха бедрата, а след това и гърдите й.

Барбара отстъпи крачка назад към ъгъла на движещия се асансьор. Мъжът се притисна още по-силно към нея.

Асансьорът спря и вратите се отвориха към малкия, слабо осветен камбуз.

Джордж Йейтс я натисна с все сила за раменете и не я пусна, докато коленете й не се огънаха. Надвеси се над нея, сграбчи дългата й черна коса и придърпа главата й към слабините си.

Барбара се опита да се освободи и да се изправи.

— Не! Моля ви! Не! — Ръката й силно кървеше и тя се чувстваше много слаба и отпаднала.

— Оставете ме на мира. Моля ви. — Барбара вече плачеше с пълно гърло. — Моля ви, не ме наранявайте.

Всичко около нея сякаш бе започнало да се върти, малкото помещение като че ли притъмня още повече. Усети, че мъжът я дърпа за косата и я влачи напред. Барбара се простря на пода, опитвайки се да се престори на мъртва с надеждата, че ще го накара да изгуби интерес към нея.

Джордж Йейтс обаче все още проявяваше интерес. Много силен при това. От момента, в който я бе забелязал сред тълпата, от мига, в който инстинктите му бяха подсказали, че е по-различна от останалите… от този момент нататък единствената му мисъл бе да я настигне и да я подчини на нагона си. Всъщност той не би могъл да назове с думи нищо от онова, което го подтикваше към действие. Инстинктите му обаче бяха непокътнати. Обърна Барбара по гръб и коленичи над нея, притиснал тялото й между разтворените си колене.

Барбара сви коляно и го изрита в слабините.

Джордж Йейтс изрева и се изправи. За втори път му причиняваше болка и му отказваше. Той бе леко озадачен, но много скоро прецени, че тя вече не е само обект на страстта му. За него тази жена вече се бе превърнала в заплаха. Във враг.

Барбара се надигна, подпря се на една ръка и се протегна към телефона на стената. Ръката й събори слушалката, която, увиснала на

кабела, се разлюля над лицето й. Барбара я сграбчи и в този момент почувства силна болка в окото, последвана от друга в скулата. Тя падна назад. Слушалката продължи да се люлее над нея. Със замъгленото си от болката съзнание Йоширо осъзна, че младият мъж я бе ударил; ударил я бе силно с юмрук. Беше я ударил така, че да й причини силна болка.

Огромната му тъмна фигура се надвеси над нея и скри лампите, които мъждукаха в камбуза. Барбара не чуваше никакъв звук, не виждаше светлини и това породи у нея чувство на нереалност. Тя просто не можеше да повярва, че това се случва с нея; цялата ситуация й изглеждаше твърде далечна, абсолютно различна от света, от който само допреди няколко часа беше неразделна част. — Сякаш е била обгърната от гъста мъгла, след което се е озовала в някакъв паралелен свят, който много приличаше на нейния, но въпреки това бе коренно различен.

През следващите няколко секунди Барбара усещаше единствено студения под под голите си крака и гърба си и равномерното бумтене на двигателите, които леко тресяха помещението. После изведнъж широко отвори очи и се опита да се съсредоточи върху онова, което предстоеше.

След като удари врага си два пъти с юмруци, Джордж Йейтс, чиито условни рефлекси бяха останали непокътнати, проумя с остатъка от съзнанието си, че има нужда от някакво оръжие, с което да се предпази от опасността в лицето на Барбара. На пода, вляво от него, видя парче желязо, което стюардесите използваха като резе за затваряне на шкафа с алкохолните напитки. Йейтс го грабна и, без да спре и да се замисли, го стовари с все сила върху тялото на врага си.

Желязото удари лявото рамо на Барбара Йоширо, след което се заби в черепа й. Тя припадна веднага от силната болка в главата. Металното парче отвори още една, по-голяма кървяща рана в тялото й — този път на врата й, над лявото й рамо.

Джордж Йейтс се загледа в увеличаващата се локва кръв, която заобикаляше неподвижното тяло на пода. В мига, в който видя новите й наранявания, той схвана какво означава това. Състоянието й беше твърде очевидно и той разбра: тя вече не представлява заплаха — врагът беше сразен.

Доволен от постигнатото, Йейтс забрави за предишния си интерес към жената и насочи вниманието си към други обекти. Внимателно огледа камбуза. Подобно на диво животно, събудено от сън, той бавно и предпазливо обиколи помещението, но никъде не забеляза изход за бягство. Йейтс не обръщаше никакво внимание на растящата локва кръв на пода, нито пък на тялото, от което изтичаше кръвта.

Когато и последната й капка кръв се отцеди върху металния под на камбуза, Барбара Йоширо умря.

9.

Едуард Джонсън вървеше бързо по дългия коридор към синята врата, на която пишеше КОНТРОЛНО-ДИСПЕЧЕРСКИ ЦЕНТЪР. Спря се рязко, пъхна една незапалена пура в устата си и изпробва няколко изражения, като се оглеждаше в една остъклена врата. Избра изражението, което наречe пренебрежение, примесено с нетърпение. Остана за секунда загледан в себе си. Изсечени скули, сивееща по слепоочията коса, студени сиви очи. На ръководна длъжност. Вицепрезидент по експлоатацията. Беше съхранил някои от качествата си на бивш работник от багажния сектор, за да изгради пред подчинените си образа на суров и безцеремонен началник, но едновременно с това бе успял да култивира у себе си лустрото, което му отваряше вратите към света на хората с бели якички. Доволен от впечатлението, което щеше да произведе с появата си при диспечерите, Джонсън продължи по пътя си.

Стигна до металната врата в дъното на коридора. Колко пъти бе извървявал това разстояние? И защо? След двадесет и седем години служба в авиокомпанията знаеше от опит, че почти всички подобни повиквания се оказват фалшива тревога. Истински сигнал за тревога бяха получили преди три години, но дори и тогава усилията им се оказаха напразно губене на време. Всички пътници на борда на онзи самолет бяха станали храна за рибите много преди той да получи съобщението.

Запита се какво ли се бе случило този път. Вероятно някой от служителите, обслужващи полета на пътническия Стратън, не можеше да намери кутията с обяда си, или някой от диспечерите не знаеше къде му е моливът. Той спря пред вратата и хвана дръжката.

Поспря за миг и си припомни онова, което вече му бе известно. Не беше много. Само едно кратко телефонно обаждане, прекъснало важен служебен обяд в ресторанта за ръководния персонал. Обадил се бе някакъв помощник-диспечер на име Евънс или Евърс. Критична ситуация, господин Джонсън. Полет 52. Но положението може би не е

чак толкова лошо. Защо тогава му звънеше, по дяволите? Ето какво щеше да им каже. От изпълнителните кадри като тях се очакваше да се справят сами с всички ситуации, които не са чак толкова лоши.

Едуард Джонсън знаеше, че Полет 52 се извършва със Стратън 797. Най-модерният самолет на Транс-Юнайтид. Свръхзвуковата кралица на небесата. Ако питаха него обаче, този самолет си беше един четиристотин и дванадесет тонен боклук. При цена сто двадесет и седем милиона долара на самолет всеки проблем с някой от техните пътнически 797 се превръщаше в истинско изпитание. Самият самолет беше достатъчно надежден и печалбите от него възлизаха на едно малко състояние. Като вицепрезидент по експлоатацията той не се интересуваше от финансовата страна на проблема. Проклетият самолет бе твърде ценен и постоянно се набиваше в очите на членовете на борда на директорите. На медиите — също. Този самолет бе причина самият той да се чувства прекалено уязвим. Изваден на показ. Положението се усложняваше допълнително и от факта, че той бе един от хората, гласували за закупуването на тези самолети. Освен това съвсем наскоро бе успял да прокара програма за огромни икономии, която целеше да намали загубите чрез орязване на голяма част от ненужните проверки, изпитания и задължителната поддръжка.

Джонсън бутна вратата и влезе в контролно-диспечерския център.

— Кой е най-старшият тук? — попита веднага.

Огледа полупразното помещение. В стаята се възцари неловко мълчание, нарушавано единствено от пронизителния звън на телефоните. Джонсън извади пурата от устата си. Преди да влезе в сила корпоративната политика, забраняваща тютюнопушенето, той си пушеше на воля и не му се налагаше да държи проклетото нещо незапалено в устата си. Хленчещи копелета!

— Къде, по дяволите, са останалите?

Забеляза, че техниките му за сплашване днес постигат желания резултат. Той обаче не беше чак толкова безчувствен, че да не различи признаците, вещаещи сериозни неприятности, и да не усети страха, който витаеше във въздуха.

— Къде са другите? — повтори малко по-тихо. Джери Брустър, който стоеше на няколко фута от Джонсън, заговори, с което изненада сам себе си.

— В комуникационната зала, сър. Господин Милър е старши диспечерът.

Джонсън бързо тръгна към остъклената зала. Отново пъхна пурата в устата си, отвори вратата и влезе в претъпканата с хора зала.

— Милър? Тук ли си?

— Ето тук съм — отговори Джак Милър във внезапно утихналата стая.

Няколко от диспечерите отстъпиха встрани, за да направят път на Джонсън. Другите бързо излязоха от залата. Денис Евънс незабелязано се отдалечи от Милър и застана близо до вратата — така можеше както да влезе, така и да излезе. В зависимост от ситуацията.

Джери Брустър влезе неохотно в малката зала.

Джонсън приближи до компютъра. Погледна надолу към Милър.

— Какъв е проблемът?

Милър бе обмислил отговора си много внимателно, но сега, когато видя Джонсън пред себе си, можа единствено да посочи към видеоекрана.

ДО ПОЛЕТ 52: МНОГО ДОБРА РАБОТА. ЧАКАЙТЕ ИНСТРУКЦИИ. УСПОКОЙТЕ СЕ. ВСИЧКИ ТУК СЕ ТРУДИМ, ЗА ДА ВИ ВЪРНЕМ У ДОМА. Джонсън погледна Милър.

— Какво означава това, Милър? Много добра работа? Успокойте се? Що за съобщение си изпратил на пилотите ни?

Милър вдигна очи към екрана. Той самият беше така погълнат от проблема, че не можеше да си представи, че все още има някой, който не знае какво се е случило.

— Самолетът не се управлява от нашите пилоти.

— Какво? За какво говориш, по дяволите?

Джак Милър бързо протегна ръка и извади купчината разпечатки.

— Ето. Цялата история е в тях. Всичко, което знаем. Всичко… — Той замълча за момент. — Всичко, което сме направили. Боя се, че положението е много по-лошо, отколкото предполагахме.

Джонсън взе сгънатите разпечатки и започна да чете. Извади незапалената пура от устата си и я остави на масата. Прочете всичко, но не вдигна поглед от листите, които държеше в ръка.

Сьомгата, която Едуард Джонсън бе изял на обяд, започна да се надига в стомаха му. Преди по-малко от половин час бяха обсъждали

кандидатурата му за президент на Транс-Юнайтид. А сега му сервираха това. Бедствията и злополуките можеха бързо да издигнат всеки ръководител. Но също толкова бързо можеха и да го унищожат. Ето защо човек трябва да знае как да се възползва от тях. Ако този инцидент беше вследствие на икономиите, които лично той бе наложил… Джонсън вдигна очи от разпечатките. Лицето му не изразяваше нищо. Прикова поглед в Джак Милър.

— Инструктирал си ги да обърнат обратно. — Това не беше въпрос, а твърдение, произнесено с равен тон, в който не се долавяше нито одобрение, нито порицание.

Милър го погледна право в очите.

— Да, сър. Вече ги обърнахме.

На Джонсън му бе нужна цяла секунда, за да разгадае неясния отговор, и още една, за да реши дали Милър не проявява неподчинение. После на лицето му се появи една от редките му усмивки.

— Да. Обърнахте ги. Добра работа.

Милър кимна. Стори му се странно, че това бе единственият коментар на шефа по експлоатацията. От друга страна обаче Едуард Джонсън никога не си хабеше приказките напразно.

Джонсън огледа залата. По един твърде перверзен, но и разбираем начин всички присъстващи едва ли не се радваха на драмата, в която бяха въвлечени. Точно от такива трагични ситуации се раждаха легендите за авиокомпаниите. Всяко негово изявление оттук нататък, всяко изражение на лицето му ще стане повод за безброй истории, които ще се предават от уста на уста. Единствено Джак Милър и младият му помощник Джери Брустър като че ли изобщо не се забавляваха.

— Сър? — Беше Джери Брустър. Той колебливо пристъпи към Джонсън.

— Какво? — Джонсън виждаше, че младият стажант е притеснен.

— Боя се, че може да съм… допринесъл за сериозността на проблема. — Брустър говореше бързо; искаше час по-скоро да приключи с това признание. — Когато видях първото съобщение SOS, не реагирах веднага. Помислих си, че е някакъв номер.

— Номер? — Джонсън повдигна едната си вежда. — Що за номер може да бъде едно послание SOS?

— Не, искам да кажа, че си помислих, че някой си прави майтап. Сметнах, че е решил да се избудалка с нас. — Брустър нервно мачкаше папката, която държеше в ръка. Това щеше да се окаже по-трудно, отколкото бе предполагал. — Но не се забавих прекалено дълго. Върнах се веднага щом…

— Всяко забавяне е прекалено дълго — заяви Джонсън, прекъсвайки Брустър. — По-късно ще поговорим за това — сърдито рече той и махна с ръка, за да отпрати младежа. След това се обърна към останалите мъже в стаята. — Що се отнася до вас, искам да напомня на всички, че в тази работа няма място за шеги. Нито едно съобщение не трябва да се разглежда като майтап. Никога.

Брустър се обърна смутено и излезе от залата.

Джонсън замълча за момент. Доволен бе, че, ако се стигнеше до наказания, разполагаше поне с една глава, която да сложи на дръвника. Би могъл да намери още няколко. Обърна се към Милър.

— Джак, на кого си се обадил? Кой знае за това?

— Оставих на Евънс да проведе телефонните разговори.

Евънс веднага се намеси.

— Придържах се точно към инструкцията, сър. Онази за чрезвичайните произшествия.

— Значи не си звънял на пресата, нали?

— Не, сър. — Евънс облиза устни. Отворила му се бе възможност да натрупа точки в актива си и нямаше никакво намерение да я пропилява с неуместни думи или действия. И все пак бе проявил известна дързост. Пое си дълбоко дъх и се постара гласът му да прозвучи уверено. — Изпълних указанията. Но само донякъде.

Джонсън пристъпи към него.

— И какво означава това, по дяволите?

— Означава, че позвъних единствено на вас и на господин Мети от застрахователната компания Бенефишъл.

Хвърли кос поглед към Милър. Милър го изгледа с раздразнение. Евънс продължи:

— Не се обадих на другите, защото не знаехме каква всъщност е повредата. Предпочетох да не се обаждам и на представителя на компания Стратън.

Погледна Джонсън.

Лицето на Джонсън си оставаше абсолютно безизразно.

— Значи ли това, че не си предупредил президента на авиокомпанията? Нито пък отдела за връзки с обществеността?

Евънс кимна.

— Обадих се само на вас и на господин Метц.

— Защо?

— Защото в онзи момент не ми се стори наложително да звъня на всички. Помислих си, че ще е по-добре, ако ви изчакаме, сър. Знаех, че сте в ресторанта за висшия ръководен персонал. Сметнах, че е по-разумно да оставя на вас да вземете решението на кого точно да се обадите. Това не е катастрофа. Става дума за самолет, който все още е във въздуха, нали, сър? Освен това в началото смятахме, че положението не е чак толкова сериозно. Ето така разсъждавах, сър.

— Наистина ли? — Джонсън протегна ръка и взе незапалената си пура. Отново я пъхна в устата си. Изчака няколко секунди. — Добре. Добре, Евънс.

Евънс целият засия.

Джонсън вдигна поглед и заговори на всички присъстващи в залата.

— А сега ме чуйте добре. Никой да не предприема каквото и да било, преди да го е обсъдил с мен. Нищо! Разбрахте ли?

Всички кимнаха. Джонсън продължи.

— При мен остава само Милър. Всички останали се заемат с обичайните си задължения. Евънс, поемаш ръководството на целия тихоокеански сектор. Следиш всички полети с изключение на 52. Аз лично поемам Полет 52. Ако някой се интересува от него, препращайте го при мен.

Милър внезапно си даде сметка, че той най-неочаквано бе запратен в трета глуха. Бяха го понижили до младши помощник. Искаше му се да се върне на бюрото си или да избяга някъде далеч от Джонсън.

Джонсън насочи пурата си напред.

— Никой, повтарям никой, не бива да разговаря за този полет с когото и да било. Никакви телефонни разговори със съпругите и децата ви. Работното ви време се удължава за неопределен срок. С други думи, никой няма да си ходи. Извънредният труд ще ви бъде

заплатен. Служителите от следващата смяна ще се явят в стаята за отдих на персонала и ще останат там до второ нареждане. Искам възможно най-малко хора да узнаят за случилото се. В момента един четиристотин и десет тонен самолет, управляван от някакъв самоук пилот, лети към крайбрежието на Калифорния с триста мъртви или сериозно ранени пътници на борда си. Не е нужно да ви обяснявам защо искам да спусна информационна завеса по случая. Ясно ли е?

Всички промърмориха някакво съгласие.

— Добре, постарайте се да обясните това и на колегите си в другата зала. Връщайте се на работа.

Диспечерите побързаха да напуснат горещата и задушна стаичка.

Евънс се позабави малко.

— Господин Джонсън, ако мога да направя още нещо…

— Ти вече направи достатъчно, Евънс. Похвална съобразителност!

Евънс се усмихна.

— Благодаря, сър.

— И ако някой друг път отново решиш да не спазваш правилата, Евънс, дано наистина да имаш основателна причина за това. В противен случай ще те изритам от тази компания. Разбра ли?

Усмивката на Евънс помръкна.

— Да, сър.

Той веднага излезе.

Джонсън се обърна към Милър. — Е, ето че останахме двамата, Джак.

Милър кимна. Двамата с Джонсън се познаваха от много години. Сега, когато вече нямаха публика, Джонсън щеше да преустанови игричките и щеше да започне да разсъждава като професионалист. Сякаш за да потвърди подозренията му, Джонсън хвърли пурата в кошчето. Милър беше убеден, че той ненавижда тези пури, но запазените марки като девиза на Транс-Юнайтид и пурата на Едуард Джонсън — незапалена през последните години — се утвърждаваха с години и човек не можеше толкова лесно да се откаже от тях.

Джонсън погледна разпечатките, които все още държеше в ръка.

— Дяволска история.

— Да, така е.

— Бомба… Защо, по дяволите, някой би искал да взриви въздушен лайнер? — Той направи няколко крачки из залата. — Кажи ми, Джак, смяташ ли, че имат някакъв шанс?

Милър погледна първо видеоекрана, а след това и Джонсън.

— В началото не вярвах, че могат да успеят. Сега… вече не съм толкова сигурен. Пилотът — Бери — се справи добре със завоя. А и като си помислим, че сам е успял да поеме управлението на самолета, да се свърже с нас чрез компютърната система, да обърне самолета… ами, за това се изисква огромен кураж. А също и умения. Той притежава и двете. Прочети съобщенията отново. Този човек демонстрира завидно хладнокръвие. То прозира в смисъла на съобщенията му.

Джонсън се приближи до картата на тихоокеанския район, която висеше на стената в залата.

— Тук ли се намират в момента?

— Така смятаме. Не разполагахме с достатъчно информация. — Милър се изправи и се приближи до картата. Той посочи един друг участък. — Това е последното потвърдено местоположение на самолета. А това е възможното им местоположение, изчислено от Джери Брустър. В момента работим, за да определим новото им положение при настоящия курс. Брустър ще…

Думите му бяха прекъснати от звънеца на компютърната система. Двамата мъже погледнаха видеоекрана.

ОТ ПОЛЕТ 52: ПЕТИМАТА ОЦЕЛЕЛИ СА СЕ НАМИРАЛИ В ЗАТВОРЕНИ ПОМЕЩЕНИЯ С ПОЛОЖИТЕЛНО АТМОСФЕРНО НАЛЯГАНЕ ПО ВРЕМЕ НА ДЕКОМПРЕСИЯТА. ПОВЕЧЕТО ПЪТНИЦИ СА ВСЕ ОЩЕ ЖИВИ, НО ВЕРОЯТНО СА ПРЕТЪРПЕЛИ НЕОБРАТИМИ МОЗЪЧНИ УВРЕЖДАНИЯ ВСЛЕДСТВИЕ НА ПРОДЪЛЖИТЕЛНИЯ КИСЛОРОДЕН ГЛАД.

Милър четеше съобщението дума по дума, но в мига, в който зърна думата необратими, разбра какво ще последва. Съобщението продължаваше.

НЯКОИ ОТ ПЪТНИЦИТЕ ЗАПОЧВАТ ДА СТАВАТ НЕУПРАВЛЯЕМИ. ОПИТВАТ СЕ ДА СЕ ИЗКАЧАТ ПО СТЪЛБИЩЕТО КЪМ САЛОНА И КАБИНАТА. СТЕЙН СЕ ОПИТВА ДА ИМ ПОПРЕЧИ. БЕРИ Милър вдигна поглед нагоре.

— Пресвети Боже всемогъщи!

Джонсън с все сила стовари юмрук върху бюрото пред себе си.

— Кучи син! Шибан късмет! — Той се обърна към Милър. — Възможно ли е всичко това? Може ли наистина да се случи? — Техническите познания на Джонсън бяха твърде повърхностни, но той изобщо не си правеше труда да го крие.

Джак Милър изведнъж проумя какво точно се бе случило. Бомбата бе пробила две дупки — две големи дупки — в корпуса на самолета. Дупките със сигурност бяха големи, защото в противен случай налягането е щяло да се задържи достатъчно дълго. Ако това се бе случило с някой друг от реактивните им самолети, които летяха на по-ниска височина, пътниците щяха да продължат да дишат благодарение на кислородните маски. Но на височина от шестдесет и две хиляди фута, на която летяха единствено пътническите самолети Стратън и Конкорд, внезапната и пълна декомпресия би могла наистина да причини мозъчни увреждания. Милър дори би предположил, че една такава декомпресия ще има фатални последици за пътниците, но според Бери повечето бяха оживели. Оживели. Мили Боже. Как се е случило това? Той се изправи. Краката му леко поддадоха.

— Да — тихо отвърна Милър. — Възможно е.

Джонсън погледна през стъклената стена към контролно-диспечерския център. Диспечерите и техните помощници се опитваха да прочетат новото съобщение, появило се на видеоекрана. Джонсън даде знак на Милър.

— Изтрий съобщението от екрана. И го изключи. Оттук насетне ще използваме само малкия монитор.

Милър натисна съответните бутони и изключи екрана.

Джонсън се приближи до вратата и я заключи. Застана близо до компютъра, подпря крак върху един стол и се наведе напред.

— Пиши съобщение, Джак.

ДО ПОЛЕТ 52: ЛОКАЛИЗИРАЙТЕ САТЕЛИТНАТА НАВИГАЦИОННА СИСТЕМА. НАМИРА СЕ НА РАДИОПАНЕЛА И Е ОЗНАЧЕНА КАТО ТАКАВА. СЪОБЩЕТЕ НИ КООРДИНАТИТЕ СИ. Изминаха няколко секунди и отговорът пристигна.

ОТ ПОЛЕТ 52: САТЕЛИТНАТА НАВИГАЦИОННА СИСТЕМА Е ЛОКАЛИЗИРАНА ОТДАВНА. ТЯ ВЕРОЯТНО СЕ НУЖДАЕ ОТ ПРЕПРОГРАМИРАНЕ, ЗАЩОТО НЕ ПОКАЗВА НИКАКВИ

КООРДИНАТИ В МОМЕНТА. ЧАКАМ ИНСТРУКЦИИ ЗА ПРОГРАМИРАНЕТО.

Джонсън отново се приближи до картата на тихоокеанския район и се загледа в нея. Имаше бегла представа как се определя местоположение, но не разбираше нищо от програмиране на сателитни системи. Без да сваля поглед от картата, той инструктира Милър:

— Кажи му, че ще му изпратим инструкциите малко по-късно.

Милър напечата съобщението. Джонсън се обърна.

— Той не би могъл да приземи самолета, нали?

— Не зная. — Милър вече разсъждаваше усилено върху проблема със сателита. Въпреки дългия си стаж като диспечер не знаеше как се програмира сателитна навигационна система. Нещо повече — спомняше си смътно, че май бе чел някъде, че тези системи не могат да се препрограмират по време на полет. Милър познаваше пилотската кабина на пътническия Стратън 797 само на хартия и нямаше и най-бегла представа как всъщност се пилотира този самолет. Знаеше, че Джонсън е по-неук в това отношение и от него.

— Защо не повикаме Фитзджералд?

Джонсън се замисли за главния пилот. Кевин Фитзджералд бе другият кандидат за президентския пост. Би било добре да имат пилот край себе си, но не и Фитзджералд. Ако обаче поканеше друг пилот, това би се изтълкувало като непростимо неуважение спрямо главния пилот, а членовете на борда на директорите веднага щяха да разберат какво се крие зад постъпката му. Обаче защо пък трябваше да предоставя на Фитзджералд възможност да се превърне в герой? Най-уместно бе да го държи далеч от играта колкото е възможно по-дълго. Публична тайна бе, че ако единият от двамата бъде избран за президент, другият ще прекара остатъка от кариерата си в пълно забвение. Джонсън съзнаваше, че вместо на президентския стол, можеше лесно да се окаже на старото си място в багажния сектор. Той погледна Милър.

— Не още. Ако този самолет стигне на… да кажем двеста мили от брега, тогава ще го повикаме. — Той се замисли за секунда. — Ако не успеем да го намерим, ще се обърнем към главния инструктор. Дори си мисля, че той ще се справи по-добре от Фитзджералд.

Милър знаеше, че е добре да започнат да обучават Бери веднага. Нямаше значение кой точно ще проведе инструктажа. Но той също

така знаеше, че решенията на Джонсън никога не се основават само на разума и целесъобразността. Зад решенията на Едуард Джонсън винаги се криеха някакви скрити подбуди.

— Не мислиш ли, че е време да подготвим едно кратко изявление за пресата?

— Не.

— Защо не се свържем със служителите, отговарящи за връзките с обществеността, и да ги помолим да се обадят дискретно на родните на пътниците? Можем да им предложим свободни места за полетите до Сан Франциско и…

— По-късно.

— Защо?

Джонсън го изгледа сурово.

— Защото не искам медиите да превърнат случилото се в цирково представление. Това тук не е долнопробна телевизионна драма. Онези простотии за правото на гражданите да бъдат информирани са точно това — простотии! Сигурен съм, че нито един проклет репортер или пък изпаднал в истерия роднина няма да допринесе по някакъв начин за разрешаването на проблема. Крайно време е някой да издигне глас в защита правото ни на уединение и секретност. Случилото се касае единствено Транс-Юнайтид и за нещастие федералното управление на авиацията. Ще ги информираме само след няколко минути. А по въпроса за изявлението за пресата ще ти кажа, че може да ни се наложим все пак да пуснем едно. Когато всичко приключи.

— Ед, единствената ми грижа в момента е да върна онзи самолет у дома — заяви Милър. — И пет пари не давам за лайната, които със сигурност ще се разхвърчат по-късно.

Джонсън се намръщи.

— А трябва. — После изведнъж потупа Милър по гърба. Съвсем навреме осъзна, че трябва да смени тона. — Прав си. Първата ни грижа е да върнем Полет 52 у дома. След това ще мислим за другите неща.

Милър се обърна и се приближи до картата на тихоокеанския район. Малката червена точица сред светлосините води на океана всъщност представляваше единственият шанс на тристата сериозно болни и ранени хора, които летяха към дома. Мисълта, че съдбата на

тези хора се намира в ръцете на Едуард Джонсън, никак не му се понрави. Милър искрено се надяваше Джон Бери да се окаже изключително способен и проницателен човек.

* * *

Уейн Метц се бе разположил удобно в сребристото си беемве и пътуваше по дясната лента на Междущатска магистрала 280. Той започна да върти копчетата на дискплеъра и спря едва когато настрои по свой вкус звученето на песента на Бени @Гулдман Скок в един часа — любимото му парче от колекцията му от стари джазови изпълнения. Огледа се в огледалото за обратно виждане. Вчерашният тенисмач на открито бе подсилил тена му.

Мина край Балбоа парк и погледна часовника на таблото. Щеше да пристигне в Голд клъб в Сан Франциско навреме, за да успее да прегледа бележките си преди мача с Куентин Лайл. Вдигна очи към небето. Прекрасен юнски ден. Идеален за бизнес. Преди още да са достигнали деветата дупка, предприятията Лайл щяха да станат най-новия клиент на застрахователната компания. На последната дупка сигурно вече ще е получил и превозваческия бизнес на Лайл. Метц започна да припява заедно с музиката. Размислите му бяха прекъснати от натрапчивия звън на клетъчния му телефон, който лежеше на седалката до него. Той спря музиката и вдигна телефона.

— Да?

Гласът от другата страна леко заглъхваше.

— Господин Метц, обажда се Джуди. Току-що позвъниха от Транс-Юнайтид.

Той се намръщи.

— Продължавай.

— Някой си господин Евънс. Помоли да ви предам следното: Полет 52, осъществяван от самолет Стратън, е изпратил до Транс-Юнайтид съобщение, в което се казва, че самолетът е повреден. Господин Евънс обаче подчерта, че екипажът на самолета все още не е уточнил естеството на повредата и те смятат, че проблемът може да не се окаже много сериозен.

— Това ли е всичко?

— Да, сър.

— Проблемът не е много сериозен?

— Това бяха думите му.

— Изчакай така. — Той остави телефона в скута си и прехвърли наум различните алтернативи за действие. Нито една обаче не бе напълно задоволителна. Транс-Юнайтид бяха твърде важен клиент, за да се престори, че от офиса му не са могли да се свържат с него. Но пък от друга страна, Бенефишъл не застраховаше онова, което на жаргон наричаха корпуса — самия самолет. Те застраховаха единствено пътниците. Ако на борда няма пострадали, той беше в безопасност. Метц вдигна телефона. — Добре, ще им се обадя оттук. Може да се наложи да отида до летището. Обади се на господин Лайл в клуба. Кажи му, че може да закъснея. Неотложен ангажимент. Надявам се да се присъединя към него за деветата дупка. Може и по-рано. Постарай се да го убедиш, че въпросът наистина не търпи отлагане, но не споменавай Транс-Юнайтид. Запомни ли всичко? Ще ти звънна по-късно.

— Да, сър.

Метц затвори и сви по изхода към авеню Сан Хосе. С малко повече късмет присъствието му на летището изобщо няма да е наложително. Той намали, взе отново телефона и натисна копчето за автоматично избиране на предварително запаметен номер. Клетъчният му телефон веднага избра нюйоркския номер на президента на Бенефишъл Уилфорд Парк. След няколко секунди секретарката на Парк ги свърза.

— Уейн? Там ли си?

Метц дръпна телефона далеч от ухото си. Като повечето по-възрастни хора Парк говореше твърде високо в слушалката.

— Да, сър. — Той погледна часовника си. В Ню Йорк наближаваше краят на работното време.

— Извинете, че ви безпокоя толкова късно през деня, но…

— Няма нищо, Уейн. Някакъв проблем ли имате там?

Метц се усмихна. Там. За повечето нюйоркчани всичко, което се намира на запад от Хъдзън, беше там. За Уилфорд Парк всичко на запад от Пето авеню сякаш беше в друга слънчева система.

— Възможно е, сър. Реших, че трябва да ви информирам. — Мислите на Метц препускаха напред. — Обадиха се от Транс-

Юнайтид. Имат проблем с някакъв самолет. Все още не зная подробности, но те споменаха, че проблемът не изглеждал много сериозен и може би касае само корпуса. Въпреки това може да се очакват искове за нанесени щети. Помислих си, че трябва да се свържа с вас, преди да сте напуснал кабинета си. — И преди да си го чул от друг източник, додаде наум.

— Правилно, Уейн.

— Имам намерение да отида дотам и лично да разбера какво става.

— Добре, Уейн. Добре. Дръж ме в течение. Радвам се, че лично ще се заемеш със случая. Откъде се обаждаш?

— От колата. Вече съм на път за летището.

— Много добре. Обади ми се, когато научиш повече подробности.

— Да, сър.

— Дочуване, Уейн. Метц попита спокойно:

— Сър, къде бих могъл да ви намеря по-късно?

— По-късно? О, да. В Ейтриъм клъб. Ще вечерям там. Намира се на Източна петдесет и седма улица.

Метц изобщо не се интересуваше от адреса на клуба.

— Може ли да ви се обадя там? Номерът вписан ли е в указателя?

— Да. Разбира се. Знаеш този клуб. Вечеряхме там заедно миналия февруари. И изпихме бутилка Шато О’Брион, реколта петдесет и девета година. Ще бъда там докъм десет часа. Дочуване.

Метц подхвърли телефона на съседната седалка. Уилфорд Парк беше нещо средно между сенилен старец и брилянтен бизнесмен. Метц го харесваше и в двете му превъплъщения. Разговорите с него винаги му доставяха удоволствие. Той беше истински джентълмен от старата генерация. Беше човек, който вярваше в своята компания и споделяше привилегиите по ръководството и управлението й с хората, на които се доверяваше — като Уейн Метц например. Метц никога не пропускаше да спомене за детството си на Лонг Айлънд и за студентските си години в Принстън, където бе учил и Парк. Основната причина, поради която толкова харесваше Парк, бе дълбоката вяра на стареца в непогрешимостта на Метц. А тя датираше от много години — възникнала бе много преди проблемите с паметта на Парк.

Уейн Метц се надяваше, че Уилфорд Парк ще се задържи на поста си достатъчно дълго, за да гарантира следващото повишение на Метц.

Метц мина с колата през един паркинг, след което отново излезе на магистралата. Знаеше, че е извадил късмет с това обаждане — секретарката му бе позвънила още докато пътуваше по магистралата, недалеч от летището. Ако беше тръгнал от офиса си в града, пътуването щеше да му отнеме повече от час. Благодарение на подобни щастливи стечения на обстоятелствата бе успял да оглави клона на компанията на Западното крайбрежие. И все пак може би щеше да му се наложи да пропусне първите няколко дупки от играта на голф с Куентин Лайл. А това можеше да се окаже лош знак. Той вярваше отчасти в знаменията и, макар да смяташе астрологията за глупост, знаеше, че много от приятелите му четат хороскопите си всяка сутрин. Очакват ви парични затруднения. Дайте пример на близките си, като ограничите разходите си. Постъпете така, както смятате за правилно. Не се бойте да се доверите на сърцето си.

Успехът му обаче със сигурност не се дължеше единствено на късмета, помисли си Метц. Притежаваше талант. Още преди години Уилфорд Парк бе видял у Метц качества, за които самият той не подозираше. В корпоративната йерархия, където една решаваща битка може да бъде започната от един толкова невинен жест като отказ да се приеме предложено питие, Уейн Метц бе намерил истинското си призвание. Той беше цар на прикритите и неискрени ходове. Притежаваше ненадминат талант да демонстрира по възможно най-коварния начин своите предпочитания и пристрастия. Според думите на собствения му психоаналитик единственият недостатък на Метц е неговата крехка възраст, която не му позволява да бъде провъзгласен за светец.

Клетъчният му телефон иззвъня отново. Той отговори.

— Метц.

— Обажда се Ед Джонсън, Уейн.

Метц замръзна на мястото си. Щом му се обаждаше вицепрезидентът по експлоатацията, значи проблемът беше сериозен.

— Тъкмо смятах да ти позвъня, Ед. Какви са последните новини?

— Положението е лошо — с равен глас отвърна Джонсън. — Става дума за Стратън 797.

— О, мамка му! — Двамата с Джонсън веднъж бяха обсъждали на шега рисковете, които всеки от тях бе поел, подкрепяйки програмата Стратън. Идеята Бенефишъл да стане единственият застраховател на флотилията от тези гигантски свръхзвукови самолети на Транс-Юнайтид беше на Метц. Той бе предложил по-ниски застрахователни вноски и елиминиране на обичайната, но твърде обременителна практика на създаване на застрахователни сдружения. Джонсън пък бе сред хората, подкрепили горещо идеята му. Освен това веднъж, след три мартинита, си бе признал съвсем чистосърдечно пред Метц, че, поради куп други причини, кариерата му в авиокомпанията е тясно свързана с успеха на програмата Стратън.

— Къде се е разбил? — попита Метц. — Колко са жертвите?

— Изпълнявал е курс до Япония. Добрата новина е, че самолетът е все още във въздуха и няма много убити… все още. Лошата новина обаче надминава и най-страшните ти кошмари — продължи Джонсън. — На борда на самолета е избухнала бомба и отворила две големи пробойни в корпуса му. Последвала бърза разхерметизация. Пътниците са пострадали при декомпресията. Както сигурно знаеш, въздухът там горе, във високите слоеве на атмосферата, е негоден за дишане.

Метц не знаеше. Никой от представителите на Транс-Юнайтид не го бе предупредил за подобна възможност, а на него самия изобщо не му бе хрумнало да проучи рисковете и опасностите, произтичащи от височинните свръхзвукови полети. Цялата програма за производство и използване на свръхзвукови самолети бе одобрена от правителството и той бе приел на доверие, че тя не крие никакви особени рискове.

— Какво каза за състоянието на пътниците? — попита Метц.

Последва кратко мълчание, а след това Джонсън отговори.

— Сам разбираш, че не можем да сме абсолютно сигурни, но се налага мнението, че те най-вероятно са претърпели мозъчни увреждания.

— Всемогъщи Боже! — Беемвето едва не излезе от пътя. — Сигурен ли си?

— Вече ти казах, че не сме напълно сигурни, Уейн. Но съм готов да се обзаложа, че ще се окаже точно така.

Метц си даде сметка, че не може да асимилира всичко това.

— Оцелелите… те как?…

— Единствената ни връзка с тях е компютърната система. Това е нещо като видеоекран. Радиопредавателите са извън строя. На борда на самолета има само петима оцелели, които са напълно нормални. Всички те са били в кенефите по време на инцидента.

— Кенефи?

— Тоалетни, Уейн. Най-добре ще е да дойдеш веднага и да донесеш чековите книги на компанията.

Метц веднага се стегна.

— Виж, Ед, и двамата сме уязвими. Колко души има на борда?

— Самолетът е почти пълен. Около триста пасажери.

— Кога ще кацне?

— Може изобщо да не кацне.

— Какво!

— Самолетът се пилотира от един от пътниците. Нашите…

— Какво се опитваш да ми кажеш, по дяволите! — Метц знаеше, че не бива да обсъжда толкова важни въпроси по клетъчния си телефон, но за него бе от изключително значение да разбере какво точно се е случило.

— Тримата ни пилоти са мъртви. Или пък са в безсъзнание. От целия екипаж са оцелели единствено две стюардеси. Пътникът, който управлява самолета — някакъв мъж на име Бери — е пилот аматьор. За момента се справя със самолета. Всъщност той успя дори да завие и сега се връщат обратно. Ние обаче не знаем точното им местоположение. А аз дълбоко се съмнявам, че той ще успее да кацне, без да разбие цялата машина по пистата.

Уейн Метц буквално онемя от изумление. Продължаваше да притиска телефона към ухото си, а очите му не се отделяха от пътя. Умът му обаче беше на хиляди мили разстояние — някъде над Тихия океан. Опита се да си представи сцената. Гигантският Стратън 797, изгубен някъде над необятния океан. В корпуса му зеят две огромни дупки, а всички на борда са или мъртви, или необратимо увредени. Има само няколко оцелели, един от които — пътник! — пилотира лайнера. Не, не, не, не!

— Метц? Уейн? Там ли си още?

— Какво? Да. Да, тук съм. Искам да помисля. Изчакай така. — Докато се опитваше да осмисли невероятните факти, които бе научил

току-що, Метц неволно намали скоростта и сега се движеше с по-малко от четиридесет мили в час в лявото платно на магистралата.

Шофьорът на очукания стар форд, който пътуваше зад него, натисна продължително клаксона и изпревари голямата кола, вперил гневен поглед в Метц. Уейн погледна разсеяно шофьора, но умът му бе зает с друго. Една мисъл се бе зародила в главата му. Все още не бе напълно оформена, но той вече виждаше очертанията ѝ. Също като контурите на планина, изплували изпод гъста мъгла. Мисълта за очукания син форд кой знае защо също се загнезди в главата му.

— Слушай, Ед, почти стигнах при вас. Кой още знае за това? Съобщиха ли го по радиото?

— Не. Не знаят много хора. Един от нашите диспечери ми осигури малко време с решението си да не уведомява цялото ръководство на компанията. Така че все още имам възможност за маневриране.

— Добре. Не се обаждай на никой друг. Като не можем да овладеем положението, можем поне да контролираме потока информация… а това може да се окаже не по-малко важно.

— Съгласен съм с теб. Но побързай.

— Да, идвам. — Метц затвори. Загледа се през предното стъкло и увеличи скоростта. Когато стигна седемдесет мили в час, той включи на автопилот. Взе отново телефона и позвъни в Ню Йорк. Парк все още беше в кабинета си.

— Господин Парк — започна без предисловия Метц. — Имам лоши новини. Самолетът Стратън 797 на Транс-Юнайтид е претърпял ужасен инцидент.

— Ние ли сме единствените застрахователи? — бързо попита Парк.

Метц премигна.

— Да, сър. На пътниците. Не сме обвързани със застраховка на машината.

Поемането на цялата застрахователна отговорност бе доста необичаен и рискован ход, но Метц никога не бе харесвал сдруженията между няколко застрахователи. Месеци наред бе убеждавал ръководството на Бенефишъл, че авиокомпанията и особено програмата Стратън, са изключително сигурни и безопасни вложения. Без никакъв риск за компанията, Бенефишъл щеше да получава

огромните застрахователни вноски, без да й се налага да ги дели с когото и да било. Сега обаче нямаше с кого да поделят и загубите.

— Е, Уейн, това е много неприятно. Аз имах известни резерви по въпроса и смятах, че поемаме твърде голям риск, но предпочетох да не споря с теб. Освен това членовете на борда одобриха решението. Предложението — твоето предложение — имаше своите добри страни и бе добре прието. Ние, естествено, ще преразгледаме решенията си след една толкова сериозна загуба. Ще трябва да изготвиш доклад и да го представиш пред борда. По-късно ще ти се обадя отново по този въпрос.

Метц почувства, че започва да се изпотява и включи климатика.

— Да, сър.

— Междувременно искам да знам дали всички пътници на борда на онзи самолет са загинали. Знаеш ли бройката на жертвите? Готов ли си с предварителните изчисления на общия размер на обезщетението, което ще трябва да изплатим?

Метц се поколеба за миг, а след това заговори с твърд, овладян глас.

— Един от вицепрезидентите на Транс-Юнайтид ме информира, че самолетът бил почти пълен. Това означава приблизително триста пътници плюс екипажа.

Последва дълга пауза. Парк явно бе потресен от размера на трагедията.

— Разбирам. И всички са мъртви, така ли?

Метц не отговори направо. Опитваше се да печели време.

— Всъщност инцидентът се е случил преди малко над Тихия океан. Информацията, с която разполагаме, все още е твърде оскъдна. Авиокомпанията все още не е излязла с официално изявление. Случаят не се огласява — додаде той. — Хората от Транс-Юнайтид не желаят да обсъждат този въпрос по телефона.

— Разбирам. Ние също няма да вдигаме шум.

— Да, сър. Би било добре да изчакаме.

— Е, това е един ужасен ден за много хора. Включително и за нас. Слушай, Уейн, не си прави труда да изчисляваш максималната сума на застрахователното обезщетение. Положението в Транс-Юнайтид в момента сигурно е доста напечено. Аз ще се погрижа за

всичко. Предполагам, че няма да постъпят и искове за разрушена частна собственост, тъй като катастрофата е станала над Тихия океан.

— Точно така — излъга Метц. — Не би трябвало да се очакват никакви други искове. — Не можа да събере сили, за да информира Уилфорд Парк, че самолетът и в този момент лети към Сан Франциско, понесъл на борда си най-големия брой хора в историята, подлежащи на застрахователно обезщетение.

— Обади ми се, когато научиш повече подробности — рече Парк. — Ще бъда в клуба. Ще вечерям с няколко от членовете на борда. Ще помоля на масата ни да има телефон. Ако имаш нужда от помощ, мога веднага да ти изпратя хора от офиса ни в Чикаго.

— Ще се справим сами, сър. Разполагам с добър екип.

— Чудесно. Още нещо, Уейн…

— Да, сър.

— Зная, че това е първата ти загуба от подобна величина. Изплащането на триста застраховки живот не е дребна работа. Радвам се само, че самолетът не е катастрофирал над населен район.

— Да, сър.

Но и това може да се случи.

— Освен това съм доволен, че не сме поели застраховката и на корпуса. Колко струват тези самолети? Стотина милиона?

— Там някъде. — На бюрото му лежеше черновата на договор, в който предлагаше на Транс-Юнайтид да поемат застраховката и на самолетите. Когато се прибере в кабинета си, първата му работа ще бъде да унищожи този договор.

— Онова, което се опитвам да ти кажа, Уейн, е, че в нашия бизнес няма застраховател, който на някой етап от кариерата си да не е бил лично отговорен за някоя голяма загуба. Зная, че случилото се е неприятно, но сумата, която ще се наложи да изплатим, не е непосилна. Този път просто не ни провървя. Не позволявай това да те сломи. В нашия бизнес трябва да приемаме загубите философски. Станалото — станало! Членовете на борда може и да нададат вой, но и те ще го преглътнат. Все пак имаме късмет — в гласа на Парк прозвучаха приятелски нотки, — че обезщетенията няма да са повече.

Метц поклати глава. На борда на онзи самолет пътуват триста души с умствени увреждания и всички те се връщат у дома. Връщат се

при Бенефишъл иншурънс. И ние ще трябва да поемем издръжката на всеки един от тях до края на живота му.

10.

Харолд Стейн се изправи, изви тяло и се приготви да удари отново, но атаката изведнъж изгуби устрема си. Нападателите започнаха да отстъпват. Също като малки деца, помисли си Стейн. Или като диви животни. Като примати, чиято свирепост изчезва също толкова бързо, колкото се и появява.

Той вдиша дълбоко и изтри потта от челото си. Краката и ръцете го боляха. Надникна надолу към салона. Пътниците очевидно си бяха намерили някакво друго занимание. Вече не се трупаха в подножието на стълбището, а гласовете им бяха утихнали. Скоро можеха отново да нападнат, ако някакъв друг дразнител отключи агресивността им.

Трудно му беше да повярва, че тези хора наистина ги бяха атакували. Още по-трудно му бе да повярва, че той самият бе проявил такава агресивност, че бе ритал и удрял тези мъже, жени и деца — хора, с които бе разговарял само преди няколко часа.

Стейн се зачуди къде се бави Барбара Йоширо. Може да е била ранена, или пък продължава да търси нещо. Той погледна към кабината. Джон Бери разговаряше с Шарън Крендъл, но Стейн не чуваше думите им. Силуетите на двамата се очертаваха на фона на ярката слънчева светлина. Стейн предположи, че ще се опитат да върнат самолета у дома.

— Хората се успокоиха — провикна се Стейн. Бери се обърна и извика в отговор:

— Добра работа, Харолд. Ако имаш нужда от помощ, викай!

— Добре. — Стейн огледа салона за развлечения. Бери едва успяваше да държи пътниците далеч от кабината и едновременно с това да управлява самолета. Стейн си наложи да не поглежда треперещите си ръце. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, но това му се удаваше все по-трудно. Колкото повече разсъждаваше върху положението, в което се бяха озовали, толкова по-изплашен се чувстваше. Стейн си даваше сметка, че вече е напълно съсипан — и психически, и физически.

В мислите си прекоси океана и се върна в дома си в Бронксвил. Представи си червените тухли, белите жалузи, тучните зелени морави. Видя нацъфтелите червени азалии. Всяка пролет хората от града си търсеха повод да минат край къщата им, за да се порадват на възхитителните цветя в градината на Мириам. Кой щеше да се грижи сега за тях?

Закопня за удобното канапе с висока облегалка, на което двамата с Мириам прекарваха повечето вечери, седнали пред камината. В мислите си видя широкото стълбище, което водеше към спалните на втория етаж. Тяхната спалня беше вляво. Вдясно пък беше тази на Сюзън — с розови тапети и аквариум, пълен с тропически рибки. След това идваше стаята на Деби, цялата в бяло и синьо, препълнена с играчки. Вътре беше и къщата за кукли, която й бе измайсторил за последния й рожден ден.

Стейн се разплака.

Реши, че трябва да предприеме нещо. Длъжен беше да направи нещо за тях. Ако не можеше да върне умовете им, би могъл поне да се погрижи за телата им и да ги спаси от агресивните набези на останалите.

Без дори да си дава сметка какво прави, той тръгна надолу по стълбите. Спомни си предупреждението на Бери, че трябва да изчака. Помисли си, че е длъжен да остане на мястото си, за да охранява портите на ада. Бери да върви по дяволите! Всички да вървят по дяволите! Не можеше да чака повече. Нито заради Бери, нито заради Барбара Йоширо, нито заради някой друг.

Погледна отново към кабината. Бери и Крендъл бяха заети. Хвърли един поглед към пианото. Линда Фарли седеше на пода полузаспала. Огледа стълбището. Пътят беше свободен. Може да не му се отвори друга подобна възможност. Бързо се спусна на долния етаж.

В долния край на стълбището се огледа предпазливо. Навсякъде лежаха хора. Някои се подпираха на стените на тоалетните и на кухненския бокс. Сякаш си почиваха — подобно на диви зверове след период на ярост. Стейн подозираше, че това им състояние няма да продължи дълго.

Хората около него хленчеха тихичко или си бъбреха помежду си. От време на време му се струваше, че различава по някоя смислена дума или фраза, но знаеше, че се заблуждава. Толкова отчаяно му се

искаше някой да му помогне, че му се причуваха членоразделни звуци и човешка реч сред пороя от животински звуци, изтръгнали се от окървавените усти на пътниците.

Стейн предпазливо заобиколи тоалетните и пое към затрупаната с отломки средна част на самолета.

Насред огряната от слънцето купчина лежеше спящо куче със златиста козина. Изпод лапите му се подаваше окървавена кост. Гледката му се стори толкова невероятна, че изглеждаше нереална дори на фона на тоталната разруха. След това си спомни за кучето водач на слепеца от горния етаж. Но кой би дал сурово месо на кучето, и то на борда на… И тогава разбра.

— О, мили Боже!

Рязко обърна гръб на кучето и на няколко фута от себе си видя Барбара Йоширо. Седеше на пода, скрила глава между коленете си, а дългата й коса закриваше лицето й. Той бързо се приближи до нея. Тя би могла да му помогне да заведе семейството си в горния салон. Наведе се и я разтърси за рамото. Тихичко я повика.

— Барбара? Барбара, добре ли си? Стюардесата вдигна глава.

Стейн се отдръпна. Лицето срещу него бе ужасно разкривено и омазано с кръв.

— Барбара…

Но това не беше Барбара Йоширо. Беше друга стюардеса, която той си спомняше смътно. На ярката слънчева светлина се виждаха сини петна по бузите и челото й — там се бяха пукнали кръвоносни съдове. Очите й, зачервени и пламтящи, се взираха в него.

Стейн отстъпи назад и се блъсна в някого.

— О! О, не, моля ви, не! — Той се запрепъва далеч от ужасния куп, като се блъскаше в хората около себе си.

Огледа се като обезумял, търсейки с поглед Барбара Йоширо. Надникна в слабо осветения туристически сектор и я повика:

— Барбара? Стюардеса! Някой извика след него.

— Бурбура? Студеса!

Стейн закри лицето си с ръце и се спъна в една седалка. Боже в небесата!

Бавно свали ръце и се огледа. Очите му се местеха неохотно към централната редица и местата, намиращи се на около тридесет фута от него. Само Деби и Сюзън бяха на местата си. Мириам я нямаше.

Деби се опитваше да се изправи, но не бе откопчала колана, който всеки път я дърпаше обратно на седалката.

Сюзън се бе захлупила върху мястото, на което бе седял той преди катастрофата. Двете й преплетени ръце бяха опънати пред нея.

Харолд Стейн тръгна към дъщерите си. Движеше се бавно и колебливо. Застана до тях и погледна надолу.

— Деби? Деби, татко е. Деби!

Момичето вдигна очи и го погледна без всякакъв интерес. След това поднови търпеливо опитите си да се изправи. От устните й се ронеха странни, неразбираеми звуци.

Сюзън дишаше, но иначе лежеше абсолютно неподвижно.

В този момент Харолд Стейн осъзна, че за семейството му няма надежда за спасение. Нито за тях, нито за някой друг на този самолет. Вече знаеше какво трябва да направи.

Обърна се и се затича по пътеката, като избутваше олюляващите се хора, изпречили се на пътя му.

Намери Мириам да се щура безцелно край кухненския бокс в опашката на самолета.

— Мириам! Мириам! Тя не отговори.

Той се отказа да вика имената им и да се преструва, че някоя от тях все още знае коя е била преди няколко часа. Това привидение, което се щураше насам-натам, не беше съпругата му.

Той я хвана за ръка и я поведе към четирите съседни места, на които бе седяло семейството му.

Стейн разкопча коланите на двете момичета. Преметна Сюзън през рамо, помогна на Деби да се изправи и я изведе на пътеката. Като дърпаше със свободната си ръка ту жена си, ту дъщеря си, той ги поведе към купчината с натрупаните отломъци.

Двете дупки, причинили цялата тая неописуема трагедия, се намираха едва на десетина фута една от друга. Вятърът виеше през тези две отворени рани и силният шум го затормозяваше и му пречеше да мисли ясно. Той се поколеба, а след това се насочи към по-големия отвор.

Изпотен и останал без дъх, Стейн остави долу дъщеря си, а след това принуди Деби и Мириам да седнат. Няколко кабела висяха над главите им и единият от тях от време на време докосваше Мириам и

момичетата, които проплакваха от страх. Един кабел се блъсна в лицето на Стейн и отвори рана на челото му.

Той се наведе над Сюзън и въпреки решението си да не разговаря с никоя от тях, прошепна в ухото й:

— Сю, миличка, татко е тук с теб. Сега всичко ще се оправи. — Обърна се и погледна Деби. Тя отвърна на погледа му и за момент на Стейн му се стори, че вижда искрица живот в мъртвешките й очи, но и тя веднага изчезна. Деби бе първородната им дъщеря и раждането й след толкова много години на очакване бе най-щастливото събитие в живота им. Той се наведе напред и я целуна по челото.

Стейн изобщо не се съмняваше, че е бил пощаден с една-едничка цел — за да изпълни дълга към семейството си. Изпитваше съжаление към онези, които трябваше да продължат да страдат. Изпитваше съжаление към Бери и Шарън Крендъл, към Линда Фарли и Барбара Йоширо. Те трябваше да страдат повече от останалите и страданията им щяха да продължат до мига, в който самолетът се разбие или, което бе още по-лошо, се приземи благополучно. Той най-искрено ги съжаляваше, но вече не чувстваше отговорност към никого от тях. Портите към ада оставаха без пазач, но това не беше чак толкова страшно. Неговото отсъствие би могло дори да ускори избавлението на всички. Той, Харолд Стейн, бе получил нечувания шанс да избяга от ада и да придружи семейството си до царството на вечния покой и нямаше никакво намерение да бяга от това си задължение.

Стейн обви ръце около кръстчетата на дъщерите си, повдигна ги без никакво колебание и ги доближи до дупката. Пусна ги една по една и изпрати с поглед телата им, които полетяха през осветеното от слънчевите лъчи яркосиньо небе. Само след миг и двете му дъщери изчезнаха от погледа му, скрити зад опашката на самолета, но след малко вятърът ги понесе надолу към водите на Тихия океан. После вече не можеше да ги вижда.

Без да спре, за да помисли или да си почине, Стейн се обърна и накара съпругата си да се изправи. Поведе я към отвора. Тя като че ли го следваше доброволно. Може би разбираше. Стейн се съмняваше в това, но може би тяхната любов — мълчаливото разбирателство, установило се помежду им с годините — бе по-силна… Стейн се застави да престане да мисли. Погледна към дупката, но почти не я видя заради сълзите, напълнили очите му. Обърна се и погледна лицето

на Мириам. От очите й се спускаха две струйки засъхнала кръв и криволичеха надолу по бузите й. Той притисна лицето й към гърдите си.

— Мириам. Мириам. Зная, че не разбираш, но… — Гласът му заглъхна, тялото му се разтърси от конвулсивни ридания.

Стейн пристъпи по-близо до дупката. Почувства силата на въздушната струя.

— Мириам, обичам те. Обичам ви и трите. — Възнамеряваше да каже: Прости ми, Господи, но реши, че именно Господ му е отредил тази роля.

Обвил здраво ръце около тялото на жена си, Харолд Стейн излетя от самолета, далеч от кошмара на борда на Полет 52.

* * *

Лейтенант Питър Матос не можеше да си намери място в пилотската кабина на своя F-18. На стотина ярда пред него свръхзвуковият Стратън на Транс-Юнайтид поддържаше курса си непроменен. Матос се застави да погледне часовника на таблото. Светещите цифри на циферблата сякаш подскачаха пред очите му. С изумление видя, че бе изминал повече от час от момента, в който самолетът бе поел курс към Калифорния. На Матос му се струваше, че са изтекли едва няколко минути. Той невярващо поклати глава. Единственото, което си спомняше от изминалия час, бяха няколкото разговора с капитан трети ранг Слоун и изчисленията, които бе извършил с навигационната си апаратура. Извън тези служебни ангажименти той не си спомняше нищо друго.

Питър, излез от това състояние! Направи нещо! Веднага! Матос беше като в транс, хипнотизиран от огромния и непроменящ се океан. Той силно вдиша от кислородната маска, за да проясни главата си. Провери летателните прибори, напомни си той. Даваше си сметка, че трябва да се захване със задълженията, рутинни за всеки един полет. Това беше най-разумният начин да възвърне равновесието си. Апаратурата в самолета му беше позната до болка и той я възприемаше като приятел. Погледна най вляво и видя, че налягането на маслото е

нормално, температурата на двигателите се движи в нормални граници, горивото…

Матос спря. Рязко се отърси от обхваналия го унес. Исусе Христе! Положението с горивото все още не беше критично, но скоро щеше да стане. Макар да бе излетял за тази мисия с максимално допустимото количество гориво, то бе на привършване и съвсем скоро щеше да му се наложи да предприеме нещо.

Матос прехапа долната си устна, а умът му се зае да прецени възможностите, пред които бе изправен. Той обаче знаеше какво трябва да направи най-напред. Бързо въведе координатите си в компютъра. Прочете резултатите.

— Мамка му! — Оставаше му много малко гориво. Не можеше повече да си позволи лукса да следва пътническия Стратън по маршрута му.

Какво щеше да стане сега? Матос се разкъсваше, неспособен да вземе решение. Трябваше ли да се противопостави на капитан Слоун? Никога преди не бе отказвал да изпълни заповед и само мисълта за подобна възможност го изнервяше. Да се опъне на Джеймс Слоун — и на флота на Съединените щати в негово лице — беше твърде драстична линия на поведение, която той не желаеше дори да обмисля. Тя бе извън сферата на неговите разсъждения — така, както самолетоносачът Нимитц съвсем скоро щеше да се окаже извън обсега, който Матос би могъл да прелети с оставащото му гориво.

Матос погледна пътническия Стратън. Той неотлъчно следваше курса си и летеше с постоянна скорост. Прекалено постоянна. Дяволски добре си даваше сметка, че последните му доклади за претърпените от самолета щети са силно преувеличени. По стените на кабината се забелязват пукнатини от износване.

Лонжеронът може да е повреден. Самолетът едва ли ще издържи още дълго. Съвсем скоро ще излезе от строя. Тези заключения не бяха напълно погрешни, но и не бяха съвсем точни. Вярно, че се забелязваха пукнатини и следи от износване, но…

— Полет три-четири-седем, чуваш ли ме? Внезапното включване на Слоун стресна Матос.

— Чувам ви — отвърна той, стиснал здраво контролния лост на F-18. — Продължавайте.

По гласа на капитана се досети, че той вече е започнал да губи търпение. Обхвана го ужас. Едва сега осъзна, че повече не може да отлага неизбежното.

— Каква е ситуацията? — попита направо Слоун.

— Без промяна.

— Никаква? — Слоун звучеше искрено изненадан.

— Ами пукнатините? Ами повредения лонжерон?

— Може би състоянието на самолета е леко влошено. Но не много.

На Матос му се искаше да не беше започвал с тези лъжи. Така само бе влошил нещата. Позволи си да плъзне поглед към изстрелващото устройство, монтирано на страничната конзола. Съжаляваше, че бе изчакал. Трябваше да изстреля ракетата веднага, преди да е имал време да размисли.

— Матос, твоят доклад за щетите на самолета си беше чиста измишльотина. Така само направи тази шибана мисия по-дълга и по-мъчителна за всички. Не си мисли, че ще забравя това.

— Не. Състоянието на самолета наистина се влошава — излъга Матос. — Все още се движи със скорост от триста и четиридесет възела в час, но височината леко се промени…

Нещо привлече погледа на Матос. Някакъв малък, тъмен предмет под самолета, който бързо падаше към океана. Дали не беше откъснало се парче от корпуса? Дали самолетът нямаше все пак да се разпадне? Матос надникна навън и неволно отмести пръст от бутона за радиовръзка.

— Матос — изкрещя Слоун в момента, в който каналът се освободи. — Пет пари не давам за скоростта и височината на онзи самолет. Ще падне ли изобщо този проклет лайнер? Това е, което искам да знам. Отговори на въпроса ми, по дяволите!

— База, от самолета падат хора. — Матос не бе чул и думичка от последното включване на Слоун.

— Какво? Повтори!

— Да. Падат от самолета. Скачат. — Матос снижи изтребителя и го приближи до пътническия Стратън. Вече виждаше съвсем ясно. Забеляза още едно тяло, което излетя през лявата дупка. О, Боже! — Ето още едно! Вътре сигурно е избухнал пожар.

Матос не можеше да се сети за друга причина, която би накарала някого да тръгне на сигурна смърт. Проследи с поглед второто тяло, докато то не се отдалечи толкова, че Матос да не може повече да различава размаханите във въздуха ръце и крака. То продължи да се носи надолу и накрая се превърна в малка черна точица на фона на океана. След това достигна повърхността му и мигновено изчезна под водата.

— Забелязваш ли дим?

Дим? Матос рязко изправи глава и се загледа в самолета. Но всичко изглеждаше както и преди. Прекалено спокойно. Твърде овладяно. Матос прокара език по пресъхналите си устни и натисна бутона.

— Не се забелязва дим. Не още.

Новопоявилата се надежда все още не се бе пукнала като сапунен мехур, но започваше бързо да намалява. Нямаше дим, нямаше огън. Нищо. Какво ли ставаше там вътре? В един кратък миг Матос осъзна в какъв човек се е превърнал. Отърси се от тази мисъл. Щеше да може да живее със спомена за този инцидент — даже и ако бе станал по негова вина — ако само не му се наложи да причини още нещо на този Стратън. Моля те, Господи, остави го да падне в океана. Сам.

— Матос, не ми пробутвай повече дивотии — сърдито изрева Слоун, но веднага след това смени тона. — Има ли някаква турбулентност? Виждаш ли някакво обяснение за скоковете им от самолета?

— Не, не… чакайте… чакайте… — Матос не сваляше пръст от радиобутона. — Продължават да скачат хора. Този път са двама. И скачат заедно. Да. Там сигурно става нещо. Без съмнение. Или бушува огън, или има някакви задушливи изпарения. Нещо. Несъмнено. Би трябвало да изчакаме. Самолетът ще падне. Зная, че ще падне.

Слоун дълго време не отговори. Когато най-после заговори, гласът му отново звучеше официално и безизразно.

— Ясно, три-четири-седем. Разбрах. Продължаваме да чакаме.

* * *

Докато падаше, притиснал жена си в прегръдките си, Харолд Стейн вдигна глава и погледна към гигантския Стратън над тях. В тази част от секундата той видя и разпозна един реактивен изтребител, кръжащ над и зад огромния самолет. В съзнанието му се запечати и друга картина — дълга сребриста ракета, увиснала на търбуха на изтребителя. В този кратък миг на прозрение Стейн разбра какво се бе случило с Полет 52.

* * *

Уейн Метц изключи автопилота на беемвето и със скорост от шестдесет мили в час навлезе в отклонението, водещо към летището. Тръгна направо към хангара на Транс-Юнайтид и паркира колата си на VIP паркинга. Една цяла минута остана неподвижен на мястото си, загледан в синьо-жълтия хангар. Беше измислил план, който би могъл значително да намали сумата, която Бенефишъл трябваше да плати за огромните обезщетения. План, който би облекчил и неговото положение.

Не му беше трудно да го измисли. Решението само се набиваше на очи. Проблемът беше в това да убеди Едуард Джонсън, че интересите им съвпадат и че тези техни общи интереси се обслужват най-добре от плана на Уейн Метц. Смяташе, че познава Джонсън достатъчно добре и може да рискува да го запознае с плана си.

Метц отвори жабката на колата, порови се известно време и извади пропуска си за Транс-Юнайтид. Слезе от колата и прекоси напечения бетон, който водеше към хангара. Видя служебния вход и ускори крачка. Група служители на компанията стояха близо до вратата и разговаряха. Метц мина бързо край тях. Показа пропуска си, на който пишеше Официален посетител/Доставчик на охраната, отвори малката вътрешна врата и се затича нагоре по стълбището, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Бързо измина дългия коридор и отвори синята врата на контролно-диспечерския център.

Метц се приближи до един служител.

— Тук съм, за да се видя с Едуард Джонсън. Служителят посочи комуникационната зала, отделена със стъклена стена от голямото помещение.

— Ей там е. Но не мисля, че ще ви приеме.

— Мен ще приеме.

Метц прекоси стаята и спря пред един от дебелите стъклени панели. Видя Едуард Джонсън, който гледаше надолу към голяма машина. Един друг мъж стоеше до него. На Метц му бе нужен само един поглед, за да разбере, че и двамата мъже в залата са под огромно напрежение, и предположи, че то е породено не само от трудната ситуация, пред която са изправени, но се дължи отчасти и на търканията между тях. Метц знаеше, че планът му би могъл да сработи само ако получи възможност да разговаря с Джонсън насаме. Погледа още няколко секунди. Другият мъж като че ли беше подчинен на Ед. Джонсън би могъл да се отърве от него.

Метц силно почука по стъклото.

Джонсън вдигна поглед, а след това се приближи до вратата и я отключи.

Уейн Метц влезе в комуникационната зала.

— Здрасти, Ед.

Двамата се ръкуваха механично.

Джонсън забеляза, че няколко от диспечерите са вдигнали глави и ги наблюдават. Изгледа ги яростно и всички побързаха да сведат очи и да се заловят с работата си. Той затръшна вратата и я заключи.

— Тук сме като на сцена! — Всичко в шибаната им програма Стратън бе прекалено явно, изваден на показ пред очите на всички. Той даде знак на Милър. — Това е Джак Милър. Той е старши диспечер. 52 беше негов полет.

Метц кимна разсеяно на Милър, а след това се обърна към Джонсън.

— Беше? Да не би…

— Не. Грешката е моя. Самолетът е все още във въздуха. Но сега вече е мой полет. Джак ми помага. — Джонсън обаче знаеше, че дълбоко в душата си отдавна е отписал самолета. Миналото време, което бе използвал, напълно прилягаше на случая, но за в бъдеще трябваше да е по-внимателен, когато говори за този полет. Трябваше да се постарае от думите му да лъха оптимизъм. — Всъщност след последния ми разговор с теб не сме се свързвали със самолета. Полетът обаче протича нормално и аз не виждам защо трябва

постоянно да ги търсим. Ако пилотът има нужда от нас, ще се обади. Метц кимна.

— Значи по всичко личи, че той може и да успее да върне самолета, така ли?

Джонсън поклати отрицателно глава.

— Не съм казвал такова нещо. Ще трябва да го инструктираме относно захода към пистата и кацането. — Реши да не се церемони с Метц. — Що се отнася до мен, аз съм убеден, че онези хора са обречени на сигурна смърт. — Посочи Милър. — Джак е по-оптимистично настроен. Мисли, че онзи човек, Бери, би могъл да осъществи идеално кацане, а след това да рулира до посочения му терминал.

Милър се изкашля, за да прочисти гърло.

— Наистина смятам, че той може да успее, господин Метц. Изглежда способен човек. Съобщенията му го доказват. — Погледна разпечатките, които лежаха върху конзолата.

Джонсън кимна. Милър взе съобщенията.

— Всички разпечатки са тук, ако желаете да ги прегледате.

Джонсън ги измъкна от ръката на Милър и ги подаде на Метц.

— Хайде, Уейн. Прочети ги. Ще се отразят добре на язвата ти. Този шибан Стратън. Знаех си аз, че проклетият самолет ще ни прецака…

Метц взе листите и започна да чете. Неволно поклати глава. Безличните думи, изписани с този странен компютърен шрифт, допълнително влошаваха положението. Или поне правеха случилото се далеч по-лесно за възприемане. Продължителният кислороден глад е довел до мозъчни увреждания.

Милър погледна първо Метц, а след това и Джонсън. Почти не познаваше Метц, но изпитваше към него инстинктивна антипатия. Прекалено изтупан. Безупречни дрехи. Прическа на филмова звезда. Милър нямаше доверие на такива мъже, макар да си даваше сметка, че не е честно да съди само по вида им. Фактът, че Джонсън бе помолил Метц да дойде веднага, бе показателен за начина, по който се управляваше авиокомпанията напоследък. Преди десет или двадесет години тази стая щеше да е пълна с мъже, навили нагоре ръкавите на ризите си, които пушат и се наливат с кафе — пилоти, инструктори, изпълнителни директори, диспечери, всички, които милеят за Транс-

Юнайтид и вярват, че могат да бъдат от помощ. Днес, когато един техен самолет изпаднеше в беда, най-напред пристигаха застрахователите и адвокатите на компанията. Никой не се осмеляваше да запали цигара или да каже нещо, което противоречи на политиката на компанията. Милър си помисли, че вече му е време да се маха от този бизнес.

Метц върна съобщенията на Милър и се обърна към Джонсън.

— Сигурен ли си, че тези съобщения дават ясна представа за действителното положение?

Джонсън потропа с пръст по купчината разпечатки.

— Щом твърди, че хората са мъртви, значи е така. Предполагам също, че знае как изглеждат дупките в корпуса.

— Имам предвид тази история с мозъчните увреждания. Защо той смята, че те са необратими!

— Моят експерт — Джонсън кимна по посока на Милър — твърди, че Бери най-вероятно е прав в заключението си за мозъчните увреждания. Дали са необратими? Вероятно. Подобно увреждане се причинява вследствие на умъртвени мозъчни клетки. А това е необратимо. Кой обаче би могъл да твърди с абсолютна сигурност какво е истинското състояние на нещастните копелета там горе? Бери е пилот аматьор, а не неврохирург. А и как можем да сме сигурни, че той не е същият кучи син, поставил бомбата? Макар че, признавам, подобна възможност е малко вероятна.

Метц кимна.

— Е, положението очевидно не е никак розово.

— Много точна преценка — промърмори Джонсън.

— Благодаря ти за готовността, с която се отзова. Радвам се, че те повиках.

Метц реши да кара направо.

— И защо точно ме повика тук?

Джонсън го изгледа продължително. Най-накрая отговори.

— Евънс ти е позвънил, защото името ти фигурира в инструкцията за чрезвичайни произшествия.

Метц демонстративно огледа празната зала. Джонсън се усмихна едва-едва. Метц не беше вчерашен. Играеше твърдо, за да спечели.

— Е, добре. Исках да получа някакви гаранции от вас, господин Застраховател. Първо искам да съм сигурен, че сме застраховани

срещу всичко това, нали?

— Би трябвало да сте. Застрахователят на самия самолет ще покрие, естествено, загубите, причинени от повредата в корпуса. Всичко останало е наша потенциална отговорност.

На Джонсън не му харесаха думите би трябвало и потенциална. Той попита:

— Включително и исковете, които биха възникнали, ако този Стратън се разбие над Сан Франциско? Всички сгради, които би потрошил? Хората, които ще пострадат на земята?

— По принцип е точно така.

Джонсън започна да крачи из стаята. Все още не бе чул лошата новина, която Метц искаше да му съобщи, защото още не бе задал правилния въпрос. Той погледна Метц.

— Вашата компания може ли да си позволи това?

Метц почти незабележимо сви рамене. Джонсън спря на едно място. По гърба му пробягаха ледени тръпки.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Означава, че никой не може да отговори на въпроса ти, докато не се изчислят обезщетенията, които трябва да бъдат изплатени. Означава още, че застрахованият е длъжен да предприеме всички разумни мерки за свеждане на загубите до минимум. Означава още, че Транс-Юнайтид трябва да успее да докаже, че инцидентът не е възникнал в резултат на проявени от страна на компанията небрежност и нехайство.

— Чакай малко, по дяволите! Първо на първо, добре би било вие да разполагате с нужната сума. Второ, ние наистина се опитваме да сведем загубите до минимум. Трето, не може и дума да става за нехайство от… — Още докато произнасяше последните думи, Джонсън се запита отново дали скорошните, въведени от него икономии по поддръжката не са допринесли по някакъв начин за трагедията. И дали някой опитен адвокат няма да успее да посочи връзката между снижените разходи и инцидента.

— Някой, понесъл бомба със себе си, се е промъкнал през вашата охрана. Може дори да е бил Бери. Ти самият почти го каза преди малко.

Джонсън пристъпи към Метц, а след това се обърна към Милър.

— Обади се в юридическия отдел, Джак. А след това изпрати господин Метц.

Метц си даде сметка, че е оказал твърде силен натиск.

— Почакай. Има няколко момента, които бих искал да обсъдя с теб. — Кимна по посока на Милър. — На четири очи.

Преди Джонсън да успее да отговори, на вратата се почука. И тримата мъже се обърнаха по посока на звука.

Денис Евънс стоеше от другата страна на стъклото и стискаше нервно някакъв лист хартия.

Едуард Джонсън се приближи до вратата и я отвори.

— Какво има, Евънс?

— Получих запитване за Стратън. — Евънс размаха листа, който държеше. — От службата за контрол на полетите. Не могат да се свържат с Полет 52. Искат да знаят дали можем да установим връзка с тях на някоя от честотите на компанията. Колегата, който се обади, Малоун, смята, че екипажът може да има проблем с радиовръзката.

— Ти какво му каза?

— Нищо, сър. — Той подаде на Джонсън листа, който държеше. — Тук съм записал името и телефонния му номер. Казах му, че ще му се обадим.

Джонсън взе листа и го тикна в джоба си.

— Добре, Евънс. Добра работа. — Затвори вратата, преди Евънс да успее да добави нещо. Обърна се и се приближи до телефона.

Метц застана между него и телефона.

— Почакай, Ед. Не може ли първо да поговорим?

Джонсън не беше свикнал някой от хората около него да се опитва да го плаши. Него! Реши, че Уейн Метц или е прекалено дързък, или ужасно отчаян. И в двата случая обаче очевидно бе намислил нещо.

— Трябва да им се обадя. Това беше първото нещо, което трябваше да направим, но при този инцидент всичко върви наопаки. При нормални обстоятелства досега трябваше да сме изпратили спасителен екип, който да се опита да ги открие и да им помогне. Вероятно ще си навлечем сериозни неприятности заради това забавяне.

Джак Милър заобиколи двамата мъже и вдигна слушалката.

— Аз ще поема отговорността. Дай ми номера, Ед. Ще им се обадя.

Джонсън нетърпеливо тръсна глава.

— Не ставай идиот. Евънс ще опере пешкира. Онзи тъп кучи син трябваше да се обади на всички, упоменати в инструкцията за чрезвичайни произшествия.

— Аз съм старши диспечерът и аз нося цялата отговорност.

— Джак, остави това на мен. Джонсън се обърна и заговори с Метц.

— Първо, винаги съществува възможността тези съобщения по компютърната видеосистема да се окажат измама. Именно поради тази причина изчакахме с обаждането. Второ, както вече казах, този инцидент се развива отзад напред. Обикновено службата за контрол на полетите първа научава за подобни произшествия и на свой ред информира засегнатата авиокомпания. Получаването на сигнал за помощ чрез компютърната видеосистема на някоя авиокомпания е твърде необичайна практика. Всъщност никога преди не се е случвало. Подобна вероятност не е предвидена дори в инструкциите на компанията за чрезвичайни произшествия. Не забравяй също, че ти ме помоли да не се обаждам на…

Метц нетърпеливо поклати глава.

— Взаимоотношенията ви със службата за контрол на полетите изобщо не ме засягат. Искам само да обсъдим каква позиция ще заемем и държа да го направим преди да си разговарял с когото и да било. Би трябвало разговорите относно застрахователните обезщетения да се водят отделно. В противен случай може да се компрометираме в съда. Искам една минута, за да поговоря с теб. Една минута.

Джонсън погледна Милър.

— Джак…

Милър поклати отрицателно глава.

— Чакай малко, Ед. Полет 52 е моя отговорност. И аз трябва да зная какво става.

Джонсън сложи ръка на рамото на Милър.

— Това са само застрахователни брътвежи, Джак. Не би искал да чуеш разговора ни, защото, ако го направиш, някой ден може да започнат да ти задават въпроси за него. Дай ни само минутка.

Милър погледна двамата мъже. Транс-Юнайтид все още бе като едно голямо семейство — сега обаче се бе превърнала в семейство, което има нещо за криене. Милър осъзна, че е безсмислено да се опитва да противоречи на Едуард Джонсън. Не и по този въпрос.

— Добре… — Приближи се до вратата и излезе от стаята.

Джонсън заключи след него и се обърна към Метц.

— Добре. Имаш една минута.

Метц дълбоко си пое въздух и се отпусна на един стол.

— Добре. От гледна точка на обезщетенията трябва да сме особено предпазливи. Не бива да увеличаваме проблемите на Стратън. От юридическа гледна точка е по-добре да не правим нищо, отколкото да предприемем погрешни действия.

— С други думи, да не обучаваме онзи пилот и да не му помагаме да кацне?

— Съжалявам, но нещата стоят точно така. Съдилищата и съдебните заседатели определят прецедентите. Всяко действие, предприето от теб сега, по-късно ще бъде обсъждано в съда. То ще бъде преценявано според резултатите от взетите мерки, а не според добрите ти намерения. С други думи, ако ти продължиш да насочваш и инструктираш пилота, но самолетът въпреки това се разбие при кацането, ще се окажеш в по-лошо положение отколкото ако не предприемеш нищо. Така както аз виждам нещата, единственото ти задължение в момента е да организираш спасителна операция.

Джонсън погледна Метц. Той говореше едно, но имаше предвид нещо съвършено различно.

— Думите ти не звучат особено убедително. Но ако онова, което казваш, е вярно, излиза, че за момента действаме правилно, защото все още не сме започнали задочно да обучаваме Бери в изкуството да пилотира свръхзвуков самолет. Ще ти кажа и още нещо — да ръководиш пилот по радиото и да му даваш инструкции за кацане е дяволски трудна работа; но да вършиш всичко това чрез компютърната система за връзка е просто смешно. Когато докарам тук главния пилот и му кажа какво трябва да направи, той ще се подриска от страх. — Джонсън замълча за момент. — Но пък, като си знам късмета, току-виж Фитзджералд успял и се превърнал в национален герой. Той и Бери ще се превърнат в медийни звезди. Направо страхотно.

Метц се поизправи на стола си.

— Значи съществува възможност самолетът да бъде приземен?

Джонсън сви рамене.

— Винаги съществува подобна възможност. И по-странни неща са ставали във въздуха. Разправят се всякакви истории за самолети, направлявани от самия Господ Бог, за бомбардировачи, кацали с мъртъв екипаж, за мистериозни светлини, осветяващи пътя до летището по време на буря. А и не забравяй, че този Бери може да се окаже първокласен пилот. Кой знае…

Метц кимна. Телефонното обаждане от службата за контрол на полетите не влизаше в плановете му и той се зачуди колко ли още изненади го очакват. Трябваха му повече подробности.

— Защо от службата за контрол на полетите не знаят къде се намира този Стратън! Те не следят ли самолетите на радарите си?

— Няма радар с такъв голям обхват. Всеки екипаж определя местоположението на самолета и съобщава координатите си по радиото. Службата за контрол на полетите пък от своя страна действа като централна разпределителна служба. Тя координира полетите така, че да се избегне възможността два самолета да летят по един и същ маршрут по едно и също време. При Стратън 797 това става много лесно. Той лети толкова високо, че може да срещне единствено някой Конкорд или някой военен изтребител. Вероятно точно затова службата за контрол на полетите не е толкова притеснена от прекъснатата радиовръзка с Полет 52. Защото там горе няма други самолети, с които би могъл да се сблъска.

Метц се наведе напред.

— Значи там все още смятат, че самолетът следва обичайния си курс за… Закъде каза, че лети?… Япония?

— Точно така. — Джонсън долови нетърпението, прокраднало се в гласа на Метц. Той очевидно целеше нещо и предложението му да не се инструктира пилотът за кацане бе категорично потвърждение за това. Всичките онези приказки за съдилища и съдебни заседатели си бяха пълни глупости. Може би Метц бе измислил нещо, което би намалило загубите им.

Метц се загледа в пода. За всяко убийство трябва да бъде избран най-точният психологически момент, който още не бе настъпил. Но наближаваше. Вдигна поглед.

— Не е ли необичайно такъв модерен самолет да остане без радиовръзка?

Джонсън кимна.

— Не чак толкова. Радиопредавателите им непрекъснато имат някакви проблеми. Казвали са ми, че на шестдесет и две хиляди фута височина действат най-различни смущения. Слънчеви изригвания. Промени в стратосферата. Но всички тези влияния са преходни. Ако контактът не бъде възстановен скоро, всички ще разберат, че самолетът е изпаднал в беда.

Метц кимна отново.

— Значи Транс-Юнайтид ще загази сериозно, ако от службата за контрол на полетите успеят да установят кога точно е възникнал инцидентът.

Джонсън не отговори.

Метц изчака няколко секунди, за да даде на Джонсън възможност да осмисли добре чутото. След това смени темата.

— На какво разстояние трябва да се намира самолетът, за да бъде засечен от радарите на службата за контрол на полетите?

— Зависи от височината. В момента самолетът лети ниско. Ще се появи на радара чак когато наближи на петдесет мили от брега.

— Толкова близо?

— Точно така. Но какво общо има всичко това със застрахователните обезщетения, Уейн? Ти си същият като брокера, който застрахова колата ми. Искаш да знаеш всичко за злополуката, а аз искам да знам кога ще платиш.

Метц се засмя насила.

— Двете неща са тясно свързани.

— Така ли? — Джонсън чувстваше, че Метц се кани да направи някакво предложение, и се постара да смекчи гласа си и да се престори на по-податлив на внушения. Настани се на един висок стол и се усмихна. — Какво точно целиш, Уейн? Само ми губиш времето.

— Може ли да говоря направо?

— Разбира се. Забрави глупостите и карай направо. Ако предложението ти е изгодно за Ед Джонсън и за Транс-Юнайтид, може и да се споразумеем. Но ако от него ще се облагодетелстват единствено Уейн Метц и компания, веднага ще те изритам от тази зала. Побързай. Трябва да се обадя на службата за контрол на полетите.

Метц се изправи. Дълго време остана загледан в Ед Джонсън, а след това заговори тихо.

— Ед… този Стратън трябва да се разбие. И това трябва да стане над океана, а не над сушата. Никакви оцелели на борда на самолета. Никакви жертви на земята.

Джонсън също се изправи. Не беше кой знае колко изненадан от предложението на Метц.

— Ти направо си си загубил шибания акъл!

Метц бавно издиша. Джонсън не го бе изхвърлил веднага от залата, а това само по себе си бе окуражаващ знак. Беше достатъчно умен, за да не каже нещо повече.

Джонсън се обърна с лице към картата на тихоокеанския район. Остана известно време загледан в нея, после сведе очи към пода и започна да обикаля из стаята. Спря се и се втренчи в Метц.

— Добре. Ще захапя стръвта. Какво печелим, ако самолетът падне в океана?

Метц знаеше, че е дошъл моментът да отбележи точка в своя полза. Остави мълчанието да се проточи твърде дълго и едва тогава отговори.

— Печелим всичко. Спасяваме компаниите и службите си и си осигуряваме бъдещ просперитет в гадната надпревара на живота.

— Всичко това? Звучи страхотно. И единственото, което трябва да направим, за да го постигнем, е да извършим масово убийство.

— Това не е шега, Ед…

— Не, не е. С убийството шега не бива. — Той замълча. — И как предлагаш да потопим онзи Стратън? В момента в нашата компания не разполагаме нито с изтребители, нито с насочващи се ракети.

— По-късно ще стигнем и до това. Ако проявяваш интерес. — Метц погледна към вратата сякаш възнамеряваше да си ходи.

Джонсън се престори, че не е забелязал.

— Проявявам интерес. Искам да чуя.

Метц кимна.

— Добре. Слушай тогава. Бенефишъл може да покрие сумите по обезщетенията само в случай, че онези хора умрат. Няма да ни е приятно да изплатим толкова много застраховки живот, но разходите са в рамките на допустимото. Ще платим всичко и няма да въвличаме Транс-Юнайтид в съдебни спорове. — Той замълча. — Но … ако те се

върнат и онзи пилот е преценил правилно състоянието им, нашите разходи ще нараснат лавинообразно. Сумата ще стане непосилна. Това ще доведе до фалита на Бенефишъл иншурънс и…

— Преди да сте изплатили всички сметки?

— Точно така. Ние ще трябва да поемем цялата издръжка на всички онези нещастни копелета до края на живота им. Освен това ще трябва да обезщетим всеки роднина или организация, които зависят финансово от тях. Напълно възможно е тези искове за обезщетения да важат през следващите седемдесет и пет години.

— А Транс-Юнайтид може да се окаже обременена със сумата, която вие няма да можете да изплатите?

— Точно така. Сумата, която няма да можем да платим, плюс онази, която няма да се наложи да платим поради границите на застрахователната сума, вписана във вашата полица. Вашите застрахователни суми са доста високи, но аз съм сигурен, че ще ги надвишите в случай, че този самолет кацне.

— Може пък да не ги надвишим.

— В момента става дума за милиарди, Ед. Милиарди! Освен това искам да повторя отново, без да влизам в подробности, че Бенефишъл несъмнено ще повдигне иск срещу Транс-Юнайтид. С други думи, ще се опитаме да ви прехвърлим половината разходи, като се явим в съда и пледираме за немарливост и нехайство от ваша страна. А това няма да е много трудно. Бомбата се е озовала на борда на онзи Стратън, защото вашите хора са го допуснали. Имало е подобни случаи и преди. Транс-Юнайтид ще бъде обвинена в престъпно нехайство, граничещо със съучастие. Ненадеждна система за сигурност. Недостатъчни мерки за безопасност. Помисли си само какво направи инцидентът в Локърби със старата Пан Ам — точно тази трагедия ги изтика от бизнеса. Освен това, може да се окаже, че в програмата ви за ремонт и поддръжка на машините има елементи, които, при по-внимателно вглеждане, да ви представят в не особено добра светлина. Нали помниш сценария Валюджет! Тогава Бенефишъл ще се съюзи с Федералното управление на авиацията и ще хвърли цялата вина върху вас.

— Няма да се хвана на тези приказки — изръмжа Джонсън, но дълбоко в душата си знаеше, че казаното от Метц е истина. Дори и да се докаже, че инцидентът е предизвикан от бомба на борда на самолета, адвокатите и правителствените бюрократи пак могат да

представят нещата така, че неговата програма за реализиране на икономии от поддръжката да се окаже виновна за трагедията. Когато арабите взривиха самолет на Пан Ам, това доведе до краха на компанията. Служители от компанията Валюджет пък натовариха грешна пратка в багажното отделение на онзи обречен ДС-9, излетял от Маями. Няколко седмици по-късно Федералното управление на авиацията закри компанията заради лоша поддръжка. Метц беше абсолютно прав.

Метц сви рамене.

— Не можеш да знаеш какво ще решат съдебните заседатели. А и няма смисъл да спориш с мен. Днес живеем във века на отговорностите, в който е в сила презумпцията за автоматичната вина. Причина и следствие. Модерната логика учи, че когато нещо се объркa, то непременно трябва да има и виновен. Ключовата фраза днес е елиминиране на риска. Опитайте се да убедите съдията и съдебните заседатели, че хората на борда на онзи Стратън просто са извадили лош късмет, и ще видиш какво разбиране и съчувствие ще получи Транс-Юнайтид от тях. Представи си, ако искаш, триста разлигавени ищци в съдебната зала. Можеш да си сигурен, че ще ви повлечем към фалит заедно с нас. От Федералното управление на авиацията вероятно ще спрат полетите ви — поне за месец или два. Така техните действия и решения ще изглеждат по-ефективни в очите на пресата.

— За жалост в това отношение си напълно прав.

— Работата е много сложна. И се усложнява допълнително от факта, че ние сме единственият застраховател.

— С това решение се прецакахме, нали? — подхвърли Джонсън.

— Повече от сигурно — кимна Метц. Джонсън тежко се отпусна на един стол.

— Копеле такова! Добре. Само се опитайте да ни обвините в нехайство!

Метц тръгна към вратата. Сложи ръка на бравата и се обърна към Джонсън.

— Ед, съжалявам, че ти направих подобно предложение. Най-доброто, на което можем да се надяваме сега, е самолетът да се приземи с минимум допълнителни жертви на земята. Само те моля да направиш услуга на всички нас и да помолиш службата за контрол на полетите да се опитат да го приводнят в океана близо до някой

спасителен кораб. Сан Франциско е хубав град. Не бих искал да съм свидетел на разрушенията, които един Стратън 797 може да предизвика, ако се разбие по улиците му.

Джонсън махна с ръка, давайки знак, че разговорът е приключил.

— Спести ми тия дивотии. Метц кимна.

— Добре. Но няма да ти спестя истината. — Той замълча и сякаш потъна в размисъл. — Когато се замисля за възможността да пострадат няколко хиляди души на земята… над четиристотин тона стомана и авиационно гориво… Исусе Христе! Това ще бъде истински холокост. Помисли върху тази възможност. Помисли. Разрушено имущество и частна собственост за стотици милиони… Е, добре поне, че не застраховахме и корпуса. Оттам ще спестим сто милиона долара.

— Сто двадесет и пет — поправи го Джонсън.

— Правилно. Е, съществува и възможността онзи Стратън да стигне до летището. Но той би могъл да се разбие в претъпкан с пътници терминал или да помете по пътя си няколко рулиращи самолета. Което ми напомня, че може би трябва да предупредиш летището за предстоящото аварийно кацане. Ами защо не и управата на Сан Франциско… Гражданска отбрана или друга подобна организация? — Той замълча за миг. — Освен това искам да запомниш, че дори и да не успеем да ви обвиним за нехайство и немарливост, вие все пак ще трябва да покриете всички суми, които надвишават тавана на застрахователната ви полица, както и парите, които ще останат неизплатени след банкрута на нашата компания. — Помълча още секунда, а след това продължи. — Бенефишъл може и да успее да се реорганизира. Транс-Юнайтид обаче ще затъне завинаги. Реално погледнато, това е най-страшната трагедия през последното десетилетие. Пресата ще пощурее. Никой няма да прояви интерес към името на застрахователната компания, замесена в случая. Логото на Транс-Юнайтид обаче ще се покрие с печална известност — също като свастиката. Ще се появите на първа страница на Тайм, за Бога! И не само за седмица или две, както става при повечето катастрофи. Не, сър! Не и ако този самолет падне във Фриско. Ако пък се приземи благополучно, адвокатите ще помъкнат клетите копелета по съдилищата… ще ги изтипосат в медиите. Триста човешки същества, мозъците на които са били превърнати на пюре. Ти самият ще прекараш следващите десет години из съдебните зали. А

междувременно няма да са много желаещите да летят със самолетите на вашата компания. Ако ние не ви повлечем със себе си, Федералното управление на авиацията и пресата ще ви съсипят. Подобни неща са се случвали в миналото и в резултат на не толкова кошмарни инциденти.

Джонсън се намръщи, но не проговори. В думите на Метц имаше смисъл — твърде много при това.

— Колко души работят тук? — попита Метц. Пое си дълбоко въздух. — Господи, така ми се иска този самолет да се разбие ей така, от само себе си. Искам да кажа, че мъртвите са си мъртви. Край. Няколко седмици на шумни вестникарски сензации. След това никой няма да си спомня дори името на авиокомпанията. По дяволите, та аз не си спомням името на компанията, претърпяла последната голяма катастрофа. За средния гражданин имената на всички авиокомпании звучат еднакво. Също като имената на застрахователните компании. Не разбираш ли? Ако самолетът потъне в океана, всички факти потъват заедно с него. Няма нищо за фотографиране. Няма оцелели, които да бъдат интервюирани. Медиите бързо ще се отегчат. Националното управление за безопасност на транспорта няма да разполага с останки, чрез които да възстанови събитията. Местоположението на самолета в момента е неизвестно, а Тихият океан е достатъчно дълбок, за да сме сигурни, че черната кутия на самолета няма да бъде намерена никога. Джон Бери и екипажът ще са мъртви. Никой няма да знае със сигурност какво точно се е случило. Ще минат години, докато по съдебен път се установи кой носи отговорност за случилото се и до каква степен. Самата авиокомпания може дори да се окаже жертва, ако се приеме версията за бомба, избухнала на борда на самолета.

— Правилно — обади се Джонсън. Бомбите бяха извън кръга на неговите отговорности и задължения. Вината в този случай щеше да понесе Отделът по безопасността на полетите. А без никакви веществени доказателства никой адвокат не би могъл да докаже, че орязаният бюджет за поддръжка на самолетите по някакъв начин е понижил издръжливостта на лайнера.

Метц започна да говори все по-бързо.

— Бихме могли да въвлечем в разследването и хората от Стратън еъркрафт. Можем да протакаме делото в съда цяла вечност и да се пенсионираме, преди да се стигне до някакво решение. Но ако Джон Бери кацне на международното летище на Сан Франциско… е, едва ли

ще можеш да разчиташ на някакви юридически маневри, при положение че неоспоримото доказателство за престъпното нехайство на авиокомпанията стои на летището, а клиниките за умствено увредени и душевноболни хора са препълнени до горе с живи, дишащи и олигавени доказателства за крайния резултат от инцидента с Полет 52 на Транс-Юнайтид.

Метц все още не бе споделил мнението си, че за тези хора ще е по-добре да са мъртви. Въпросът беше спорен и той го остави като последна възможност.

— Добре, Ед. Сложих всички карти на масата. Помисли върху казаното от мен. Желая ти късмет. На теб и на всички нас. — Той отключи вратата и я отвори.

— Затвори проклетата врата! Връщай се тук! Метц затвори и заключи вратата. Погледна Едуард Джонсън и попита:

— Въпросът е следният: Можеш ли да изпратиш на Бери такива инструкции, които да доведат до падането на самолета в океана?

Джонсън кимна. Вече бе мислил по този въпрос.

— Мисля, че да. Бедното копеле… Така и няма да разбере какво се е случило.

11.

Джон Бери изви глава и погледна през рамо към салона. Канеше се да извика на Стейн, но той не беше там. Тери О’Нийл стоеше до вратата и приличаше на завърнал се у дома дух, който не може да прекрачи прага без покана. Бери погледна край нея. Очите му обходиха целия салон.

— Къде, по дяволите?…

Шарън Крендъл погледна към Бери.

— Какво има? — Обърна глава и проследи погледа му. — О, за Бога!

Бери скочи от пилотското място и застана на вратата. Харолд Стейн го нямаше. По-лошото бе, че шестима пътници от долния салон бяха успели да се качат на горния етаж. Докато ги наблюдаваше, Бери видя още един да се появява по стълбите. Погледна към Шарън Крендъл.

— Стой тук и не ги пускай в кабината.

Крендъл се изправи и застана на вратата. Тери се присегна към нея. Крендъл хвана ръцете на приятелката си и ги задържа, но не й позволи да влезе вътре.

Бери бързо излезе в салона, хвана Тери за ръка и я повлече след себе си.

Видя Линда Фарли да лежи близо до пианото. Застана в средата на салона, без да обръща внимание на хората около себе си.

— Линда!

Тя не отговори.

Бери изпита неочаквано силен страх. Пусна ръката на стюардесата и се затича през застланото с килим помещение. Коленичи край момичето, хвана я за рамото и я разтърси.

— Линда!

Линда Фарли бавно отвори очи.

Даниел Маквери, който лежеше няколко фута по-нататък, също се ококори. Очите му запремигваха бързо, разширени и изцъклени,

подобно на очите на някоя нощна животинка след залез слънце. Той надигна глава.

Бери помогна на момичето да седне. Видя, че устните й са сухи и напукани, а по лицето й личат засъхнали сълзи.

— Почти стигнахме, скъпа.

Линда Фарли погледна по навик към мъжа, когото трябваше да наблюдава.

— Той е буден! — извика тя.

Бери се вгледа в кръвясалите очи на втория пилот.

Даниел Маквери седна и удари главата си в крака на пианото. Той изръмжа от болката и се претърколи по корем, след което запълзя към Бери, изплезил език като куче.

Бери придърпа момичето към себе си и му помогна да се изправи.

Маквери продължаваше да пълзи към тях.

Бери избута девойчето зад себе си, а после бавно и предпазливо се наведе и помогна на пилота да се изправи. Вгледа се в очите му. Само преди няколко часа Бери бе възлагал всичките си надежди на този човек. Това обаче беше преди да е разбрал истинските размери на трагедията, сполетяла мъжете, жените и децата от Полет 52. Преди да се е свързал със Сан Франциско, преди да е добил увереност в себе си. Сега видя, че мъжът, застанал пред него с премигващи, зачервени очи и разкривено от конвулсии лице, не би могъл да му помогне по никакъв начин. Неохотно, с известно чувство на вина Бери завъртя мъжа и леко го отблъсна, за да го отдалечи от себе си. Маквери измина няколко фута, блъсна се в пианото и се строполи под него.

Бери погледна към вратата на кабината. Тери О’Нийл отново се опитваше да влезе в пилотската кабина. Шарън стоеше на вратата, протегнала ръце пред себе си, и се опитваше да избута приятелката си. Помисли си, че Шарън действа твърде предпазливо. Един от мъжете, качил се от долния етаж, също вървеше към пилотската кабина. Бери бързо се огледа. Останалите пътници се щураха безцелно и постоянно се блъскаха в мебелите или един в друг. Запита се каква сила, какъв остатъчен интелект ги тласка и подтиква да се държат по този начин. Какво търсеха? За какво мислеха?

Бери хвана Линда за ръка и я завлече до стълбището. Коленичи на площадката и извика:

— Стейн! Харолд! Чуваш ли ме?

Не последва отговор. Чуваше се единствено воят на вятъра и грубите, вулгарни звуци, издавани от пътниците.

— Стейн! Барбара! Барбара Йоширо! Чуваш ли ме?

Няколко души поеха по стълбището нагоре към него. Бери изчака, докато първата от тях, млада жена с дълга руса коса, се приближи достатъчно. Той сложи ръка на лицето й и я бутна назад. Жената залитна, изгуби равновесие и рухна върху мъжа зад нея.

Бери бързо се изправи и избърса олигавената си ръка в крачола на панталона си.

— О, Исусе! — промърмори глухо. Линда Фарли извика.

Бери се обърна точно навреме, за да види нападението на втория пилот. Маквери го удари в лицето, Бери политна назад и едва не падна надолу по стълбите. Бързо се окопити, сграбчи ръката на Маквери и го дръпна напред към стълбището. Хвана момичето за ръка и бързо тръгна към вратата на кабината, като избутваше хората по пътя си. На вратата издърпа Тери О’Нийл и още двама мъже, стоящи близо до нея. Бутна Линда в кабината и нареди на Шарън:

— Влизай вътре!

Изправи вратата, закрепи я на пантите й и я затвори доколкото можа.

— По дяволите! Не можем да я заключим. — Обърна се и погледна Крендъл.

Шарън Крендъл бе обгърнала Линда с ръце и я притискаше към себе си. Момичето тихичко хлипаше. Крендъл галеше косата й.

Няколко секунди никой не проговори. Най-накрая Крендъл попита:

— Какво ли се е случило със Стейн… и Барбара?

Бери не отговори. Погледна назад към вратата. Беше леко открехната. Някой я натисна отвън и тя се притвори още малко. Бери беше доволен, че затворената врата се възприемаше като сериозно препятствие. Поне за момента. Настани се на пилотското място и се обърна към момичето.

— Линда, наблюдавай вратата. Шарън, сядай на мястото на втория пилот.

Крендъл седна и го погледна.

— Джон, ами Барбара… и Харолд Стейн? Не можем ли…

Бери поклати нетърпеливо глава.

— Забрави за тях. — Ръцете му все още трепереха. — Стейн… Стейн е слязъл долу, за да бъде със семейството си, и не мисля, че ще се върне… някога. Барбара… ами тя сигурно се е спречкала с някого, когото не е успяла да победи.

Крендъл кимна.

* * *

Даниел Маквери съсредоточи вниманието си върху вратата на кабината. Няколко несвързани и неоформени мисли се лутаха в главата му. Доминираше желанието му да намери вода. Беше жаден и си спомняше, че е пил вода в онова помещение от другата страна на затворената врата. Седеше в един стол, заобиколен от огромни прозорци, и пиеше от чаши. Започваше да си спомня и други неща. Припомни си, че мястото му беше точно в онзи стол. В съзнанието му проблясваха спомени, ярки и живи, но не можеше да разбере напълно значението им.

Мозъкът на Даниел Маквери все още функционираше на много нива, но имаше и огромни зони, бели петна, в които нямаше живи клетки и неврони и от които бяха изтрити всички спомени. И въпреки това мозъкът намираше начин да заобиколи тези мъртви зони и да формулира мисли, желания и потребности, както и да предприеме определени действия за задоволяването им.

Умът на втори пилот Маквери се съсредоточи върху онова, което бе видял в кабината преди онази врата да се затвори. Някой стоеше близо до стола му. Жена. Той искаше да се върне на мястото си. Мъжът, който го бе блъснал, също беше вътре. Ръката му все още го болеше. Той пристъпи към вратата.

Линда Фарли изкрещя:

— Господин Бери!

Бери рязко се завъртя и скочи от мястото си, но беше твърде късно. Вторият пилот мина през прага и влезе в кабината. Бери се спусна към него, но Маквери отстъпи встрани и се блъсна в страничната стена на кабината.

Бери замръзна неподвижно. Не смееше да диша дори. Наблюдаваше пилота, който залитна покрай таблото, претъпкано с всевъзможни превключватели, ключове и бутони. Не смееше да се приближи до Маквери, защото знаеше, че, ако някой от тези бутони бъде натиснат по невнимание, той вероятно нямаше да може да го върне отново в изходното му положение.

Бери много бавно тръгна към Маквери, протегнал ръце към пилота, който продължаваше да шари с пръсти по конзолата и електронното табло, опитвайки се да се задържи за нещо.

Маквери най-после застана прав и се обърна. Беше готов да посрещне Джон Бери. Бери продължи още по-предпазливо, осъзнал, че мъжът е не само доста пъргав, но и ловък. Двамата започнаха да се дебнат и да обикалят един около друг в ограниченото пространство на кабината.

Няколко души стояха на вратата и ги наблюдаваха, изпружили вратове.

Линда Фарли влезе навътре и се намести на пилотското място. Шарън Крендъл се изправи и се опита да застане така, че да помогне на Джон.

На Бери му хрумна, че човек с такива забележителни способности като Маквери може пък и да се вслуша в гласа на разума. Той заговори тихо.

— Маквери. Маквери. Разбираш ли ме? Можеш ли да говориш?

Маквери сякаш се вслушваше в думите, но продължаваше да се върти в кръг. Отвори уста.

— Аз., аз… аз… Бери кимна.

— Да. Моля те, излез. Излез. Иди в салона. Салона. Салона…

Маквери изправи глава, погледна към салона, а след това изведнъж се хвърли към пилотския стол.

Шарън Крендъл изпищя и се опита да се отмести от пътя му. Маквери я сграбчи и я хвърли на една страна.

Бери нападна Маквери в гръб и двамата мъже паднаха на пода. Бери удари глава в металната релса на пилотския стол и черепът му сякаш се разцепи от силната, пронизваща болка.

Осъзна, че той е на пода, но Маквери вече не е. Знаеше, че Линда и Шарън няма да могат да го удържат, но нямаше сили да се изправи. Почувства, че по лицето му се стича кръв. Видя краката на Маквери

близо до лицето си. Вдигна очи. Маквери се боричкаше с Шарън. Погледът му се замъгли, но той все пак чу някакъв звук, който му напомни за свистенето на пара, избила през спукана тръба. Маквери изпищя.

Бери осъзна, че Шарън му помага да седне. Огледа се. Маквери го нямаше. Вратата отново бе затворена.

— Какво стана?

Шарън Крендъл попи с носна кърпичка кръвта от раната му. После посочи Линда Фарли.

Бери погледна момичето. То стоеше разтреперано, стиснало в ръка яркочервен пожарогасител. По предната му част все още имаше пяна.

Крендъл докосна бузата на Бери.

— Можеш ли да се изправиш?

— Да. Разбира се. — Бавно се надигна и погледна Линда Фарли. — Умно решение. Много умно.

Линда хвърли пожарогасителя и се спусна към Бери. Зарови лице на гърдите му. Бери я потупа по главата.

— Всичко е наред. Не си го наранила. Само малко си го изплашила. — Прегърна я с едната си ръка, а с другата потърси Шарън. Тримата постояха така няколко секунди, опитвайки се да се успокоят.

Бери долови някакво драскане по вратата и пристъпи към нея. През малкото прозорче с еднопосочна видимост видя лицата на хората, струпали се от другата страна. Пое дълбоко въздух, а после блъсна вратата с рамо и простря двама мъже и една жена на пода. Огледа салона. По стълбите се точеше върволица от хора, които идваха един след друг. Целият салон бе претъпкан с народ и все повече пътници се притискаха към стената на кабината. Бери се вгледа в кръвясалите очи и пепелявосивите им лица. Зави му се свят. Започваше да губи контрол и връзка с реалността. През ума му за миг проблесна налудничавата мисъл, че той вече е мъртъв и че се намира не на борда на Стратън, а е качен на някакъв безконечен полет, който никога няма да свърши, никога няма да се приземи…

Затвори плътно вратата и се обърна. Лицето му бе обляно в пот, дишаше тежко и неравномерно.

Шарън Крендъл премести поглед от вратата към лицето му и отново към вратата. Бери си помисли, че в очите й се чете страх. Не, ужас! Опита се да овладее гласа си.

— Ние… изгубихме най-важното си предимство… сега те са вече в салона… Но… ако успеем да ги удържим далеч оттук… вън от кабината…

Светът му се смаляваше и сега бе сведен до тези няколко квадратни ярда — това малко помещение, в което се намираше единствената им връзка със света… в което се намираха инструментите за тяхното оцеляване и единственият механичен и човешки интелект на борда на този самолет.

Шарън Крендъл прегърна Линда Фарли и кимна, макар да не вярваше, че ще могат да удържат пътниците от Полет 52 далеч от пилотската кабина.

* * *

Едуард Джонсън се приближи до дългия рафт и свали дебела книга, подвързана с метална спирала. Уейн Метц го наблюдаваше внимателно. Джонсън сякаш се движеше по опънато въже и Метц съзнаваше, че и най-малката външна намеса може да го накара да изгуби равновесие.

Метц заговори тихо, подбирайки внимателно думите си.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Джонсън не отговори. Остави листчето, което му бе дал Евънс, на бюрото и започна да набира номера. Едновременно с това разгърна голямата книга. Метц започна да се притеснява.

— На кого се обаждаш? Какво има в тази книга? Джонсън го погледна. Телефонът, който беше набрал, започна да звъни.

— На службата за контрол на полетите.

— Защо?

— Защото, Уейн, оттук нататък трябва да действам като по-учебник.

— Какво пише в книгата?

Джонсън заговори в телефонната слушалка.

— Господин Малоун, моля. — Погледна Метц. — В шкафа има кафеник. Направи кафе. — Отново насочи вниманието си към телефонния разговор. — Господин Малоун, обажда се Ед Джонсън. Вицепрезидент по експлоатацията на Транс-Юнайтид.

— Да, сър. Какво става с Полет 52?

— Боя се, че положението не е добро. Нямаме радиовръзка с тях.

— Имате ли представа какво може да се е случило?

— Преди да отговоря на въпроса ви, искам да си запишете координатите на последното им вероятно местоположение. Моля да предприемете съответните стъпки за започване на спасителна операция.

— Да. Слушам ви.

Джонсън продиктува координатите.

— Самолетът направи обратен завой преди да загубим връзка, така че в момента следват курс на сто и двадесет градуса и се движат с приблизителна скорост от триста и четиридесет възела. На базата на тези данни можете да пресметнете вероятното им местоположение в момента.

— Да, сър. Останете на линията, докато задвижа процедурата по издирването им.

Джонсън се зае да разлиства книгата пред себе си. Малоун се върна на телефона.

— Спасителната операция ще започне съвсем скоро. Възможно ли е самолетът все още да е във въздуха?

— Всичко е възможно. Между другото, кога за последен път се чухте с тях, господин Малоун?

Последва кратка пауза.

— В единадесет часа са съобщили координатите си. Джонсън кимна.

— Защо не ни се обадихте?

— Ами… опитвахме се да се свържем с тях. Всъщност започнахме да ги търсим едва след като не получихме задължителния им доклад в определеното време. Трябваше да се обадят в дванадесет часа и осемнадесет минути, тъй че не сме се забавили кой знае колко. Освен това всички самолети 797 често имат проблеми с радиовръзката заради височината и…

— Разбирам. Боя се, че и ние тук проявихме известна немарливост. Нашият диспечер не получил задължителния им доклад в тринадесет часа, но решил да ги изчака известно време. — Щеше да му се наложи да попълни липсващите данни от дванадесет часа. — После опитал да се свърже с тях по радиото, но очевидно, също като вас, не успял. Той, разбира се, не се обезпокоил.

— Това е разбираемо, господин Джонсън. Но какво точно се е случило със самолета? Как все пак успяхте да установите контакт?

— Ами не сме съвсем сигурни какво точно се е случило. Малко преди да ви се обадя,получихме съобщение чрез компютърната видеосистема за връзка на компанията. Беше сигнал за помощ. Пишеше единствено SOS.

— SOS?

— Да. Без каквато и да била идентификация. Ние, разбира се, решихме, че това е някаква шега.

— Естествено.

— После, малко по-късно, един диспечер забелязал друго съобщение на екрана. Няма начин да установим колко време е престояло там преди да го видим.

— И какво пише в него?

Джонсън придърпа съобщението към него и го прочете:

— Критично положение. Мейдей. Самолетът повреден. Радиопредавателите извън строя. Намираме се над Тихия океан. Имаме нужда от помощ.

— И това ли е всичко?

— Моят диспечер веднага потвърдил получаването на това съобщение. След това ме повика. Записвате ли всичко това?

— Да, сър.

— Добре. Боя се, че не са ви позвънили веднага, защото е настъпило някакво объркване в реда на получените съобщения. Освен това диспечерите са били подведени и от формулировката в инструкцията за чрезвичайни произшествия.

— Формулировката?

— Да. Там пише… чета дословно. — Джонсън постави инструкцията върху дебелата книга пред него. — Когато от службата за контрол на полетите ви информират за чрезвичайно произшествие във въздуха, свържете се със следните лица… Така че моят диспечер

позвънил на номерата в списъка, но изобщо не му хрумнало да се обади и на вас, защото вашият номер не фигурира в инструкцията, одобрена от Федералното управление на авиацията. Може дори да си е помислил, че вие вече сте информирани на друго ниво. Знаете как е в подобни случаи — когато видим пожар, смятаме, че всички са го видели. Както и да е, диспечерът е проявил дяволски глупаво недоглеждане, за което ще си понесе последствията. Във всеки случай нищо не е изгубено. Само малко време, което е могло да бъде използвано за организирането на спасителна операция.

— Да, разбирам. — В гласа на Малоун се прокрадваха извинителни нотки. — Знаете ли в какво точно се изразява възникналото критично положение?

— Подозирам, че самолетът е бил твърде разрушен, за да продължи да лети.

— И от какво?

Джонсън се опита да вложи нужните количества тъга и гняв в гласа си.

— Бомба, или някаква повреда в конструкцията… две дупки в корпуса. Декомпресията е убила или извадила временно от строя екипажа и пътниците.

— Мили Боже… Тогава… кой…!

— Един пилот аматьор, който по време на инцидента се намирал в помещение с по-високо атмосферно налягане. Вероятно е бил в тоалетната. Той изпрати съобщенията и по наше предложение зави обратно към Калифорния. Подозирам обаче, че може да е докоснал нещо в кабината, което е довело до фаталната … довело е до евентуална… катастрофа. Моля се на Бога прекъсването на съобщенията да се дължи на повреда в компютърната ни видеосистема. — Джонсън намери в книгата онова, което търсеше.

— Да. Да се надяваме на това. Имате ли копия…

— Да. Веднага ще ви изпратя копия от разпечатките. В тях е всичко, което знаем, и всичко, което сме предприели.

— Пратете ги възможно най-скоро, ако обичате.

— От наша страна няма да има повече закъснения. Оттук нататък поемам лично отговорността за тази операция.

— Да. Много добре. Все още съм малко загрижен…

— Съгласен съм, че заради неволната ни грешка спасителната операция малко закъсня, и сме готови да поемем цялата отговорност за това забавяне.

— Ами обстоятелствата в случая са твърде необичайни, господин Джонсън. — Последва пауза. — По кое време казахте, че сте получили първото съобщение?

Джонсън си пое дълбоко дъх. Предполагаше, че съобщението е пристигнало около дванадесет и петнадесет. Погледна часовника си. В момента беше един и половина.

— Около един часа.

— Доста време е изминало оттогава насам.

— Не и когато на човек му се налага да работи при твърде необичайни обстоятелства. Но вие, разбира се, сте прав. Освен това имайте предвид, че самолетът летеше допреди няколко минути и може би продължава да лети дори и в момента.

— Да. Ами всички ние сме действали доста… бавно.

— Моля да ме държите в течение за хода на спасителната операция.

— Разбира се.

— Веднага ще се погрижа да направя копия на съобщенията. Ще ви ги изпратя по факса.

— Добре.

— Освен това ще продължим да изпращаме компютърни съобщения в интервал от три минути, в случай че…

— Да, много добре. Съжалявам за случилото се.

— Ние също.

— Благодаря ви за информацията. Джонсън затвори и се обърна към Метц.

— Е, този разговор мина добре. Предполагам, че е по-добре да си навлека малко неприятности с Федералното управление на авиацията, отколкото да изгубя работата си и да доведа компанията до банкрут.

— Съгласен съм. Очакваш ли да пристигнат представители на службата за контрол на полетите?

— Техни не. Но ще кацнат инспекторите на Федералното управление на авиацията. Няма обаче да бързат кой знае колко, ако смятат, че все още не сме установили връзка с онзи Стратън.

— Ами спасителната операция, която задейства току-що?

— Те вероятно ще се свържат с флота, с въздушните сили и с търговските кораби в района. Това ще отнеме часове. Дотогава ние вече ще сме… — Джонсън млъкна, а след това погледна Метц право в очите. — Дотогава ние ще сме приключили с това.

Метц кимна.

— Ами твоите хора от Транс-Юнайтид! Няма ли да пожелаят да влязат тук?

— Само след минута ще се погрижа за това.

— Добре. Каква е тая книга?

— Дай ми чаша кафе.

От десет години насам Уейн Метц не бе поднасял кафе на друг човек. Сега обаче се обърна към кафеника.

Джонсън стана от стола и се приближи до компютъра. Взе разпечатките и бързо ги препрочете. Никъде не се споменаваше точно време. Нямаше индикации за интервалите, през които бяха получавани. Нищо, което да се изтълкува като лоша преценка от страна на Транс-Юнайтид. Последните съобщения след изпратеното от Милър работим, за да ви върнем у дома, му се сториха леко компрометиращи и той ги скъса. С химикалка отбеляза SOS съобщението и написа: Открито от диспечер на монитора на компютърната видеосистема приблизително в един часа на обяд. Приближи се до вратата и я отвори.

С появата на Джонсън в стаята всички разговори утихнаха. Той огледа помещението, като спря поглед върху всеки човек поотделно. После заяви с глух глас.

— Господа, боя се, че загубихме връзка с Полет 52.

Последва вълна от въздишки и възклицания.

— Свързах се със службата за контрол на полетите и те организираха спасителна операция. Проблемът, разбира се, може да се окаже в компютърната система, но… — Той направи няколко крачки вътре в стаята. — Ще остана в комуникационната зала и ще продължа да изпращам съобщения. — Джонсън усещаше присъствието на Метц зад себе си. Погледна през рамо и го видя да стои с чаша кафе в ръка. Добре беше диспечерите да видят това. Никой не трябваше да изпитва и най-малко съмнение в способностите на Едуард Джонсън да управлява процесите и хората около себе си. Той се обърна и взе кафето от Метц. Заговори с нисък глас — Върни се в компютърната

зала и затвори шибаната врата. Ако онзи звънец звънне в момента и те го чуят, с нас е свършено. — Обърна се и заговори на диспечерите. — Съберете се за малко, ако обичате.

Двадесетината диспечери се скупчиха около него. Джонсън заговори с официален, но дружелюбен тон.

— Господа, аз лично изобщо не се съмнявам, че Джак Милър — той кимна по посока на Милър, — Денис Евънс и Джери Брустър — погледна двамата мъже — са реагирали възможно най-бързо и са направили всичко възможно. Съществува обаче период от около половин час, изминал от получаването на първото съобщение до настоящия момент. — Замълча и огледа лицата на мъжете около него. Някои гледаха стенния часовник, а други — ръчните си часовници. Една част изглеждаха изненадани, но повечето кимаха енергично в знак на съгласие. — Доколкото си спомням, някой ми каза, че първото съобщение се е получило някъде към един часа. Ще възникнат някои проблеми заради това забавяне с хората от службата за контрол на полетите, а дори и с ръководството на собствената ни компания, но аз твърдо заставам зад вас и вие няма от какво да се притеснявате. — Той огледа помещението.

Все повече диспечери кимаха в съгласие с казаното от него.

Джонсън погледна Евънс.

— Обади се на всички, упоменати в списъка. Включително и на нашата пресслужба. Накарай ги да ми се обадят за информация и изявление. На президента на авиокомпанията, както и на всички останали, кажи следното: Полет 52 е претърпял декомпресия във въздуха. Радиопредавателите са извън строя. Пилот аматьор управлява самолета и поддържа връзка чрез компютърната видеосистема. Връзката прекъсната в… — той погледна часовника си — … един и двадесет и пет след обяд. Службата за контрол на полетите организира спасителна операция. Предлагам спешно заседание в залата на ръководния персонал. Записа ли?

Евънс кимна бързо.

— Да, сър. — И веднага тръгна към бюрото си. Джонсън отново огледа мъжете около себе си.

— Всеки един от вас да се свърже с екипажите на полетите, за които отговаря, и да ги предупреди да не използват компютърната видеосистема за връзка. — Огледа лицата на диспечерите. — Брустър?

— Тук съм, сър.

— Добре. Брустър, вземи разпечатките и направи само две копия. След това изпрати едно копие по факса на службата за контрол на полетите. Използвай номера, указан в инструкцията за чрезвичайни произшествия.

— Да, сър.

— Другото копие изпрати в заседателната зала на ръководния персонал в административната сграда на компанията. Оригиналите връщаш на мен. Побързай.

Брустър взе съобщенията и изхвърча от контролно-диспечерския център.

— Това е всичко, господа. Благодаря на всички за помощта. — Той замълча за миг. — Ако сред вас има религиозни, моля ви помолете дядо Господ да се погрижи за нашия Стратън и за всички хора на борда му. Благодаря. Милър, ела тук.

Диспечерите мълчаливо се върнаха по местата си. Джак Милър се приближи до Джонсън.

Джонсън преметна ръка през раменете му.

— Джак, попълни липсващите данни за Полет 52 и отбележи, че са били получени на обяд. Графата за очакваните в един часа данни ще оставиш празна, естествено.

Милър погледна едрия мъж, застанал до него.

— Ед… това няма да ни се размине.

— Разбира се, че ще се размине. Правя всичко това не само заради мен, но и заради теб и компанията. Натрупаха се поредица от пропуски и недоглеждания и няма да загубим нищо, ако се опитаме да ги потулим. Ако не го сторим, ти, аз, Евънс, Брустър и още десетина произволно избрани жертвени агнеца ще бъдат изритани от компанията. След това ще ни разследват от Федералното управление на авиацията и може дори да ни обвинят в нещо. Току-виж се наложило хубавата ти съпруга да пече курабийки за всички ни и в неделните дни да ни ги носи в затвора Сан Куентин. Би могла да води и децата, ако иска.

Милър кимна. Понечи да се отдалечи, но Джонсън го стисна за рамото и го задържа.

— Момчетата с нас ли са? — попита. Милър кимна отново.

— Не ни е за пръв път да прикриваме пропуските си.

Джонсън се усмихна.

— Винаги съм знаел, че вие, копелета, ме лъжете и се прикривате един друг. Сега трябва да излъжете заради мен. А също и заради вас, разбира се. Отивай да впишеш данните.

Милър се отдалечи.

Джонсън бързо се върна в комуникационната зала. Погледна Метц, който гледаше надолу към голямата книга.

— Знаеш ли, Уейн, колкото повече размишлявам, толкова по-силно става убеждението ми, че онзи Стратън трябва да падне в океана.

Метц го изгледа насмешливо.

— Мислех, че вече сме се споразумели по този въпрос.

— Само по принцип. Всичко, което направих до момента, си е в стандартната процедура за подобни случаи. Не съм допуснал никаква грешка. Само едно малко забавяне.

— Каза на всички, че самолетът е паднал.

— Нима? Казах им, че сме загубили връзка със самолета. Не виждаш никакви нови съобщения, нали? — Той се обърна и погледна към контролно-диспечерския център. — Всъщност моята вина в цялата тази бъркотия е незначителна. Онези идиоти ей там оплескаха всичко. Службата за контрол на полетите също не е действала особено експедитивно.

— Всички те ни осигуриха възможност да изпълним замисъла си.

Джонсън кимна.

— Единственият човек, който наистина би могъл да свидетелства за действията, предприети от нас до момента ,е Бери.

— А той пътува за насам.

— Зная. Господи, така ми се иска този самолет да се разбие от само себе си — заяви Джонсън.

— И вероятно ще стане точно така. Право тук, в Сан Франциско. Длъжен си да го свалиш над океана.

— Зная.

Метц седна пред компютъра на системата за връзка.

— Виж, Ед, зная, че ти е трудно — това, което правиш в момента, противоречи на всичките ти инстинкти. Но, повярвай ми,

няма друг начин. Направи онова, което трябва. Ако от това ще ти стане по-леко, аз съм готов да напиша съобщението до Бери.

Джонсън се разсмя.

— Тъпо копеле такова! Какво значение има кой ще напише съобщението? Хората не се различават един от друг по чувството на вина, което изпитват, а по куража си. Махай се от този стол.

Метц бързо освободи стола пред компютъра.

Джонсън седна. Погледна към диспечерския център от другата страна на стъклената стена. Няколко глави се наведоха или се извърнаха настрани.

— Те си мислят, че продължавам опитите да се свържа с Полет 52.

— Какво ще му кажеш да направи?

— Не познавам добре пилотската кабина, но има няколко неща, които зная със сигурност. Достатъчно пъти съм летял като наблюдаващ контрольор и съм изслушал достатъчно уроци от пилотите, за да зная кое точно крие опасности и може да свали самолет. Книгата, която разлиствах преди малко, е пилотският наръчник за екипажите на Стратън.

Метц кимна с разбиране.

— Някакви идеи?

— Няколко. Опитвам се да ги избистря. Но те са доста коварни. — Той погледна часовника си. — Заседанието в заседателната зала ще започне след малко. Присъстващите ще предъвкват въпросните разпечатки, ще се оплакват и ще се тюхкат едно петнадесет, а може би дори тридесет минути. После ще ми позвънят тук.

— В такъв случай не е зле да побързаш. Исусе, времето много напредна, Ед. Не ти остават много възможности за маневриране.

Нито един от двамата не обърна внимание на настойчивото чукане по стъклената врата. Най-накрая Джонсън вдигна поглед. Джак Милър стоеше пред вратата.

— О, Боже — изпъшка Джонсън. — Ако пусна Милър вътре и в този момент Полет 52 започне да предава, това ще бъде краят на играта. — Джонсън знаеше, че ако изключи компютъра, Милър веднага ще забележи и ще поиска да узнае защо не правят опити да

възстановят отново връзката със самолета. Бързо се приближи до вратата и я отвори.

Милър пристъпи навътре.

Джонсън пък направи крачка напред и го избута през вратата, но не посмя да я затвори, за да не предизвика подозрения.

— Какво има, Джак?

Милър плъзна поглед покрай Джонсън и огледа малката зала. Втренчи се в Метц и без да поглежда към Джонсън, му подаде сноп листи.

— Това са разпечатките от компютърната видеосистема. Едно копие изпратихме по факса до службата за контрол на полетите, а другото замина за заседателната зала. — Най-после погледна Джонсън. — Главният пилот, капитан Фитзджералд идва насам, за да е на разположение, в случай че установим връзка със самолета. Господин Абът, представител на заводите Стратън еъркрафт, също пътува насам. Искаш ли да повикаме още някого?

— Не искам никой да идва тук, Джак. Изпрати един диспечер да ги пресрещне на паркинга и да ги упъти към заседателната зала в административната сграда на компанията. Ясно?

Милър сякаш изобщо не бе чул заповедта.

— Просто не разбирам какво е могло да се случи там горе. Самолетът летеше стабилно и онзи пилот…

— Самолетът има две огромни шибани дупки на корпуса си. Ти едва ли би летял добре, ако тялото ти е надупчено! — Джонсън забоде палец в гърдите на Милър и го бутна назад. — Върви си у дома и си почини.

— Оставам тук.

Джонсън се поколеба, а след това се съгласи.

— Добре. Поеми тихоокеанския сектор от Евънс.

— Имах предвид тук — в комуникационната зала.

Джонсън чудесно знаеше какво точно е имал предвид.

— Не е необходимо.

— Означава ли това, че съм уволнен?

Поради някаква причина, която не би могъл да обясни, Джонсън почувства, че звънецът на компютърната система за връзка ще звънне всеки момент. Започна да се изпотява.

— Джак… — Трябваше да бъде много внимателен, да прояви нужните такт и разбиране. — Джак, не започвай да се мусиш. Може и да си допуснал някои грешки, но пък си реагирал своевременно и си свършил доста полезни неща. При нас е като в армията. Във всеки един момент се намираме някъде между медала за заслуги и военния съд. Моля те, не забравяй какво си говорихме. Играй на моето хоро и аз ти гарантирам, че всички ще си спасим задниците. Разбра ли?

Милър кимна.

— Опитваш ли се да се свържеш?

— Да. На всеки три минути. А ти ме задържаш в момента. — Джонсън започваше да се притеснява. Непрекъснато поглеждаше към вратата в другия край на стаята. Всеки момент в диспечерския център можеше да влезе някой, когото Джонсън не би могъл да държи далеч от комуникационната зала.

Метц се провикна отвътре.

— Трябва да довършим разговора си, защото е време да докладвам на моите хора.

Джонсън обърна глава.

— Добре. — После отново насочи вниманието си към Милър. — Направи ми една услуга. Иди в залата за отдих на служителите — не, на ръководния персонал — и, докато всичко е все още прясно в главата ти, напиши подробен рапорт за случилото се до пристигането ми. Внимавай да няма разминаване във времето.

Когато свършиш, се върни тук и ми донеси рапорта. Не го давай на никой друг. Милър кимна.

— Вписа ли липсващите данни за Полет 52?

Милър кимна отново.

— Добре. След като се върнеш, ще можеш да поемеш отново задълженията си тук, в комуникационната зала. До скоро. — Той направи крачка назад, затвори и заключи вратата. В същия миг звънецът иззвъня. — О,Боже!

Машината започна да печата. Метц избърса лицето си с кърпичка.

— Размина ни се на косъм. Джонсън бе видимо притеснен.

— Уейн, стой настрана от това. Прекрасно знам какво трябва да се направи и не се нуждая от помощта ти. Всъщност можеш вече да си вървиш.

— Няма да ходя никъде, докато този самолет не падне.

Джонсън се приближи до компютъра и седна. Погледна към диспечерския център, а след това бързо откъсна съобщението и го сложи в скута си.

Метц застана зад гърба му и започна да чете едновременно с него.

ОТ ПОЛЕТ 52: АБСОЛЮТНО НАЛОЖИТЕЛНО Е ВЕДНАГА ДА ПОЛУЧА ИНСТРУКТАЖ ОТ КВАЛИФИЦИРАН ПИЛОТ ЗА ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ЛОСТОВЕТЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕ — НАВИГАЦИЯ, ЗАХОД, КАЦАНЕ.

БЕРИ

Джонсън кимна.

— Много интелигентен мъж. — Обърна се към Метц. — Уейн, изпитваш ли нещо към това нещастно копеле? Не се ли възхищаваш на куража му?

Метц сякаш се засегна.

— Разбира се, че му се възхищавам. Аз не съм напълно лишен от човешки чувства. Но… не ми ли спомена веднъж, че си бил във Виетнам? Никога ли не си виждал командир, който да пожертва няколко достойни момчета, за да спаси бойната единица?

— Толкова често съм ставал свидетел на подобни неща, че започнах да се питам дали онези достойни и доблестни мъже не струваха толкова, колкото и всички останали, взети заедно. И се чудя какво всъщност спасява командирът — бойната единица, или собствения си задник… — Джонсън погледна отново през стъклената стена, а след това сведе очи към клавиатурата. — Ще накарам Бери да промени курса и да поеме към Хаваите.

— Защо?

— Защото той никога няма да стигне дотам. Горивото му ще свърши след около шест часа. И самолетът ще падне в океана, преди да намерят Хаваите.

— Не можеш ли да измислиш нещо по-сигурно?

— Ще бъде доста подозрително. Нека опитаме по този начин.

Метц подозираше, че Джонсън вижда тънка — а според него абсолютно несъществуваща — разлика между издаването на заповед, която би довела до мигновеното падане на самолета, и подаването на

информация, която пак би унищожила самолета, само че няколко часа по-късно.

— Той обаче ще продължи да предава. Не можем да останем в тази шибана зала още цели шест часа, за да охраняваме тази машина.

— Не, не можем. След като Бери поеме по новия курс и пропътува известно разстояние, ще предизвикам късо съединение в компютърната система. След това ще повикаме техника и ще си тръгнем. Машината ще излезе извън строя за часове.

— Сигурен ли си?

— Ще измине повече от час само докато дойде техникът. Понякога минават часове, че и дни, докато се намерят нужните резервни части. Тези машини са произведени по някаква специална технология. Никога не се използват за жизненоважни комуникации и ремонтът им винаги отнема известно време.

— Ами какво ще стане, ако Бери, лишен от средство за връзка, се откаже от курса за Хавай и поеме обратно към Калифорния?

Джонсън поклати отрицателно глава.

— Няма да го направи. Ще му кажем, че въздушните и морските спасителни екипи ще го пресрещнат някъде по новия курс и че военните и гражданските летища на Хаваите ги очакват. Той не би пропилял подобен шанс с лека ръка.

Метц кимна.

— Не можем ли да променим канала на компютърната връзка?

— Някой ми обясни, че различните канали се използват само за радиопредавателни центрове. Някъде има мощен компютър, който автоматично предава всички съобщения на Транс-Юнайтид до този терминал. — Джонсън посочи машината пред себе си.

— Разбирам — кимна Метц, макар да не разбираше. Не съвсем. Както обичаха да се изразяват в бизнес-факултета, това си беше ИМ — истинска магия — а подробностите за това как и защо функционира въпросната машина не го интересуваха ни най-малко.

Метц погледна картата на тихоокеанския район. Сред безбрежното синьо на океана се виждаха няколко зелени точици — Хавайските острови. Без да сваля поглед от картата, той попита Джонсън:

— Ако той все пак намери Хаваите?

— При курса, който ще го накарам да поеме, няма дори да се приближи до тях. Ще се окаже изгубен, сам, без радио, с повреден самолет и без да знае как да го управлява, без гориво и без спасителни екипи, които да го издирват. Ако този човек оцелее след всичко това, господин Метц, той със сигурност заслужава да живее.

Джонсън започна да пише съобщение с новия курс.

* * *

Джон Бери наблюдаваше през малкото прозорче с еднопосочна видимост, монтирано на вратата на пилотската кабина.

Пътниците от Полет 52 прииждаха по стълбите подобно на птици или риби, предприели неразбираема за останалите твари миграция. Или, помисли си Бери, подобно на въздуха и водата, които се движат според законите на физиката, за да запълнят внезапно образувал се вакуум. Изпълнили салона, те се щураха безцелно по дебелия син килим, блъскаха се в мебелите с тапицерия в ярки цветове — мъже, жени и деца, готови да нахлуят в следващото празно пространство, което да запълнят с телата си. Бери се почувства по-спокоен от тази аналогия. Тя отхвърляше възможността пътниците да подчиняват действията си на някакъв план, целящ търсенето и откриването на пилотската кабина.

Бери набързо преброи пътниците в салона. Вече наближаваха петдесет. Ако всички те тръгнат изведнъж към вратата на кабината и ако един от тях вместо да се подпира на нея, вземе, че я дръпне, тогава той, Шарън и Линда по никакъв начин няма да могат да им попречат да нахлуят при тях.

Помисли си отново за бутона за включване и изключване на автопилота. Всичко бе за предпочитане пред кошмарната перспектива да се озове затворен в кабината с десетки от тях.

Забеляза Маквери, който седеше на един стол и напрегнато се взираше във вратата на кабината. Бери сложи ръка върху счупената секретна брава. Патронът липсваше. Придърпа вратата, опитвайки се да я притвори по-плътно, но тя отново се открехна.

Бери се обърна и огледа кабината, опитвайки се да открие нещо, с което да привърже вратата, но не видя нищо. Беше сигурен, че има

начин да се справи с проблема, но мислите му, останали толкова логични и последователни часове наред, напоследък започнаха да блуждаят; умората започваше да притъпява ума му.

— Дявол да го вземе! Шарън, трябва да затворим тази врата по някакъв начин.

Тя се извърна на стола и погледна към вратата. През малкия процеп се забелязваха човешки фигури и сенки, които се движеха насам-натам.

— Мога да изляза в салона и да подпра вратата с гръб. Ще взема и пожарогасителя. Те няма да могат…

— Не! Забрави за това! Стигат ни толкова герой и мъченици. Ако ще излизаме… — той погледна Линда Фарли, която седеше мълчаливо на една от допълнителните седалки в кабината — … ще го направим заедно. Стига вече жертви. Няма да се делим. Няма да допусна да изгубим още някого от нас.

Крендъл кимна, а после се обърна и се загледа през предното стъкло.

В кабината се възцари продължително мълчание, нарушавано единствено от приглушеното жужене на електрониката и тихото шумолене на хората от другата страна на вратата.

Звънецът на компютърната система за връзка иззвъня.

Бери застана до стола на Крендъл и двамата приковаха погледи във видеодисплея.

ДО ПОЛЕТ 52: УСТАНОВИХМЕ ТОЧНОТО ВИ МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ. НАЙ-БЛИЗКОТО ЛЕТИЩЕ СЕ НАМИРА НА ХАВАИТЕ. ОБЪРНЕТЕ САМОЛЕТА ПО КУРС ОТ ДВЕСТА И ЧЕТИРИДЕСЕТ ГРАДУСА. ВЪЗДУШНИ И МОРСКИ СПАСИТЕЛНИ ОТРЯДИ ЩЕ ВИ ПРЕСРЕЩНАТ ПО НОВИЯ КУРС. ЛЕТИЩАТА НА ХАВАЙТЕ ВИ ОЧАКВАТ. ОСИГУРЕНО Е АВАРИЙНО ОБОРУДВАНЕ. МОЛЯ ПОТВЪРДЕТЕ.

САН ФРАНЦИСКО ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД.

Шарън Крендъл стисна ръката на Бери.

— Те знаят къде сме. — Извърна глава към него и се усмихна. — Ще бъдем на Хавайте… — Тя го погледна. Нещо не беше наред. — Джон?…

Бери поклати глава.

— Не зная — тихо рече той. — Не зная.

— Какво не е на ред?

— Не съм сигурен. — Прочете отново съобщението на екрана. — Не ми харесва това. Не съм спокоен.

— Не ти харесва? — Тя го изгледа продължително.

После заговори, опитвайки се да прикрие раздразнението си. — Как, за Бога, може човек да бъде спокоен тук? Какво точно означава това? Бери внезапно се ядоса.

— Спокоен — хладно обясни той — е термин от пилотския жаргон. Означава, че нямам вяра на последните разпореждания.

— И защо?

— Защото — бавно, но отчетливо започна Бери — Хавайските острови, както сигурно знаеш, са дяволски малка цел, докато континентът Северна Америка е доста голям. — Той се облегна назад. — Виж, сега летим по някакъв курс. Към Северна Америка. Може би дори към Калифорния. Не можем да пропуснем бреговата линия. Ако изпълним инструкциите им, ще заложим всичко на карта. Единственото, което ще спечелим, е време — ще съкратим полета с час или два. Но ако пропуснем Хаваите — а това няма да е особено трудно от гледна точка на навигацията — тогава… — той се усмихна мрачно — … ще завършим като Амелия Ерхарт[1].

Шарън Крендъл погледна отново към екрана, а след това премести очи върху Бери. Изведнъж осъзна, че животът й е изцяло в ръцете на този мъж. Ако Джон Бери откаже да извърши промяната в курса, тя по никакъв начин не би могла да го принуди. Шарън обаче не възнамеряваше да го остави да вземе окончателно решение, без да го обсъдят внимателно. Извърна глава и се загледа към хоризонта.

— Как летят редовните полети до Хаваите?

— С помощта на това. — Бери посочи радиоконзолата и тъмните дисплеи на сателитната навигационна система. — В момента тя или не функционира, или аз не зная как да работя с нея. А от Сан Франциско така и не отговориха на молбата ми за инструктаж.

— Попитай ги отново.

Бери се настани на пилотското място и започна да пише.

НУЖДАЯ СЕ ОТ ИНСТРУКЦИИ ЗА РАБОТА С НАВИГАЦИОННИТЕ СИСТЕМИ, ПРЕДИ ДА ПРОМЕНЯ КУРСА. СИСТЕМАТА МОЖЕ ДА СЕ ОКАЖЕ ПОВРЕДЕНА. ЗА ВАША ИНФОРМАЦИЯ СЪОБЩАВАМ, ЧЕ ОСТАНАХМЕ САМО ТРИМА

ОЦЕЛЕЛИ И СЕ НАМИРАМЕ В ПИЛОТСКАТА КАБИНА — МЛАДОТО МОМИЧЕ ЛИНДА ФАРЛИ, СТЮАРДЕСАТА ШАРЪН КРЕНДЪЛ И АЗ. ДРУГИТЕ ДВАМА СЕ СМЯТАТ ЗА ИЗЧЕЗНАЛИ.

БЕРИ

Бери знаеше, че списъкът с имената на хората в кабината — онези, които все още са живи и разсъждават нормално — е ненужно допълнение към съобщението. Но след изявлението му пред Шарън, че те трима не бива да се делят, този кратък списък с имената им му се стори задължително съобщение за пред света. Бери натисна бутона за предаване и зачака отговора в притихналата кабина.

Вратата изведнъж се отвори. Линда Фарли изпищя. Бери скочи от стола и погледна към вратата. Оттам го гледаха човешки лица — някои ухилени, други — намръщени. Даниел Маквери влезе в кабината. Изглеждаше разярен.

Бери грабна пожарогасителя от пода и напръска най-близките до него лица. Засегнатите се разпищяха и се опитаха да отстъпят назад, но зад тях имаше твърде много хора. Тълпата политна напред и пътниците започнаха да се промъкват един по един в кабината. Бери смътно долавяше женските писъци, които се носеха зад гърба му, почти не забелязваше човешките лица и ръце, които се притискаха към него. Без дори да е осъзнал какво прави, той вдигна металния пожарогасител високо над главата си и го стовари върху лицето на мъжа, застанал най-близо до него. От силния удар лицето на нещастника се превърна в кървава каша.

Бери продължи да замахва с пожарогасителя. Удряше отново и отново, размазваше главите и лицата на мъжете и жените, натрупали се около него. Смътно си спомняше, че уцели едно младо момче право в лицето. Писъци огласиха кабината и салона и удавиха дори мощния рев на самолетните двигатели. Във въздуха хвърчаха зъби и кървави пръски, чуваше се отчетливият звук от трошенето на челюсти и черепи. Най-силно обаче се чуваше един глас, който Бери разпозна като своя собствен. Изпълненият с ужас глас на изпаднало в агония животно.

Бери замахна с пожарогасителя, но край него вече нямаше хора. Той се подпря на коляно, хвана едно тяло и го избута през вратата, след което стори същото и с останалите осакатени, гърчещи се от болка човешки форми. Трупаше телата на празното място, освободено от

тълпата, която стоеше в полукръг и наблюдаваше с любопитство и страх. По нито едно лице обаче не се забелязваха омраза или гняв. Видя, че Маквери е сред зяпачите. Бери влезе в кабината, хвана единия край на вратата и я придърпа след себе си. Огледа се наоколо, опитвайки се да фокусира погледа си.

Шарън Крендъл стоеше пред него. Беше изритала обувките си и в момента събуваше чорапогащника си. Мина покрай него, без да каже нито дума, след което завърза единия край на чорапогащника за счупената брава на вратата.

Бери грабна другия край и разтегна чорапогащника по цялата му дължина. Огледа се, като се опитваше да намери нещо, за което да го завърже. В пролуката на притворената врата се появиха пръсти и ръце, които се опитваха да я отворят. Бери опъна чорапогащника и вратата прилепна плътно към касата.

Забеляза някаква скоба на лявата стена. Промуши чорапогащника през нея и го опъна толкова здраво, че разтегнатата докрай материя заприлича на дълго, тънко въже. Бери бързо направи здрав възел, а след това се подпря тежко на пилотското място. Цялото му тяло трепереше. В гърлото му се надигна неконтролируем смях.

Шарън се хвърли в прегръдките му и двамата останаха така, като притискаха един към друг разтрепераните си тела и полагаха усилия да не избухнат в плач или смях.

Линда Фарли колебливо пристъпи, а след това се затича и обви ръце около тях.

Бери погледна към вратата. Пролуката сега беше по-малка от инч и никой не се опитваше да промуши пръсти през нея. Синьо-зелената боя на вратата бе цялата оплискана с кръв. Той притисна Шарън по-силно.

— О, Господи, Шарън, добра идея… Господи, ние… Крендъл бързо поклати глава и избърса сълзите си.

— Истинска глупачка съм, че не се сетих по-рано.

— Аз също — отвърна Бери.

Помисли си, че това е индикация за състоянието на ума му. Вродената му предприемчивост започваше да му изневерява. Запита се дали пък не бе преценил погрешно намеренията на хората в Сан Франциско.

Отдръпна се от Шарън и Линда и погледна ръцете си. Целите бяха покрити с кръв. Забелязваха се още парчета зъби и човешка плът, полепнали по кожата му. Сивият килим край вратата бе подгизнал от кръв. Шокът започна да отминава и Бери почувства, че стомахът му се бунтува, а тялото му отново трепери. Със залитане се приближи до пилотското място, седна и се опита да се овладее.

Линда седна на допълнителната седалка в кабината и се захлупи върху малкото бюро край стената, заровила лице в ръцете си. Шарън застана зад момичето и започна да гали косата му.

Измина цяла минута, преди Бери да вдигне очи към видеодисплея. Прикова поглед в новото съобщение, което стоеше на екрана в очакване да бъде прочетено. ДО ПОЛЕТ 52: ИЗПЪЛНЕТЕ ЗАВОЯ СПОРЕД ИНСТРУКЦИИТЕ. СИСТЕМАТА ЗА САТЕЛИТНА НАВИГАЦИЯ НЕ Е ОТ ЖИЗНЕНОВАЖНО ЗНАЧЕНИЕ ЗА КУРСА КЪМ ХАВАИТЕ. ВЕДНАГА ЩОМ ПОЛЕТИТЕ КЪМ ОСТРОВИТЕ, ЩЕ СЕ ЗАЕМЕМ С ИНСТРУКТАЖА ВИ ОТНОСНО НАВИГАЦИОННИТЕ МЕХАНИЗМИ И УПРАВЛЕНИЕ. РАЗБРАХМЕ, ЧЕ В ПИЛОТСКАТА КАБИНА СТЕ ОСТАНАЛИ ТРИМА ОЦЕЛЕЛИ. ПОТВЪРДЕТЕ, ЧЕ СТЕ ПОЛУЧИЛИ СЪОБЩЕНИЕТО.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД

На Бери му се струваше, че тонът на последните съобщения бе променен — сякаш бяха изпратени от друг човек. Той обаче съзнаваше, че по всяка вероятност разликата се крие в това, че самият той вече гледаше на тях по друг начин.

Шарън прескочи опънатия чорапогащник и се надвеси над стола на Бери. Погледна към съобщението. Беше решила, че щом ще се доверява на Бери, ще го направи безрезервно — без опасения и колебания.

— Какво смяташ да правиш?

Бери продължи да се взира в съобщението. Решението на диспечерите му се струваше очевидно погрешно. Ако само можеше да поговори с тях по радиото, ако можеше да чуе гласовете им, вместо да чете написаните им думи. Спомни си, че почти бе изпаднал в паника, когато бе разбрал, че са останали без връзка със земята, и си даде сметка, че трябва да е благодарен за възможността да осъществява контакт, пък бил той и писмен.

Бери помисли още малко и поклати глава.

— Те твърдят, че знаят къде сме… Ами ако грешат? Тогава и новият ни курс ще е погрешен. На разстоянието, на което се намираме от Хаваите, отклонение от няколко градуса ще ни отдалечи на стотици мили от островите. Ами ако тази шибана система за връзка се повреди, преди да сме стигнали до Хаваите? Тогава няма да са в състояние да ни изпратят корекция на курса. Ами ако сателитната навигационна система изобщо не проработи? Ами ако аз не успея да я задействам и използвам? — Спомни си нещо, което бе прочел преди време. Най-ненадеждният компонент на съвременния самолет е неговият пилот. В случая този компонент беше той, Джон Бери. Погледна контролните уреди пред себе си. — Ще останем без гориво някъде над Тихия океан. Ще се наложи да кацнем в океана. И ще започне една луда надпревара между спасителните екипи и… акулите.

Шарън сложи ръце върху раменете му, после се наведе напред и прошепна в ухото му:

— Джон, Линда е…

— Съжалявам.

Тя изви лице, целуна го по бузата и веднага се изправи. Погледна чорапогащника и го проследи с поглед до бравата на вратата. Беше напълно изпънат и здрав. Нямаше човешки пръсти, промушени през малката пролука. Тя внезапно се изпълни с оптимизъм. Погледна към Линда.

— Добре — заяви Шарън, опитвайки се гласът й да прозвучи по-весело. — Линда, ти как смяташ? Хаваите или Калифорния?

Момичето вдигна глава от бюрото.

— Искам да си ида у дома. Шарън се усмихна.

— Значи Калифорния. Джон, кажи им, че се връщаме у дома.

Бери почувства, че очите му се пълнят със сълзи и бързо ги изтри. Наведе се над конзолата и написа кратко, стегнато съобщение.

---

[1] Амелия Ерхарт (1898–1937) — американска авиаторка, първата жена, прекосила самостоятелно Атлантическия океан през 1932 г. и изчезнала пет години по-късно над Тихия океан при опита си да направи обиколка на земното кълбо. — Б. пр. ↑

12.

Едуард Джонсън прикова поглед в съобщението, пристигнало току-що от Полет 52.

ДО САН ФРАНЦИСКО: НЕ ИСКАМЕ ДА ЗАВИВАМЕ. ХАВАЙСКИТЕ ОСТРОВИ СА ТВЪРДЕ МАЛКА ЦЕЛ. ЩЕ ПРОДЪЛЖИМ ПО СЕГАШНИЯ КУРС НА 120 ГРАДУСА. ИНФОРМИРАЙТЕ НИ ЗА ЕВЕНТУАЛНИ КОРЕКЦИИ В КУРСА И СЪОБЩЕТЕ РАЗСТОЯНИЕТО/ВРЕМЕТО НА ПЪТУВАНЕ ДО САН ФРАНЦИСКО ВЕДНАГА ЩОМ СТЕ ГОТОВИ С ИЗЧИСЛЕНИЯТА.

БЕРИ

— Мамка му! — Джонсън извади пурата и отхапа края й. — Умен кучи син! — Погледна пурата, а след това я захвърли на пода.

Метц го погледна. Идеята да пренасочат самолета към Хавайте не му бе харесала от самото начало и сега изпитваше едва ли не облекчение.

— Трябва да направиш нещо, Ед. Трябва да му дадеш такива инструкции, че онзи самолет да се разбие над океана, а ние да се изметем оттук преди…

— Млъквай, Метц! Зная какво трябва да направя. — Беше започнал да се пита дали Бери не е прозрял намеренията му. — Не мога да го притискам. Прекалено схватлив е.

— И какво ще му отговориш?

— Какъв избор имам? Ще му изпратя информацията, която ни поиска.

— Исусе, ето че започваме да му помагаме…

— Трябва да се отърва от него за известно време. — Джонсън се приближи до картата на тихоокеанския район. Взе една линийка от бюрото и направи някои груби измервания. — С новия курс положението им няма да стане по-добро. Може би даже ще се влоши. Но не мога да му предложа нещо абсурдно. Бери е…

— Да, знам. Умен.

— Исках да кажа, че може да храни известни подозрения.

Метц се приближи до компютъра и удари с юмрук по него.

— Не позволявай на онзи тип да те сплашва. Та той е някакъв си аматьор, седнал в пилотската кабина на най-големия и най-модерния самолет, строен някога, който случайно има две огромни дупки в корпуса си и е пълен до горе с живи мъртъвци. Исусе! Самият Джон Уейн не би могъл да се справи с подобно положение. — Замълча за момент, а после тихо продължи: — На Бери му трябва съвсем малко помощ от наша страна и самолетът ще падне.

Джонсън не му обърна никакво внимание. Седна пред клавиатурата и започна да пише.

ДО ПОЛЕТ 52: ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ТУК, ЗА ДА ВИ ПОМОГНЕМ, НО ЩЕ ОТСТЪПИМ И ЩЕ СЕ СЪОБРАЗИМ С ВАШЕТО МНЕНИЕ. МОЛЯ ВИ ДА ИЗПЪЛНЯВАТЕ ТОЧНО ВСИЧКИ НАШИ ТЕХНИЧЕСКИ ИНСТРУКЦИИ. В ОТГОВОР НА ВАШЕТО ЗАПИТВАНЕ СЪОБЩАВАМЕ, ЧЕ ТОЧНИЯТ КУРС ЗА САН ФРАНЦИСКО Е НА 131 ГРАДУСА. РАЗСТОЯНИЕТО Е 1950 МИЛИ. ПРИБЛИЗИТЕЛНА ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ НА ПОЛЕТА ПРИ СЕГАШНАТА ВИ СКОРОСТ — ПЕТ ЧАСА И ДЕСЕТ МИНУТИ. ЩЕ БЪДЕТЕ ПРЕСРЕЩНАТИ ОТ ВОЕНЕН САМОЛЕТ. СРЕЩАТА ВЕРОЯТНО ЩЕ СЕ СЪСТОИ СЛЕД ДВА ЧАСА.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД. Метц погледна стенния часовник. Два часа и две минути след обяд.

Джонсън проследи погледа му.

— Точно така. Няма да попаднат в радарния обхват на службата за контрол на полетите преди шест часа вечерта. Разполагаме с достатъчно време.

— Ами военните?

Джонсън си позволи да се усмихне.

— Ако ти не им се обадиш, обещавам да не го правя и аз.

— Не са ли им позвънили вече от службата за контрол на полетите?

— Сигурно. Половината военновъздушни и военноморски сили ги търсят. Но те не разполагат с точните им координати и курса, по който летят. А небето е дяволски голямо. — Джонсън се приближи до принтера, отпечатващ метеорологичните карти, и погледна. — И за да усложни издирването още повече, времето също започва да се разваля.

Метц като че ли губеше търпение.

— Като знам какви сме късметлии, току-виж, че ги намерили в следващите десетина минути.

— Ние сме късметлии? На господин Бери също не му върви днес. Обзалагам се, че сега му се иска да беше изпуснал този полет. Мисля, че нашият късмет е по-добър от неговия. Дори и самолетът да бъде забелязан от някой кораб или изтребител, военните няма да могат да им помогнат кой знае колко. Само ние можем да го сторим, защото единствено ние поддържаме връзка с тях. А никой друг не знае за това.

— И какво точно ще направим за тях? Какво ще предприемем, за да принудим оня пилот да допусне грешка?

Телефонът иззвъня. Джонсън се изправи, приближи се до бюрото и вдигна слушалката.

— Джонсън. — Замълча за момент. — Да, сър. Все още се опитвам да установя връзка. Не, сър, мисля, че тук ще бъда по-полезен. — Продължи да говори още минута и заключи: — Ако възникнат някакви въпроси, аз съм тук. Благодаря. — Остави слушалката и погледна Метц. — Това беше нашият виден президент. Всички са в заседателната зала. С малко повече късмет ще си останат там — близо до бара и климатиците. Тази зала тук не им допада особено.

— Аз самият също не съм във възторг. — Метц погледна телефона. — Аз също имам шеф и той сигурно вече се чуди какво се е случило. Ако знаех отговора на този въпрос, щях да му се обадя.

— По-добре му се обади, преди да е започнал да научава разни неща от новините и преди нашият президент да го е потърсил. В това отношение всички президенти си приличат. Обаждат се на разни хора и питат какво се е случило. И ако президентите на застрахователни компании поне малко приличат на президентите на авиокомпании, твоят шеф наистина ще пожелае да узнае всичко.

Метц се загледа в телефона.

— Ще изчакам. — Обърна се към Джонсън. — Е, какви инструкции ще дадеш на Бери?

Джонсън разгърна пилотския наръчник. Хвърли един поглед към Метц.

— Знаеш ли, има един такъв израз: Първият грешен съвет може да бъде извинен, вторият става подозрителен, а третият се тълкува като

вражеско действие. Предполагам, че имам право само на още един опит. — Той погледна към книгата.

— Не го надценявай. Щом искаме да го потопим в океана, ще трябва да поемем някои рискове.

Джонсън продължи да прелиства страниците на книгата.

— Когато му предложих новия вектор, затаих дъх от напрежение. И знаеш ли защо? Защото е абсолютно невъзможно да определим точното му местоположение и аз не бях сигурен дали той знае това. Освен това терминът вектор е съкратена форма на радарен вектор, а там няма радар. Това е все едно да ти кажа, че ще стигнеш най-бързо до Сосалито, като минеш направо през залива, без да използваш моста Голдън Гейт. Поех този риск, защото допусках, че Бери не знае нищо за презокеанските полети. Освен това предположих, че госпожица Крендъл е гледала да не стои много в кабината, за да си спести досадните уроци по летене, изнасяни й от пилотите. Така че не ми говори за необходимостта от поемане на известни рискове. Метц избърса с кърпичка потното си лице.

— Господи, нямах представа, че ще бъде толкова сложно.

— Невежеството, господин Метц, е благословия. И ако наистина си чак толкова невеж, че да си мислиш, че накрая ще можем да извикаме играта свърши и да се приберем у дома, забравяйки за онова, което сме се опитали да направим, искам да те предупредя, че много се лъжеш. В момента, в който изпратих онези шибани съобщения, двамата с теб си сложихме главите в торбата. Защото, ако той се върне, ние може и да измислим някакво оправдание за уж прекъснатата връзка, но нищо не би могло да оправдае зададения от нас грешен вектор.

Метц се отпусна на един стол.

— Ако се върнат… ако наистина успеят да приземят самолета… можем да кажем, че са разбрали погрешно инструкциите ни. Все пак са били подложени на кислороден недостиг…

Джонсън се спря на една страница, прочете я, а след това вдигна поглед.

— Точно така. Ако се върнат и кацнат благополучно, ще се наложи да твърдим точно това. Може пък да успеем да убедим обществеността, че пилотът аматьор, успял да пилотира и приземи един свръхзвуков самолет, е твърде тъп, за да си спомни вярно

съобщенията, които сме му изпратили само часове по-рано. Освен това в кабината на онзи самолет има три абсолютно нормални личности с напълно функциониращи мозъци. Най-големият проблем обаче могат да се окажат разпечатките. Уейн, виждаш ли разпечатките, които излизат от нашата компютърна система за връзка? — попита Джонсън.

— Да. — Метц напълно бе забравил за тях. — Трябва да ги унищожим.

— Точно така, Шерлок. Но преди да го направим, опитай се да отгатнеш къде може да се намери още едно копие. Хайде, давай! Имаш право само на един опит.

— О, мамка му!

— Точно така. Компютърната видеосистема се държи странно понякога, но никога не губи разсъдъка си и не печата сама съобщения, целящи убийството на триста души. Съобщенията, които изпратихме до онзи самолет, са повече от достатъчни, за да бъдем обвинени в опит за убийство. Ако принтерът в кабината е включен — а той обикновено е — тогава те ще разполагат с всички необходими им доказателства.

Метц се изгърби и се приведе напред.

— Мили Боже! Защо не ми каза всичко това предварително?

— Защо? Защото не ти стиска, а? Беше готов да се замесиш в това само защото вярваше, че аз ще измисля някакво простичко техническо решение, което ще запрати оня Стратън в океана. Ако знаеше какви проблеми могат да възникнат, веднага щеше да хукнеш към груповия си терапевт, или както там се нарича специалистът, при когото тичат в случай на нужда провинилите се магьосници от застрахователния бизнес.

Метц бавно се изправи.

— Вече не става въпрос само за кариерите ни. Ако…

— Точно така. Сега въпросът е или нашият живот, или техният. Ако самолетът се приземи, ще получим тежки присъди — двадесет години или до живот. — Джонсън отново надникна в книгата, след което погледна към компютъра. Обърна се към Метц. — Вместо да стърчиш там и да бездействаш, иди до принтера и вземи разпечатките на последните съобщения.

Метц се приближи до машината. Ръцете му трепереха, лицето му се обливаше в пот. Погледна към контролно-диспечерския център. От време на време някой мъж вдигаше глава и поглеждаше през стъклото.

Джонсън се изправи и тръгна към вратата.

— Продължавай, Уейн. Само с едно бързо движение — от принтера право в джоба ти! — Джонсън сложи ръка на бравата, за да привлече вниманието на диспечерите, които може би го наблюдаваха в момента. — Сега!

Метц откъсна разпечатките и ги натъпка в джоба на панталона си.

Джонсън се престори, че променя решението си, и се отдалечи от вратата. Отново седна пред бюрото.

— Много добре. Ако дойдат да ни арестуват, изяж ги.

Метц се приближи до Джонсън.

— Не ми харесва чувството ти за хумор. Джонсън сви рамене.

— Аз пък не съм сигурен, че ми харесва липсата на каквото и да е чувство за хумор у теб. Това е първият признак за наличие на умствено заболяване. Неспособност да се гледа на нещата откъм смешната им страна. Хуморът държи човек нащрек, и го подготвя за всякакви изненади.

Метц почувства, че губи контрол над положението. Съзнаваше, че е пуснал на свобода тъмни сили, които не може да контролира. Всичко в тази зала, включително и Джонсън, му изглеждаше далечно и непознато. Той умееше да манипулира хората, а чрез тях и техните технологии, фабрики и машини. Не беше в състояние обаче да манипулира самите системи. В действителност човешкият фактор бе далеч по-предсказуем от техническите фактори — компютрите и двигателите, които работят, когато всички очакват от тях да спрат, и излизат от строя, когато са най-необходими.

— Имам чувството, че самолетът ще кацне благополучно, ако ние не направим нещо, за да го свалим.

Джонсън се усмихна.

— Струва ми се, че ти най-после достигна до истината. Повредите на онзи самолет не са фатални, а пилотът си го бива. Ако запази самообладание, той ще го приземи на някоя писта, на някое летище и то в такова състояние, че все нещо да оцелее — той, останалите пътници в кабината, или пък черната кутия на самолета.

— Не можем да допуснем това да се случи.

— Не, не можем. — Джонсън потропа с пръсти по пилотския наръчник. — В тази книга има нещо, което ще го довърши. Бързо. И аз

мисля, че зная какво е то.

Лъчите на ранното следобедно слънце искряха по спокойната водна повърхност на океана. Американският самолетоносач Честър У. Нимитц плаваше неотклонно по курса си. Лек ветрец, породен от скоростта от осемнадесет възела в час, духаше над празната палуба за излитащи самолети. На долните палуби моряците изпълняваха рутинните си задължения.

Капитан трети ранг Джеймс Слоун и контраадмиралът от запаса Рандолф Хенингс седяха мълчаливо в кабина Е-334 на палуба 0–2. Никой от двамата не бе произнесъл и дума през последните няколко минути; всеки бе погълнат от собствените си мисли. За Слоун проблемът беше съвсем ясен, а решението му — повече от очевидно. За Хенингс ситуацията изглеждаше далеч по-сложна. Лицето на Слоун бе замръзнало в сурова, безкомпромисна гримаса. Лицето на Хенингс издаваше вътрешната му борба.

Слоун най-накрая заговори.

— Ситуацията си е все същата. Без промяна. Единствената ни грешка е, че решихме да изчакаме онзи самолет да падне сам. Само че вече е безсмислено да продължаваме този спор. Опитайте се да възприемете случилото се като тактически проблем по време на война.

Хенингс беше уморен и го болеше глава.

— Престанете с тези военновременни аналогии, капитане. Вече не вършат работа. — След доклада на Матос, че самолетът е направил завой, Хенингс реши, че Слоун ще се откаже от намерението им да унищожат самолета. Хенингс почти изпита облекчение при перспективата да признае пред капитан Диел какво бяха направили. Трябваше обаче да се досети, че Слоун няма да се предаде толкова лесно. За Слоун не съществуваше особена разлика между унищожаването на самолет, за който смятаха, че е пълен с мъртъвци, и унищожаването на самолет, който показва признаци на живот. — И престанете да ми повтаряте, че нищо не се е променило. Сега положението е съвършено различно.

— Да. Има промяна, но към по-лошо. Позволете ми да изтъкна отново, адмирале, че не желая да попадна в затвора. Целият ми живот е пред мен. Вас може и да ви третират като VIP персона в Портсмаут — собствена къщичка или каквото там предлагат на контраадмиралите, но аз… Което ми напомня, че вие ще сте първият

адмирал в американската история, осъден от военен съд през този век. А може би заради положението ви на пенсионер ще изтърпите унижението да бъдете съден от граждански съд.

Хенингс се опита да си припомни… да разбере всички дребни компромиси, извършени от него, които го бяха принизили до положение, в което му се налагаше да слуша всичко това, и то от човек като Слоун. Или с годините ставаше сенилен, или моралните му устои се бяха пропукали без самият той да забележи. Джеймс Слоун не можеше да е чак толкова умен.

— Мислите се за голяма работа, нали? — подхвърли той. — Но ако бяхте толкова схватлив и проницателен колкото си мислите, че сте, сега нямаше да се намираме в това положение.

— Нямам нищо против да рискувам и да се излагам на опасност, ако зная, че това ще ми донесе печалба. Но не съм съгласен да ми пречите. Отдавна да сме забравили за цялата тая каша, ако не беше вашето протакане и ако не се бяхте хванал на лъжите на Матос за износването и сериозните повреди на самолета.

Хенингс кимна. Това беше безусловно вярно. През изминалия час Слоун му бе обяснил надълго и нашироко защо Питър Матос трябва да унищожи онзи Стратън. През цялото това време Хенингс бе настоявал да изчакат още малко с надеждата, че Матос ще докладва за падането на самолета. Докладите на Матос потвърждаваха предварителната им информация, че самолетът е повреден, но продължава да лети. Той следваше неотклонно първоначалния си курс до мига, в който, съвсем неочаквано и необяснимо, промени направлението от сто и двадесет на сто тридесет и един градуса. Матос бе докладвал още и за хора, които падат, или скачат, от самолета. Нито едно от тези действия не подлежеше на някакво разумно обяснение.

— Защо промениха курса? Защо хората падат от един стабилно летящ самолет? На борда очевидно няма пожар. Значи не скачат от страх. Всичко това е лишено от смисъл. Какво, по дяволите, става там горе?

Слоун не беше сигурен, че може да отговори на този въпрос. Първата промяна в курса изглеждаше логична — следвайки радарния вектор от сто и двадесет градуса, самолетът се насочваше към базата си в Сан Франциско. Новият вектор обаче ги насочваше по курс, успореден на крайбрежието. Той погледна Хенингс.

— Пилотът сигурно се е загубил. Навигационната му система навярно не работи. Що се отнася до хората… — Той се замисли за необяснимите действия на пътниците. — Вече ви казах, че те най-вероятно страдат от мозъчни увреждания. — Едва сега започваше да си представя какво е трябвало да понесат хората на борда на онзи Стратън. — Пилотите може би също са увредени. Това би обяснило промените в курса на самолета. — Той погледна Хенингс в очите. — Онзи самолет може да падне върху населено място. Помислете върху това.

Хенингс не можеше вече нито да мисли, нито да спори. Аргументите му се опираха единствено на етичните и моралните измерения на случилото се. На тези очевидно не твърде убедителни доводи Слоун бе противопоставил поне десетина логични причини за необходимостта самолетът и хората на борда му да бъдат унищожени.

— Времето ни изтича — отбеляза Слоун. Гласът му прозвуча така нехайно, сякаш двамата с адмирала закъсняваха за тенисмач в офицерския клуб. — Горивото на Матос е на привършване.

Хенингс пристъпи по-близо до Слоун.

— Ами ако кажа не? Слоун сви рамене.

— Тогава ще отида при капитан първи ранг Диел и ще му разкажа моята версия за случилото се.

— Не блъфирате добре.

Слоун се засмя.

— Е, предполагам, че вашето съгласие вече не е от такова значение. И бездруго вече извършихте поне половин дузина нарушения, заради които можете да бъдете изправен пред военен съд. Искам само да не ми се пречкате повече. Аз ще се обадя на Матос, за да приключим със случая. Самолетът очевидно няма да падне сам.

Слоун взе микрофона и крадешком погледна към Хенингс. Понечи да натисне бутона за радиовръзка, но се поколеба. Щеше да е много по-убедително, ако адмиралът издаде тази заповед. Докато обмисляше следващия си ход, телефонът иззвъня. Той остави микрофона и грабна слушалката.

— Капитан Слоун — нетърпеливо изрече той, след което се заслуша. — Да. Изпълнявайте. Следвайте точно получените разпореждания.

— Кой е? — попита Хенингс. В гласа му се прокрадна страх.

Слоун не му обърна никакво внимание.

— Добре. Разбирам. В такъв случай става дума за издирване в границите, които току-що споменахте?

Хенингс беше сигурен, че разговорът касае пътническия Стратън, но не можеше да предположи по какъв начин.

Слоун поклати глава.

— Аз съм вързан тук със специалните изпитания. Да, още продължават, но на теб това не ти влиза в работата. Нареди на лейтенант Раулес да изготви план и да разпредели задачите. Поне по осем самолета от всяка смяна. Да излитат през интервал от един час. Започнете издирването в северния квадрант и разширете участъка на юг. — Слоун погледна часовника на конзолата. — Кажи на Раулес, че първата група трябва да тръгне най-късно след петнадесет минути. — Той затвори телефона и се обърна към Хенингс. — Получено е съобщение от службата за контрол на полетите. Искат да започнем операция по издирването и евентуалното спасяване на самолет в беда.

— Онзи Стратън!

— Полет 52 на Транс-Юнайтид. Свръхзвуков Стратън 797, изпълняващ рейс от Сан Франциско до Токио. Предполагам, че това е същият самолет. Освен ако всичките самолети от този вид на Транс-Юнайтид не са катастрофирали днес.

— Но аз смятах, че трябва да засечем техните радиосъобщения… — Посочи с ръка оборудването в залата.

Слоун се поколеба. Трябваше да прецени каква част от истината да каже на Хенингс.

— Предали са сигнал за помощ чрез компютърна видеосистема за връзка, при която написаните съобщения се появяват на компютърен монитор. Предполагам, че съобщенията им пристигат единствено в централата на Транс-Юнайтид. Пилотът очевидно е умирал. Имал мозъчни увреждания. Направил завоя, а след това променил курса и прекъснал връзката със Сан Франциско. От авиокомпанията предполагат, че пилотът е умрял или пък е загубил съзнание, а самолетът е паднал в океана и…

— Те не знаят, че той все още…

— Не. Не знаят. Добрата новина е, че в едно от съобщенията, изпратено от самолета, се споменава нещо за бомба. Всички смятат, че на борда на онзи Стратън е избухнала бомба. Сега ясно ли е всичко,

адмирале? Самолет без пилот, пълен с мъртви и умиращи пътници, който разполага с достатъчно гориво, за да стигне до Калифорния. Дори и вината за случилото се да не е наша, бих казал, че сме длъжни да го свалим веднага.

— Кога ще излетят самолетите, които ще вземат участие в издирването?

— Скоро. — Слоун бе помолен да претърси район, отдалечен на стотици мили от мястото, на което се намираше пътническият Стратън. Щеше да мине време, докато самолетите излетят и претърсят указания в съобщението участък. През това време търсеният от тях Стратън щеше да се отдалечи на още стотици мили. — Много скоро — излъга той. Погледна Хенингс. — Няма да можете да избягате от отговорност, ако аз заповядам самолетът да бъде свален. Мълчанието е равнозначно на съучастничество. Вие не сте по-добър от мен. Но ако държите да останете безмълвен наблюдател, за да мога аз да свърша мръсната работа…

И изведнъж Хенингс проумя настойчивостта, с която Слоун се стремеше да получи одобрението му за действие, което можеше да извърши и сам. Слоун искаше да извоюва лична победа над Хенингс и над всичко онова, което контраадмиралът представляваше. Всички онези остарели представи за чест, доблест и достойнство. Слоун, кой знае защо, вярваше, че самият той ще се почувства по-добре, ако успее да натика лицето на Хенингс в калта.

Слоун заговори отново.

— Когато служехте под командването на главнокомандващ, отказал да получи призовката си за участие във войната, който, освен патологичен лъжец, беше и пацифист, изпълнен с презрение към цялата армия, тогава не изпитвахте угризения, нали? А дори и да са ви мъчили някакви съмнения, не сте ги споделил с никого, адмирале. Всички правехме така. Затова сега не ми говорете за отстояване на принципи и морални скрупули. Нито един от нас не си подаде оставката след Виетнам. И пак нито един не се опълчи срещу пацифиста дезертьор в Белия дом. Всички ние сме курви и всички до един сме правили компромиси. Затова единственото нещо, в което все още вярвам, е кариерата на Джеймс Слоун.

Хенингс не каза нищо в отговор. Нито пък възрази по някакъв начин.

Дълго време никой от двамата не проговори.

Хенингс огледа помещението, известно като Е-334. Стерилно помещение със сиви метални стени, покрити с лабиринт от изолационни тръби за кабели. Въпреки климатика в помещението се усещаше типичната миризма, съпътстваща постоянно работещото електронно оборудване. Сега навсякъде по света имаше помещения, подобни на тази кабина Е-334 — в морето, във въздуха, под земята. Малки, претъпкани залички без човешко присъствие. Бъдещето и съдбата на човечеството някой ден вероятно ще се решат в някое помещение като това, в което се намираха в момента. Хенингс се радваше, че няма да е жив, за да види това. Погледна към Слоун. Бъдещето беше в ръцете на ето този мъж. Той знае как да живее в съвременния свят.

— Да. Разбира се. Заповядайте на Матос да свали самолета.

Слоун се поколеба за секунда, а след това побърза да седне пред радиоконзолата.

— Постарайте се да разбере какво трябва да направи и защо трябва да го направи, капитане.

Слоун погледна Хенингс.

— Да. Добре. Зная какво да правя. Днес за втори път стигаме до този момент. — Той обаче съзнаваше, че Матос може и да не се подчини.

— Полет три-четири-седем. Обажда се Базата. Чуваш ли ме? — Слоун отново погледна към Хенингс. — Поискахте от мен да бъда напълно откровен с него и аз ще постъпя точно така.

Радиото изпука, гласът на Матос, напрегнат и може би дори малко изплашен, премина през кодиращото устройство и изпълни залата.

— Чувам ви, База. Продължавайте.

Слоун долови нервността, прозираща в гласа на младия мъж. Това беше добро начало.

— Питър, говори капитан трети ранг Слоун. Преди известно време ти зададох въпрос и сега искам да чуя отговора ти. Защо ти беше заповядано да летиш далеч от кабината на пътническия самолет?

Последва дълго мълчание, а после отново долетя гласът на Матос.

— Трябваше да летя далеч от кабината, защото в нея може би имаше пилот. Ако радиопредавателите му работеха и той ме видеше, би могъл да разбере какво се е случило и да изпрати съобщение по радиото. Освен това, ако приземи самолета, би могъл да разкрие какво е видял.

— Да. Сега вече разполагаме с информация от службата за контрол на полетите. Те смятат, че на борда на самолета е избухнала бомба. Добре, продължавай. Какво още, Питър?

— Инцидентът стана по наша… моя вина. Сега ми се предоставя възможност да прикрия гафа, като сваля пътническия Стратън.

— За доброто на флота, в името на националната сигурност и заради самия себе си.

— Да.

— Изпитанията, които проведохме, бяха грубо нарушение на подписаната международна спогодба. Те са незаконни. Разбираш ли?

— Да.

— Пътниците на борда на онзи самолет са мъртви или мозъчно увредени. Самолетът лети към Калифорния — подобно на ракета, която притежава достатъчно разрушителна сила, за да изравни един малък град със земята или пък да срине до основи двадесет големи жилищни блока.

— Разбирам.

— Всички кораби и самолети в района, включително и изтребители от нашия самолетоносач, в момента тръгват в твоята посока, за да търсят изчезналия самолет. Ако някой от тях те види, с нас е свършено. През следващите десет минути трябва да изстреляш ракетата Феникс по кабината на пътническия Стратън.

— Слушам. — Последва кратка пауза. — Горивото ми е малко.

— Още една причина да побързаш с изпълнението на задачата. Когато изпълниш мисията, продължи да летиш към крайбрежието. Аз ще се погрижа да те пресрещнат и заредят във въздуха. Ясно ли е?

— Да.

Слоун реши, че е време да изиграе всички карти.

— Матос, тук при мен е контраадмирал Рандолф Хенингс, който подкрепя взетото от мен решение. Той лично ще те инструктира, след като кацнеш. Ясно?

— Да.

Слоун погледна Хенингс, който бе целия пребледнял. После продължи да говори на Матос.

— Достатъчно приказки, Питър. Изстреляй ракетата по пилотската кабина на пътническия Стратън. Разбрано?

— Да.

— Заеми позиция, прицели се и стреляй. Не можеш да си позволиш да не уцелиш. Разполагаш максимум с десет минути. Обади се, след като изпълниш мисията.

— Слушам.

— Край. — Слоун настрои часовника за десет минути, а после се завъртя със стола и погледна Хенингс. Адмиралът изглеждаше пребледнял и се подпираше на стената. — Добре ли сте?

— Да. Мисля, че съм добре. Слоун кимна.

— Надявам се не мислите, че на мен ми е по-лесно отколкото на вас.

Хенингс избърса лепкавата пот от шията си.

— Подозирам, че е така.

Слоун го погледна изпитателно. Възрастният мъж като че ли всеки момент щеше да получи сърдечен пристъп.

Хенингс се изправи.

— Смятам да изляза на палубата да глътна малко чист въздух.

Слоун не искаше да изпуска Хенингс от погледа си. В това помещение се бе установила специална атмосфера, която можеше да бъде разрушена от слънчевата светлина, от други човешки гласове и лица.

— Бих предпочел да останете тук. Поне през следващите десет минути.

Хенингс кимна.

— Да. Разбира се. Ще издържа. — Той дръпна черната щора от прозореца, отвори го и вдиша дълбоко. А след това за пръв път от четиридесет години насам му прилоша в океана.

Слоун го наблюдаваше с периферното си зрение. Хенингс беше най-слабото звено в тяхната комбина. Матос беше по-силен, но и той можеше да се пречупи. Сега, когато проблемът с пътническия Стратън беше почти разрешен, Слоун си позволи да поразмишлява малко повече за Матос и Хенингс. Вече почти бе решил как да се справи с лейтенант Питър Матос.

Слоун се приближи до края на конзолата, където, подредени в редица, стояха няколко вътрешни телефона с различни цветове в зависимост от предназначението им. Вдигна слушалката на зеления и, преди да му отговорят отсреща, прекъсна връзката.

— Операции? Обажда се капитан трети ранг Слоун. Възникна проблем. Полет три-четири-седем, F-18, пилотиран от Матос, е в критична ситуация поради недостиг на гориво. Искам един танкер да излети от най-близката брегова база и да го пресрещне. — Слоун продиктува настоящите координати на Матос в изключения телефон. — Благодаря. — Той затвори, след което взе синия телефон и го изключи, преди да започне да говори. — Раулес? Обажда се Слоун. Предупреди пилотите, участващи в издирването на пътническия Стратън, че може да се наложи да се разделят на две групи и едната от тях да потърси нашия три-четири-седем. Да. Има проблем с горивото. Вече се разпоредих да бъде изпратен танкер, който би трябвало да стигне до него навреме. Просто предупреди момчетата да са нащрек. Точно така. — Той затвори, плъзна една папка върху телефонните превключватели, за да ги скрие от погледа на Хенингс, и едва след това се обърна към него.

Рандолф Хенингс представляваше по-сериозен проблем. Докато Хенингс живееше, дишаше и говореше, разкъсван от вина и угризения, Джеймс Слоун нямаше да може да спи спокойно нощем и при всяко повикване при капитана на самолетоносача щеше да се пита дали не са дошли да го арестуват.

Само че Джеймс Слоун не можеше да позволи това.

В никакъв случай.

* * *

Гледката, която се разкриваше от капитанския стол на пътническия Стратън 797, беше умопомрачителна. Бери седеше, хипнотизиран от надигащата се грамада от буреносни черни облаци, струпани в далечината. В началото те просто наподобяваха лека мъгла в края на хоризонта, през която струяха слънчеви лъчи, падаха под ъгъл и се отразяваха от водната повърхност на океана. Колкото по-

близо идваха, толкова по-страховити и враждебни изглеждаха, а Бери все по-ясно разбираше, че са в беда.

Наведе се напред и огледа хоризонта. Фронтът на бурята се простираше и в двете посоки докъдето му стигаше погледът — приличаше на огромна, солидна стена, извисила се между земята и небето. Облаците се спуснаха над океана като завеса и скриха хоризонта. Образуваната от тях стена се издигаше високо нагоре и Бери знаеше, че няма да може да издигне самолета над нея.

Шарън го докосна по ръката и заговори тихо. В гласа й се прокрадваше тревога.

— От много време не съм виждала толкова плътна облачност.

Бери пък никога преди не бе виждал нещо подобно. До този момент единствено хубавото време и дневната светлина работеха в тяхна полза и им помагаха, а Бери бе започнал да ги приема за даденост, неспособен да повярва, че още нещо би могло да се обърка с Полет 52.

— Преживявала ли си подобна буря и преди?

— Няколко пъти. А ти?

— Не. Не и с пътнически самолет.

— А с твоя Скаймастър!

— Не. — Ако беше със своя Скаймастър, Бери щеше да завие и да потърси най-близкото летище. Тук обаче просто нямаше такова.

Крендъл погледна радарния екран, разположен на централния панел.

— Виждаш ли пролука в облаците?

Бери погледна внимателно екрана. На всеки шест секунди през радарния обхват преминаваше тънка зелена линия, която оставяше след себе си различно оцветени участъци.

— Нито зная как да работя с него, нито пък ми е ясно как да отчитам показанията му. — Погледна приближаващия буреносен фронт, а после отново се загледа в радара. Онова, което виждаше на екрана, трябваше да съответства на това, което се виждаше през предното стъкло, само че той просто не забелязваше такова съответствие.

— Чел съм статии за метеорологичните радари, но никога не съм работил с такъв.

Крендъл чу някакъв шум зад себе си и се обърна. Линда се бе свила близо до задната стена на кабината и спеше. Крендъл погледна към вратата. През пролуката на притворената врата се бе промушила цяла мъжка ръка, чак до рамото, която опипваше вътрешната страна на вратата. Ръката напипа чорапогащника и го дръпна. Вратата се открехна още малко и рамото също се промуши в кабината. Шарън видя раменните нашивки на втория капитан Даниел Маквери, а след това зърна и лицето му да наднича през пролуката.

— Джон… Бери се обърна.

— За Бога! — Поколеба се, а след това се изправи. Приближи се до вратата и огледа възела на чорапогащника, завързан за бравата. Хвана ръката на Маквери и се опита да я избута навън, но летецът го сграбчи за ризата. Бери отстъпи назад. Имаше нещо гротескно в ръката, която се протягаше към него. Припомни си страховитите истории, които хората обичат да разказват късно нощем край лагерния огън на някой къмпинг. Това тук обаче беше истина. Бери бръкна в джоба си и намери златната запалка, която носеше със себе си. Запали я, поколеба се за миг, а после неохотно поднесе пламъка към ръката на Маквери. Последва пронизителен писък и ръката изчезна. Бери потърси с поглед Шарън и се взря в очите й. В тях не се четеше никакъв упрек — само разбиране и подкрепа.

Бери коленичи край Линда, която се бе събудила.

— Заспивай. Тя затвори очи.

— Много съм жадна. Бери я потупа по бузата.

— Още малко остава. Не мисли за това. — Изправи се и се върна на стола.

Шарън прикова поглед към радарния панел.

— Това все механизми за управление на радара ли са?

Бери я погледна. Тримата оцелели бяха постигнали мълчаливо съгласие помежду си, че няма да разговарят за останалите. Бери сведе очи към конзолата.

— Да. Това е за наклона на антената. За уголемяване на образа. За регулиране на яркостта. Селектор за режима на работа… Това тук пък е обозначено като ниво на заличаване. За пръв път чувам за такава функция.

Крендъл пак погледна към черната стена, извисила се на пътя им. Облаците бяха по-близо и тя вече забелязваше вътрешната им

турбулентност, виждаше сиво-черните стълбове, които се зараждаха в недрата им.

— Можем ли да заобиколим този фронт без радар? Бери поклати отрицателно глава.

— Тези буреносни облаци понякога се разпростират на стотици мили. Не мисля, че разполагаме с достатъчно гориво, за да ги заобиколим.

— Хаваите? — Не й се искаше отново да повдига въпроса, но моментът бе твърде важен и се налагаше да обсъдят всяка възможност.

— Не. Освен останалите причини, които изтъкнах пред теб, вече не разполагаме с достатъчно гориво, за да прелетим дотам. С наличните ни запаси можем да стигнем само до Калифорния.

Крендъл погледна индикатора за горивото. Останала бе по-малко от една трета от количеството, с което разполагаха в началото на полета.

Бери се заигра с контролните уреди на радара. Ако можеше да разгадае картината, която виждаше на екрана, може би щеше да успее да намери някаква пролука в тъмната стена от облаци пред тях.

Крендъл си припомняше бурите, които бе преживяла на други самолети. Стратън 797 летеше много високо и това бе предимството на полетите в стратосферата.

— Не можем ли да се изкачим над облаците? Бери погледна причернялото небе.

— Не и с този самолет. Няма да издържи на въздушното налягане. — Погледна кислородната маска, която висеше край стола му. Ако се изкачат на не повече от тридесет хиляди фута, кислородните маски щяха да са им достатъчни, за да дишат. Но дали щяха да се издигнат над буреносния фронт? Не можеше да даде категоричен отговор, но предполагаше, че тази височина няма да е достатъчна. Освен това резервоарите с кислород сигурно вече бяха празни, а той не знаеше дали има резервен резервоар на борда.

Крендъл сякаш четеше мислите му.

— Може някъде да има неизползвана кислородна бутилка.

— Може. Но смяташ ли, че трябва да накараме онези хора отзад да преживеят още веднъж същия кошмар? Не трябва ли все някъде да теглим чертата?

— Не, и ако става дума за живота ни.

— Онези хора не са мъртви, а ние не знаем дали с времето състоянието им няма да се подобри. А дори и да не се оправят… Освен това, ако искаме да наберем достатъчно височина, за да се издигнем над лошото време, самолетът трябва да се изкачва спираловидно нагоре. Точно в този момент бих предпочел да не подлагам уменията си на подобно изпитание. Пък и при една такава маневра ще изгорим огромно количество гориво.

— Значи смяташ, че нямаме друг избор и трябва да минем през бурята.

— Не съм сигурен. Другите възможности изглеждат по-добри в краткосрочен план, но аз все си мисля за калифорнийското крайбрежие.

— Аз също. — Тя се поколеба, а после попита: — Дупките в корпуса… самолетът ще може ли?…

— Не мисля, че ще се разпадне. — Той обаче не можеше да знае със сигурност дали структурата не е отслабена и дали има прекъснати лонжерони. И абсолютно здрави самолети са били повреждани по време на силни бури. — Крилата ще поемат най-голямото натоварване. А те изглеждат здрави.

Крендъл кимна. В гласа на Джон Бери, в поведението му имаше нещо, което й вдъхваше спокойствие и кураж. Повечето пилоти притежават тази способност да превръщат дори и най-лошите новини в рутинни съобщения. И въпреки това Шарън чувстваше, че има още нещо, което го безпокои.

— Ако смяташ, че самолетът ще може да издържи, значи и аз ще мога.

Бери реши, че трябва да бъде абсолютно откровен. Ставаше дума и за нейния живот и тя имаше право да знае какво би могло да се случи.

— Виж, Шарън, главният проблем не е самолетът. Ако турбулентността стане прекалено силна — а като гледам тези облаци, нямам основания да мисля, че това ще ни се размине — тогава автопилотът може да изключи. Което означава, че ще се наложи аз да пилотирам самолета. Исусе, трима опитни пилоти, управляващи напълно здрав самолет, срещат сериозни затруднения при такава буря. Ще трябва да мисля за дроселите, за височината и наклона на самолета… та аз не съм пилотирал тази машина дори и в хубаво време.

Може да загубя контрол върху самолета и той ще полети… — Внезапно му се прииска да завие и да избягат далеч от черната стена, извисила се заплашително пред тях… пък дори и това да означава, че ще трябва да приводни самолета в океана. Всичко беше за предпочитане пред кошмара, който ги очакваше в разгара на приближаващата буря. Той се обърна към Шарън. — Искаш ли да завием? Можем да избягаме от бурята, но вероятно ще останем без гориво, преди да стигнем до суша.

Крендъл обмисли възможностите: Да избягат от бурята с ясното съзнание, че с всяка изминала минута се отдалечават от брега. После да кацнат в океана. И, ако случайно преживеят кацането, да се оставят на милостта на океана, заобиколени може би от други, носещи се по повърхността му пътници… Другата възможност бе да преминат през бурята. Щяха или да оживеят, или да загинат — средно положение нямаше. Тя погледна облаците. Някъде от другата страна на черната завеса пак грееше слънце, а зад хоризонта се простираше бреговата линия на Америка. Там искаха да отидат и точно това щяха да направят. Обзе я странно спокойствие. Шарън осъзна, че по един или друг начин дългото им изпитание приближава към края си.

— Мисля, че трябва да продължим по сегашния си курс.

Бери кимна. Той също изпитваше потребност да премери сили с бурята. За пръв път от час насам помисли за съпругата и децата си. Сети се също и за работата си, както и за своя работодател. Даде си сметка, че най-лошото нещо, което можеше да му се случи, бе да оцелее, за да продължи живота си постарому. Кой знае защо вярваше, че предстоящото изпитание в окото на бурята ще го пречисти и дори ще го покръсти отново. Крендъл се обади.

— Трябва да се свържем със Сан Франциско и да им кажем какво става. Може пък да ни дадат някой полезен съвет.

Бери кимна. Осъзна, че подсъзнателно избягва компютърната видеосистема. Вместо връзка с живота, тази система се бе превърнала в натрапник в малкия му свят. Започна да пише:

ДО САН ФРАНЦИСКО: ПРИБЛИЖАВАМЕ СИЛЕН БУРЕНОСЕН ФРОНТ. НЕ МОГА ДА РАБОТЯ С МЕТЕОРОЛОГИЧНИЯ РАДАР И НЕ ЗНАЯ КАК ДА ОТЧИТАМ ПОКАЗАНИЯТА МУ. РЕШИХМЕ, ЧЕ НАЙ-РАЗУМНИЯТ ХОД ПРИ ДАДЕНИТЕ ОБСТОЯТЕЛСТВА Е ДА ПРОДЪЛЖИМ ДА

СЛЕДВАМЕ НАСТОЯЩИЯ КУРС. МОЖЕМ ЛИ ДА НАПРАВИМ НЕЩО, ЗА ДА ПОДГОТВИМ САМОЛЕТА ЗА БУРЯТА?

Протегна ръка към бутона за изпращане на съобщението, но реши да добави още нещо.

РАЗПОЛАГАТЕ ЛИ С ИНФОРМАЦИЯ ЗА МЕТЕОРОЛОГИЧНИТЕ УСЛОВИЯ ПРИ НАС, КОЯТО ДА ВИ ДАВА ОСНОВАНИЕ ДА СМЯТАТЕ, ЧЕ МОЖЕМ ДА ЗАОБИКОЛИМ БУРЯТА БЕЗ ГОЛЯМ ПРЕРАЗХОД НА ГОРИВО?

БЕРИ

Натисна бутона и погледна през предното стъкло. Опушеносиви, тънки като ръкойки облачета вече плуваха край самолета; в кабината започна да притъмнява.

— Предполагам, че ни делят около петдесет мили от бурята. Около девет-десет минути летателно време.

Крендъл си даде сметка, че спокойствието й е изместено от нервна напрегнатост, както се случваше всеки път когато се налагаше да лети в такова време.

Очакването като че ли беше най-мъчителната част. А после, точно когато човек реши, че най-лошото вече е зад гърба му, положението изведнъж се влошава още повече. Но пък най-вълнуващите и щастливи преживявания по време на полет бяха свързани с края на бурите, с онзи миг, в който самолетът се измъква от черните облаци, за да се излезе отново на светло, огрян от слънцето, или окъпан от лунните лъчи. Тя се обърна към Бери.

— Има ли още нещо, което би сторил, ако беше с твоя самолет, и което все още не си направил сега?

— Да. — Той се насили да се усмихне. — Щях да завия и да се пръждосам оттук. — Самолетът леко се разтресе. Бери се обърна и погледна към Линда. Тя вече беше будна — седеше на една от празните седалки, вдигнала колене към брадичката си. Той извърна глава към Шарън. — Премести я в стола на контрольора и закопча предпазния й колан.

Крендъл стана от мястото си и се приближи до момичето.

— Хайде сега да станеш и да се преместиш на оная седалка. Там ще ти е по-удобно. — Хвана я за ръката и я поведе към мястото, предназначено за наблюдаващите полетите контрольори. То се намираше точно зад капитанския стол. — Точно така. Готово. Сега ще

закопчея колана точно както при качването ти на борда на този самолет.

— Благодаря. В буря ли навлизаме?

— Всичко ще бъде наред. Но запомни, тук вътре ще стане много тъмно. Ще чуваш барабаненето на дъжда по предното стъкло. Шумът може да се окаже по-силен, отколкото си очаквала. Освен това самолетът ще започне да се тресе и да подскача нагоре-надолу. Господин Бери обаче ще ни измъкне невредими. Ти не се боиш от светкавици, нали?

— Не. Плашех се от тях само когато бях малка.

— Добре. Не трябва да се страхуваш от светкавиците. — Крендъл потупа момичето по бузата, а после се върна на мястото си и закопча предпазния колан.

Тримата се умълчаха в притъмнялата кабина, а самолетът продължи напред към тънките, слоести облаци, които предхождаха черната буреносна стена. Край предното стъкло прелитаха парцаливи сиви облачета. Самолетът внезапно подскочи и от салона долетяха стенания и протяжен вой, в който Бери разпозна примитивния, генетически заложен праисторически ужас, породен в дълбините на човешката душа. — Нещастните копелета…

Те неминуемо щяха да бъдат наранени, ако турбулентността станеше прекалено силна. Той обаче не можеше да им помогне по никакъв начин.

Звънецът на системата за връзка наруши мълчанието.

ДО ПОЛЕТ 52: КАТО ИМАМЕ ПРЕДВИД КОЛИЧЕСТВОТО ГОРИВО, С КОЕТО РАЗПОЛАГАТЕ, И СЪСТОЯНИЕТО НА РАЗХЕРМЕТИЗИРАНИЯ САМОЛЕТ, НЕ СМЯТАМЕ, ЧЕ Е ВЪЗМОЖНО ДА ЗАОБИКОЛИТЕ БУРЯТА. ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА ПОДДЪРЖАТЕ СЕГАШНИЯ КУРС И ВИСОЧИНА. МНОГО Е ВАЖНО, ЗАРАДИ ТУРБУЛЕНТНОСТТА, ДА ПРОМЕНИТЕ ЦЕНТЪРА НА ГРАВИТАЦИЯТА, КАТО ПРЕРАЗПРЕДЕЛИТЕ ГОРИВОТО МЕЖДУ РЕЗЕРВОАРИТЕ. ОЧАКВАЙТЕ ПОДРОБЕН ИНСТРУКТАЖ. УВЕДОМЕТЕ НИ, КОГАТО СТЕ ГОТОВ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД. Бери веднага започна да пише отговор.

ЗАПОЧНА ЛЕКА ТУРБУЛЕНТНОСТ. НЕОБХОДИМО ЛИ Е ДА ЗАВИЯ, ЗА ДА ИЗБЕГНЕМ ТУРБУЛЕНТНОСТТА, ДОКАТО

ИЗВЪРШВАМ ПРОЦЕДУРАТА С ПРЕРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ГОРИВОТО? Отговорът дойде бързо.

НЕ. ПОДДЪРЖАЙТЕ КУРСА. ПРОЦЕДУРАТА ЩЕ ОТНЕМЕ САМО ДВЕ ИЛИ ТРИ МИНУТИ. ВСИЧКИ ПРИБОРИ СА РАЗПОЛОЖЕНИ НА ПАНЕЛА НАД ГЛАВАТА ВИ.

— Добре. — Бери вдигна поглед към големия панел над него. — Шарън, чети ми на глас инструкциите.

— Те пристигат, Джон. Готов ли си?

— Давай.

— В средата на… горния панел… четири превключвача с надписи… клапан за гориво с ниско налягане… Потвърди.

— Виждам ги.

— Добре. — Крендъл бързо напечата потвърждение. — Добре… продължават… Завърти превключвателите на положение изключено.

Бери погледна към нея.

— И четирите? — Погледна към дисплея, но ъгълът, под който се намираше, не му позволяваше да прочете съобщението.

— Така пише.

Бери погледна превключвателите. Тук нещо не се връзваше. Някакъв инстинкт му нашепваше, че трябва да внимава. Припомни си нещо, което бе прочел в едно списание. Използвайте важните превключватели един по един. Постави ръка на първия ключ. Предпазливо го дръпна към себе си, за да го освободи, след което го премести в положение изключено. Изчака няколко секунди.

— Готов ли си?

Бери огледа кабината, а след това и панела пред себе си. Нищо необичайно не се бе случило.

— Направи ли го?

— Чакай малко. Изключих само първия. Крендъл се обърна към него.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто проявявам предпазливост. Крендъл погледна монитора.

— Очакват потвърждение.

— Кажи им да не бързат толкова. — Бери изключи втория превключвател, после третия и накрая и четвъртия. Замръзна неподвижно, но не почувства никаква индикация за осъществено

преразпределение на горивото, нито пък забеляза промяна в гравитацията. Вероятно автопилотът компенсираше всички промени. — Готово. Това ли е всичко?

Крендъл напечата потвърждение за извършеното от Бери, а след това прочете на глас следващото съобщение, което пристигна веднага.

— Последна стъпка… ключ, скрит под капак… надпис… горивен клапан за аварийно захранване… включи го… след това преразпределението на горивото… ще се извърши… автоматично… ще отнеме… още две-три минути…

Бери намери ключа. Той не само че бе скрит под предпазен капак, но капакът се поддържаше неподвижно от тънка подсигурителна жица. Очевидно бе, че този ключ не се използва много често.

— Сигурна ли си?

— Ще го прочета отново … ключ с капак… надписан като горивен клапан за аварийно захранване. Включи го… — Тя замълча. — Джон, побързай, моля те. Почти навлязохме в бурята.

Някъде дълбоко в съзнанието на Бери присветна предупредителна светлинка, но изчезна веднага. Той дори не си даде ясна сметка за нея, а само я почувства, но отказа да повярва в отправеното предупреждение. Защото да повярва, означаваше да признае нещо, с което не би могъл да се справи в момента. Без да разсъждава повече, Джон Бери скъса предпазната жица и повдигна капака.

После включи бутона за аварийно захранване.

Само за част от секундата електрическият сигнал достигна до всеки един от четирите клапана на четирите реактивни двигателя на пътническия Стратън. Преди Джон Бери да успее да отдръпне ръка от ключа, клапаните вече бяха спрели притока на гориво към всичките четири двигателя.

13.

Лейтенант Питър Матос никога не бе стрелял, тласкан от гняв и ярост, а ето че сега щеше да изстреля ракетата, обхванат от мъка. Първата му истинска жертва щеше да бъде този невъоръжен пътнически самолет.

Матос насочи своя F-18 напред и се установи на двадесет и пет ярда зад опашката на самолета и на сто и петдесет фута над него. Отново нагласи ръчния визьор и погледна през него.

Разпокъсаните облаци преминаваха край купола на изтребителя и над огромното сребристо туловище на самолета. Във визьора на Матос ту проблясваха слънчеви лъчи, ту светлината помръкваше, затулена от някой облак. Той разтърка очи. Метеорологичните условия не бяха особено благоприятни за осъществяването на един толкова труден изстрел.

Матос погледна към хоризонта. Тъмни и зловещи буреносни облаци настъпваха към него подобно на високи океански вълни. Пред буреносния фронт се носеха тънки слоести облаци, в които той щеше да навлезе само след минута. Там, под мрачния сив покров на притъмнялото небе, щеше да изстреля ракетата.

— Добре, добре. Да вървим тогава — промърмори той, бутна напред контролния лост, а след това натисна радиобутона. — Полет три-четири-седем. Започвам атаката.

— Ясно.

Матос рязко отвори предпазния капак и сложи пръст върху бутона за изстрелване на ракетата.

Прихващането на мишената този път се оказа по-трудно. Двата самолета подскачаха и се полюляваха вследствие на увеличената турбулентност и кръстчето на визьора описваше неравномерни кръгове по високия купол над кабината на лайнера.

Самолетите навлязоха в район със слоеста облачност и светлината, макар и все още постоянна, намаля. Матос не сваляше поглед от визьора. На няколко пъти едва не натисна бутона, но

пътническият Стратън всеки път се изместваше встрани от прицела. Матос вдигна поглед от визьора. Само след няколко минути щеше да навлезе в бурята. Ако пътническият самолет се скриеше в черната пелена на буреносните облаци, шансовете на Матос да продължи да лети в същата формация ставаха равни на нула.

— База! Попаднах в район със силна турбулентност! Не мога да поддържам стабилен курс.

Гласът на Слоун изсвистя като камшик в слушалките му.

— Изстреляй проклетата ракета!

В миг на умопомрачение на Матос му хрумна налудничавата мисъл да разбие с таран високия купол на самолета пред него. Стигна дори дотам, че плъзна напред контролния лост и изтребителят се приближи още повече до мишената. Внезапно Матос дръпна лоста назад и изтребителят изостана. Възпря го не чувството на страх, а нещо, което бе зърнал със силно развитото си периферно зрение, задължително за всеки добър пилот на изтребител.

Докато заемаше мястото си малко зад и над опашката на пътническия Стратън, Матос погледна надолу към лявото му крило. Потокът горещи отработени газове, изхвърляни от първия двигател на самолета, бе изчезнал. После угасна и вторият двигател. Матос бързо отмести поглед вдясно и видя, че двата десни двигателя също преустановиха работата си. Той рязко натисна радиобутона.

— База! База! Двигателите на Стратън угаснаха! Повтарям, двигателите излязоха от строя.

Слоун отговори веднага. Гласът му бе развълнуван като този на Матос.

— Сигурен ли си? Къде се намираш? Имаш ли добра видимост?

Матос се съвзе от изненадата.

— Да. Да. Намирам се точно зад опашката му. Не излиза никакъв дим. Двигателите угаснаха. — Матос се загледа в самолета, който започна бавно да пада към океана. — Изглежда, че автопилотът продължава да е включен. Скоростта му все още е триста и четиридесет възела. Скоростта на спускане се увеличава. Самолетът наистина пада!

— Остани там, Матос. Остани там! Искам да видиш как пада във водата.

Дори и кодиращото устройство не може да прикрие отмъстителните нотки в гласа на Слоун, помисли си Матос.

— Слушам, База.

Матос вече бе започнал да се снижава, следвайки умиращия самолет. Виждаше, че той продължава да следва курса си на сто тридесет и един градуса, който щеше да го отведе право в центъра на бурята. Матос стовари ръка върху контролното табло.

— Мамка му!

— Докладвай! — кратко заповяда Слоун.

— Слушам. Скоростта на падане е две хиляди и сто фута в минута. Скоростта на самолета падна на сто и деветдесет възела. Крилата са в хоризонтално положение. По всичко личи, че автопилотът все още е включен. — Той прекрати за миг предаването, а след това отново натисна бутона. — База, към нас настъпва силен буреносен фронт. Възможно е съвсем скоро да изгубя самолета от поглед.

— Матос, кучи син такъв, мисията ти е да държиш шибания самолет под око докато не се разбие. Пет пари не давам как ще го направиш. Ако трябва, ще го последваш дори и в ада.

— Слушам. — Матос изхвърли Джеймс Слоун от съзнанието си и се съсредоточи върху опитите си да следва неотлъчно снижаващия се Стратън.

Първите едри дъждовни капки затрополяха по купола на кабината. Само за няколко секунди видимостта падна до по-малко от миля. След малко вече беше четвърт миля, а после се снижи до петстотин фута. Матос се приближи възможно най-близо до пътническия самолет, но засилващата се турбулентност превръщаше летенето в такава сбита формация в истинско самоубийство. Матос реши, че няма смисъл да рискува живота си по този начин. Не още.

— Докладвай!

— Самолетът слезе на четири хиляди и осемстотин фута. Скоростите на движение и спускане остават непроменени. Нито един от двигателите не работи. Самолетът ще се разбие след две минути.

Матос вдигна поглед и в този момент огромният сребрист корпус на самолета се сля с гъстата дъждовна пелена и сивите облаци и изчезна от погледа му.

— Ясно. Още две минути. Поддържаш ли визуален контакт с мишената?

— Изчакайте така.

Матос прикова поглед в обгърналата го сива пелена. Сега, когато вече не виждаше самолета, Матос се уплаши, че би могъл да се блъсне в него. Почти несъзнателно дръпна назад контролния лост. Помисли си, че би могъл да проследи самолета на радара в кабината си, но калибровката щеше да отнеме много време, а изображението нямаше да е особено качествено заради малкото разстояние между двата самолета. По дяволите! Започваше наистина да се плаши. При тази видимост щеше да забележи лайнера прекалено късно и никаква маневра не би го спасила от сблъсъка. Той изостана още малко.

— Матос! Поддържаш ли визуален контакт?

— Видимостта е почти нулева. Силен дъжд. Турбулентност. — Матос въртеше очи във всички посоки, но никъде не виждаше пътническия Стратън. Поройният дъжд продължаваше да се излива върху купола на изтребителя, зад гърба му трещяха гръмотевици и проблесваха мълнии, които обливаха кабината с призрачната си светлина. Мамка му! Единственият начин да открие пътническия самолет при тази видимост бе да се блъсне в него. Матос протегна разтрепераната си ръка към дроселите и увеличи подаването на гориво. После силно дръпна щурвала.

Когато изтребителят започна да се издига нагоре, Матос натисна радиобутона.

— Възстанових визуалния контакт — излъга той. — Самолетът е точно пред мен. На двадесет ярда. Всички параметри остават непроменени.

— Разбрано. На каква височина се намираш?

— На две хиляди и шестстотин фута и продължавам да се снижавам. Остава приблизително една минута до катастрофата.

Докато говореше, погледна висотомера. Намираше се на седем хиляди фута и продължаваше да се изкачва. Обърна изтребителя на северозапад, за да излезе от бурята възможно най-бързо. Дори и за един толкова устойчив самолет като F-18 турбулентността беше ужасна. Матос почувства, че му се гади. В един кратък миг изпита съжаление към всички ония, които може би все още бяха живи на борда на пътническия Стратън.

— Докладвай.

— Височина хиляда и двеста фута. Силна турбулентност. Помалка гъстота на облачната покривка. Вече виждам океана. Няма шанс за успешно приводняване при толкова бурни води.

F-18 проби облаците и излезе под слънчевите лъчи на височина деветнадесет хиляди фута. Матос продължи да се изкачва с пълна газ, сякаш височината щеше да му помогне да се откъсне от цялата тая бъркотия. Под себе си виждаше единствено черните дъждовни облаци.

— Океанът е твърде бурен, за да очакваме оцелели, така ли?

— Точно така. — Матос отново погледна надолу, но видя единствено буреносните облаци, през които бе преминал. Извърна очи към сините небеса пред него. F-18 продължи да се изкачва и Матос си помисли за Джеймс Слоун. Беше доловил нотките на триумф в гласа му. Не за пръв път се запита дали капитанът е съвсем нормален. Хрумна му, че дори и първата навигационна грешка, сложила началото на целия този кошмар, може да не е само негова. Благодари на Господ, че не бе изстрелял и втората ракета по пътническия самолет. Както стояха нещата сега, в най-лошия случай можеха да го обвинят в престъпна небрежност. Ще го преживее. Но поне няма да живее с мисълта, че е убиец.

— Повтарям отново. Твърде бурен океан, за да има оцелели, така ли?

— Точно така, База. Океанът е твърде бурен, за да се очакват оцелели — повтори Матос, затвърждавайки изречената лъжа. Той обаче изпитваше облекчение. Толкова силно облекчение, че очите му се напълниха със сълзи. Наложи се да поеме дълбоко дъх, за да овладее гласа си. — Носът на самолета сочи право надолу — додаде той, без да сваля очи от линията на хоризонта пред себе си.

— Ясно.

Матос изравни самолета на височина от тридесет и шест хиляди фута. Бурята бе останала далеч зад него. Топлите лъчи на следобедното слънце галеха лицето му. Погледна надолу. Над тъмната облачна маса се забелязваха ясно очертани облаци с форма на наковалня, които очертаваха района на гръмотевичните бури. Матос си помисли, че Бог вероятно ги бе създал с такава форма нарочно — за да може един ден Човекът да се ориентира по тях и, като ги види, да знае, че приближава към небесната ковачница с нажежената до бяло пещ.

— Вече сме на четиристотин фута — излъга Матос. Хрумна му, че може би е длъжен да докладва на капитан първи ранг Диел. Трябваше да признае всичко — не толкова заради спасението на собствената си душа, колкото заради капитан трети ранг Слоун, който би трябвало да бъде отстранен от флота, за да не причинява повече подобни трагедии.

— Двеста фута. Дъждът намаля. Видимостта се подобри. Океанът е бурен. Самолетът ще падне всеки момент. Вече е съвсем близо. Ще се обадя отново.

Матос здраво стисна очи. Това беше лудост. Опита се да забрави, че театърът, който разиграва заради Слоун, не е никакъв театър за хората в лайнера — за тях всичко това се случва наистина. Съвсем ясно си представи как огромната машина се блъска в набразденатa от вятъра и дъжда океанска повърхност…

— Матос! Матос? Падна ли? Падна ли? Матос дълбоко си пое дъх.

— Да. — Опита се гласът му да прозвучи тъжно и установи, че изобщо не се преструва. — Да. Падна. Голяма част от него… се откъсна при удара… Океанът е много бурен… По-голямата част от самолета вече потъна… Само опашката… част от крилото все още се виждат над повърхността. Никаква вероятност за оцелели.

— Разбрано. Остани още известно време, за да се увериш.

— Слушам.

— Какво е положението с горивото ти? Въпросът на Слоун го стресна. Вече повече от час не бе поглеждал към индикатора за горивото. Чувал бе разкази за пилоти, които по време на битка забравяли да следят количеството гориво в резервоарите. Не му бе нужно да поглежда индикатора, за да отговори:

— Критично. — Погледна таблото. Издигането му на тридесет и пет хиляди фута височина се бе оказало глупав каприз. — Остават ми още четиридесет и пет минути.

— Сигурен ли си?

— Може и по-малко. Къде се намира танкерът?

— Близо. Движи се на запад от Уидбей Айлънд. Последното им местоположение беше на четиристотин мили от настоящото ти положение. Сега са още по-близо. Гледаш ли за оцелели?

— Да. Но положението с горивото ми е критично. Няма оцелели.

— Разбрано. Добре, започни да се изкачваш и поеми курс нула-седем-пет, за да ускориш срещата с танкера.

— Слушам. — Матос зави и пое на изток без никакви колебания. Сега вече летеше право към центъра на бурята, която вилнееше високо над сегашното му местоположение. — База, пред мен има широк буреносен фронт. Новият курс ще ме отведе право в сърцето му.

— Колкото и да му се искаше час по-скоро да намери танкера, Матос нямаше никакво желание да се връща отново в бурята.

— Полет три-четири-седем, обажда се контраадмирал Хенингс. Капитан трети ранг Слоун разговаря по телефона с танкера. Предавам ви инструкциите му — танкерът лети на тридесет и един хиляди фута, така че вие можете да се издигнете на същата височина и да го посрещнете. Метеорологичните условия на тази височина би трябвало да са далеч по-добри отколкото ниско долу.

— Да, сър. — Макар че Слоун вече бе споменал за присъствието на контраадмирала, Матос нямаше никаква представа кой точно е Хенингс. Гласът му обаче звучеше уверено. Всички смътни подозрения, които Матос изпитваше по отношение намеренията на капитан трети ранг Слоун, изчезнаха. Представи си комуникационния център, претъпкан с офицери и пилоти, които се опитват да го върнат у дома. Погледна през предното стъкло. Намираше се на тридесет хиляди фута. Сега трябваше да се спусне малко, за да се срещне с танкера.

— Изкачването отне — отнема — голямо количество гориво. Положението наистина е критично, сър.

Спокойният и уверен глас на адмирала долетя отново.

— Успокой се, Питър. Танкерът лети със скорост от петстотин възела. Ще бъде на мястото за среща след не повече от двадесет и пет минути. Още няколко минути, за да те зареди с гориво, и след това тръгваш обратно. Сега ще ти се обади капитан трети ранг Слоун.

Гласът на Слоун изпълни слушалките на Матос.

— Най-важното сега е да запазиш спокойствие, Питър. Опитай се да пестиш гориво. Дръж ни в течение.

Матос си представи как горивото му свършва точно преди да стигне до танкера. Доволен беше, че Слоун действа толкова хладнокръвно. А и нали не ставаше дума за неговия задник…

— Слушам. Бихте ли организирали и спасително-издирвателна операция? За всеки случай.

— Вече е направено — отвърна Слоун. — Преди доста време. Част от самолетите, изпратени да търсят пътническия Стратън, се насочват към теб. Сред тях има и изтребители F-18 от Нимитц. Така че ще има кой да ти помогне, ако се стигне до катапултиране. Но ти не мисли за това. Изкачи се на тридесет и един хиляди фута и ми се обади, когато изравниш изтребителя в хоризонтално положение.

— Слушам. Каква е честотата за връзка с танкера?

Последва дълго мълчание. Матос тъкмо се канеше да попита отново, когато чу гласа на Слоун.

— Разговарям с танкера на честота, която не фигурира в твоя предавател. Току-що им се обадих да настроят един от приемниците си на твоята честота. Те имат кодиращ скремблър, така че остави и твоя включен. Позивната им е Чероки двадесет и две.

— Разбрано. Прекъсвам връзката с вас. Чероки двадесет и две, тук е Полет три-четири-седем. Как ме чувате? Край.

Матос изчака в смълчаната кабина, а после повтори отново.

— Чероки двадесет и две, Чероки двадесет и две, тук е Полет три-четири-седем. Как ме чувате? — Изчака, но отново не получи отговор.

— База, Чероки двадесет и две не отговаря.

— Аз също не мога да се свържа с тях на твоя канал. Изчакай така. — След няколко секунди гласът на Слоун долетя отново. — Имат някакви проблеми с повечето използвани честоти. Аз обаче ги чувам добре на административния канал, който е свързан с вътрешния ми телефон. Ще се справим с възникналия проблем. Аз ще предавам съобщенията между вас. Те обаче засичат твоя канал и съвсем скоро би трябвало да те уловят и на радара си. Междувременно остави предавателя си на тази честота. Те ще се ориентират по радара.

— Слушам.

— Не изключвай кодиращото устройство. Опитвай се да се свържеш с тях на всеки пет минути. Те също са с включено кодиране. Ако чуят гласа ти, ще ми кажат. След това ще преминеш на пряка радиовръзка с тях.

— Слушам. — Матос включи бутона за радиовръзка в положение на предаване. Знаеше, че докато предава сигнала, няма да може да

получава никакви съобщения, а човешкият глас в слушалките, пък бил той и на Слоун, му действаше успокояващо. В момента обаче танкерът беше главния му приоритет.

Матос се обърна към радара. Загледа се в луминесцентния зелен екран. Регулира изображението и потърси танкера, който би трябвало вече да навлиза в обхвата му. Не само че не откри танкера в обхват от петстотин мили, но не забеляза и никакви други самолети в района. Той заговори по отвореното радио.

— База? Къде, по дяволите, са всички самолети, които трябваше да се намират в района? Не виждам танкера, не забелязвам и никакви други самолети. — Той махна пръст от бутона и зачака отговор.

Отговорът на Слоун не закъсня.

— Матос, танкерът те вижда. Спасителните самолети в района също те засичат на радарите си. Твоят радар явно не работи добре от самото начало когато… не мога повече да говоря неща с поверителен характер. Вече има и други самолети на същата честота, а ние трябва да запазим секретния характер на проведените изпитания. Внимавай какво говориш оттук нататък. Премини отново на непрекъснато повикване и се занимай с радара си. Съвсем скоро ще се срещнеш с танкера.

— Разбрано. Трябва да се освободя от ракетата. Така ще намаля теглото на самолета и ще спестя гориво.

— В никакъв случай! Това вече е невъзможно. Твърде много самолети има в района. Не искаш още един… Разбираш ли?

— Ясно. — Матос си помисли, че вероятността да уцели самолет или кораб беше минимална — нищожно малка, но без нормално функциониращ радар не можеше да е сигурен в това. А и с неговия късмет току-виж улучил точно танкера с горивото. Проклетата ракета обаче само задълбочаваше и бездруго критичното положение с горивото. — Ще задържа ракетата.

Матос включи радиото на повикване и се облегна назад. Твърде много сенки и фантоми го бяха преследвали днес, електронната им апаратура му бе изневерила неведнъж. Всичко това беше възможно, но малко вероятно. И въпреки това се бе случило. Точно така ставаха злополуките. Петдесет процента човешки грешки и петдесет процента повреди в оборудването. А как ли щяха да класифицират днешния монументален гаф? По малко и от двете плюс голяма доза лош късмет.

Матос прекара няколко минути в опити да настрои радара, но не постигна никакъв резултат. Непрекъснато местеше поглед между индикатора на горивото и гърбовете на заобикалящите го черни облаци в търсене на приближаващ самолет. Помисли си, че случилото се е истинска ирония на съдбата — ето че и той се бе оказал със същия проблем, който в крайна сметка бе причинил смъртта на пътническия Стратън. Беше останал без гориво. Това си беше ужасна глупост от негова страна. Изобщо не трябваше да допуска да се стига дотук.

Тридесет и един хиляди фута. Питър Матос вече бе използвал всеки известен му трик, целящ икономии на гориво. Някой ден ще се научи да се тревожи най-напред за горивото, а после — за всичко останало. Спомни си за инструктора, който го бе обучавал в Пенсакола: Господа, дори и най-добрият изтребител-бомбардировач в света лети в една-единствена посока, когато горивото му свърши.

Но дори и да се случеше най-лошото, спасителните екипи щяха да го намерят в океана и щяха да го приберат. Опита се да се успокои. Предпочиташе да е в състояние да предвиди проблемите, а не да реагира постфактум.

За миг се замисли за Слоун. Нямаше смисъл да признава за случилото се пред капитан първи ранг Диел. Слоун може и да не беше лесен, но пък бе предан на флота до дъното на душата си. Той предугаждаше проблемите и задействаше системата за разрешаването им преди да е станало късно. Методите му бяха коварни и дори безчестни понякога, но, каквото и да вършеше, го правеше за страната си, заради програмата Феникс и в защита на националната сигурност. А когато накрая се теглеше чертата, не можеше да се отрече фактът, че, независимо от трудния си характер, Джеймс Слоун винаги се грижеше за подчинените си.

* * *

Джон Бери седеше неподвижно на капитанското място. Само миг преди приборите в кабината да зарегистрират отказа на четирите реактивни двигателя на самолета, фактът бе отбелязан от сетивата на Бери и той разбра какво ще се случи. Почувства, че самолетът се килва

леко наляво, а после с тялото си усети силите, породени от намаляването на скоростта.

Шарън Крендъл изкрещя.

— Джон? Какво става? Какво става?

Таблото пред нея внезапно оживя — премигваха всевъзможни лампички, стрелките на индикаторите сякаш пощуряха. Стрелката на индикатора за работата на двигателите, разположен в центъра на панела, рязко падна вляво и замря.

Предупредителната сирена изпълни кабината със злокобния си, предупредителен вой.

Линда Фарли отвори уста, но дългият й оглушителен писък се удави сред воя на сирената.

Пътниците в салона, които и бездруго едва се крепяха прави, започнаха да губят равновесие — някои изпопадаха на пода, други залитаха и се блъскаха в стените. До кабината достигнаха измъчените им стонове и пронизителни писъци.

Ушите на Бери регистрираха всеки звук, а погледът му сякаш се замъгли от светлината на разноцветните лампички, които премигваха на таблото. В продължение на няколко секунди той продължи да седи като парализиран. Стомахът му се разбунтува от внезапното и неочаквано снижаване. Сърцето му ускори ритъм, устата му пресъхна. В следващия миг той дойде на себе си и се овладя — единствено гневът, породен от ясното съзнание, че току-що се бяха опитали да го убият, му даде сили да продължи. Бери стовари юмрук върху светлоотражателя пред себе си.

— Копелета! Проклети кучи синове!

Очите му пробягаха като обезумели по централния инструментален панел. Почти всички стрелки и лампички мърдаха и пресветваха, но той просто не схващаше смисъла на онова, което му казваха. Разбираше единствено, че самолетът е останал без четирите си двигателя. Отказ на всички двигатели, припомни си Бери професионалното клише. Освен това бе очевидно, че с излизането от строя на генераторите, електрическото захранване на самолета започва драстично да пада. Бери си пое няколко дълбоки глътки въздух и се опита да спре треперенето на ръцете си. Присегна се и върна ключа на горивния клапан за аварийното захранване в първоначалното му положение. След това включи отново четирите горивни клапана.

Крендъл се извърна на мястото си и извика с пълно гърло, опитвайки се да заглуши писъците на ужасеното момиче и воя на сирената.

— Джон! Падаме! Върни превключвателите в първоначалното им положение! Върни ги! Моля те, побързай!

Бери вдигна очи и изрева.

— Върнах ги. Успокой се. Не ставай от мястото си. Линда! Млъкни! — Бери погледна панела в очакване на някакъв знак, че положението се нормализира. Напрегнато се вслушваше в тялото си с надеждата, че сетивата му ще доловят възобновеното боботене на двигателите. Нищо подобно обаче не се случи. Каквото и да бе направил чрез изключването на превключвателите, то очевидно не можеше да бъде поправено само с връщането им в първоначално положение.

Думите на Крендъл бяха заглушени от риданията й.

— Джон… Джон… направи нещо… Ще се разбием… Бери, изпаднал в раздвоение, се опитваше ту да се абстрахира от мисълта за предстоящата и неизбежна смърт, ту отчаяно се стараеше да намери начин да я предотврати. Направи усилие да вникне в същността на онова, което му казваха премигващите лампички и индикатори, но не можа да се съсредоточи. Мислите му се лутаха във всевъзможни посоки. Горивен клапан. Гориво. Генератор. Съзнаваше, че по този начин няма да постигне нищо, но нямаше и най-малка представа какво следва да направи. Единствено образът на онзи мъж в Сан Франциско, подписал хладнокръвно смъртната им присъда, му даваше сили да продължи да се бори.

По-голямата част от осветлението в кабината бе изгаснало след изключването на генераторите. Сега светеха само няколко слаби лампи, захранвани на батерии. Внезапно в кабината притъмня още повече и Бери чу някакъв звук, който напълно заглуши всички останали. Обърна се и погледна през предното стъкло. Самолетът бе навлязъл в буреносната зона и по стъклото и покрива на кабината се заизлива пороен дъжд, примесен с едра градушка. Ледените парчета бяха толкова големи, че Бери се уплаши да не счупят стъклото.

— Дръж се! Дръж се! — развика се той, макар да знаеше, че никой не би могъл да го чуе.

Самолетът се разтърси, а след това се наклони опасно надясно. Носът му започна да подскача нагоре-надолу, крилете му се разлюляха, опашката му се замята наляво, надясно.

Бери си помисли, че самолетът може да се разпадне, ако ужасяващата буря и нестабилните параметри на полета продължат твърде дълго. Видя, че Шарън Крендъл се е привела напред и с все сила стиска страничните облегалки на стола си. Линда Фарли не успяваше да се хване здраво и непрекъснато подскачаше нагоре-надолу, придържана към стола единствено от предпазния колан.

Автопилотът извърши необходимите корекции и самолетът се стабилизира, макар да продължаваше да се тресе под въздействие на въздушната турбулентност и да се спуска надолу, останал без работещи двигатели.

Бери се опита да си поеме дъх и да укроти разтрепераните си ръце. Насочи вниманието си към панела и огледа малкото прибори за аварийни ситуации — единствено те продължаваха да функционират след спирането на генераторите. Опитваше се да открие нещо, което би могло да провокира паметта му и да му подскаже логическата последователност на операциите, които трябваше да бъдат извършени. Електрически прекъсвачи. Бери си помисли, че таблото с електрически прекъсвачи вдясно може да му подскаже нещо — да не би пък някой прекъсвач да е излязъл от строя… Той разкопча колана, изправи се и се приближи до таблото. Знаеше, че не им остава много време. Техният Стратън скоро щеше да се вреже в океана.

Изведнъж долови нечий глас, който се открояваше сред грохота на гръмотевиците и дъжда, воя на сирените и писъците на пътниците в салона. Този глас крещеше една-единствена дума, повтаряше я отново и отново. Той погледна към Шарън, която се бе изправила на мястото си и жестикулираше като обезумяла. Устните й произнасяха само една думичка. Автопилотът.

Бери погледна към централния панел между двете седалки. Жълтата лампичка на изключения автопилот светеше ярко в притъмнялата кабина.

— О, Боже!

Очевидно автопилотът не получаваше достатъчно енергия, откакто генераторите прекъснаха електрическото захранване. А той

беше последният им шанс да удържат самолета под контрол по време на падането им към океана. Бери извика на Крендъл:

— Хвани кормилото! Хвани кормилото!

Благодарение на инерцията самолетът остана стабилен още няколко секунди, но силните ветрове веднага се намесиха. Самолетът вирна нос нагоре и Бери, който тъкмо правеше крачка напред към пилотското място, изведнъж политна назад и се блъсна във вратата на кабината. Тя леко поддаде под тежестта му. Самолетът се килна надясно, Бери се претърколи и се удари в таблото с електрическите прекъсвачи. Хвърли се напред към стола на Крендъл, за да се хване за него, но в същия миг самолетът се наклони наляво и той политна право към Линда Фарли. Опита се да я избегне, но кракът му се закачи в опънатия чорапогащник, той се спъна, стовари се върху момичето, претърколи се на пода и спря чак в лявата стена на кабината.

Шарън Крендъл го наблюдава в продължение на секунда, а после се обърна и погледна механизмите за управление на самолета. Контролният лост на втория пилот се движеше от само себе си — сякаш все още се командваше от автопилота. Мигащата жълта лампичка обаче показваше, че случаят не е такъв. Тя се присегна и сграбчи щурвала.

Бери успя да се изправи и да се хване за облегалката на капитанския стол. Самолетът продължаваше да лети с вирнат нагоре нос и Бери с усилие се изкатери нагоре, за да пропълзи в стола. Знаеше, че това положение ще се запази още няколко секунди благодарение на естествената стабилност на самолета, но ако не успееше да се добере до кормилото, самолетът щеше да се вирне право нагоре, или да забоде нос право надолу, да се завърти, навлизайки в свредел, или да се преобърне и да се забие в океана.

— Дръж щурвала, Шарън! Дръж щурвала!

Крендъл се опитваше да го държи, но той бе започнал да вибрира толкова силно, че тя непрекъснато го изпускаше.

Бери се покатери през седалката на пилотския стол. Вятърът и силните възходящи течения блъснаха самолета с все сила — подобно на гигантски юмрук, попаднал право в слънчевия му сплит. Огромният лайнер подскочи като играчка, а после започна да пропада право надолу. Бери излетя от стола, почти се удари в тавана, а после с все сила се стовари на пода между седалката на капитана и тази на

контрольора. Остана да лежи там, замаян и дезориентиран, неспособен да различи пода от тавана. Седеше там, без да може да реши какво трябва да направи, за да се изправи. Видя лицето на Линда Фарли над себе си, чу я да крещи името му.

Шарън Крендъл стисна кормилото и го удържа. В началото ръцете й просто следваха движенията му, но постепенно момичето започна да влага повече сила с намерението да го задържи и стабилизира. Съсредоточи цялото си внимание върху най-големия индикатор на панела пред нея — един от малкото, който все още светеше. На него пишеше ИЗКУСТВЕН ХОРИЗОНТ. Този прибор бе известен на всеки човек, прекарал известно време в пилотска кабина. Той показваше относителното положение на самолета спрямо хоризонтална линия и за Шарън бе повече от очевидно, че техният Стратън изобщо не е в хоризонтално положение. Намираха се обаче сред тъмните буреносни облаци и тя бе прекалено дезориентирана, за да прецени дали носът сочи надолу или нагоре, или пък дали крилете са наклонени наляво или надясно. Вгледа се в положението на тялото си, опитвайки се по този начин да отгатне положението на самолета, но увеличената гравитация я притискаше към стола й и тя напълно бе изгубила представа за ляво и дясно, горе и долу. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че ще се разбият. Хрумна й дори, че само простряното на пода тяло на Джон Бери й подсказваше, че не летят обърнати с корема нагоре.

Шарън стискаше здраво вибриращото кормило, но ръцете и раменете й започнаха да отмаляват и да пулсират от болка. Съзнаваше, че трябва да направи нещо, преди самолетът да се е преобърнал. Хвърли поглед към линията на изкуствения хоризонт и се опита да извика на помощ инстинкта си, роден от хилядите часове, които бе прекарала във въздуха. Реши, че самолетът лети с вирнат нагоре нос и наведено надолу ляво крило, макар че положението можеше да е точно обратното. Дръпна щурвала с все сила напред и го завъртя надясно.

За момент си помисли, че инстинктът й я е подвел, защото линията на изкуствения хоризонт се кривна още по-силно. След това обаче бавно се изправи и зае хоризонтално положение. Вибрациите намаляха и самолетът полетя стабилно, разтърсван само от силните ветрове. Шарън продължи да стиска кормилото с все сила.

Бери се надигна и забеляза, че самолетът лети много по-стабилно. Бързо погледна към Линда. Тя беше много бледа и цялото й тяло се гърчеше от конвулсии. Бери бързо седна на пилотското място. Закопча предпазния колан и сграбчи щурвала. Стисна го толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. После си даде сметка, че не кормилото се тресе, а ръцете му. Пое няколко пъти дълбоко дъх и едва тогава успя да проговори.

— Шарън… Ш… — Погледна я, но не можа да измисли какво да й каже.

Шарън пусна кормилото и се облегна назад, опитвайки се да се подготви за предстоящия сблъсък. През ума й проблясваха несвързани мисли и спомени, но в момента нищо не й се струваше важно. Протегна ръка, докосна ръката на Бери, а след това се извърна към Линда.

Момичето я гледаше с широко отворени очи.

— Ще се разбием ли?

— Да. Дръж се здраво.

14.

Капитан трети ранг Джеймс Слоун не спираше да говори по изключените телефони, като уж се свързваше ту с нищо неподозиращите пилоти, участващи в спасителната операция, ту с танкера фантом. Започваше да му писва от този цирк, но не виждаше друг начин да осъществи замисъла си. Трябваше да задържи Хенингс в кабина Е-334, докато се увери, че самолетът на Матос е паднал, и докато реши какво да предприеме по отношение на адмирала.

Чу, че по коридора наближават нечии стъпки. Долавяха се и гласове.

Слоун затвори зеления телефон.

— Просто смяна на караула, адмирале. Е-334 е с ограничен достъп и до нея се допускат само тези от нас, които имат право на достъп до засекретена информация. Не мисля, че дори и флотски адмирал би могъл да влезе тук, без да е специално повикан.

Хенингс се изгърби на стола си. Точно в това беше проблемът. От самото начало. Незаконно провежданите изпитания, обвити в тайнственост, бяха позволили на Джеймс Слоун да съсредоточи в ръцете си недопустима за ранга му власт.

Слоун погледна възрастния мъж, прегърбил се тежко на стола си. Лицето му, почерняло и обветрено от дългите години в открито море, бе придобило нездрав блед оттенък през последните няколко часа.

Хенингс като че ли се изтръгна от обхваналата го летаргия и вдигна поглед.

— Защо осъществяваме радиовръзката с танкера и спасителния екип чрез този телефон? Предлагам да настроим няколко предавателя на техните честоти.

Слоун поклати отрицателно глава; вече имаше готов отговор на този въпрос.

— Тези операции не са под мой контрол. Те се ръководят от специален екип от друг команден център. Освен това не искам

допълнителни честоти. Достатъчно грижи си имам и нямам никакво желание да слушам празните приказки на пилотите.

Хенингс кимна и отново се изгърби на стола си.

Златистият телефон иззвъня и Слоун веднага грабна слушалката. Това беше истинско позвъняване. Сърцето му започна да бие по-силно.

— Да, сър.

Гласът на капитан първи ранг Диел прозвуча несигурно, едва ли не извинително.

— Капитан Слоун, искам информация за статуса на Полет три-четири-седем.

Слоун знаеше, че това обаждане рано или късно ще дойде. Капитанът държеше да знае възможно най-малко за провеждания тест и това бе единствената причина, поради която бе оставил Слоун толкова време да контролира положението. Сега обаче Диел искаше да знае защо един от самолетите му все още не се е завърнал в базата.

— Статус непроменен, сър. — Слоун хвърли поглед на Хенингс.

Последва пауза, след което капитан Диел попита:

— В такъв случай мога да приема, че с Полет три-четири-седем всичко е наред, така ли?

— Точно така, сър. В момента пилотът използва всички възможни техники за пестене на гориво.

— Разбирам. Това свързано ли е с профила на проведените изпитания?

Слоун съзнателно забави отговора. Искаше да създаде впечатлението, че с неохота споделя тази секретна информация.

— Да, сър.

— Добре. Адмиралът все още ли е при вас?

— Да, сър.

— Добре. Няма да отнемам повече от времето ви, капитане.

— Благодаря, сър. — Слоун затвори телефона, пое дълбоко дъх и се обърна към Хенингс. — Капитан Диел е загрижен за три-четири-седем.

— Аз също.

Слоун се загледа в говорителя. Отвореният предавател на Матос изпълваше стаята с всевъзможни звуци, долитащи от кабината на изтребителя, който летеше на девет мили над земята. От време на време се чуваше Матос, който, забравил за включения предавател, или

пък твърде притеснен, за да го е грижа, си говореше тихичко сам със себе си, тананикаше си и ругаеше безспир. След това гласът му изведнъж прозвуча високо и ясно.

— База, не виждам никакъв танкер. Нито пък други самолети. Разполагам с гориво за още петнадесет минути. Поддържам направление нула-седем-пет на височина от тридесет и една хиляди фута. — Той прочете координатите си от сателитната навигационна система. — Бурята все още вилнее под мен. Изключвам се, за да мога да приема вашето съобщение.

Шумът престана и Слоун бързо грабна микрофона.

— Разбрано. Гражданските и военните самолети от спасителния отряд приближават към теб. Танкерът би трябвало да се вижда вече.

— Не го виждам.

— Чакай така. — Слоун вдигна зеления телефон, поговори няколко секунди, след което отново взе микрофона. — Матос, той смята, че е установил както визуален, така и радарен контакт с теб. За всеки случай остави предавателя си включен. Дръж се, Питър.

— Слушам. — Свистенето на отворения предавател отново изпълни Е-334.

Слоун погледна часовника за обратно броене, който беше сверен според доклада на Матос, че му остават приблизително четиридесет и пет минути летателно време. Часовникът сочеше четиринадесет минути. Четиринадесет минути, през които трябваше да продължи невероятното си представление с изключените цветни телефони, с Хенингс, с работещия златист телефон, осигуряващ връзка с мостика, и най-вече с лейтенант Питър Матос. Един не толкова способен и издръжлив човек отдавна да се е сринал психически, но Джеймс Слоун имаше желязна воля и непоколебимо вярваше, че човек може да контролира всяко положение, ако приеме безрезервно мисията, която изпълнява, и има силно чувство за самосъхранение. Хората са така устроени, че са готови да повярват във всичко и, ако той не им даде никакъв повод за съмнения, ако изиграе ролята си уверено и непоколебимо, те наистина щяха да му повярват.

В помещението изведнъж прокънтя глас, който беше едновременно и познат, и непознат.

— Мейдей! Мейдей! Полет три-четири-седем без двигатели.

Хенингс скочи на крака.

Слоун грабна микрофона и погледна часовника. Оставаха още единадесет минути. Или Матос бе допуснал някаква грешка в изчисленията, или индикаторите за горивото не отчитаха съвсем вярно. Може би ракетата, която продължаваше да носи, прикачена за търбуха на изтребителя, увеличаваше твърде много разхода му на гориво.

— Ясно, Питър. Разбрах. Спасителните самолети те виждат съвсем ясно.

Гласът на Матос трепереше, но той си наложи да се овладее и отговори.

— Ясно. Слязох на височина 30 хиляди фута. Само след няколко секунди ще навляза в бурята. — Прочете координатите си и додаде: — Ураганни ветрове. Самолетът е нестабилен.

Отчасти благодарение на вродения си инстинкт и отчасти заради присъствието на Хенингс Слоун даде на Матос възможно най-добрия съвет при дадените обстоятелства.

— Питър, изчакай с катапултирането до последно. А когато катапултираш, не бързай да отваряш парашута.

— Слушам. — Слоун си представи как Матос пада заедно с пилотския си стол и изчаква до последно преди да отвори парашута. А когато най-после се решава да го направи, силните въздушни течения го притискат в хватката си и започват да го люшкат нагоре-надолу — процес, който би могъл да продължи твърде дълго. Ако той не го убиеше, океанът непременно щеше да го стори.

Хенингс застана непосредствено до Слоун. Погледна радиоговорителя, а след това премести поглед към телефоните.

— На какво разстояние се намира най-близкият спасителен самолет?

Слоун грабна синия телефон и плъзна един молив върху папката, с която бе затиснал превключвателите.

— Оператор? Свържи ме с командването на спасителния отряд. Бързо! Спасителен отряд? Обаждам се от Нимитц. На какво разстояние се намира най-близкият ви самолет, или пък кораб, от нашия изтребител? Точно така. Горивото му свърши. Запишете си тези координати. — Слоун продиктува координатите, съобщени от Матос. — Той всеки момент ще катапултира. Приемате ли все още сигнала от предавателя му? Добре. — Слоун кимна. — Да, добре… — Този абсурден монолог в слушалката на изключения телефон

започваше да го изморява. Надяваше се, че все още се справя добре. — Добре, ние…

Гласът на Матос изпълни стаята.

— База… паднах на двадесет хиляди фута. Условията са много лоши. Силен дъжд и градушка. Никаква видимост.

Хенингс грабна микрофона.

— Полет три-четири-седем, в момента разговаряме със спасителните екипи. Скоро ще те приберат. Чакай така. — Той погледна Слоун.

Слоун рече в слушалката:

— Изчакайте малко. — После се обърна към Хенингс. — Кажете на Матос, че ще бъде във водата след по-малко от десет минути. Нека не изключва предавателя. След катапултирането спасителните екипи ще го издирят по този сигнал.

Хенингс заговори по микрофона и предаде съобщението. После додаде:

— Не се тревожи, лейтенант. Ние сме с теб и се молим за благополучното ти спасение. Край. — Хенингс освободи бутона, за да може станцията на Матос да продължи да предава. Очите му се напълниха със сълзи, той се извърна и погледна към прозореца.

Гласът на Матос наруши тишината в стаята.

— Намирам се на десет хиляди фута. Подготвям се за катапултиране. — Гласът му вече звучеше сухо и прозаично — сякаш докладваше за нечий чужд проблем. — Осем хиляди фута.

Хенингс отбеляза странно спокойния глас на пилота. Знаеше, че за всеки летец, както и за всеки моряк, е много важно да направи това добре — да падне с достойнство.

— Изключително силна турбулентност… — Звукът от дишането на Матос изпълни малкото помещение. — Това е последното ми включване. Напускам самолета. — Говорителят силно изпука, когато покривът на кабината се отвори и веднага след това в стаята се чу пронизителният вой на вятъра, който нахлу в кабината на изтребителя със скорост от триста мили в час. Веднага след това се чу силната експлозия на катапултиращия механизъм и се разбра, че Питър Матос е излетял от своя F-18.

Продължителният, оглушаващ рев на изоставения изтребител отекваше безспирно в кабина Е-334. На Хенингс дори му се стори, че

за миг чува грохота на океанските вълни. Последва някакъв странен звук, по говорителя премина някакво приглушено вибриране, а след него се възцари тишина.

Слоун се присегна и изключи радиото. После заговори в телефонната слушалка:

— Самолетът падна. Пилотът катапултира. Проследете сигнала на предавателя му и го прихванете когато се приводни. Да. Благодаря. — Той затвори. Сложи ръка върху дигиталния часовник и заличи оставащите минути, на които Матос напразно бе разчитал. Цифрите 00:00 изглеждаха напълно уместни. Слоун седна.

— Единствената ни утеха, адмирале, е, че загубата на един F-18 е твърде малка цена, която трябваше да платим, за да гарантираме продължаването на програмата Феникс. Тази програма, също като нашата грешка, ще се възроди от пепелта, за да набере отново скорост.

— Вашата метафора е гротескна, зле подбрана и крайно неуместна, капитане. В момента се тревожа много повече за лейтенант Матос.

— Да, разбира се. Всички се тревожим. Лейтенант Матос е обучен да оцелява в океана. Спасителната лодка ще му помогне да се задържи на повърхността, а авиаторският му костюм няма да пропусне вода. Освен това на тази географска ширина водата не е чак толкова студена.

Слоун се облегна назад на стола си и затвори очи. Представи си как Питър Матос пада бързо в океана с раздран от ветровете парашут. В следващия момент в съзнанието му проблесна друг образ — Питър Матос се приводнява благополучно, надува лодката и се вкопчва в нея. Колко дълго би могъл да оцелее насред океана? Никой не го търси. Могат да минат дни, преди да умре. Но може и да не умре. Тази възможност съществуваше напълно реално от самото начало. Изведнъж си представи как Матос, спасен от някакъв кораб, стъпва отново на борда на Нимитц. Видя го да прекосява цялата палуба и да застава право пред него. Не! Дори и да нямаше буря, той пак не би имал никакъв шанс за оцеляване, при условие че никой не го издирва.

Гласът на Хенингс проникна в мислите на Слоун. Той отвори очи и погледна адмирала. Хенингс говореше нещо по синия телефон.

— Ало? Ало? — Непрекъснато натискаше бутоните. — Ало? Командването на спасителната операция? — Хенингс погледна Слоун,

а след това отвърна очи към редицата цветни телефони. Присегна се, махна папката от превключвателите, видя, че са изключени, и отново насочи поглед към Слоун.

Слоун седеше мълчаливо и гледаше възрастния мъж право в очите. Най-накрая проговори.

— Съжалявам, адмирале. Това беше единственият изход за нас.

Хенингс изпусна слушалката, която се удари в пода. Опита се да говори, но гласът му прозвуча като едва доловим шепот.

— Ти… ти кучи сине! Долно копеле… убиец… Как, в името Господне?…

Хенингс почувства, че му се вие свят, и трябваше да събере цялата си воля, за да не падне. Опитваше се да фокусира погледа си върху Слоун, но, кой знае защо, все не можеше да го види такъв, какъвто си го спомняше. Пред него стоеше истинският Слоун, разкрил му истинския си лик и същност.

— Кой си ти? Какъв си ти?

— Ние, адмирале. Ние.

Моментът на илюзорните видения отмина и Хенингс си възвърна самообладанието.

— Матос беше… той ти имаше доверие… Той беше едно от момчетата.

— Както виждам, вече не се измъчвате от угризения заради стотиците пътници, които потопихме в оня Стратън. Какво? Цивилните май не се броят, а?

Хенингс подпря ръце на конзолата и се наведе напред, доближавайки се до Слоун.

— Не може да не знаеш старата поговорка, че трима души могат да опазят една тайна, само ако двама от тях са мъртви. Погледна Слоун право в очите. — Аз ли съм следващият?

— Не ставайте смешен! Хенингс изправи гръб.

— Обади се на издирвателния екип веднага. — Той посегна да включи телефоните.

Слоун сграбчи ръката му и я стисна.

— Не се дръжте като глупак! Вече обрекохме на смърт, цял самолет, пълен с цивилни граждани. Ако ще издирваме един пилот, който може да ни окачи на бесилото, защо да не се опитаме да спасим и тях? — Слоун стисна още по-силно ръката на адмирала. — Освен

това една такава спасителна операция ще е напълно излишна. Никой не би могъл да оцелее в океана по време на буря. — Пусна ръката на Хенингс и заговори с по-спокоен глас. — Адмирале, истината е, че не се плаша от самия затвор. Ужасявам се от унижението, на което ще ме подложи съдебната процедура. Двамата с вас ще бъдем третирани като най-долни отрепки. Имената ни ще се споменават с презрение в офицерските клубове и лавки години наред. Това не е начин да се сложи край на една кариера. Ако запазите мълчание, никой няма да разбере за случилото се. Нищо няма да спечелите, ако сега си признаете. Нищо! Мъртвите са си мъртви. Репутацията на флота и нацията обаче са непокътнати. — Смени тона и заговори така, сякаш четеше официален доклад. — Лейтенант Питър Матос е бил убит от избухналия във въздуха двигател на ракетата Феникс. Той ще бъде погребан с пълни военни почести, а семейството му ще получи сумата от неговата застраховка Живот, както и всички стандартни помощи и компенсации, които се изплащат на семействата на офицерите, загинали при изпълнение на служебния си дълг. Името му няма да бъде опозорено по никакъв начин. — Слоун замълча и дълго време не проговори. — Адмирале?

Хенингс кимна.

Слоун вдигна поглед към стенния часовник. Три и десет.

— Не трябваше ли да излетите от самолетоносача в четири и половина?

— Да — разсеяно отвърна Хенингс.

— В такъв случай предлагам да се приготвите, адмирале. Разполагате само с петдесет минути, а аз предполагам, че бихте искали да засвидетелствате уважението си към капитан първи ранг Диел.

Хенингс яростно изгледа Слоун.

— Освен това — додаде Слоун и посочи с ръка папките, които все още лежаха върху радиоконзолата — очаквам от вас да подчертаете в доклада си пред командващите на Обединените щабове, че аз не нося никаква отговорност за възникналия трагичен инцидент.

Без да каже нито дума в отговор, Рандолф Хенингс се обърна и излезе от кабина Е-334.

* * *

Джон Бери почувства познатото напрежение в ръцете си, стиснали контролния лост, и си даде сметка, че това всъщност е първият му опит да пилотира гигантския Стратън. Предупредителната сирена започна да вие по-тихо, намаля и светлината на лампите, черпещи последната енергия от батериите на умиращия самолет. Звуците в кабината поутихнаха, когато самолетът се снижи достатъчно и остави над себе си най-силния фронт на бурята. От салона долитаха пъшканията и стоновете на ранените. Бери свали едната си ръка от кормилото и пусна чистачките. Стори му се, че успява от време на време да зърне океана през надвисналите облаци и дъждовната пелена. Сърцето му учести ритъма си. Наложи си да погледне към висотомера.

— Четири хиляди фута — рече на глас той. Самолетът падаше към океана със скорост четиридесет фута в секунда.

— Остават по-малко от две минути до сблъсъка. Дръжте се. Шарън… спасителните жилетки…

— Да. В оранжевата торба на задната стена. Бери се обърна и погледна закачената на стената торба, а след това забеляза малкия авариен изход в задния десен ъгъл на кабината.

— Когато паднем, ти взимаш жилетките. Аз ще отворя вратата. Линда, не мърдай от мястото си, докато не дойдем да те вземем.

Крендъл сграбчи ръката му.

— Джон… Джон, страх ме е.

— Запази спокойствие. За Бога, запази спокойствие. Бери здраво стискаше кормилото. Знаеше, че би трябвало да мисли за това как да приводни самолета и какво да направи, ако те все пак оцелееха след удара. Мислите му обаче неизменно се връщаха към проблема с угасналите двигатели. Потокът на гориво бе спрян. Но сега вече е възстановен. Какво още?…

Проблесналата вляво от самолета силна светкавица окъпа пилотската кабина в светлина. Веднага след нея отекна пронизителен гръм. Бери рязко се надигна на мястото си. Внезапно, само в един кратък миг, проумя предназначението на инструменталния панел над главата му.

— О, за Бога!

В съзнанието му изплува кристално ясен спомен. Представи си стария си буик, който се спуска с изключен двигател надолу по един

хълм в Дейтън, Охайо. Видя се да протяга ръка и да завърта контактния ключ, чу рева на двигателя на стария буик.

— Шарън! Запалващото устройство! Запалващото устройство! Чуй ме! Чуй ме, Шарън. Изправи се! Стани! — Бери погледна висотомера. Две хиляди фута.

В мига, в който Крендъл разкопча колана и стана от мястото си, самолетът излезе изпод долния фронт на гръмотевичната буря и Бери съвсем ясно видя океанската повърхност. Небето беше относително спокойно и леката турбулентност не създаваше особени проблеми. Но дори и от височината, на която се намираха, Бери можеше да различи разпенените гребени на огромните вълни. Разбра, че дори и да успеят да напуснат самолета, няма да оцелеят сред този разпенен воден ад.

Шарън Крендъл го държеше за ръката и се взираше изпитателно в него. Бери изведнъж си даде сметка, че тя му се доверява безрезервно; като стюардеса не можеше да не знае, че се обрича на сигурна смърт, ако в момента на сблъсъка е без предпазен колан.

Бери заговори с ясен и твърд глас.

— Не мога да отделя поглед от таблото… На горния панел има четири превключвача, маркирани като запалващо устройство. Побързай. Тя коленичи зад издигнатия панел между двете пилотски седалки и погледна. Очите й обходиха приборите и превключвателите пред нея.

— Къде? Къде? Джон…

Бери се опита да си представи панела, като едновременно с това не отделяше поглед от приборите и индикаторите на таблото. Най-накрая се осмели да погледне за миг нагоре.

— Долната лява част. Долу вляво! Четири превключвача. Над тях има жълти лампички. Жълти! Жълти! Включи ги! Включи ги!

Крендъл ги забеляза и прокара ръка по тях, включвайки едновременно и четирите.

— Готово! Готово!

Бери погледна висотомера. Деветстотин фута. Скоростта на спускане бе намаляла малко, но заедно с нея бе паднала и скоростта им на движение. До сблъсъка им с водата оставаше по-малко от половин минута. Бери извика на Шарън.

— Връщай се на мястото си. Затегни колана!

Прикова поглед в централния панел. Искаше да види дали двигателите ще заработят отново. Опита се да прецени дали не трябва да направи още нещо. Напрегнато се вгледа в четирите температурни индикатора. Стрелката бавно тръгна надясно.

— Запалване! Запалване! Имаме мощност!

Бери обаче знаеше, че за ускоряването на реактивните двигатели е нужно време — вероятно повече от онова, с което разполагаха.

Хвърли поглед към висотомера. Двеста и петдесет фута. Скоростта на лайнера бе паднала до двеста и десет възела. Сега падаха по-бавно, но Бери чувстваше, че скоростта на самолета съвсем скоро ще слезе под критичната долна стойност. Още докато обмисляше тази възможност, в кабината прозвуча предупредителната аларма — един роботизиран глас започна да повтаря безспир: Скорост, Скорост, Скорост. Бери знаеше, че трябва да бутне щурвала напред, за да увеличи скоростта, само че вече не разполагаше с достатъчна височина за такава маневра. Той неохотно дръпна дросела малко назад и усети, че самолетът вирва нос. Лайнерът започна да вибрира, целият корпус се разтресе толкова силно, че за Бери стана почти невъзможно да следи показанията на приборите. Огромният самолет бе подвластен на силите на гравитация, но едновременно с това се подчиняваше и на ускорението, породено от работата на двигателите. Само един поглед на Бери към висотомера бе достатъчен, за да разбере, че гравитацията печели този двубой. Сто фута.

Погледна надолу през страничния прозорец. Стоте фута, отчетени от висотомера, му се струваха в действителност по-малко. Огромните вълни на бурния океан под тях се издигаха толкова високо, че сякаш докосваха с разпенените си гребени крилете на лайнера. Бери погледна през предното стъкло. Огромни, високи вълни се разбиваха на съвсем малко разстояние от тях. Ако само една достигнеше до самолета, той щеше да изгуби достатъчно скорост, за да се разбие със сигурност.

Бери огледа приборите. Мощността на двигателите се увеличаваше, скоростта беше задоволителна, но височината продължаваше да намалява. Бери побутна контролния лост. Опитваше се да държи носа изправен. Всички маневри, които извършваше, бяха твърде рисковани и само една погрешна стъпка бе достатъчна, за да се забият в бурния океан със скорост от приблизително двеста възела.

Роботизираният глас продължаваше да повтаря думичката СКОРОСТ, вибрациите не спираха. Бери се стараеше да използва механизмите за управление по възможно най-рационален начин с надеждата, че ще успее да оползотвори малкото енергия, с която разполагаха, за издигането на самолета, пък макар и само с няколко инча.

Висотомерът вече отчиташе 0, макар че самолетът се намираше поне на двадесет фута над водата. Ставаше все по-очевидно, че гигантският Стратън няма да успее да се издигне отново. Бери неволно стегна мускулите на тялото си и леко се надигна от мястото си.

— Хайде, прасе такова! Издигни се! Издигни се, копеле мръсно! — Обърна се към Крендъл и се провикна, за да надвика шума. — Намери форсиращите дюзи. Форсиращите дюзи!

Тя отново огледа горния панел. Погледна Бери с вдигнат нагоре палец.

— Включи ги! — Замълча за част от секундата и додаде: — После се приготви за аварийно кацане.

Крендъл включи четирите клапана.

Бери чу и почувства тласъка, породен от отварянето на форсиращите дюзи. Нямаше и най-малка представа какво ще последва.

Крендъл извика на Линда:

— Наведи се надолу! Наведи глава ето така! — Крендъл се преви надве, доколкото това беше възможно — пречеше й кормилото на втория пилот, което се намираше точно пред нея. Преди да притисне глава към коленете си, тя вдигна поглед, за да се увери, че Линда е изпълнила инструкциите й.

Бери почувства леко ускорение, което го притисна назад към облегалката на стола. Самолетът набираше скорост благодарение на горивото, което се впръскваше директно в реактивните отработени газове, където се възпламеняваше и придаваше допълнителен тласък на двигателите. Силните вибрации, породени от ниската скорост, намаляха и Бери дръпна още малко кормилото. Носът се изправи и океанът сякаш потъна зад предното стъкло на кабината. Механичният глас на алармата замълча. Висотомерът мина сто фута и продължи нагоре.

— Изкачваме се! Издигаме се нагоре!

Шарън Крендъл вдигна глава. Почувства увеличените гравитационни сили, породени от издигането на самолета.

— О, Боже! Мили Боже! — Лицето й се окъпа в сълзи.

Бери хвана контролния лост с лявата си ръка, а дясната протегна напред и с разтреперани пръсти обхвана четирите дросела. Откакто бе седнал на капитанското място, за пръв път почувства, че самолетът е под негов контрол.

Извика на Шарън Крендъл:

— Затвори дюзите.

Тя се присегна и изпълни нареждането.

Самолетът леко намали скоростта си. Бери веднага отвори четирите дросела и почувства, че машината ускорява отново. Видя, че температурата и налягането на двигателите се покачват, а стрелката на висотомера бавно се движи нагоре. Петстотин фута. Шестстотин. Бери се облегна назад. Ужасяващият страх, който бе изпитвал при мисълта, че ще му се наложи да пилотира този лайнер, подобно на повечето страхове, породени от неизвестността, беше силно преувеличен.

Никой не говореше. Всички лампи в кабината светнаха отново, повечето предупредителни надписи изгаснаха. Силната буря продължаваше да вилнее над тях, но на тяхната височина валеше само дъжд, а ветровете бяха умерено силни. Джон Бери се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Отиваме си у дома. Шарън, Линда, добре ли сте? Момичето отговори с отпаднал гласец.

— Не се чувствам добре.

Крендъл разкопча предпазния колан, изправи се и пристъпи към момичето. Забеляза, че и нейните крака треперят. Хвана лицето на Линда в двете си ръце.

— Само малко ти е прилошало, скъпа. След минута ще се оправиш. Поеми си дълбоко въздух. Дишай дълбоко. Така.

Бери разпозна автоматично произнесените думи, които опитната стюардеса бе изричала неведнъж. Гласът й обаче бе топъл и искрен.

Крендъл се наведе и леко целуна Бери по бузата, а после, без да каже нито дума, се върна на мястото на втория пилот.

Бери се концентрира върху приборите. Издигна самолета на деветстотин фута, а след това, преди да се гмурнат отново в бурята, го изправи в хоризонтално положение.

Ослуша се да долови някакъв звук от салона, но чу единствено барабаненето на дъжда, тихото жужене на електронната апаратура и монотонното ръмжене на реактивните двигатели.

Бери спря чистачките, в продължение на няколко минути експериментира с лостовете за управление, а после се присегна и отново включи автопилота. Жълтата лампичка угасна, Бери пусна кормилото, дръпна ръка от дроселите и отмести крака от педалите. Раздвижи китки, протегна ръце и се обърна към Шарън.

— Този път едва се отървахме. Бяхме на косъм. Ти прояви изключителна смелост.

— Така ли? Не си спомням. Доколкото помня, по едно време пищях от страх. — Тя го погледна изпитателно. — Джон… какво се случи? Не си допуснал никаква грешка… не… аз прочетох онова съобщение.

— Нито ти, нито аз сме сбъркали нещо… Единствената ни грешка бе, че ги послушахме.

— Какво?…

Звънецът на компютърната система огласи кабината.

Двамата се спогледаха, а после насочиха очи към екрана.

ДО ПОЛЕТ52: ПРИЕМАТЕ ЛИ? ПОТВЪРДЕТЕ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД. Бери посочи конзолата.

— Копелета! Долни кучи синове!

Крендъл го погледна, а после отново прочете съобщението. Не бе имала време да се замисли върху случилото се, нито пък имаше желание да се задълбочи в неясните си догадки, но сега полуоформените й заключения изведнъж изкристализираха в непоклатимо убеждение.

— Джон… как са могли?… Искам да кажа как е възможно… защо?…

— Господи, не мога да повярвам, че бях такъв идиот. Хваваите. Това трябваше да ме накара да се усъмня. Да променя центъра на тежестта. Горивните клапи. Тези лъжливи копелета!

Крендъл все още се опитваше да проумее случилото се.

— Вината е отчасти моя. Аз те убедих да…

— Не. Аз също им се доверих. Но не трябваше. Длъжен бях да се сетя. Аз знаех, по дяволите!

— Но защо? Защо, за Бога, биха постъпили така?

— Не искат — Бери посочи с палец през рамо — те да се върнат.

Крендъл кимна. Подобна мисъл бе минавала на няколко пъти през ума й, но тя просто не се бе задълбочила достатъчно върху извода, който се налагаше.

— И какво ще правим сега? Какво ще им отговорим?

— Да им отговаряме? Нямам намерение да отговарям на когото и да било.

— Но, Джон… Отговори им. Кажи им, че знаем какво се опитаха да направят.

Бери се замисли върху думите й, а после поклати глава.

— Някой, който се опитва да ни убие, контролира положението там. Някой в онази малка заличка до контролно-диспечерския център. Да разговаряме с този човек — или хора — е все едно да говорим с някой, който току-що ни е бутнал във водата, в която се давим. Не искам да знаят, че все още сме живи. Това ще е нашата тайна и ние ще се възползваме от нея по възможно най-добрия начин.

Крендъл кимна неохотно.

— Да, предполагам, че имаш право. Господи, иска ми се да можехме да кажем на някого. Ако не се върнем… никой няма да разбере.

Бери се замисли за компютърните съобщения. Опита се да си ги припомни.

— Дори и да се върнем благополучно, пак ще ни е доста трудно да накараме някого да ни повярва. Ще бъде нашата дума срещу тяхната и ние изведнъж ще се окажем засегнати от декомпресията полуидиоти, неспособни да разберат и изпълнят инструкциите на квалифицираните специалисти на авиокомпанията.

Шарън Крендъл започна да придобива все по-ясна представа за положението, в което се намираха.

— Копелета! Подли копелета! Дяволите да ги вземат! — Опита се да си представи кой от шефовете в Транс-Юнайтид е способен на подобна низост. Няколко имена изплуваха в съзнанието й, но тя реши, че може да е всеки, който има какво да губи, ако техният Стратън се завърне в Сан Франциско.

Бери разсъждаваше върху мотивите.

— Вероятно не желаят да си признаят, че охраната на летището е незадоволителна. Ще отхвърлят съобщението ни за бомбата — ако въобще си направят труда да го предадат — и ще се опитат да измислят някакво друго обяснение за инцидента. Корпорацията Стратън. Структурен дефект. Долна шайка подли мошеници!

— Господи, нямам търпение да се върнем и… Но дали ще ни повярват?

— Трябва да се опитаме да си спомним съобщенията им и да сме сигурни, че не бъркаме нещо. Линда Фарли се намеси в обсъждането.

— Можем да им покажем самите думи, отпечатани на хартия.

Крендъл не намери смисъл в думите на момичето.

— Разбираш ли за какво говорим?

— Да.

Бери заговори, без да сваля поглед от контролното табло.

— Онези хора в Сан Франциско ни излъгаха, Линда. Опитаха се да… казаха ни да направим неща, които едва не доведоха до катастрофа. Разбираш ли това?

— Да.

— За какви думи говориш? — попита Крендъл.

— Тези отзад. Близо до мястото, на което спях преди. То е разположено зад една малка вратичка на стената и печаташе докато вие пишехте и…

— Джон! В задната част на кабината има принтер! Напълно забравих за него. — Тя рязко разкопча колана си и скочи от стола. Бързо се приближи до задната стена и надникна в единия ъгъл близо до стената на корпуса. — Ето го! — Протегна ръка и откъсна перфорираната хартиена лента, след което грабна купчината нагънати съобщения, насъбрали се в тавичката. Вдигна ръка и ги размаха. — Джон, всичко е тук. Всичко.

Бери се улови, че се усмихва. Нищо не е по-сладко от отмъщението, помисли си той.

— Дай да ги видя.

Тя му донесе съобщенията, отпечатани върху перфорираната принтерна хартия с широчина около пет инча. Пусна единия й край, лентата се разгъна чак до централната конзола между двете пилотски седалки. Лентата бе разделена на отделни части, всяка от които съдържаше по едно съобщение.

Бери прегледа съобщенията, които висяха от ръката му.

— Като че ли всичко е тук. Извърна се и се загледа през предното стъкло. В тъмното мокро стъкло се оглеждаше отражението на Шарън, застанала зад него. Тя държеше пред себе си разпечатката и препрочиташе съобщенията. Бери остана известно време загледан в нея. Наблюдаваше позата, движенията, израженията на лицето й.

Шарън сгъна разпечатката.

— Трябва да се върнем, за да разобличим тези хора.

Бери кимна. Ако се разбият, а кабината на самолета бъде унищожена, или потъне на дъното на океана, разпечатките вероятно няма да оцелеят. Обърна се към Крендъл.

— Дай ми ги. И намери спасителни жилетки за тримата.

Крендъл отвори торбата и им раздаде оранжевите жилетки. Бери и Линда веднага облякоха по една. Шарън последва примера им. Отвори аварийния шкаф, извади комплект за първа помощ и се зае да промие една малка порезна рана на челото на Линда. После се приближи до Бери.

— Не мърдай. Имаш много охлузвания и порязвания.

Бери я изчака да намаже с антисептична паста ръцете и лицето му.

— Откъде взе това?

— От аварийния шкаф.

— Какво още има там?

— Не много. По-голямата част от оборудването за спешни случаи се намира в пътническите салони и кабината. — При споменаването на думата салон Крендъл погледна към вратата на кабината. След последните събития бе забравила напълно за хората от другата й страна.

Бери й подаде разпечатките.

— Прибери ги във водоустойчивия джоб на спасителната жилетка на Линда. Опитай се да ги завиеш така, че да не се намокрят.

Шарън Крендъл разбираше, че той се опитва да се подготви за най-лошото. Приближи се до шкафа зад стола на контрольора, извади оттам два предмета и ги показа на Бери.

— Това е водоустойчив фенер. А това са противопожарни ръкавици от азбест.

Бери се усмихна.

— Много добре.

Крендъл разви долната капачка на фенера, извади батериите и пъхна разпечатките в празния цилиндър. Отново зави капачката и прибра фенерчето в азбестовата ръкавица. Взе бинт от аптечката, здраво овърза целия пакет, след което го прибра в джоба на жилетката на Линда и затвори ципа.

— Линда, знаеш, че това е важно. Ако нещо се случи с нас, покажи този пакет на…

— Някой полицай — прекъсна я момичето. Крендъл се усмихна.

— Да. На полицай. Кажи му, че е много важно. Тя кимна.

Шарън Крендъл се облегна назад в стола на втория пилот.

Бери се присегна и хвана ръката й.

— Никой не би могъл да твърди, че не си си изработила честно заплатата по време на този полет — рече й той.

Тя стисна ръката му и се усмихна.

— Когато те видях да се качваш на борда, си помислих: От този мъж би излязъл добър пилот…

— Забелязала си ме когато се качих на борда?

— Ами… носеше сини чорапи с кафяви обувки. Двамата се разсмяха, а след това Шарън отново се облегна назад, заслуша се в двигателите, усети вибрациите, породени от равномерното им бумтене. Обърна се към Бери.

— Джон, можеш ли да го приземиш?

Бери погледна през предното стъкло. Дъждът бе намалял, небето започваше да изсветлява. Океанът под тях изглеждаше поукротен. Той погледна към метеорологичния радар. Не беше сигурен, но му се стори, че времето пред тях се прояснява.

— Зависи от метеорологичните условия в Сан Франциско. — Знаеше също така, че много зависи и от неговите умения и способности. Погледна индикаторите за горивото. — Зависи, разбира се, и от горивото. Форсиращите дюзи изядоха голяма част от него. А и сега, като летим на тази височина, правим голям преразход. Не можем да си позволим обаче да изгорим много гориво, за да се издигнем високо, само за да установим, че времето там е лошо.

— Мислиш ли, че разполагаме с достатъчно гориво, за да се приберем?

— Не зная. Неизвестните са твърде много. Но съм готов да се обзаложа на една вечеря с теб, че поне ще зърнем брега преди да останем без гориво.

Бери се усмихна, за да прикрие истинските си чувства. Даваше си сметка, че това е облог на страхливец.

— А аз се обзалагам, че ще ни приземиш на летището. Искам да отидем в ресторант Четирите сезона в Ню Йорк.

Бери кимна.

— Добре. — А после усмивката му помръкна. — Слушай, ако се наложи да се приводним в океана, ще го разбера предварително и ще разполагаме с достатъчно време, за да се приготвим. Това ще стане близо до брега, което означава, че би трябвало да ни забележат и приберат. — Бери се питаше дали ще паднат в зона на корабоплаване. Помисли за възможността да бъдат нападнати от акули, но не знаеше със сигурност дали има много акули по Западното крайбрежие. Искаше да попита, но реши да изчака докато наближат. Колкото повече мислеше за възможността да се приводнят в океана, толкова повече се убеждаваше, че това ще бъде начало, а не край на проблемите им. Нещо друго обаче не му даваше мира. Дори и едно благополучно кацане в Сан Франциско може би също нямаше да сложи край на изпитанията им. — Шарън, трябва да изготвим някакъв план за действие. Трябва предварително да решим как ще се държим, след като кацнем в Сан Франциско.

— Какво? — Тя изглеждаше озадачена. За нея приземяването на повредения Стратън бе единственото нещо, за което трябваше да мислят и да се тревожат. — За какво говориш?

— Тези хора — той посочи с ръка компютърната система — се опитаха да ни убият и няма да се спрат само защото сме кацнали.

— Но това е лудост…

Двамата се умълчаха. Шарън се питаше дали притесненията на Бери са основателни. Помисли си, че тя самата може би подценява сериозността на положението.

— Ако кацнем в Сан Франциско невредими… е, ще трябва да имаме предвид, че не всички ще се радват да ни видят — заключи тя.

Бери кимна и реши да смени темата.

Той огледа кабината. Опитваше се да предвиди от какво ще имат нужда. Както и да се развият събитията оттук нататък.

— В кабината има ли спасителна лодка?

— Не. Лодките са там, отзад. — Тя замълча. — Но надуваемата пързалка, която използваме при излизане от аварийния изход, може да се ползва като лодка. Не е толкова устойчива, но за трима души ще свърши работа.

— Точно така. — Той се замисли за момент. — Мисля, че ще мога да приводня самолета, ако океанът е спокоен. Нека си припомним процедурите при аварийно кацане. Линда, слушай Шарън внимателно.

Звънецът иззвъня отново.

ДО ПОЛЕТ 52: ПРИЕМАТЕ ЛИ? ПОТВЪРДЕТЕ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД

Бери отрицателно поклати глава.

— Копелета! Много им се ще да им кажа, че се носим из океана, пък да видя тогава какво ще отговорят.

Крендъл се загледа в съобщението.

— Това е толкова… долно. Що за човек трябва да си, че да направиш подобно нещо? Да се опиташ да убиеш хора… невинни хора? Не са сторили нищо…

Бери си припомни, че по едно време бяха обсъждали възможността да се издигнат със самолета над лошото време. Ако бе разполагал с достатъчно гориво и кислород и ако бе по-уверен в себе си като пилот, сигурно щеше да го направи. Едно такова изкачване неминуемо щеше да убие още десетки пътници. Бери се запита дали наистина е по-добър от онези хора в централата в Сан Франциско, които и да са те, по дяволите…

— Понякога всичко е въпрос на целесъобразност и лична облага. В подобни решения обикновено няма нищо лично. Може би и ние не би трябвало да го приемаме лично.

— Аз пък го приемам съвсем лично.

От самолета долитаха всевъзможни шумове. Хленч, стенания и агонизиращи писъци на ранените. Някой дращеше по вратата на кабината. Бери чу, че някой натиска клавишите на пианото и за момент си помисли, че пътникът е решил да посвири.

Бери знаеше, че всички онези хора ще се издавят, ако той приводни самолета в океана. Освен това си признаваше, че няма да направи кой знае колко — всъщност нямаше да стори нищо — за да спаси поне някои от тях.

Хвана ръката на Шарън Крендъл и обърна китката й към себе си.

— Сега е два часът и двадесет и четири минути. Разполагаме с още няколко часа, докато стигнем до брега. — Опита се да предвиди какво ще им трябва в случай, че стигнат до летището. Погледна, за да се увери, че автопилотът е все още включен, после разкопча колана и стана от мястото си.

— Къде отиваш? Бери неволно се изсмя.

— Няма да стигна далеч. Можеш да си сигурна в това.

Тя се усмихна на глупавия въпрос. Бери коленичи зад капитанския стол и пъхна ръка под него.

— Какво търсиш? — попита Шарън.

— Таблици. Трябват ми за навигационните предаватели.

— Радиопредавателите не работят.

— Но навигационните може и да са в изправност. Те са различни от предавателите и приемниците за връзка. — Бери продължи да търси около капитанския стол, но не намери нищо. — По дяволите! Вероятно са били издухани навън. Можеха да ни бъдат от полза. По дяволите! — Вероятността да стигнат до летището в Сан Франциско без добър навигационен сигнал беше минимална, пък дори и да разполагаха с достатъчно гориво, за да летят нагоре-надолу по крайбрежието. Случаят обаче не беше такъв.

— Много ли са важни?

— Ще минем и без тях. — Бери се настани отново на капитанското място. — Когато наближим, ще претърсим всички възможни честоти. Все ще намерим тази, която ни трябва.

Бери обаче знаеше, че каналите са прекалено много, а те разполагат с твърде малко време. Крендъл разкопча предпазния си колан.

— Ще погледна ей тук.

— Добре.

Тя се наведе напред и прокара ръка под седалката на втория пилот.

— Нищо. Чакай… — Тя се наведе надясно. — Струва ми се, че намерих нещо. Да. — Шарън измъкна купчина смачкани хартии. — Ето.

Бери бързо ги взе.

— Таблици — рече той. — Сигурно са на втория пилот. — За миг си помисли за Маквери, който седеше оттатък в салона. Това бяха неговите карти. И неговата кабина. А сега беше на Бери, каквото и да означаваше това. Започна внимателно да разгъва таблиците.

— За радиото ли са? — нетърпеливо попита Шарън. Бери се усмихна.

— Да. — Посочи една от тях. — Ето тази е за Сан Франциско. Това е честотата, която ми трябва.

— Радиото дали ще проработи? — Шарън не криеше съмненията си.

— Още не. — Бери сгъна таблиците така, че тази за района на Сан Франциско остана най-отгоре. — Когато влезем в обхват, ще проверим дали можем да уловим сигнал.

— А ако не можем?

— Тогава ще кацнем на първата суша, изпречила се пред очите ни. Ще разпознаеш ли крайбрежието?

— Предполагам. Виждала съм го неведнъж.

— Ще можеш ли да разбереш дали се намираме на север или на юг от Сан Франциско? Или пък дали сме близо до някой друг град? До кое да е летище?

Тя не отговори в продължение на няколко секунди, а след това заяви:

— Като стигнем там, ще видим. Сигурно ще ми хрумне нещо.

— Добре. Помисли по въпроса.

— Ще го направя. — Тя протегна напред босите си крака и се облегна на седалката. — Хайде да поговорим. И да не мислим за онова, което предстои.

— Може. И бездруго вече нямам какво да правя.

Шарън затвори очи.

— Разкажи ми за… твоето семейство.

Бери би предпочел да разговарят за нещо друго. Той се облегна назад и се опита да измисли нещо. В този момент жълтата лампичка светна отново, а копчето на автопилота се изключи. Бери сграбчи лостовете за управление.

— О, за Бога!

— Автопилотът?

— Да.

Сега вече знаеше, че не може повече да му има доверие. Автопилотът несъмнено се бе повредил по време на неуправляемото им падане. Нямаше избор — щеше да се наложи сам да управлява самолета до края на полета. Докато се съсредоточаваше върху механизмите за ръчно управление, Бери чуваше зад гърба си настойчивото драскане по вратата на кабината и нестройната какофония от звуци, изтръгнати чрез нескончаемо блъскане по клавишите на пианото. Целият този шум започваше да му лази по нервите. После се чу и звънецът на компютърната система.

— Джон. Изпращат ни друго съобщение.

Бери погледна екрана. Беше повторение на съобщението, което им бяха изпратили преди пет минути. Копелетата продължаваха да го проверяват. Искаха да са сигурни, че Бери не е успял някак си да задържи самолета във въздуха.

— Да го духат! — изръмжа той.

Несъмнено приемаше отношението им съвсем лично.

15.

Джак Милър вървеше сам по дългия празен коридор пред командно-диспечерския център. Едуард Джонсън бе взел подробния му доклад и го бе посъветвал да си иде у дома, отказвайки отново да го пусне в комуникационната зала. Джак Милър разбра, че дните му в Транс-Юнайтид на практика са изтекли.

Чу стъпки. Някой се качваше по стълбите в другия край на коридора. Той се спря. — На стълбищната площадка изведнъж се появи фигурата на главния пилот Кевин Фитзджералд — висок, мускулест, загорял, облечен с избелели дънки и тениска. Той тръгна забързано към Милър, който отстъпи, за да му стори път, и кимна учтиво. После леко се прокашля.

— Капитан Фитзджералд…

Главният пилот мина бързо край него и само извърна глава, като не спираше да върви към вратата в края на коридора.

— Какво има, Джак?

— Всички са в административната сграда. В залата за конференции, сър.

— По дяволите! — Той се обърна и тръгна обратно. — Тук нищо ли няма?

— Не, сър. Връзката с 52 беше прекъсната. Фитзджералд продължи да върви към стълбището.

— Била е провалена, Джак. Цялата работа е изпортена. Никой не знае какво точно става с този полет.

— Да, сър — извика Джак след отдалечаващата се фигура.

Фитзджералд изчезна надолу по стълбите.

Джак Милър остана сам. Помисли малко, поколеба се, а след това хукна по коридора и надолу по стълбите, като прескачаше по няколко стъпала наведнъж.

Видя Фитзджералд на паркинга. Тъкмо се канеше да влезе в някаква чуждестранна спортна кола. Затича се към него.

Фитзджералд запали двигателя и го погледна.

— Какво има, Джак?

Милър установи, че не може да проговори.

— Бързам. Важно ли е? — Фитзджералд го изгледа внимателно. После смекчи тона. — Какво става? — попита отново и изгаси двигателя.

Милър пристъпи по-близо до прозореца.

— Капитане, трябва да разговарям с вас.

Фитзджералд работеше с хора от много години, а и познаваше Джак Милър достатъчно добре, за да се досети, че му предстои да чуе нещо важно и тревожно.

— Влизай в колата. Ще разговаряме по пътя.

— Не, сър. Мисля, че е по-добре да останете тук.

Фитзджералд отвори вратата и слезе от колата.

— Говори.

— Ами…

— Без увъртания, Джак. Давай направо. И по-бързичко.

— Мисля… сигурен съм, че в цялата история има нещо гнило.

Фитзджералд кимна.

— Продължавай.

Джак Милър започна да разказва.

* * *

Вратата на комуникационната зала бе постоянно затворена и вътре започна да става много горещо. Застоялият въздух бе пропит с миризмата на химикалите от цветните копирни машини. Едуард Джонсън нави нагоре ръкавите на ризата и разхлаби вратовръзката си.

Уейн Метц непрекъснато попиваше с влажна носна кърпичка потта от челото си. Той кимна със задоволство.

— Мисля, че това беше, Ед.

Джонсън кимна бавно. Чувстваше се зле — в това нямаше никакво съмнение — но освен това имаше усещането, че тежестта на всемира — тежестта на онзи Стратън — се е стоварила на плещите му. Дразнеше се от Метц, който просто не можеше да прикрие радостта си. Този човек нямаше представа от летене, не разбираше отношенията в една авиокомпания, нито пък хората, които работеха за нея.

Разбираше единствено от застраховки и финансови отговорности. Джонсън протегна ръка, натисна бутона за повторно изпращане на съобщение и го задържа.

Съобщението се изписа на екрана.

ДО ПОЛЕТ 52: ПРИЕМАТЕ ЛИ? ПОТВЪРДЕТЕ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД

Съобщението продължи да се отпечатва отново и отново, но Джонсън не сваляше ръка от бутона. В кошницата на принтера се натрупа цяла купчина разпечатки. Джонсън погледна часовника си.

— Тези би трябвало да са достатъчни, за да сметнат, че през изминалия час сме изпращали по едно съобщение на всеки три минути. — Той освободи бутона, след което написа едно последно съобщение.

ДО ПОЛЕТ 52: АКО СТЕ В СЪСТОЯНИЕ ДА ПРИЕМАТЕ, ИЗПРАТЕТЕ СИГНАЛ МЕЙДЕЙ ИЛИ КАКВА ДА Е ДРУГА КОМБИНАЦИЯ ОТ БУКВИ ИЛИ ЦИФРИ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД. Двамата мълчаливо изчакаха.

Метц погледна часовника. Два и тридесет. Мекичко се изкашля.

— Това беше.

— Предполагам. — Джонсън се замисли за момент. Не беше възможно един аматьор да овладее самолета и да оцелее след угасване и на четирите двигателя. На единадесет хиляди фута височина той е разполагал с по-малко от пет минути до падането в океана. Време, напълно достатъчно за запалване на двигателите, стига човек да знае как да го направи. Бери обаче не притежаваше нито уменията, нито познанията, които биха му позволили да овладее самолета. Пет минути. За миг бе зашеметен от образа на огромния Стратън, падащ от единадесет хиляди фута в Тихия океан. Представи си ясно сцената в пилотската кабина докато Бери и останалите са падали към океана. В онзи момент вероятно вече са знаели със сигурност, че някой бе причинил смъртта им — ако изобщо им е останало време да разсъждават върху това. — Мили Боже, Уейн. Наистина свърши. — Коленете му трепереха. Надяваше се Уейн да не забележи.

Метц огледа стаята.

— Дали не сме забравили нещо?

Джонсън го погледна.

— Дори и да е така, ти няма как да го разбереш, по дяволите.

— Добре — отстъпи Метц. — Случилото се не беше приятно за никого. Не си го изкарвай на мен. Исках само да се уверя, че не сме оставили никакви улики след себе си. Уликите могат да станат опасни. Отидохме твърде далеч, за да…

— Разпечатките у теб ли са?

— Да. Той посочи спортното си сако, преметнато върху облегалката на един стол.

— Облечи го. — Джонсън взе собственото си сако и го наметна на раменете си. Приближи се до вратата. За момент му се прииска да е отново на товарната рампа, да товари багажи, огрян от ярките лъчи на слънцето, да си говори с другите мъже за жени и спорт, да живее, недокоснат от годините на постоянни компромиси, да не се тревожи за корпоративните каши, които сам бе забъркал, и да не му се налага да живее с призрака на онзи Стратън, който — той бе сигурен в това — щеше да го преследва до последния му ден на този свят. Джонсън си даде сметка, че някой се взира в него през стъклената врата. Вдигна очи и видя Кевин Фитзджералд. Топката на вратата се завъртя.

Метц мигновено долови антагонизма между двамата мъже, забеляза промяната в поведението на Джонсън.

Джонсън погледна Метц, който бързаше към вратата.

— Това е Фитзджералд. Стой точно зад мен. И не предприемай нищо. — Джонсън бързо отключи вратата. — Как си, Кевин?

Фитзджералд се загледа в ключалката на вратата. После вдигна очи и го погледна.

— Какви са последните новини? — Той влезе в комуникационната зала и се огледа.

— Не беше ли на събирането в заседателната зала?

— Не, позвъниха на пейджъра ми. Бях на плажа.

Обадих се и получих съобщението. Никой не спомена нищо за заседателната зала и аз, естествено, дойдох тук.

— Правилно. — Нима бе забравил да изпрати човек на паркинга? Не, беше поръчал на Милър да се погрижи за това. Тъпото копеле… Дявол да го вземе! Джонсън съзнаваше, че бе извадил късмет. Фитзджералд можеше да дойде много по-рано. — Цялата работа беше преебана от самото начало. Най-вече от службата за контрол на полетите, макар че и нашите хора я оплескаха на няколко пъти.

— По-късно ще разполагаме с достатъчно време за публични екзекуции. Кой е този?

Джонсън извърна глава.

— Това е Уейн Метц. От Бенефишъл иншурънс — нашия застраховател.

Метц протегна ръка.

— Много съжалявам за случилото се, капитан Фитзджералд.

Фитзджералд разсеяно стисна ръката му.

— Да. Ние също. — Обърна се към Джонсън. — Още ли няма връзка с тях?

— Не. Мина повече от час. — Джонсън посочи компютърната система. — Повтарях последното съобщение през три минути. Никакъв отговор.

Фитзджералд се приближи до принтера и откъсна разпечатките. Разгъна перфолентата между протегнатите си напред ръце, прегледа съобщенията и ги захвърли върху машината. Обърна се към Джонсън. Изгледа го продължително — твърде продължително за човек с добро възпитание и обноски.

— Разбрах, че онзи пилот — Бери — се справял добре с управлението на самолета.

Джонсън се запита откъде е получил тази информация щом не е бил в заседателната зала.

— Така изглеждаше. Поне в началото. Фитзджералд продължи.

— Повредата на самолета е сериозна. Но не и критична.

— Очевидно се е оказала критична. Милър. Фитзджералд е разговарял с Милър.

— Пилотът не е изпратил съобщение, показващо, че са в беда? Мейдей?

Сърцето на Джонсън започна да бие по-бързо. Защо Фитзджералд задава такива въпроси?

— Разпечатките от първите съобщения са на бюрото. Аз направих копия и ги изпратих на службата за контрол на полетите и на нашите хора в заседателната зала. Те може да дадат отговор на някои от въпросите ти.

Фитзджералд разпръсна съобщенията върху дългото бюро под картата на тихоокеанския район. Още с влизането си в контролно-диспечерския център бе проверил имената на пилотите и на

останалите членове на екипажа. Фитзджералд бързо прегледа разпечатките. Стюарт… Маквери… Феслър… Мозъчни увреждания… Мили Боже. Разказът на Милър не му бе подействал така, както тези съобщения, изпратени от бедстващия Стратън. Фитзджералд погледна към означенията върху картата.

— Защо не сте повикали веднага някой пилот, който да му изпраща инструкции?

— Всичко се случи прекалено бързо. Виж, капитане, ако имаш някакви въпроси, задай ги на съвещанието в заседателната зала. Тук не е нито мястото, нито пък времето за този разговор.

Фитзджералд не обърна никакво внимание на забележката му. Извърна се към Уейн Метц.

— Вие какво точно правите тук? Метц изпита силен страх от този човек.

— Ами… капитане, като застраховател… исках да съм абсолютно сигурен, че сме направили всичко възможно, за да сведем до минимум опасността от публичен скандал както за вас, така и за нас. — Фитзджералд продължи да го гледа изпитателно и Метц си даде сметка, че трябва да продължи да говори. — И сам можете да си представите как едно дребно недоглеждане може да бъде преувеличено и използвано в наш ущърб от адвокатите на пострадалите. Всъщност правилникът на вашата компания препоръчва застрахователите да присъстват по време на…

— Зная какво пише в правилника на компанията. — Фитзджералд се обърна към Джонсън. — Къде е нашият адвокат? Къде е застрахователят на корпуса? Къде е Абът, представителят на Стратън еъркрафт?

— В заседателната зала, предполагам. Виж, Кевин, не зная каква муха ти е влязла в главата, но ако имаш други въпроси, предлагам да се опитаме да им отговорим на заседанието. — Джонсън не искаше Кевин Фитзджералд да остава в тази зала, макар да съзнаваше, че това вече е без значение. — Хайде, капитане. Трябва да заключа тази стая. — Съжали за думите си в момента, в който ги произнесе.

— Да я заключиш! Защо?

Джонсън запази мълчание в продължение на няколко секунди, а след това отговори.

— От нас се очаква да я запазим в този й вид за правителственото разследване.

Фитзджералд бавно поклати глава.

— Прочети инструкциите, Ед. Това изискване важи само за мястото на инцидента. Не смятам — Фитзджералд обхвана с жест цялото помещение, — че тази зала може да бъде причислена към него.

Напротив, може! Джонсън започваше да се изнервя. Опита се да прикрие притеснението си, симулирайки нетърпеливост.

— Тогава остани тук. Аз трябва да отида на съвещанието. — Той тръгна към вратата.

Метц го последва.

Фитзджералд не мръдна от мястото си.

— Почакай. Джонсън се обърна.

— Зная, че не разбираш нищо от летене, но ако беше пилот, изгубил се някъде над океана, ако единственото ти средство за комуникация беше излязло от строя, ти би ли искал хората на земята, на които разчиташ, да си излязат от комуникационната зала и да я заключат след себе си? Кажи ми? — Той се приближи до клавиатурата и написа:

ДО ПОЛЕТ 52: АКО ВСЕ ОЩЕ ПОЛУЧАВА ТЕ СЪОБЩЕНИЯТА НИ, ИСКАМЕ ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ НЕ СМЕ ВИ ИЗОСТАВИЛИ. ДО НАШАТА КОМПЮТЪРНА СИСТЕМА ЗА ВРЪЗКА ИМА ПОСТОЯННО ДЕЖУРЕН, КОЙТО ЩЕ ОСТАНЕ НА ПОСТА СИ ДОКАТО ВИ НАМЕРИМ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД.

Фитзджералд погледна Джонсън.

— Извикай Милър тук вътре.

Джонсън смяташе, че Милър си е вече у дома, но когато вдигна поглед, го видя да седи зад бюрото си. Копеле!

— Милър. Ела тук!

Джак Милър влезе бързо в комуникационната зала. Погледна Джонсън право в очите.

Джонсън веднага забеляза предизвикателното му изражение и си даде сметка, че Милър е под крилото на Кевин Фитзджералд. Кучи син! Когато всичко това се превърне в история, той лично ще се погрижи Милър да си получи заслуженото.

— Капитанът иска да говори с теб.

Фитзджералд му посочи стола пред компютърната система.

— Джак, сядай тук и наблюдавай монитора. Изпращай по едно съобщение на всеки две или три минути. Чакай за отговор, Джак.

— Да, сър. — Милър седна пред клавиатурата. Джонсън го видя да натиска бутона и да изпраща отново съобщението, написано от Фитзджералд. Самолетът вече бе свален и никой не можеше да промени това — нито Кевин Фитзджералд, нито Джак Милър, нито директорите на компанията, нейният президент или пък председателят на борда. А той бе извършил това колкото заради себе си, толкова и заради тях. Те обаче никога нямаше да разберат. Никога нямаше да научат.

Кевин Фитзджералд вдигна телефонната слушалка и позвъни в заседателната зала.

— Искам да разговарям с президента.

Джонсън си даваше сметка, че нервността му започва да личи. Извади пурата от джоба си и я захапа.

Метц искаше да си тръгне, но реши, че идеята не е особено добра. Пъхна ръка под сакото си и напипа разпечатките. Видя, че Джонсън го наблюдава ядосано.

Фитзджералд заговори по телефона.

— Да, сър. Току-що научих. Дяволски лоша работа. Аз съм в контролно-диспечерския център заедно с Ед Джонсън и господин Метц от Бенефишъл. Да. Оставаме един диспечер тук, който да изпраща непрекъснато съобщения и да наблюдава системата за отговор. Ще бъдем при вас след десет минути. Добре. — Той затвори и се обърна към Джонсън. — За шест часа е насрочена пресконференция. Ти ще си звездата. Ще се справиш ли?

— Разбира се.

— Във VIP салона се събират близки и роднини на пътниците. Трябва да разговарям с тях. Ще ми се да имах твоята увереност. — Погледна Джонсън изпитателно. — Не зная какво точно се е случило тук, но дано да имаш какво да кажеш, когато репортерите започнат да те обстрелват с въпроси.

— С кого си мислиш, че разговаряш, по дяволите!

Двамата мъже приковаха гневни погледи един в друг.

Метц се измъкна през вратата и щръкна по средата на диспечерския център.

Милър се престори на погълнат от работата си с компютърната система. Съзнаваше, че Фитзджералд действа много прибързано и рисковано. Молеше се на Господ подозренията му — съвсем смътни и неясни — да се окажат поне дотолкова основателни, че главният пилот да не загуби главата си заради тях.

Фитзджералд най-после наруши мълчанието.

— Джонсън, ние ще разберем какво се е случило с Полет 52, какво е станало тук и кой точно е проявил нехайство и немарливост. И пет пари не давам колко време ще ни е нужно, за да стигнем до истината. Нито пък кой ще изгори, когато всичко излезе наяве.

Джонсън извади пурата от устата си.

— Държиш се така, сякаш смяташ, че аз съм заложил шибаната бомба. Не се опитвай да се възползваш от този инцидент, за да ме дискредитираш, капитане. Зная как да оцелявам и ти обещавам, че ще се измъкна от тази бъркотия без драскотина.

Обърна се и излезе от залата, вдишвайки дълбоко чистия въздух в диспечерския център. Главата му пулсираше от болка, стомахът му се бе свил на топка. Мина покрай Уейн Метц и покрай диспечерите, които седяха с наведени глави, забили погледи право пред себе си, и излезе в коридора, по който бе дошъл не много отдавна.

* * *

Контраадмиралът от запаса Рандолф Хенингс се облегна тежко на перилата, заграждащи пешеходната зона на палуба 0–2 на Нимитц. Зоната беше безлюдна и сигурно щеше да остане така още известно време. Вдигна очи към двете бели звезди, изрисувани над стълбището, указващи, че това е адмиралска зона. Офицерите с по-малък чин можеха да минават оттук само ако са повикани за изпълнението на някаква специална задача. Поредната дълголетна традиция във флота, повеляваща адмиралите да могат да се движат безпрепятствено и необезпокоявани от никого. Хенингс винаги си бе давал сметка, че традиции като тази са пълен анахронизъм. Абсолютно излишни и безсмислени. Но пък и винаги си бе признавал чистосърдечно, че същите тези традиции му носят огромно удовлетворение. Кодове на честта. Клетви за вярност. Все неща, породени от една и съща

потребност и обслужващи една и съща цел. Те обаче бяха останки от един изчезващ свят и също като него принадлежаха вече на някой музей… или гробница.

Хенингс въздъхна дълбоко. Потърка с пръсти дебелото въже на перилата. Допирът на усукания коноп отключи порой от спомени в главата му. Южният пасифик — или южните морета, както го наричаха в ония години. Сини води, слънчеви небеса, плажове, обрасли с палми, и млади офицери, стегнати в тропическите си униформи. Стояха по палубите или се тъпчеха в каютите и слушаха разказите на старшите офицери за войната. За великите морски битки и подводни нападения. Тези спомени обаче вече бяха опорочени. Подобно на подводница, изплаваща на повърхността, една дума непрекъснато изплуваше от дълбините на съзнанието му и караше устните му да мълвят: Убийство.

Хенингс слезе бавно по безлюдното сиво стълбище, а след това отвори люка и излезе на огряната от слънце палуба.

Умерен вятър духаше над огромната, почти безлюдна палуба. На около седемдесет и пет ярда от корпуса на самолетоносача бе спрял един транспортен самолет S-3. Пилотите извършваха последни проверки на състоянието му. Един ординарец вече бе прибрал багажа на Хенингс от приемната и го бе оставил до вратата на багажното отделение. Същият този S-3 го бе докарал на самолетоносача, но сега това му се струваше толкова отдавна. Хенингс се обърна и се отдалечи от самолета.

Тихоокеанското слънце грееше директно върху палубата. Хенингс забеляза един моряк, който работеше нещо край десния елеватор, и побърза да се отдалечи от него. Пресече палубата по диагонал и се запъти към задния й край. Застана в самия й край и сложи ръце върху веригата, изпълняваща ролята на предпазни перила. Погледна надолу и видя разпенената диря, останала зад гигантския ядрен самолетоносач. Точно под него, на кърмата, се вееше огромно американско знаме. Флагът плющеше на вятъра, а ярките му цветове се открояваха на фона на бялата пяна.

Рандолф Хенингс се замисли за съпругата си, Мери. Бяха женени в продължение на тридесет и пет години, а той бе прекарал по-голямата част от тях далеч от нея. Смъртта й пък дойде толкова скоро след пенсионирането му, че на него така и не му остана време да направи заедно с Мери нещата, които бе отлагал толкова дълго.

Помисли и за приятелите си. Повечето от тях бяха мъртви — някои загинаха по време на битка, други се споминаха от естествена смърт. Онези, които все още бяха измежду живите, живееха в самотно уединение. Хенингс беше моряк и като такъв нямаше корени, роден град или близки, които все още да държат на него.

Все по-ясно започваше да разбира, че той е не само самотник, ами е и истински анахронизъм. Винаги бе вярвал, че за научния напредък и прогрес днес, утре ще трябва да се заплати неочаквана, че дори и неприемлива цена. Сега си даде сметка, че този ден е дошъл. Днешната етика, демонстрирана му от Джеймс Слоун, често водеше до далеч повече нещастия и ужасни последици от онези, причинени от суровите морални изисквания на вчерашния ден. Пълната липса на етични норми и на чувство за отговорност бе довела до унищожаването на онзи Стратън и бе причинила смъртта на всички хора на борда му. Тя бе убила и Питър Матос. Хенингс се бе опитал да се впише в новия модел, но бе постигнал единствено съучастничество в едно чудовищно престъпление.

Чу шума от двигателите на S-3, който се намираше на двеста ярда зад него. Скоро щяха да пристигнат да го търсят. Капитан първи ранг Диел и още няколко офицера щяха да се съберат бързо, за да го издирят, а след това щяха да се върнат към по-важните си задължения.

Рандолф Хенингс се загледа в разпенения килватер. Замисли се за познатите му офицери, които бяха погребани в морето, на което бяха отдали целия си живот.

Бяха живели по-малко от него, но пък бяха загинали, преди някой да е опетнил спомена за героичните им дела.

Той вярваше, че един ден, Деня на страшния съд, морето и земята ще върнат своите мъртъвци и ще разкрият тайните си. Тогава невинните ще посочат своите убийци, своите мъчители, своите лъжливи обвинители, ще посочат онези, причинили смъртта им от нехайство, невежество или глупост. И тогава Бог ще осъди всеки един от тези хора и ще им наложи справедливо наказание.

Чу, че викат името му по радиото.

Рандолф Хенингс се пъхна под веригата и уверено се насочи към края на палубата. Без да забавя крачка, той скочи от палубата, прелетя покрай предпазните мрежи, край плющящото на вятъра американско

знаме и, незабелязан от никого, падна в разпенения килватер на ядрения самолетоносач Честър. У. Нимитц.

16.

Раменете на Джон Бери го боляха от напрежението, породено от усилията му да управлява огромния Стратън, цялото му тяло започваше да реагира на многото охлузвания и натъртванията, получени по време на шеметното им падане и по време на битката му с Маквери. Ръцете и лицето му бяха покрити със синини, ставите му бяха сковани от болка. Главата му пулсираше, зрението му като че ли взе да се замъглява. Той погледна индикатора за горивото. Горивото, с което разполагаха, заемаше едва една осма от резервоарите.

— Колко е часът?

Шарън погледна часовника си, сверен според времето в Сан Франциско.

— Шест без пет.

Жълтата лампа на изключилия автопилот бе светила непрекъснато през изтеклите три часа. Бери започна да изпитва ирационален гняв към развалення механизъм.

— Шарън, поеми кормилото.

Тя се присегна и хвана щурвала с две ръце.

Бери протегна крака и ръце и разтри очите си, парещи от умора и напрежение. Чувстваше се неудобно стегнат от спасителната жилетка, но смяташе, че на деветстотин фута височина — на по-малко от минута от водата — и тримата трябваше да стоят с жилетките на гърба си.

— Първият, който види суша, получава бутилка шампанско. Както правят на корабите.

— А аз получавам вечеря в Ню Йорк, ако стигнем до летището.

— Точно така. А Линда… — Той извърна глава. — Какво искаш да получиш, след като се приземим? — Бери вече съжаляваше, че е повдигнал въпроса.

Линда Фарли го погледна от мястото си и сви рамене.

— Искам нещо за пиене. И да проверя дали мама… е… добре.

Бери се обърна напред. Погледна към океана. Вълнението бе намаляло, но все още имаше по някоя висока вълна, която би могла да помете самолета, ако се наложи да кацнат аварийно. Небето бе осеяно с бели кълбести облаци — белези за хубаво време, което обаче можеше да се промени във всеки един момент. Предсказанието му, че най-късно в шест часа ще зърнат първата суша, ги бе обнадеждило твърде силно. Шарън и Линда сякаш вярваха на всяка негова дума. Трябваше да внимава повече и да подбира приказките си по-внимателно оттук насетне.

Погледна към радиоконзолата. Въз основа на таблиците, които бе намерил под седалката на втория пилот, Бери бе настроил радиото на капитана на честотата на Салинас, станция на юг от Сан Франциско. Шарън бе настроила навигационното радио на втория пилот на честотата на летището в Сан Франциско. Радиопредавателите — те бяха по-скоро електронни компаси — имаха ограничен обхват, но Бери смяташе, че би трябвало вече да са достатъчно близо, за да получават сигнали от едно от двете летища. Освен ако не се бе отклонил толкова много от курса, че никога да не попадне в обхвата им.

— Забелязваш ли някакво движение на стрелката?

Шарън Крендъл погледна към индикатора на навигационното радио на втория пилот.

— Никакво.

Може би, помисли си Бери, кабелите за антените на тези приемници също са били прекъснати. Гласовата комуникация не беше от чак такова значение за благополучното им приземяване, но без добър радионавигационен сигнал той не би могъл да се ориентира и да направи верен заход към летището.

Крендъл погледна към радиокартата на Западното крайбрежие, която лежеше в скута й.

— Сигурен ли си, че сме настроили правилно предавателите?

— Дай отново да видя тази таблица. — Бери я взе, погледна първо таблицата, а след това и радиото, макар да знаеше, че няма грешка в настройката. Може би все още се намираха твърде далеч от брега. Възможно бе да летят доста на юг, или твърде на север, или пък — и това беше най-лошият вариант — радиото просто не работеше. Не знаеше и може би изобщо нямаше да разбере. Той върна таблиците на Крендъл. — Сигурно още сме извън обхват. Наблюдавай

стрелката от твоята страна. Ако помръдне макар и малко, веднага ми кажи.

— Непременно. — Очите й неволно пробягаха по монитора на компютърната система. Съобщението, изписано върху него, изчезна, когато някой от другата страна натисна бутона за повторно изпращане. Звънецът иззвъня отново и същото съобщение започна да се изписва на екрана — получаваха го на всеки три-четири минути през последните три часа.

ДО ПОЛЕТ 52: АКО ВСЕ ОЩЕ ПОЛУЧАВАТЕ СЪОБЩЕНИЯТА НИ, ИСКАМЕ ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ НЕ СМЕ ВИ ИЗОСТАВИЛИ. ДО НАШАТА КОМПЮТЪРНА СИСТЕМА ЗА ВРЪЗКА ИМА ПОСТОЯННО ДЕЖУРЕН, КОЙТО ЩЕ ОСТАНЕ НА ПОСТА СИ ДОКАТО ВИ НАМЕРИМ.

САН ФРАНЦИСКО; ЦЕНТРАЛА НА ТРАНС-ЮНАЙТИД

— Може би трябва да им отговорим.

Бери не си направи труда да погледне към монитора. Досега при всяко иззвъняване на звънеца той извръщаше очи към екрана. Започваше да се чувства като кучето на Павлов. Волята му започваше да отслабва; искаше му се да им отговори. Но пък току-виж отново им позволил да го убедят да направи някоя глупост.

— Джон, не биха изпращали постоянно това съобщение, ако…

— Просто искат да са абсолютно сигурни, че сме се разбили.

Замисли се за поредицата от петнадесет-двадесет съобщения, пристигнали едно след друго преди няколко часа. Предупредителният звънец не спря да звъни в продължение на цяла минута.

— Най-вероятно искат да покажат, че все още се опитват да направят нещо за нас. Ще продължат да изпращат съобщения, докато някой правителствен чиновник или някой от директорите на авиокомпанията реши, че, дори и да не сме се разбили, със сигурност вече сме останали без гориво. В момента вероятно се придържат към стандартната процедура, която се прилага в подобни случаи. Не бих могъл да зная какво точно правят там, но не бива да забравяме за предложението им да поемем курс към Хаваите, нито пък за инструкциите, благодарение на които спряхме притока на гориво към двигателите.

Крендъл кимна. Думите, изписани на екрана, изглеждаха толкова искрени.

— Джон, може би…

— Дай да сменим темата. — Бери бе прекарал по-голямата част от последните няколко часа, опитвайки се да си представи обстановката в комуникационната зала в Сан Франциско. Копелета!

— Джон? Мислиш ли, че трябва да продължим с тренировките? — Тя посочи ръчката на задкрилките.

— Не. Не са ти нужни повече упражнения. — Двамата бяха упражнявали последователността на действията, които трябваше да извършат при кацането. Целта беше Шарън, по подадена от Бери команда, да поеме управлението на задкрилките и на останалите съоръжения за кацане. Така той щеше да може да съсредоточи цялото си внимание върху пистата — или повърхността на океана, ако се стигнеше дотам. — Не би искала да прегрееш от толкова тренировки, нали? — попита Бери и се усмихна.

Тя се насили да се усмихне в отговор.

В кабината се възцари мълчание. Шумовете, долитащи от салона, станаха по-ясни и отчетливи. До ушите на Бери долитаха тихи стонове и плач, но като цяло пътниците от другата страна на вратата не вдигаха силен шум. Той предположи, че повечето от тях са заспали. После някой отново започна да свири на пианото — по-високо този път — и Бери дори разпозна музиката. Нямаше никакво съмнение, че в салона звучеше Концерт 11 на Чайковски, макар и в ужасно нестроен аранжимент.

— Поеми управлението.

Бери разкопча предпазния колан и бързо се приближи до вратата.

— Джон, какво правиш?

Бери леко открехна вратата, промуши глава през пролуката и огледа салона. Навсякъде из помещението се виждаха обезобразените тела на мъртвите и умиращи пътници, които приличаха на парцаливи кукли, разхвърляни по пода от непослушно дете. Част от хората обаче продължаваха да се движат безцелно по осеяния с тела килим. Даниел Маквери стоеше с лице към кабината. Лицето му беше охлузено, едното му око бе силно отекло. Накуцвайки, той бавно тръгна по посока на Бери.

На пианото свиреше Исак Шелбърн. Дългата му, побеляла коса бе разрошена и сплъстена на главата му, но пръстите му умело

пробягваха по клавишите и Бери си припомни случаите, в които го бе гледал да свири по телевизията.

— Престани! Шелбърн, спри! За Бога, престани!

— Джон!

Линда също го повика.

— Господин Бери… моля ви, затворете вратата.

Бери прибра главата си и остави вратата да се затвори зад него. Обърна се, приближи се бавно до капитанския стол и седна. Няколко секунди остана неподвижен, приковал поглед в скута си, а след това вдигна ръце и хвана кормилото.

— Добре, аз поемам оттук.

Шарън Крендъл го погледна, протегна ръка и докосна рамото му.

— Добре ли си?

— Да. Добре съм.

В пилотската кабина се възцари неловко мълчание.

Линда чу някакъв шум зад себе си и се обърна. В следващия момент изпищя.

Няколко ръце се бяха промушили през пролуката. Те хванаха вратата и започнаха да я дърпат към себе си.

Крендъл разкопча колана си.

— По дяволите, отново привлече интереса им. — Тя стана от мястото си.

— Остани тук. Аз ще отида.

— Не. Мога да се справя. Ти управлявай самолета. — Тя взе пожарогасителя, приближи се до вратата и огледа изпънатия чорапогащник. — Разтегнал си го прекалено много.

Бери не отговори.

Крендъл разгледа възела, с който чорапогащникът бе завързан за счупената брава. Възелът беше здрав, но вратата от фибростъкло бе напукана около бравата. Крендъл не можеше да си спомни дали пукнатините са били там и преди. Болтовете на бравата също изглеждаха разхлабени. Тя вдигна очи и през пролуката, широка около шест инча, видя човешки лица и тела. Шарън вдигна пожарогасителя и го насочи право в лицето на Маквери. Натисна спусъка и облакът бяла пяна излетя през пролуката. От другата страна долетяха развълнувани писъци. Повечето ръце изчезнаха. Крендъл вдигна пожарогасителя и го стовари върху една от останалите ръце. После още веднъж удари с

него пръстите, които продължаваха да стискат вратата. Изчака няколко секунди, а след това се обърна, върна пожарогасителя на мястото му и се отпусна на стола си.

— Вратата около бравата се е напукала.

Бери кимна.

— Вторият пилот… Дан Маквери… сякаш ги подстрекава…

— Зная. — Бери не можеше да си обясни как в един толкова увреден мозък можеше да се роди такава натрапчива идея фикс. Чудеше се как Маквери успява да наложи лидерството си над останалите.

— Пожарогасителят като че ли е почти празен.

— Не се тревожи за тях.

— И защо не?

— Виж, съжалявам. Малко се поувлякох. Това е. Тя кимна, очите й се напълниха със сълзи.

— Аз също съжалявам. Ти не си виновен. Справяш се чудесно, Джон. Не съм сигурна, че някой професионален пилот би могъл да направи онова, което стори ти.

— Не, не би могъл. Защото веднага след инцидента щеше да реши, че положението е безнадеждно. — Той се присегна и погали лицето й с ръка. — А и аз имам добър екипаж. — Обърна се и погледна Линда Фарли.

— Ти също си много полезен член на екипажа. — Той й се усмихна.

Линда се усмихна смутено в отговор.

Шарън Крендъл сложи ръка върху неговата.

— Искаш ли да поема управлението?

— Не. Не е нужно.

— Защо не опиташ отново да включиш автопилота?

— Не. Не е кой знае колко трудно да го пилотирам сам. Освен това имам нужда от повече практика.

— Добре.

Бери би предпочел да прибегне към помощта на автопилота не само защото вече бе изморен, а защото с автопилота би могъл да осъществи автоматично кацане, ако успееха да намерят летището, макар да не знаеше как точно да го направи. Без изправен автопилот щеше да му се наложи да управлява ръчно проклетия Стратън до

последно. Огледа хоризонта, а след това погледна индикатора на радиото.

— Джон! Помръдна!

Бери се наведе настрана и погледна индикатора на навигационното радио на втория пилот.

Двамата с Крендъл останаха дълго време неподвижни, приковали погледи в стрелката, която лежеше абсолютно неподвижно по средата на скалата. Бери забеляза, че дисплеят, указващ оставащото до летището разстояние, не показва нищо.

— Стори ми се, че мръдна. — Шарън се опита да придаде по-голяма убедителност на думите си. — Сигурна съм дори.

— Нищо. — Бери се изправи на стола си. — Дръж го под око.

— Добре.

Бери огледа приборите пред себе си. Никаква промяна. Радиопредавателите продължаваха да мълчат. Навигационните предаватели не даваха признаци на живот. Жълтата лампа на изключения автопилот светеше неуморно. Самолетът следваше курс от сто тридесет и един градуса. Скорост триста и четиридесет възела. Височина деветстотин фута. Единствената промяна бе свързана с индикатора за горивото, което бе паднало под една осма от първоначалното количество. Дори и да видеха суша, вече едва ли щяха да успеят да стигнат до нея.

Бери вдигна поглед към хоризонта. Нищо. Дългият и спокоен полет, продължил три часа и половина, бе повдигнал надеждите им и сега, когато сушата вече трябваше да е близо, напрежението започна да си казва думата. Бери се опита да потисне безпокойството, надигнало се в душата му.

Шарън посочи към хоризонта.

— Какво е това?

Бери се поизправи на стола и погледна през прозореца. През последния половин час неведнъж бяха решавали, че мъглата над повърхността на океана е самата Калифорния, а всяка промяна в цветовете на небето на хоризонта бяха свързвали със Сан Франциско. Въображението и надеждите им превръщаха океанските изпарения в така бленуваната суша, която бавно се стопяваше пред очите им. Бери се загледа в лекатa мъглива стена на хоризонта, а после я видя да се движи, подхваната от лекия океански бриз.

— Нищо. Мъгла.

— Може да е мъглата над Сан Франциско.

— Може… Какво?

— Мъглата над Сан Франциско. — Тя погледна часовника си. — Минава шест часа. Точно по това време се спуска мъглата през летните месеци.

Бери я погледна.

— Защо, по дяволите, не ми напомни? Мамка му! И какво ще правя, ако летището е обвито в мъгла?

— Ами… би могъл да осъществиш инструментално кацане, нали?

Бери устоя на изкушението да й припомни недостатъчната си квалификация.

— Не. Не може и дума да става за инструментално кацане. — Мястото му очевидно не беше в пилотската кабина на този Стратън. Тук имаше повече прибори и инструменти, отколкото в последните десет самолета, които бе пилотирал, взети заедно. — По дяволите! Трябваше да потърся друго летище — на север или на юг от Сан Франциско.

— Тъй като не знаем със сигурност къде се намираме, спокойно бихме могли вече да сме на север или пък на юг от Сан Франциско — напомни му Крендъл. Тя потропа с пръсти по индикатора за горивото. — Ще имаме голям късмет, ако изобщо зърнем крайбрежието. На твое място не бих бързала да се тревожа за мъглата над Сан Франциско.

Бери погледна индикатора. Една шестнадесета от резервоара.

— Да. Имаш право.

— Може би ще успеем да кацнем някъде по плажа — подхвърли Крендъл и го погледна крадешком. — Можем ли да го направим?

— Предполагам. Ако стигнем дотам и ако видим, че крайбрежието е забулено в мъгла, ще кацнем. — Бери знаеше, че кацането в гъста мъгла би било равносилно на самоубийство. — Бих предпочел да кацнем на летището, но трябва да мислим и за хората на земята…

— Тогава не го прави. Постъпи както намериш за добре. Само се успокой. Когато моментът настъпи, ще дадеш най-доброто от себе си.

— Точно така.

Нервите му бяха опънати до скъсване и той искрено се надяваше, че ще прояви достатъчно хладнокръвие, за да приземи самолета когато моментът настъпи. Още в мига, в който влезе в кабината и видя състоянието на пилотите, разбра, че, ако не претърпят катастрофа във въздуха, той в края на краищата щеше да се изправи пред необходимостта да приземи пътническия Стратън. Този момент — ако съдеше по индикатора за горивото — вече бе съвсем близо.

— Не всеки ден има мъгла.

— Какво? А, да…

— Освен това тя обикновено пада съвсем бавно. Може и да успеем да я изпреварим. Понякога дори не стига чак до летището.

— Добре. — Забеляза, че този път нямаше желаещи за облози.

Самолетът продължаваше да следва курса на югоизток, оставяйки зад себе си залязващото слънце, а дългата му сянка падаше върху гладката повърхност на океана. Бери огледа хоризонта за суша, потърси с очи други самолети или кораби, които биха могли да разберат, че самолетът им е в беда. Не видя обаче нищо. Бяха съвсем сами.

— Джон! Отново помръдна!

Той бързо насочи поглед към контролното табло на втория пилот.

— Не се движи.

Крендъл погледна индикатора на навигационното радио. Стрелката изобщо не помръдваше.

— Движеше се. Този път съм повече от сигурна. Видях я. Видях я, по дяволите.

— Добре. Добре. — Бери съсредоточи цялото си внимание върху стрелката. Чувал бе разкази за отчаяни пилоти, които така силно копнеели да видят осветените писти на някое летище или пък надеждните показания на командните прибори, че започвали да халюцинират, въобразявайки си, че виждат точно онова, на което се надявали.

— Видях я да се движи.

— Добре. Хайде да я наблюдаваме.

В продължение на цяла минута не свалиха очи от стрелката. Бери взе таблицата и провери честотата. Навигационното радио пред Крендъл без всякакво съмнение бе настроено на канала на Сан Франциско. Бери отново погледна индикатора.

— Все още нищо — прошепна той, сякаш се боеше, че силният му глас ще подплаши сигнала.

Тя не каза нищо.

И изведнъж стрелката помръдна съвсем лекичко, почти незабележимо.

Шарън Крендъл подскочи на мястото си.

— Видя ли?

На лицето на Бери изгря широка усмивка.

— Видях. Можеш да си сигурна, че я видях. Стрелката започна да подскача по-енергично — знак, че навигационното радио улавя по-силен сигнал. Електронната пътечка към Сан Франциско изведнъж се откроi пред очите им.

Малката стрелка потрепваше, следвайки електронните импулси, излъчвани от летището на Сан Франциско, а Джон Бери изведнъж разбра какво са изпитвали всички онези самотни и загубили се в безбрежния безкрай авиатори, моряци и изследователи, зърнали най-сетне обекта на своите търсения.

— Отиваме си у дома. Не остана още много.

— Джон, ще успеем! Сигурна съм!

— Шансовете ни определено нараснаха. Завърти копчето на циферблата. Ето това. Върти го, докато стрелката застане в центъра.

Тя изпълни инструкциите му.

— Добре ли е?

— Да. Сега ми прочети цифрата, появила се на дисплея.

— Едно-три-девет.

— Добре. — Бери стисна кормилото и предприе малък десен завой, целящ да промени стария курс от сто тридесет и един градуса на сто тридесет и девет градуса. След това изравни самолета в хоризонтално положение.

Шарън се обърна да погледне смълчалата се отзад Линда Фарли.

— Засякохме Сан Франциско по радиото.

— Не чувам нищо. Тя се усмихна.

— Не. Това е… навигационно радио. Нещо като компас. Сега вече знаем къде се намира летището.

— А те знаят ли къде сме?

— Не още — отвърна Бери. — Но скоро ще ни забележат на радара.

Линда Фарли се наведе напред и попита:

— Ще приземите ли самолета, господин Бери?

Бери кимна.

— Да. — Замълча за момент. — Макар че може да ни се наложи да кацнем и във водата. Помниш ли всичко, което Шарън ти каза по този въпрос?

— Да.

— Добре. — Бери смени честотата на своето навигационно радио и го настрои на канала на Сан Франциско. — Ще следя показателите оттук. А вие гледайте за суша. — Той регулира циферблата и се загледа в дисплея, който трябваше да отчете разстоянието, делящо ги от Сан Франциско. Видя изписалите се цифри и се усмихна. — Сан Франциско е точно пред нас — на деветдесет и три мили разстояние.

— Деветдесет и три мили? — повтори Крендъл. — След колко време ще сме там?

— След около петнадесет минути. Колко е часът?

— Шест часът и осем минути. Бери кимна.

— Е, най-късно в шест и половина ще бъдем на земята.

— О, мили Боже, не мога да повярвам. — Гласът й пресекна, задавен от сълзи. — О, Джон… О, Господи, не мога да повярвам. — Скри лицето си с ръце, цялото й тяло се разтрепера. — Вече почти сме си у дома.

— Да — разсеяно отговори Бери. Току-що бе погледнал индикаторите за горивото. Стрелката клонеше към нулата. Вече достатъчно добре се ориентираше в показанията на този индикатор и сравнително точно изчисляваше оставащото им летателно време.

До шест и половина, помисли си Бери, вече ще сме останали без гориво.

17.

Едуард Джонсън никога не бе харесвал горещите светлини на прожекторите, но днес те му се струваха по-кошмарни от всякога. Дългата заседателна зала, облицована с орехова ламперия и разположена на втория етаж на главната административна сграда, бе претъпкана с журналисти, оператори и представители на авиокомпанията. Всички обичат катастрофите, помисли си Джонсън. Всички, освен хората, пострадали физически или финансово от тях.

— Проклети лешояди! — промърмори той.

— Говори по-тихо — скастри го Уейн Метц. Той стоеше непосредствено до Джонсън, но се опитваше да не привлича вниманието към себе си. Държеше се така, сякаш нищо не го свързва с него. — Пред теб има микрофони.

Джонсън обаче изпитваше безразсъдна дързост.

— Проклети лешояди — повтори той. — В залата цареше такъв невъобразим шум, че той бе сигурен, че никой няма да го чуе, дори и да изреве с цяло гърло и да направи пълни самопризнания. Избърса потното си чело и с раздразнение забеляза, че прожекторите продължават да светят. — Скоро всичко ще свърши. — Погледна часовника. Шест часът и осем минути. — Тези шибани пресконференции никога не започват навреме.

Ханк Абът, представителят на корпорацията Стратън еъркрафт си проби път сред тълпата.

— Здрасти, Ед. Лош обрат.

Джонсън го погледна.

— Да.

Абът се обърна към Метц.

— Уейн Метц, нали? Бенефишъл?

— Точно така.

— Същото важи и за вас. Джонсън се намеси.

— Уведомихте ли вече застрахователите на корпуса?

На Абът му бяха нужни няколко секунди, за да схване въпроса.

— Чакай малко, Ед. В едно от онези съобщения се споменава нещо за бомба.

— Видял ли си пораженията, Ханк?

— Не, разбира се, но…

— Нито един инженер не ги е видял. Наистина ли смяташ, че един уплашен до смърт и вероятно мозъчно увреден пътник би могъл да направи разлика между бомбена експлозия и структурен дефект?

— Чакай малко, по дяволите…

— Ако корпусът на самолета не е издържал на налягането и в резултат на това се е пропукал някой прозорец или пък стена… тогава проблемът става ваш, нали?

— Виж, Ед, с Транс-Юнайтид въртим общ бизнес още отпреди войната. В редките случаи, в които са възниквали злополуки, причинени от структурни дефекти или несполучливи конструкции, винаги сме си признавали и сме поемали отговорността, но…

— Извинявай, Ханк. Няма самолет, няма оцелели и никой не знае нищо. Мисля, че не е редно да разговаряме без присъствието на адвокатите си.

— Копеле! — В продължение на няколко секунди Абът остана загледан в Джонсън, а след това рязко се обърна и си запробива път към другия край на залата.

Метц погледна Джонсън.

— Господи, почти успя да ме убедиш, че вината за катастрофата е тяхна.

— Тяхна е. — Той погледна напрегнато Метц. — Тяхна беше.

Метц кимна.

— Какво очакваш от правителственото разследване?

— Няма да е толкова страшно. — Джонсън не вярваше, че някакво разследване би могло да разгадае машинациите му, решили съдбата на пътническия Стратън. Както току-що бе напомнил на Абът, за подобни случаи съществуваше максимата: Няма самолет, няма оцелели. Виновни няма… или всички са виновни. — Разговарях с президента на компанията — продължи Джонсън. Той кимна по посока на един приятен на вид мъж, застанал до стената в другия край на залата. — Той сподели, че шефът ти бил много пищисан. Метц кимна.

— Да. Току-що разговарях с него. Днес след обяд се държа много добре, но настроението му се променило в момента, в който си е дал

ясна сметка каква ще е реалната сума, която ще трябва да се изплати.

— Самообладанието му се е пропукало, а?

— Само ако знаеше колко по-лошо можеше да бъде. По дяволите, само ако знаеше какво направих… — Той се огледа. — Тази вечер трябва да замина за Ню Йорк. Утре сутринта ще се срещна с него. Надявам се да успеем да прехвърлим отговорността за случилото се на хората от Стратън.

— Имаме добри изгледи за успех. И, Уейн — Джонсън сниши глас. — Не се опитвай дори да намекнеш пред господин Уилфорд Парк, че си помогнал да потопим онзи Стратън за доброто на компанията… защото, ако го направиш…

Метц кимна. Докато разговаряше с Парк, му бе хрумнало, че е извършил масово убийство за едното нищо. Дните му в Бенефишъл определено бяха преброени. По всичко личеше обаче, че Джонсън ще излезе от цялата тази каша невредим.

— Знаеш ли, животът наистина е гадно нещо.

— На мен ли го казваш? — В този момент Джонсън искаше от живота съвсем малко — едно питие и здрав, непробуден сън. Искаше да се качи в колата си, да отиде на плажа, да се настани в някой мотел и да забрави за това летище.

Някой изкрещя:

— Две минути! — Очевидно пресконференцията щеше да се излъчи на живо по телевизионните канали.

Метц присъстваше за пръв път на подобна пресконференция — присъствието на телевизионните и вестникарските екипи го плашеше и увеличаваше проблемите, пред които бе изправен. Искрено се надяваше, че Джонсън ще се справи с положението. Внезапно изпита непреодолимо желание да се скрие в някой тъмен ъгъл.

— Дали да не се отдалеча малко?

— Бразилия достатъчно далеч ли ти се струва?

— Исках да кажа…

— Остани тук. Само отстъпи малко назад, за да не си точно срещу камерите, но не се отдалечавай много.

Метц изведнъж бе обхванат от вдъхновение.

— Нямам нищо против да отговоря на някои въпроси. Бих могъл да кажа нещо.

— Не се опитвай да спасяваш службата си на моята пресконференция. И бездруго може да се окаже доста трудно да отърва собствената си кожа. Отстъпи.

Метц се подчини. Съзнаваше, че Джонсън е все още превъзбуден и нервен, но знаеше, че в момента, в който се успокои достатъчно, за да разсъждава логично, той ще започне да крои планове, целящи да помогнат на Метц да запази работата си. Всъщност той просто нямаше друг избор. Двамата с Метц бяха в един и същи кюп.

— Една минута!

Джонсън извади една пура от джоба си и я запали. Огледа залата. Кевин Фитзджералд стоеше редом със завеждащия връзките с обществеността на Транс-Юнайтид и с няколко от шефовете на компанията. Малко по-нататък видя президента и председателя на борда, които се държаха така, сякаш самият Господ Бог бе застанал между тях, макар непочтителният поглед на Джонсън да не го виждаше. Всички шефове единодушно бяха изразили становището, че настоящата пресконференция е твърде важна, за да се проведе от служителите от отдела за връзки с обществеността. Едновременно с това поводът за свикването й бе прекалено трагичен, поради което бе недопустимо името и лицето на президента да се свързват с него. Копелета! Джонсън оправи вратовръзката и изтри потно чело.

— Тридесет секунди!

Джонсън погледна часовника. Шест часът и дванадесет минути.

Един телевизионен техник се провикна от другия край на залата.

— Ние сме готови, господин Джонсън.

Джонсън кимна. Обърна се и погледна право в камерите. Ярките светлини блеснаха в очите му.

Метц отстъпи още по-назад. По навик опипа вътрешния джоб на сакото си с жест, с който повечето хора обикновено проверяват дали портфейлът им е на мястото си, и сърцето му подскочи уплашено, когато пръстите му не напипаха нищо. После с известно смущение си спомни, че двамата с Джонсън бяха отбили от пътя, свързващ хангара на Транс-Юнайтид с административната сграда на компанията, за да ги изгорят. В момента разпечатките представляваха само малка купчинка пепел. Въпреки това Метц пъхна ръка във вътрешния си джоб. Внезапно изпита ирационалния страх, че може по невнимание да е забравил едно от съобщенията в джоба си, а телевизионните камери,

подобно на рентгенов апарат, ще насочат към него обективите си и веднага ще осветят компрометиращия го материал. Пръстите му стигнаха чак до долния край на джоба. Метц бързо потупа с ръце и останалите си джобове. Видя, че Джонсън го гледа с раздразнение. Успокой се. Вече му се вижда краят.

Една млада жена с папка в ръка се провикна:

— Господин Джонсън, следете червената лампичка.

— Естествено, че ще я следя — грубо я сряза Джонсън.

— Добре. Ще започнем с подготвеното от вас изявление, а след това ще дадем думата на журналистите за въпроси.

— Ясно.

Джонсън имаше чувството, че журналистите — или новинарите, както се наричаха самите те — буквално изпитват възторг от факта, че на тях се пада възможността да отразят първата катастрофа на свръхзвуков самолет. Ако тези копелета можеха само да предположат с каква история се бяха разминали.

Червената лампичка на камерата светна.

— Вие сте.

Джонсън се изкашля и придаде на лицето си подобаващо изражение, съответстващо на трагичните новини, които се канеше да съобщи още с първото си изречение.

— Дами и господа, с огромно съжаление ви информирам, че самолет на Транс-Юнайтид, осъществяващ Полет 52, очевидно се е разбил над океана. Самолетът, свръхзвуков Стратън 797, излетя от международното летище на Сан Франциско тази сутрин в осем часа и тридесет минути за редовния си трансокеански рейс до Токио. На борда му имаше триста и двама пътници и четиринадесетчленен екипаж. Приблизително по средата на пътя над Тихия океан самолетът е претърпял авария, естеството на която остава неизяснено, но вероятно става дума за проблеми с корпуса… — Майната му на Абът — … в резултат на което самолетът е бил разхерметизиран. Самолетът зави обратно и пое курс към Сан Франциско. — Джонсън замълча за момент и си пое въздух. — Слуховете, които може би са достигнали до вас, отнасящи се до факта, че самолетът е бил пилотиран от един от пътниците, отговарят на истината.

В залата се чуха развълнувани възгласи. Джонсън видя, че всички фотоапарати се насочиха към него, а моливите на репортерите

заскърцаха по-бързо по белите листи на бележниците им. Той продължи:

— Поради повреда в радиопредавателите на борда единствената връзка, която можахме да осъществим със самолета, бе посредством компютърната видеосистема на компанията — компютърен екран, на който се изписват напечатани съобщения. Последното съобщение, изпратено от Полет 52, бе получено около един часа на обяд. Оттогава…

Един телефон, закачен на стената, иззвъня пронизително в утихналата зала.

Джонсън погледна нататък с неприкрито раздразнение и видя Кевин Фитзджералд да вдига слушалката. После видя режисьорката, която му даваше знак да продължи.

— Оттогава насам е в ход мащабна издирвателно-спасителна операция, в която участват военни и цивилни подразделения… — Джонсън забеляза, че Фитзджералд говори развълнувано по телефона и някъде дълбоко в душата му се задейства предупредителна аларма. — Полет 52… все още не е намерен до момента… и, ако самолетът все още се намира във въздуха… горивото им вероятно вече е изчерпано… — Фитзджералд даде знак на президента и на председателя на борда. Какво, по дяволите, става там отзад? — … и все още… тук, в терминала, има вече много роднини и приятели на пътниците… в нашия салон… — Фитзджералд говореше по телефона и преразказваше разговора на хората около него. В задния край на залата настъпи раздвижване. — А главният пилот на компанията капитан Кевин Фитзджералд… беше неотлъчно с… роднините на пътниците… допреди малко. Издирването ще продължи докато…

— Чакай! — Фитзджералд, стиснал слушалката в едната си ръка, правеше някакви знаци на Джонсън.

Джонсън пусна пурата на пода и прикова поглед във Фитзджералд.

Всички се обърнаха към задния край на залата.

— Обадиха се от контролната кула — рече Фитзджералд. — От радарната зала.

Режисьорката излая някаква заповед и камерата се насочи към Фитзджералд. Техниците се затичаха през залата с микрофони в ръка, а екипът осветители завъртяха няколко от прожекторите по посока на

капитана. На бялата стена се откроi сянката на Кевин Фитзджералд, стиснал телефонната слушалка в протегнатата си ръка.

— От контролната кула съобщиха — Фитзджералд вече крещеше, за да надвика шума в залата, — че радарите им са засекли голям, неидентифициран самолет. Самолетът лети право към летището. В момента се намира на шестдесет и две мили западно оттук, лети на ниска височина със скорост от триста и четиридесет възела. От кулата смятат, че самолетът може да е… — Той погледна Джонсън, а след това завърши изречението си, произнасяйки думите, които всички очакваха да чуят — … пътническия Стратън.

Залата сякаш експлодира. Някои от репортерите се спуснаха към Фитзджералд, други се хванаха за телефоните върху дългата заседателна зала. Шефовете на заводите Стратън, събрали се близо до вратата на залата, побързаха да излязат в коридора, откъдето се запътиха към малката заседателна зала за VIP гости.

Уейн Метц си проби път сред тълпата и сграбчи Джонсън за рамото.

— Как? Как е възможно това? Джонсън? Едуард Джонсън изгледа Метц така, сякаш изобщо не бе разбрал въпроса.

— Джонсън, по дяволите! Възможно ли е да е истина?

Джонсън беше като зашеметен. Няколко репортери, неуспели да се доберат до Фитзджералд, се скупчиха около Джонсън. От всички страни заваляха въпроси. Той разблъска репортерите, излезе в коридора и, полувървейки, полутичайки, се запъти към стълбището.

Уейн Метц, останал без дъх, го следваше по петите.

— Джонсън! Вярно ли е? Вярно ли е?

Без да спира, Джонсън се обърна и го погледна разсеяно.

— Откъде да зная, по дяволите…

Метц продължи да го следва.

— Къде отиваш?

— На шибаната рампа, Метц. Със скоростта, с която лети, самолетът ще е тук след по-малко от десет минути.

Метц слезе след него на долния етаж, продължи да го следва по един дълъг коридор, който водеше към сателитния терминал, докато стигнаха до една врата. Джонсън пъхна идентификационната си карта в електронния скенер и вратата се отвори. Двамата минаха през нея и се озоваха долу на пистите.

— Възможно ли е да е същият Стратън? Кажи ми. Моля те!

Едуард Джонсън, пренебрегнал напълно Уейн Метц, засенчи лицето си с ръка и вдигна очи към залязващото слънце. Опита се да разсъждава разумно, но съзнанието му отказваше да възприеме случилото се. Вцепенен от ужас, неизпитван никога преди, той се затича напред. Имаше чувството, че пътническият Стратън всеки момент ще се спусне отгоре му, подобно на кошмарна птица, изпратена от ада, подобно на мъртвец, изплувал от дъното на океана. Стори му се, че забелязва малка точица на хоризонта, но си даде сметка, че е още рано за самолета. Моля те, Господи. Не и проклетия Стратън.

18.

Шарън Крендъл погледна индикатора, указващ оставащото им разстояние.

— Двадесет и три мили.

Бери здраво стисна кормилото. Прикова поглед в индикатора за горивото. Стрелката всеки момент щеше да навлезе в сектора ПРАЗНО; две предупредителни лампички мигаха с яркочервена светлина — вероятно светеха за пръв път от построяването на самолета насам.

— Джон, разполагаме ли с достатъчно гориво, за да стигнем до летището?

Край на необоснованите уверения. Двигателите можеха да изгаснат всеки момент.

— Не зная. Индикаторите не отчитат точно, когато горивото падне толкова ниско. — Забеляза електронната стрелка да се премества към сектора ПРАЗНО. От техническа гледна точка горивото им вече бе свършило, но можеха да се надяват, че двигателите ще продължат да работят още десетина минути. Не би могъл да предвиди точно — всичко щеше да се изясни едва когато разпознае отново ужасяващото чувство, което бе изпитал, когато самолетът изгуби мощност и едва не падна в океана, благодарение на инструкциите, които получиха по компютърната система за връзка. Коремните му мускули се напрегнаха.

— Двадесет и две мили. Продължаваме да следваме курса. — Тя замълча. — Ще успеем. Знаеш, че ще успеем.

Бери я погледна и се усмихна.

— Колко е часът? Искам точно време.

— Шест часът и двадесет и една минути.

Бери погледна към пелената от бяла мъгла, разпростряла се във всички посоки. Мъгливият слой се издигаше високо и затрудняваше видимостта през предното стъкло на кабината.

— По дяволите! Щом ни остават двадесет и две мили до летището, това означава, че не би трябвало да сме на повече от десет мили от моста Голдън Гейт. Ако не беше тази мъгла, вече щяхме да сме видели моста и града.

— Скоро ще ги видим.

— Съвсем скоро трябва да видим нещо. Намираме се на по-малко от пет минути от летището, което означава, че ще навлезем във въздушно пространство с интензивен трафик. Линда, оглеждай се за други самолети.

— Добре.

Бери се обърна към Шарън.

— Моля се на Господ да са ни забелязали на радара и да са предупредили останалите пилоти да се пазят от нас.

— Сигурна съм, че са го направили. — Шарън бе обхваната от странно спокойствие, причинено може би от пухкавото бяло одеяло, разпростряло се навсякъде около тях, или пък от обхваналата я умора и от увереността, че след по-малко от пет минути всичко това ще приключи — по един или друг начин.

Линда Фарли извика:

— Вижте! Какво е това?

Бери и Крендъл се обърнаха към нея, а след това насочиха погледи по посока на протегнатата й ръка.

Бери надникна през лявото стъкло на кабината. Близо до лявото крило на самолета забеляза призрачно сива грамада, извисила се над мъглата. Планина. Върхът беше поне с хиляда и петстотин фута по-висок от техния Стратън.

— Виждам го. Шарън, погледни.

— Да, и аз го видях.

— Разпознаваш ли го?

— Не зная. Почакай… Не зная. — Тя се наведе към Бери. — Да. Това е връх Тамалпаис. Намира се в Марин Каунти.

— Добре. Дай ми картите. — Той внимателно разгледа навигационните карти. — Това е на север от моста Голдън Гейт, така ли?

— Да. Мостът би трябвало да е напред. И малко вляво.

— Добре. — Той погледна през рамо и се усмихна насила. — Линда, печелиш шампанското… наградата. Ще ти купим нещо хубаво,

когато се приземим.

Тя кимна.

Бери се обърна напред и предприе малък ляв завой.

— Ще се опитам да минем точно над моста. Трябва да продължим да летим над залива. — Знаеше, че самолетът лети твърде ниско, за да се опитат да минат над Сан Франциско или пък над планинската част на Марин Каунти. Летяха на височина от деветстотин фута, което означаваше, че над тях се извисяват поне три от планинските върхове, с които се славеше Сан Франциско, и голяма част от по-новите небостъргачи в града. Заливът под моста Голдън Гейт, който изпълняваше ролята на вход към пристанището, щеше да се превърне и в коридор към летището за техния ниско летящ самолет. — Шарън, Линда, оглеждайте се за моста — може би ще успеем да го различим в мъглата.

— Гледам — отвърна Крендъл.

Бери продължи с левия завой, опитвайки се да поеме курс по на изток и да налучка верния път в мъглата. Хрумна му, че един от аргументите против връщането на самолета в Сан Франциско е бил свързан със заплахата, която техният Стратън представлява за хората на земята. Бери обаче не смяташе да излага на опасност когото и да било. Щеше да продължи да лети над водата, независимо какви последствия ще има това за него и за останалите.

— Шарън, ако скоро не видим залива, ще приводня самолета в океана. Не можем да продължаваме в тази мъгла — рискуваме да се блъснем в някой планински склон или пък в някоя сграда.

— Не можем ли да се издигнем по-високо?

— За това ще ни е нужно твърде много гориво. Освен това ни трябва и повече пространство. А ние не разполагаме с нито едно от двете. — Бери погледна мъглата под тях. Тя като че ли започваше да се разкъсва и той на няколко пъти зърна водната повърхност. Сляпото кацане в океана бе равносилно на катастрофа. Успокояваше го единствено мисълта, че са много близо до брега и телата им вероятно ще бъдат извадени. Изведнъж му се стори, че изпитва онова ужасяващо чувство дълбоко в стомаха си, породено от спускането на самолета. — Почувства ли това?

— Какво?

Бери замръзна неподвижно и остана така в продължение на няколко секунди.

— Нищо! По дяволите! Ето го отново. При тази височина спускането надолу щеше да продължи по-малко от тридесет секунди. И този път нямаше как да запалят отново двигателите. А тридесетсекундно падане от тази височина би могло да стовари самолета върху моста, някъде в самия град, но не и в залива. — Ще кацна във водата. Не можем да продължаваме по този курс.

— Почакай, Джон. Моля те. Още мъничко.

— По дяволите, Шарън! В момента може би летим право към някой връх или сграда. Нямаме право да летим над града. Ще приводня самолета в океана сега, докато сме сигурни, че все още летим над него. Вече са ни забелязали на радара. Знаят къде се намираме.

Тя го погледна и заяви категорично:

— Не. Продължавай. Зная, че заливът е точно пред нас.

Той я погледна. В гласа и изражението й имаше нещо, което го накара да си помисли, че тя разполага с някаква информация, получена от източник, нямащ нищо общо с приборите на контролното табло.

— Шарън… — Представи си как огромният самолет излиза от мъглата и сградите на Сан Франциско се извисяват право пред предното стъкло на кабината, а самолетът продължава да лети, забил нос по посока на улиците под тях. Бързо тръсна глава, за да прогони тази картина от главата си. После тихичко рече: — Длъжен съм да го приводня веднага.

— Не. — Тя се извърна от него и се загледа през предното стъкло, сякаш спорът им бе приключил.

Бери си даде сметка, че я познава от по-малко от седем часа, но въпреки това чувства, че я познава добре — така, както познава и Дженифър. Шарън Крендъл му бе гласувала пълно и безусловно доверие, но сега предпочиташе да се довери на собствените си инстинкти и за Бери бе очевидно, че е твърдо решена да не отстъпва. Дошъл бе неговият ред да й засвидетелства абсолютно доверие, макар че като човек техничар той не се доверяваше особено на инстинктите и винаги се съобразяваше единствено с приборите и индикаторите.

— Добре. Ще изчакам още малко — рече той.

Гигантският Стратън продължи по курса си. Летяха на сляпо над мъгливата пелена. В кабината се възцари някаква нереална атмосфера. Бери отдавна вече не възприемаше Полет 52 като нещо реално, а обгърналата ги мъгла само допълнително подсилваше това му чувство.

Шарън Крендъл се взираше спокойно в мъгливите талази, а на устните й играеше странна усмивка. Тя вдигна ръка и посочи към предното стъкло.

Бери погледна нататък. Погледът му бе привлечен от нещо червено, което се забелязваше едва-едва в далечината. Изчезна за миг, а после се появи отново. Точно пред самолета, на около седем мили разстояние, се издигаха кулите на моста Голдън Гейт, извисили величествен ръст на гъстата мъгла.

Очите на Шарън Крендъл се напълниха със сълзи.

— О, Господи, да! Да!

Гърлото на Бери се стегна от връхлетелите го силни чувства. Той се загледа в червеникавите кули.

Крендъл направи съобщението, което правеше винаги в края на всеки трансокеански полет:

— Добре дошли у дома. Бери кимна.

— Да, добре дошли у дома. — Самолетът изминаваше по шест мили в минута и бързо се приближаваше към моста.

— Виж! — рече Крендъл. — Погледни от другата страна на моста.

Бери погледна към залива. Зад моста нямаше никаква мъгла — тя спираше рязко от едната му страна, сякаш той беше стена, спряла нашествието й. Небето над целия залив — до Бъркли и Оуклънд — беше ясно и чисто.

— Казах ти, че можем да изпреварим мъглата, Джон. — Крендъл се разсмя. — Погледни надясно.

Бери погледна през дясното стъкло. Неразличими от това разстояние ъгловати сгради бавно изплуваха от мъглата — градът се разстилаше пред очите им. Слънчевите лъчи блестяха по покривите на Банк ъв Америка и на Трансамерика пирамид. Това обаче не беше Ел Дорадо, не беше някакъв призрачен град и Джон Бери започна бавно да си възвръща чувството за реалност. Сградите бързо се уголемяваха пред очите им — самолетът се носеше напред със скорост от триста и четиридесет възела. Бери зави наляво, далеч от града, и насочи носа на

самолета между кулите на моста подобно на навигатор, който се ориентира по тях, за да навлезе в залива.

Въздушният лайнер прелетя над моста Голдън Гейт. Двете кули останаха на по-малко от сто фута под него. Бери забеляза, че приближават към острова Алкатраз. Леко зави надясно, следвайки извивката на залива, и пое на юг към летището, от което ги деляха по-малко от три минути летателно време. Бери си помисли, че дори и да угаснат двигателите на самолета, той ще съумее да избегне населените райони.

— Добре — делово обяви той. — Наближаваме летището. Шарън, приготви се да започнеш процедурите по кацането, които упражнявахме.

— Готова съм.

Бери почувства, че между него и Шарън се е установила онази дълбока връзка, която възниква мигновено между капитан и втори пилот, между кормчия и навигатор, стрелец и наблюдател; съзнанието, че двамата трябва да действат в съвършен синхрон, да се превърнат в едно цяло, ако искат да се преборят и да оцелеят.

Небето беше безоблачно и ясно, през десния прозорец на кабината се виждаше Сан Франциско, сгушен между планинските хълмове на полуострова. Полет 52 се бе превърнал в неочакван натрапник в напрегнатото движение в пиковия час. Колите спираха движението си, пешеходците се обръщаха по посока на огромния самолет, прелитащ ниско над залива. Хората, намиращи се на Ноб Хил и Телеграф Хил, видяха самолета да прелита на нивото на очите им. Превозните средства започнаха да отбиват край пътя, децата се разкрещяха. Много от хората забелязаха дупките от двете страни на самолета, назъбените краища на които бяха огрени от косите лъчи на залязващото слънце. Дори и онези, които не бяха забелязали пораженията, съзнаваха, че ниско летящият самолет на Транс-Юнайтид е в беда.

Бери забеляза сребристия мост, свързващ Сан Франциско с Оукланд, който се простираше точно на пътя на самолета. Знаеше, че този мост е последното препятствие пред тях. Сдържа дъха си от напрежение и се отпусна едва когато се увери, че внезапното изгасване на двигателите няма да доведе до падането на гигантския Стратън върху моста.

Докато прелитаха над моста, Бери си позволи да погледне към международното летище на Сан Франциско. Построено върху малко парче суша, вдадено в залива, летището се намираше на разстояние от петнадесет мили.

— Ето го. — Бери знаеше, че трябва да спусне задкрилките, ако ще се опитва да каца на летището. Задкрилките обаче щяха да увеличат съпротивлението и да увеличат консумацията на гориво. Реши, че ще изчака до последно и едва тогава ще реши дали да се опита да приземи самолета, или да изчака изгасването на двигателите. Самолетът продължи да лети със скорост от триста и четиридесет възела.

Крендъл погледна към бързо приближаващото се летище. Инстинктивно усети, че се приближават с твърде висока скорост.

— Джон, летим много бързо. Прекалено бързо. Бери се опита да се успокои. Трябваше да свърши толкова много неща, а вече почти не разполагаше с летателно време. Оттук нататък всяко негово действие трябва да е внимателно прецизирано; всяка маневра ще бъде компромис между онова, което трябва да се направи, и онова, което изглежда целесъобразно в момента; единствената цел на всеки негов ход ще бъде да избегне погрешното решение, което би могло да причини смъртта им.

— Добре. Добре. Целта ми е да скъся разстоянието. По-късно ще натиснем спирачките. — Погледна индикатора за горивото. Електронната стрелка лежеше абсолютно неподвижно в сектора ПРАЗНО.

Бери си припомни първото си кацане със самолет Чесна 140 — един стар самолет с колело на опашката, който му създаваше проблеми при кацане. Когато инструкторът най-после му позволи да лети сам, Бери започна да си намира всевъзможни извинения, за да продължи с другите упражнения и да отложи момента на кацането. Накрая горивото му падна под допустимата граница и той бе принуден да се приземи. Този път няма да има никакви извинения. Ще кацаме веднага. По челото му изби пот, ръцете му, стиснали кормилото, започнаха да отмаляват.

Бери затвори и четирите дросела и двигателите заработиха на малка мощност. Скоростта на самолета започна да пада до стойности, по-подходящи за кацане. Съсредоточен върху приборите в кабината,

Бери не забеляза местата, край които прелитаха. На изток от залива се намираше военновъздушната база в Аламеда, а на юг се простираше гигантското летище на Оуклънд. Всяко едно от тези две летища бе с около минута-две по-близо, но Джон Бери бе насочил всичките си усилия — умствени и физически — към летището в Сан Франциско. Оттам бе започнал този полет и той възнамеряваше да го завърши именно там. Надяваше се, че на пистата ще ги очакват спасителните екипи.

— Добре — тихо промълви той. — Добре. Никакво падане в океана. Ще кацнем на международното летище в Сан Франциско. — Бери отбеляза, че скоростта им вече е достатъчно ниска. — Спусни задкрилките.

Шарън остана абсолютно неподвижна, хипнотизирана от бързо приближаващото се летище. Вече си представяше, че се е прибрала благополучно у дома.

Изведнъж я разтърси мисълта, че те все още се намират на неколкостотин фута от земята и на няколко мили от пистата.

— Спусни задкрилките! Задкрилките!

Тя протегна механично лявата си ръка — движение, което бе упражнявала много пъти през последните три часа — и хвана ръчката за задкрилките.

— Сложи я на първото деление. Бързо.

Тя дръпна ръчката и задкрилките се спуснаха.

Бери почувства, че самолетът забавя движението си, видя скоростта, отчетена от спидомера: двеста двадесет и пет възела. Височина седемстотин фута. Вдясно от самолета забеляза парка Кендълстик.

— Около пет мили. Връщаме се у дома. У дома. Отпусни още задкрилките. Давай. Сега…

Крендъл дръпна лоста и го премести на следващото деление.

Скоростта на гигантския Стратън започна да намалява по-бързо и носът се вирна нагоре. Самолетът се устреми нагоре към небето.

— Джон! Линда изпищя.

— Успокойте се! Всичко е наред. Няма нищо. Положението е под контрол. Това беше съвършено нормална реакция. Отпуснете се. Справяме се добре. Добре. Прибираме се у дома. Само още няколко минути.

Огромният лайнер се управляваше много по-трудно, отколкото Бери си бе представял. Той беше тежък, тромав и дяволски по-различен от неговия Скаймастър… Но принципите на управление бяха същите. Това е твоят Скаймастър, убедено си рече той. Няма никаква разлика.

Внезапно кормилото започна да вибрира силно в ръцете му и предупреждението, изречено от роботизирания глас, изпълни кабината. СКОРОСТ… СКОРОСТ.

— О, Господи. — Бе допуснал скоростта да падне твърде много. Целият самолет започна да се тресе. — Мощност, Шарън, мощност. — Бери стисна кормилото с две ръце с ясното съзнание, че ако само малко отхлаби хватката, може да загуби контрол върху самолета.

Крендъл се присегна и сграбчи четирите дросела. Бутна ги напред с няколко инча.

— Мощност.

— Не толкова много. Бавно, бавно. Нямаме много гориво.

Бери наведе надолу носа на самолета, за да наберат по-висока скорост. Молеше се тази маневра да не окаже твърде силен натиск върху двигателите, останали почти без гориво. Контролният лост в ръцете му спря да вибрира и полетът отново потече гладко. Бери обаче разбираше, че почти не му е останала височина за маневриране; сега вече просто не можеше да си позволи още един заход. Въпреки това му се налагаше да използва най-рационално всяка капка гориво, да балансира мощността на двигателите с височината на полета, да пресметне височината според скоростта и тягата. Летището бързо приближаваше. Протегна ръка и върна дроселите назад.

— Добре, отиваме си у дома. У дома. Шарън, спусни задкрилките докрай.

Крендъл дръпна лоста до последното деление.

— Готово.

Кабината внезапно се огласи от друг предупредителен сигнал, последван от механичен глас. КОЛЕСНИК. Бери погледна контролното табло.

— По дяволите… — Осъзна, че е спуснал задкрилките преди колесника, а това автоматично бе задействало предупредителния сигнал. Напомняне за пилотите като него, които имат твърде много

проблеми за разрешаване и пропускат такива дребни подробности като колесника. — Шарън, колесника. Спусни го! Спусни го!

Крендъл си даде сметка, че и тя трябваше да се сети за тази подробност, която бе част от упражненията, които бяха правили. Наведе се напред, хвана големия лост, който се намираше точно пред нея, и го свали надолу.

— Колесникът спуснат.

Летището бе вече почти под носа на самолета и Бери разбра, че е твърде късно да се опита да го приземи на по-късата писта пред него. Зави наляво към широкия залив и се отдалечи от летището.

— Джон. Летището.

— Не става. Трябва ми пространство за маневриране. — Механичният глас продължаваше да ги предупреждава за необходимостта да спуснат колесника и Бери се запита дали той не е излязъл от строя. Фокусира вниманието си върху трите несветещи лампички за колесника, които се намираха точно пред него. — Забрави за него. Никакъв колесник. Ще кацнем в залива. — Гласът внезапно млъкна и трите зелени лампички пред него светнаха. — Колесникът е спуснат! Колесникът е спуснат. Добре. Дръжте се. Завиваме. — Бери отново направи десен завой, но веднага щом видя отново летището, осъзна, че завоят е бил прекалено широк. За бога, Бери, направи поне едно нещо както трябва! Я се стегни!

— Джон, твърде вляво сме от летището.

— Зная. Спокойно. Ще го плъзна обратно. — С помощта на кормилото и стабилизаторите Бери успя да овладее големия Стратън, който се плъзна обратно към летището. — Добре сме. Отиваме си. Всичко ще бъде наред. — Бери почувства, че е в състояние да осъществи захода с известна доза увереност и майсторство. Само че най-опасни бяха последните пет или десет секунди преди съприкосновението със земята — прехода от заход към кацане, по време на който гравитацията трябваше да наложи силата си над самолета.

Той погледна надолу към летището, където пистите се пресичаха под прав ъгъл. Успя да различи главния терминал и дългите покрити коридори, които излизаха от него и го свързваха със сателитните терминали. Забеляза, че на земята цари трескава дейност, и разбра, че ги очакват. Пред него се простираха две успоредни писти. Очакваше,

че пистите ще бъдат покрити с пяна, но си спомни, че напоследък тази предпазна мярка се отричаше при аварийни кацания. Премигващите светлини, очертали лявата писта, му подсказаха, че диспечерите очакват той да кацне на нея.

— Добре, разбрах ви. Разбрах.

Зелените светлини, вградени в пистата, очертаващи мястото за приземяване, се виждаха добре дори и на дневната светлина. Бери беше сигурен, че е разбрал правилно указанията и че вече знае на коя писта да кацне. Не знаеше единствено как точно ще успее да кацне. Можеше да обещае единствено, че няма да убие никого от хората на земята.

Големият Стратън продължаваше да се плъзга надясно, докато бавно се спускаше към пистата пред него. Бери преустанови плъзгането и изравни носа с централната линия на пистата.

— Добре. Скоро.

По никакъв начин не можеше да си обясни защо двигателите продължават да работят. Погледна висотомера. Триста фута надморска височина. Самото летище се намираше на около тридесет фута надморска височина. Оставаха им двеста и седемдесет фута до земята. Бери погледна през предното стъкло. Пистата беше на около две мили пред тях. Летяха по-ниско от нормалното, но нищо, свързано с този полет, не бе протекло според стандартните изисквания и правила. Скоростта им беше ниска, но не прекалено. Той стисна кормилото с една ръка, а с другата отне още от мощността на двигателите.

— Добре. Спускаме се. Шарън. Линда. Само се дръжте. Дръжте се. Ще се опитам да приземя самолета възможно най-плавно. Шарън, съобщавай ми скоростта, както те научих по време на упражненията.

Крендъл сведе поглед към индикатора за скоростта.

— Сто и шестдесет възела.

— Добре. — Бери чувстваше, че може да го направи. Стига двигателите да издържат още петдесет или шестдесет секунди. Стига той да не загуби присъствие на духа през следващата една минута. Пое си дълбоко въздух. Премигващи импулсни лампи очертаваха средата на пистата. Много изпипана система. Чудесно летище: — Скорост?

— Сто и петдесет възела.

Бери стисна здраво кормилото и почувства как огромният самолет се снижава бавно към земята.

Чу някакъв звук зад себе си — нещо се счупи… звук от счупено фибростъкло. Джон Бери не отмести поглед от пистата, но веднага се досети какво означава този звук.

Шарън Крендъл се обърна и видя, че чорапогащникът, заедно с бравата, за която бе завързан, лежи на пода. Тя вдигна очи.

— Не! Не!

19.

Президентът на Транс-Юнайтид, председателят на борда на директорите и правителствените чиновници наблюдаваха приближаването на самолета от контролната кула. Организирането и координирането на спасителната операция се извършваше на долния етаж.

Джак Милър стоеше встрани от другите. И той самият не знаеше как се бе озовал в контролната кула, но си даваше сметка, че вече не разполага с достатъчно време, за да слезе на пистата. Стоеше, слушаше и внимателно следеше развоя на събитията.

Любопитни граждани, жадни за зрелища и сензации, прииждаха с хиляди към летището, причиняваха задръствания по пътищата, тълпяха се по затревения банкет край Път номер 80. Полицията в района на летището, обучена как да действа в подобни ситуации, започна да разчиства едно от платната, за да осигури достъп на колите за спешна помощ, пристигащи от града.

Още преди самолетът да бъде засечен на радара, хората на летището започнаха да се трупат около главния терминал. Тези, които бяха навън, се взираха нагоре към небето с надеждата, че самолетът може би ще успее да се върне. Другите, които бяха вътре в сградата, не сваляха очи от информационните табла и следяха всяка промяна в съобщаваната информация. Хората просто чакаха и гледаха — като съпругите на моряците, които навремето очаквали мъжете си, застанали по кейовете или качили се на високите тераси на къщите си с надеждата, че ще видят завръщането на изгубил се кораб.

Веднага щом обявиха информацията за неизвестния самолет, засечен от радарите, летището започна да се пълни с роднини и приятели на пътниците от Полет 52. Заедно с тях в очакване завръщането на самолета стояха и други пътници, както и служители на компанията, зарязали временно работата си. Всички, които бяха навън, гледаха на изток, приковали очи в огромния сребрист Стратън, който бавно приближаваше. Самолетът прелетя над залива и спуснал

колесника и задкрилките, заприлича на чайка, готвеща се да кацне на някоя скала.

В мига, в който забелязаха свръхзвуковия Стратън на радарите си, радарните диспечери насочиха всички останали самолети към летището в Оуклънд и другите летища в района. Между безлюдните писти бяха разположени аварийни коли, готови за всякакви изненади. Хеликоптери и аварийни коли стоварваха оборудване на мястото, в което се пресичаха четирите писти. Точно по средата на празното пространство бе спрян голям камион с платформа, оборудвана с полеви бюра и клетъчни телефони, откъдето ръководителят на операцията координираше действията на различните екипи. Към центъра на импровизирания спасителен лагер приижда медикаменти, инвалидни столове, носилки, вода, комплекти за оказване на първа помощ при изгаряне. Доставени бяха и специални алуминиеви поставки, с помощта на които носилките се превръщаха в маси за прегледи. Специален екип трябваше да открие и идентифицира мъртвите. Друг екип от парамедици, медицински сестри и лекари бързо разтоварваше кашоните с медикаменти и медицинско оборудване. Затревената празна площ много скоро заприлича на военнополеви бивак. Но въпреки експедитивните действия на всички екипи и добрата организация, създадена на летището, спасителните екипи изобщо не бяха подготвени да се справят с евентуалните последици от приземяването на бързо приближаващия Стратън.

* * *

Едуард Джонсън и Уейн Метц стояха на една къса писта за рулиране на неколкостотин фута от пистата, на която трябваше да кацне самолетът. Около тях, по пътя и по тревата, бяха скупчени десетки полицаи, репортери, представители на летището и служители на Транс-Юнайтид. На тревата имаше поне десетина новинарски камери, насочени до една към края на пистата. Аварийните коли бързо летяха край тях и заемаха позиции от двете страни на пистата.

Уейн Метц обърна очи към залива и мълчаливо впери поглед в големия Стратън, който тъкмо захождаше към пистата. Устните му оформяха някакви думи, но от гърлото му не се изтръгваше нито звук.

Никога преди така отчаяно не бе се молил за смъртта на хора, застраховани от него. Видя, че самолетът изведнъж се озова много на изток от пистата.

— Не мога да повярвам, че това се случва. Не мога да повярвам, че това е същият Стратън.

Едуард Джонсън гледаше като омагьосан самолета, който правеше последния си заход.

— Той е, няма съмнение. Не мога да си обясня как го е направил. Изобщо не зная как е успял да се справи след изгасването на четирите двигателя, но явно го е сторил, нали? — Страхът го бе напуснал и той вече напълно се владееше. Завладя го хладно, пресметливо безразличие. Изпита неволно възхищение, докато гледаше как Бери приближава самолета към пистата.

— Проклет да съм. Исусе Христе, този тип знае какво прави. Бих могъл да наема кучия син на работа в Транс-Юнайтид. Той е много по-добър пилот от половината наши свръхплатени ревльовци.

Метц погледна Джонсън. Имаше чувството, че той е откачил напълно. Но докато го наблюдаваше, изведнъж си даде сметка защо Джонсън е успял да стигне толкова далеч. Едуард Джонсън сякаш вярваше, че той самият не е взел никакво участие в случилото се в комуникационната зала. Сега той беше Едуард Джонсън, вицепрезидент на авиокомпанията Транс-Юнайтид, който бе силно загрижен за съдбата на самолета и хората на борда му.

* * *

Главният пилот на Транс-Юнайтид капитан Кевин Фитзджералд се приближи съвсем близо до пистата. Никой друг не се осмели да го последва. Той стоеше самичък в самия край на затревената площ и се взираше в дългата бетонна писта пред себе си. Вдигна очи и огледа залива, а след това и силуета на летящия срещу тях Стратън. Самолетът се прибираше у дома.

— Хайде. Хайде, копеле такова. Дръж се! — Гласът му се извиси, стана по-силен. — Дръж се! Самолетът е твой. Шантаво копеле такова, самолетът е изцяло под контрола ти. Твой е! Владееш положението! Владееш го!

* * *

Полицейските и аварийните екипи, сбрани върху затревения участък, бяха обхванати от трескаво вълнение, когато видяха самолетът да прелита над залива и да се спуска към пистата. Много от тези хора изведнъж си дадоха сметка на какво опасно място са застанали и бързо се затичаха обратно към набързо оборудвания аварийно-контролен пункт, който беше малко по-отдалечен от пистата, на която се очакваше да кацне гигантският Стратън.

* * *

Джонсън, Метц и Фитзджералд заедно с повечето пожарникари, няколко репортери и всичките телевизионни оператори останаха в опасна близост до пистата. Джонсън се обърна към Метц.

— Ще бъде много трудно да убедим когото и да било, че пилотът на този самолет страда от някаква форма на мозъчно увреждане.

Метц поклати глава.

— Джонсън, би могъл да кажеш, че разсъдъкът му е бил временно разстроен.

— Точно така. Но ако съществуват разпечатки на компютърните съобщения, ще трябва да ги вземем преди хората на Федералното управление на авиацията да започнат да душат из кабината.

— Надявам се той все пак да се разбие. Надявам се този самолет да избухне в пламъци.

Джонсън кимна. Никога преди не бе изпитвал толкова двойствени чувства.

— Господи, Уейн, надявам се той да успее да кацне благополучно, а ние да съумеем да отървем кожите.

Двамата мъже се спогледаха и дълго не отделиха погледи един от друг.

На около десетина ярда от Метц и Джонсън Фитзджералд стоеше на самия край на пистата и крещеше:

— Свали го надолу. Свали го! Ето това е! Внимателно. Внимателно.

Част от пожарникарите, полицаите и репортерите нададоха радостни възгласи. Служителите на Транс-Юнайтид крещяха:

— Кацай! Кацай! Кацай!

Слухът за приближаващия самолет бързо се разнесе из сградата на летището. Хората по терминалите плачеха от радост и се прегръщаха.

Джонсън стоеше като замръзнал и наблюдаваше ставащото около него. Не знаеше дали поведението му не изглежда странно в очите на околните, но и не му пукаше особено.

Уейн Метц несъзнателно сграбчи ръката на Едуард Джонсън. Да планират унищожаването на самолета беше едно; но да го наблюдава как се спуска от небето, за да кацне точно пред тях, беше нещо съвършено различно. Той отвори уста и рязко си пое дъх.

— Мили Боже, никога не съм виждал… нещо… О, Боже, погледни го. — Метц изпитваше силно желание да побегне. Той дори пъхна ръка в джоба на сакото си и напипа ключовете на колата си. Обърна се замаяно към Джонсън. — С нас е свършено.

Джонсън отрицателно поклати глава.

— Не още.

Самолетът се плъзна още по близо към пистата. Намираше се на не повече от миля от тях и летеше едва на двеста фута над летището, като се спускаше с по един фут в секунда.

Тълпата наоколо изпадна едва ли не в делириум. Хората изгубиха и последните си задръжки, обхванати от нечовешко напрежение и радостно очакване. Мъже и жени, репортери и членове на спасителните екипи… всички те крещяха с пълно гърло, скачаха, плачеха и се прегръщаха.

* * *

Втори пилот Даниел Маквери нахлу в кабината на пътническия Стратън, придружен от още десетина пътници — предимно мъже, няколко жени и едно-две деца. Те бърбореха нещо неразбираемо и хленчеха, осъзнали инстинктивно, че ги грози някаква опасност. Лицата и ръцете им бяха покрити със съсирена кръв от раните, които

бяха получили по време на главоломното им пропадане по време на бурята.

Шарън Крендъл ги зяпна уплашено.

— Джон…

Линда Фарли си наложи да не пищи. Тялото й обаче се разтресе от ужас.

— Джон!

Цялото същество на Бери бе съсредоточено върху контролните механизми пред него и пистата, която се приближаваше и се виждаше все по-ясно през предното стъкло.

— Не им обръщай внимание! Остани на мястото си! Линда, наведи се, пъхни глава между коленете си и не мърдай. — Оставаше им по-малко от миля до началото на пистата. Още тридесет секунди. Скоростта на самолета бе твърде висока, а летеше много ниско. Бери почувства, че нечия ръка докосва врата му. Опита се да се абстрахира от онова, което ставаше зад него. Концентрира се върху летището и захода.

Бери видя аварийните коли, които летяха във всички посоки, стараейки се да покрият цялата дължина на пистата. Хвърли бърз поглед към спидомера. Щяха да отминат пистата и да се приземят в залива. Самолетът можеше дори да се завърти и да се разбие в сградите извън летището. Зае се с дроселите и контролните механизми, опитвайки се да намали скоростта.

Самолетът се спускаше все по-близо до началото на пистата, а Бери започна да усеща силен натиск от многобройните човешки тела, наблъскали се в пилотската кабина. Внезапно си даде сметка, че някой стои само на няколко инча от него. Погледна вдясно.

Даниел Маквери стоеше до задния край на централната конзола. Тялото му бе наведено напред в опасна близост с контролните лостове. Другите пътници започнаха да пристъпват към предната част на кабината — движеха се предпазливо и колебливо, подобно на нежелани гости.

Шарън Крендъл се отдръпна от Маквери. Проговори с едва доловим шепот.

— Джон…

— Не разкопчавай колана си. Не мърдай. Не ги провокирай.

Маквери протегна ръка и хвана контролния лост на втория пилот.

Бери почувства напрежението, породено от намесата му, а в следващия миг нечия студена, лепкава ръка покри лицето му. Дочу плача на Линда, която се опитваше да се пребори с обхващащата я истерия.

— Исусе! — До началото на пистата имаше само половин миля. Скоростта падаше бързо, а в двигателите все още постъпваше гориво. Моля те, Господи. Той затвори още малко дроселите и почувства ръката на Маквери върху своята. — За Бога, пръждосвай се оттук! — Рязко отмести ръката на Маквери.

Даниел Маквери, който с другата си ръка продължаваше да стиска контролния лост, изведнъж дръпна силно. Това си беше неговият контролен лост — това поне си спомняше, макар да нямаше и най-бегла представа за какво точно се използва.

Бери с все сила натисна капитанския щурвал напред, за да неутрализира действията на втория пилот. Ръцете му отмаляха.

— Махай се оттук, глупак такъв! За Бога… Крендъл започна да бие Маквери с юмруци.

— Престани! Престани! Махни се! Джон. Моля те!

— Спокойно… спокойно. — Оставаше им още само четвърт миля, но Бери съзнаваше, че започва да губи битката с бруталната сила на Маквери. Декомпресията, унищожила мозъка на втория пилот, очевидно по никакъв начин не бе засегнала физическата му сила. — Шарън! Махни го оттук! Сега! Бързо!

Шарън се опита да отдели пръстите му от кормилото, но Маквери очевидно притежаваше неподозирана сила. Тя се наведе и с все сила захапа дясната му ръка. Маквери обаче като че ли не изпитваше болка.

Той още по-силно дръпна контролния лост на втория пилот, в резултат на което самолетът неочаквано вирна нос, дясното му крило се оказа по-високо от другото, а опашката започна да се люшка насам-натам. Роботизираният глас отново огласи кабината с плашещия си рефрен. СКОРОСТ. СКОРОСТ. Няколко от пътниците започнаха да вият от страх. Линда изпищя.

Голяма част от пасажерите, нахлули в пилотската кабина, изгубиха равновесие и политнаха назад вследствие на рязкото килване на самолета. Те се наблъскаха един върху друг и се ударихa в задната

стена на кабината; някои дори паднаха върху панела с електрическите прекъсвачи.

Маквери, който държеше здраво контролния лост, успя да запази равновесие.

— Копеле такова! Пусни го, кучи син такъв! — Бери съзнаваше, че разполага само с няколко секунди, за да овладее самолета отново. Ако не успееше, щяха да умрат — точно тук и точно в този момент. Пистата вече бе съвсем близо. — Шарън! Помогни ми! Помогни!

Шарън Крендъл почувства, че кожата на Маквери се разкъсва под острите й зъби. Кръвта му потече по брадичката и шията й. И въпреки това ръката му не помръдваше. Тя се изправи, замахна с ръка и заби пръст в окото на Маквери.

Вторият пилот изкрещя от болка и пусна кормилото.

Бери рязко бутна щурвала напред, завъртя го наляво и натисна с все сила напред. В продължение на една дълга секунда самолетът сякаш продължи да виси в неестественото си положение. Механизираният предупредителен глас не спираше да повтаря единствената дума, която знаеше. СКОРОСТ, СКОРОСТ, СКОРОСТ. Бери виждаше земята, към която се бяха устремили под неестествен ъгъл. Изведнъж хоризонтът се изправи и централната линия на пистата застана точно в средата на предното стъкло.

* * *

Самолетът обаче летеше с прекалено ниска скорост. Дори и без непрекъснатите предупреждения на механичния глас, Бери чувстваше в корема си онова неприятно присвиване, което му подсказваше, че самолетът вече почти не лети. В следващия миг той щеше да започне да пада неконтролируемо, подобно на асансьор със скъсани въжета, и четиристотинтонната му маса щеше да се стовари върху пистата под тях.

— Джон! — изкрещя Шарън. Земята се приближаваше към тях със стремглава скорост. Тя затвори очи.

Бери изчака до последно, а след това направи един последен и отчаян опит да дръпне контролния лост с всичката останала му сила.

* * *

Опитното и набито око на капитан Кевин Фитзджералд веднага разбра, че пилотът неочаквано изгуби контрол върху самолета. Затича се срещу падащия Стратън, като не спираше да крещи.

— Той губи контрол върху самолета. Изплъзва му се. О, по дяволите, пилотът изгуби контрол. Господи всемогъщи! — Пилотът бе успял да стигне на половин миля от пистата и точно тогава допусна самолетът да се изплъзне от контрола му. За Фитзджералд това бе необяснимо. Развика се като треньор, опитващ се да помогне на играчите на терена. — По дяволите! Дяволите да те вземат! Дръж се, копеле такова, дръж се! Хвани кормилото! Кормилото! Дръпни проклетото кормило, кучи син такъв!

Той изведнъж спря да тича.

Точно преди колелетата на големия Стратън да се блъснат в пистата, пилотът очевидно направи един последен и отчаян опит да овладее самолета. Това, съчетано с ниската скорост на самолета, бе достатъчно, за да се избегне мигновената и разрушителна катастрофа. Скоростта, с която падаше самолетът обаче, бе твърде висока за ограничената му издръжливост. Фитзджералд видя как самолетът се тръсна по корем, а колесникът се откъсна с такава лекота, сякаш бе направен от стъкло. Във всички посоки се разхвърчаха счупените колелета и подпори. Въздушният лайнер легна по корем и започна да се плъзга по пистата със скорост от над сто възела. Около него се разхвърчаха искри. Самолетът се кривеше ту наляво, ту надясно и съществуваше реална заплаха от пълното му завъртане. Фитзджералд забеляза спойлерите над двете крила на самолета. Кормилото все още работеше; Фитзджералд знаеше, че пилотът не се е предал.

Хората, струпали се на затревения участък, се разбягаха, когато неконтролируемият лайнер, висок колкото триетажна сграда и дълъг и широк колкото футболно игрище, започна да се плъзга към тях. Част от хората успяха да се качат върху отдалечаващите се аварийни коли; другите хукнаха пеш.

Фитзджералд знаеше, че нито едно място не би могло да се нарече безопасно, в случай че огромният Стратън се завърти и излезе от пистата. Около него стояха операторите на четири телевизионни

компании и запечатваха на лента огромния самолет, който със стържене и искри се плъзгаше по пистата на по-малко от три хиляди фута от тях. Пронизителният звук на раздиращия се метал заглуши грохота на двигателите, когато агонизиращият Стратън 797 се изравни с тях.

* * *

Уейн Метц погледна Едуард Джонсън и го попита с глух, изпълнен със страхопочитание глас:

— Той успя ли?

— Почти.

— Ще експлодира ли?

— Може би.

Двамата наблюдаваха огромния лайнер, който с дращене и стържене продължаваше да се влачи по пистата, оставяйки след себе си опашка от искри и пронизителния звук на раздиращ се метал.

Метц попита:

— Какво ще правим, ако не експлодира?

— Ще се качим в самолета, за да сме сред първите, които ще се срещнат с пилота.

Метц погледна Джонсън, а след това отново насочи поглед към осакатения Стратън. Тихичко се помоли:

— Експлодирай и умри.

* * *

Бери почувства, че самолетът се стовари тежко на пистата, чу и неописуемия звук, съпровождащ откъсването на колесника. Всичките осемстотин и двадесет хиляди паунда на самолета се тръснаха на пистата и той започна да се плъзга напред. Единственото чувство, което Бери изпитваше, бе гняв. Гняв срещу самия него, загдето бе позволил да стигне толкова далеч и да оплеска всичко в последния момент.

Но не всичко беше загубено. Той беше жив и възнамеряваше да си остане на този свят. Погледна към Шарън. Ръцете му се присегнаха към прекъсвачите, спиращи притока на гориво към двигателите. Забеляза, че Шарън го наблюдава — очевидно го гледаше още от момента на сблъсъка, изучаваше внимателно лицето му, опитвайки се да разбере по изражението му дали ще живеят, или ще умрат. Той й кимна, сякаш искаше да й каже: Всичко е наред. Но не беше.

Бери вдигна спойлерите, монтирани върху крилата, с отчаяната надежда, че те ще подействат като спирачка И ще намалят скоростта на килнатия на една страна самолет. Краката му настъпиха крачния лост за управление на кормилото, но сега, когато корпусът на самолета бе в контакт с бетонната настилка на пистата, усилията му да държи самолета ориентиран право напред по пистата не бяха особено резултатни.

За част от секундата, точно преди сблъсъка със земята, Бери си бе позволил да си представи как приземява самолета, рулира и спокойно го паркира на определеното за това място. Сега обаче знаеше, че ще е истински късметлия, ако успее да избегне експлозията. За пръв път в дългогодишната му практика на пилот му се прииска да остане без гориво. Но дори и с празни резервоари самолетът пак би могъл да се разхвърчи на безброй парченца, ако парите в двигателите се възпламенят.

20.

Главата на Джон Бери пулсираше от болка. Гадеше му се. В далечината чуваше вой на сирени, скърцане на спирачки, викове на хората от спасителните екипи. Пищяха клаксони, грачеха радиостанции, навсякъде около него се чуваха воплите и стенанията на ранените. Той се надигна, седна и се опита да се огледа, но дясното му око бе силно замъглено. Той го разтърка и ръката му се обагри с кръв.

— По дяволите…

Вдигна поглед към огромния Стратън, извисил се над него. Гигантският свръхзвуков лайнер лежеше по корем, леко килнат надясно, с вирнат към небето нос. Невероятно, помисли си Бери, загледан в размерите на самолета, който бе приземил. Пилотската кабина беше толкова малка… Той внезапно бе завладян от страхопочитание и гордост.

— Мили Боже…

Бери смяташе, че е бил в безсъзнание много за кратко, защото около самолета все още цареше пълен хаос. Аварийни камиони и линейки се тълпяха наоколо. Той погледна лявото крило. Оттам все още се виеше тънка струйка дим, но пламъците бяха потушени. Няколко пожарни коли бяха спрели от двете страни на самолета и го обливаха с пяна от безопасно разстояние.

Бери си пое дълбоко дъх. Странно, помисли си той, но изпитваше чувството, че продължава да седи в кабината на самолета; все още усещаше вибрациите на корпуса, долавяше пулсирането на двигателите — подобно на моряк, който, макар и слязъл от кораба, продължава да върви с люлееща се походка. Положи дланите на ръцете си върху топлия бетон, сякаш за да се убеди, че наистина се е върнал на земята. Отново пое дълбоко въздух, за да прочисти главата си, но стомахът му отново се разбунтува от лютивата и натрапчива миризма на пушек.

Бери се изправи несигурно и огледа пистата. Около двадесет души лежаха на бетона — някои бяха в безсъзнание, някои стенеха от

болка, а други се опитваха да пълзят. Бери потърси с поглед Шарън и Линда — опитваше се да открие оранжевите им спасителни жилетки сред тълпата от ранени пътници. Нито Шарън, нито Линда обаче бяха на земята.

Вдигна очи и видя, че жълтата аварийна пързалка все още бе прикрепена към евакуационния изход. Бери се разкрещя към отворената врата.

— Шарън! Линда!

Някаква фигура застана на вратата и Бери разпозна втория пилот, Дан Маквери.

Маквери застана на прага за секунда, а след това пристъпи напред сякаш слизаше по стълбище. В следващия миг падна назад и полетя надолу по пързалката, като виеше от ужас. Краката му се удариха в бетона, тялото му политна напред, той се преметна през глава и падна право в ръцете на Джон Бери.

В продължение на няколко много дълги секунди двамата мъже останаха приковали погледи един в друг. Докато се взираше в очите на човека, причинил му толкова много неприятности, Бери осъзна, че в случая гневът и омразата бяха абсолютно ненужни и недопустими чувства. Той заговори на Маквери.

— Аз върнах самолета ти у дома, приятел. Вече си у дома.

Маквери продължи да се взира в Бери. Не проявяваше нито разбиране, нито агресия. После изведнъж се отпусна в ръцете на Бери и по лицето му се търкулна самотна сълза.

Един медик, бутащ пред себе си количка, бързо се приближи към хората, разпръснати в подножието на пързалката. Бери веднага го повика:

— Ей! Вземете този човек. Това е вторият пилот. Има нужда от помощ.

Медикът се приближи до Бери и двамата заедно качиха Маквери на носилката. Бери рече:

— По-добре завържете предпазните колани. Медикът кимна и, докато завързваше коланите, се обърна към Бери.

— Ей, какво им има на тези хора? Бери отговори веднага.

— Мозъците им… Недостиг на кислород. Те всички са… Не са добре. Непредсказуеми са.

Медикът кимна.

— Вие добре ли сте?

— Да.

— Не бива да се движите. Просто легнете някъде и изчакайте да ви вземат с носилка.

— Добре.

Медикът тръгна с количката към десетината спрели линейки, които заедно с двадесетина камиона се използваха за превозване на мъртвите и ранените.

Бери се опита да проумее какво точно става около него. По всичко личеше, че повечето членове на спасителните екипи, както и самите аварийни коли, стоят на безопасно разстояние от осакатения Стратън в очакване пожарникарите да ги уверят, че самолетът няма да избухне. Пред нито една от вратите нямаше стълби или хидравлични платформи. Никой не смееше да се доближи и до дупките в корпуса на самолета. Бери виждаше единствено маркучите на пожарникарите, които обливаха огромния самолет — от носа до опашката — с химикали. Гигантският лайнер блестеше на светлината, по него се стичаше вода и се събираше на локвички в подножието му. Бери забеляза, че една пожарна кола облива опашката с бяла пяна, закривайки по този начин емблемата на Транс-Юнайтид. Даде си сметка, че използването на пяната се налага не толкова от самия пожар, колкото от изискванията на отдела за връзки с обществеността.

Забеляза още, че няколко медици, пренебрегнали риска от евентуалната експлозия, се бяха приближили до самолета и изнасяха пътниците, спуснали се по единствената надуваема пързалка, която излизаше от аварийния изход на пилотската кабина.

Бери вдигна очи към вратата и отново извика:

— Шарън! Линда!

Сграбчи за ръката един минаващ край него пожарникар и изкрещя:

— Съпругата и дъщеря ми са в кабината! Трябва да се кача там горе!

Пожарникарят вдигна поглед към високия купол на големия Стратън 797, под който бяха разположени пилотската кабина и салонът за развлечения. После поклати глава.

— Не разполагаме с толкова висока стълба в момента.

— Тогава докарайте тук една шибана пожарна със стълба! Веднага!

— Спокойно, приятел. Само след минута ще отворим вратите на пътническия салон. Ще влезем и в кабината и ще доведем семейството ти. — После додаде: — Трябва да те помоля да се отдалечиш от самолета. Отиди ей там при линейките. Тръгвай.

Бери се обърна и бързо се запъти към опашката на самолета.

Виеше му се свят и той реши, че вероятно е претърпял леко сътресение. Огледа района около себе си. В далечината съзря главния терминал, откъдето идваха още превозни средства. Забеляза няколко коли с антени и сателитни чинии по покривите си и разбра, че телевизията също е тук. Редица полицейски коли с включени светлини държеше телевизионните екипи на разстояние и не позволяваше на постоянно нарастващата тълпа да се приближи към самолета.

Джон Бери изведнъж си даде сметка, че някъде около него се намира човекът, или хората, които имат достъп до компютърната система за връзка и които се бяха опитали да потопят него и всички останали пътници на борда на Стратън в океана. Несъмнено, помисли си той, това е човек на авиокомпанията. Някой, заемащ достатъчно висок пост в йерархията, който разполага с властта да остане сам в комуникационната зала, прогонвайки всички останали. В момента обаче този човек не беше основната му грижа. Сега трябваше да се погрижи за жената и момичето, останали в самолета.

* * *

Главният пилот на Транс-Юнайтид, капитан Кевин Фитзджералд, сновеше между линейките, между количките и алуминиевите подпори, върху които бяха закрепени носилки. Разговаряше бързо с парамедиците и лекарите, взираше се в лицата на всичките двадесетина, спуснали се по пързалката пътници, които бяха докарани тук, по-далеч от самолета, който би могъл да избухне.

Въз основа на онова, което му бе казал Джак Милър, Фитзджералд търсеше пътниците с имена Джон Бери, Харолд Стейн и Линда Фарли, както и стюардесите Шарън Крендъл и Барбара Йоширо. В един момент си даде сметка, че никой от пътниците не

може да каже името си. Бяха му нужни само няколко минути, за да осъзнае напълно трагизма на случилото се.

Фитзджералд се приближи до линейка, в която тъкмо качваха една носилка. На нея лежеше мъж с окървавена бяла риза с пагони и с черно-бяла табелка, на която пишеше Маквери.

Фитзджералд даде знак на парамедиците да изчакат малко, наведе се над Маквери и видя, че мъжът, макар и в съзнание, е завързан с предпазни колани. Спомни си, че веднъж, на един семинар, съвсем за кратко бе разменил няколко думи с Дан Маквери. Заговори:

— Дан. Дан. Чуваш ли ме?

Маквери погледна главния пилот — един мъж, който допреди няколко часа му беше шеф и с когото винаги бе искал да си поговори. Сега обаче втори пилот Даниел Маквери не би разпознал дори себе си в огледалото, камо ли главен пилот Кевин Фитзджералд.

— Ааа!…

— Дан? Аз съм, Кевин Фитзджералд. Дан? Дан, можеш ли?… — Не, даде си сметка Фитзджералд, не, не можеш и никога няма да можеш. — По дяволите! О, Боже…

Мили Боже, мили Боже… — И изведнъж осъзна какво точно са намислили Едуард Джонсън и Уейн Метц.

* * *

Една пожарна кола мина наблизо и Бери скочи на стъпалото от страната на шофьора.

— Карай под крилото — нареди късо. Шофьорът се поколеба, но предпочете да не спори с човек, който явно не е съвсем на себе си, леко зави и се насочи към килнатото крило.

Бери се качи по малката стълба, закрепена от едната страна на колата, покатери се на покрива и се опита да запази равновесие. Когато пожарната мина под крилото, Бери подскочи напред и се приземи на четири крака върху него.

Тръгна по хлъзгавото, покрито с пяна крило, към корпуса, където бе разположен другият авариен изход. Плъзна се на една страна, след което отново продължи. Най-накрая се добра до вратата и хвана бравата.

Задържа дъха си, дръпна силно, но малката врата не се отвори.

— По дяволите! — Отпусна се на колене пред вратата и продължи да дърпа, но безуспешно.

Няколко пожарникари започнаха да му крещят да се махне оттам. Бери се изправи и тръгна към предния край на крилото, притиснал тяло към корпуса, докато обувките му се плъзгаха по пяната. Приближи се до дупката в корпуса, която се намираше малко над крилото.

Една пожарна спря само на няколко фута под него. Пожарникарите продължаваха да му крещят и той видя, че към него се издига една хидравлична платформа с двама души от спасителния екип върху нея.

— Бери си даде сметка, че не може да стигне до дупката в корпуса. Даде знак на пожарникарите, че иска да слезе, и ги помоли с жестове да издигнат платформата по-високо. Платформата се изравни с крилото. Единият мъж, хванал се с едната си ръка за предпазното перило, протегна другата си ръка към Бери. Бери я сграбчи и скочи на платформата.

Преди платформата да тръгне надолу и преди някой от двамата мъже на нея да успее да реагира по някакъв начин, Бери се спусна към дупката в корпуса, мина през нея и изчезна във вътрешността на самолета.

Приземи се на пода сред изпочупените отломъци. Забеляза няколко обезобразени тела, чу стоновете на ранените. Изпитваше дълбоко съжаление към тези мъже, жени и деца, преживели ужаса на експлозията и декомпресията, а след това и кислородния глад, последван от ужасно кацане и задушаване с пушек. Хрумна му — не, тази мисъл не минаваше за пръв път през главата му — че трябваше просто да потопи лайнера в Тихия океан.

Той обаче не го бе сторил и сега трябваше да се погрижи за някои неща.

Двамата мъже на платформата му крещяха да се върне обратно.

— Ей, приятел! Излез оттам! Самолетът може да избухне. Ела тук!

Бери ги погледна, огрени от лъчите на слънцето, и извика в отговор.

— Отивам в кабината, за да взема съпругата и дъщеря си.

Самолетът лежеше килнат надясно, а носът му бе вирнат леко нагоре. Бери тръгна по лявата пътека по посока на спираловидното стълбище.

Стъклата на прозорците бяха покрити с пяна и колкото повече се отдалечаваше Бери от двете дупки в корпуса, толкова по-тъмно и задимено ставаше. Чуваше, че наоколо се движат хора, почувства, че някой се промъкна край него в тъмнината. В салона цареше необяснима тишина, нарушавана единствено от неестественото ръмжене, което долиташе някъде отблизо. Бери си помисли, че може да е кучешко.

Отдавна бе отписал Барбара Йоширо и Харолд Стейн, но въпреки това реши да опита да ги потърси. Провикна се високо:

— Барбара! Барбара Йоширо! Харолд Стейн! Чувате ли ме?

В началото не последва отговор, но след това от тъмнината долетя мъжки глас.

— Тук.

— Къде? Господин Стейн?

— Ааа. Гусин. Ааа.

— По дяволите! По дяволите! Млъкни! — Бери усети, че губи контрол и се опита да успокои нервите си. Беше почти сигурен, че Йоширо и Стейн са или мъртви, или в безсъзнание и не би могъл да им помогне по никакъв начин.

Продължи напред в тъмнината, привел се надолу, за да избегне гъстия дим. Най-накрая се добра до стълбището, сграбчи перилата и установи, че цялата конструкция е разхлабена. Направи няколко неуверени крачки нагоре по стълбите, след което спря и погледна назад към огряната от слънцето част от салона, разположена между двете дупки в корпуса. Опита се да види дали не го е последвал някой от мъжете от спасителния екип, но видя само едно от безмозъчните привидения, което се препъваше насам-натам, закрило очите си с ръце, за да се предпази от ярките слънчеви лъчи.

Бери направи още една крачка нагоре. Спираловидното стълбище леко се измести на една страна.

— По дяволите… — Бери извика: — Шарън! Линда!

Някакъв глас се провикна в отговор:

— Шаарааан. Линаа!

Бери дълбоко си пое дъх, направи още една крачка, а след това още една. Продължи да се изкачва предпазливо по люлеещото се стълбище, като не спираше да вика:

— Шарън! Линда!

Всеки път получаваше един и същ отговор.

— Шаарааан. Линаа!

Бери чу гласовете на хората, скупчили се в подножието и в горния край на стълбището. Димът от салона се издигаше нагоре по стълбището и излизаше през отворения авариен изход на пилотската кабина, а Бери все едно се намираше в комин. Той извади носна кърпичка от джоба си и я притисна към лицето си. Веднага обаче му прилоша, зави му се свят и той се уплаши да не припадне.

Помисли си, че това, което върши в момента, не е просто героизъм. Знаеше, че не би могъл да живее с мисълта, че той се е спасил, спускайки се по аварийната пързалка, а те двете са намерили смъртта си в кабината, само на крачка от избавлението. А и нито за миг не бе забравил за компютърните разпечатки, които щяха да подкрепят твърденията му пред властите, че някой съзнателно се е опитал да потопи техния Стратън в океана, и щяха да докажат, че думите му не са породени от лудост. А и чувствата, които изпитваше към Шарън Крендъл…

Бери направи още една крачка нагоре. Над него, на площадката, се надвеси някаква сянка, а нечия ръка го сграбчи за глезена. Един глас изкрещя:

— Шараан!

Друг се изсмя. Някакво куче изръмжа.

Отново се бе върнал в ада.

* * *

Едуард Джонсън и Уейн Метц слязоха от колата на няколко ярда от масивния Стратън, заобиколен от жълтите пожарни коли, които изглеждаха толкова дребни около него, че Джонсън неволно си представи бръмбари лешояди, струпани около умряла птица.

Джонсън огледа евакуационния лагер — алуминиевите подпори и носилките, празните колички, спрелите наблизо линейки. Намери

една жена с папка в ръка, която като че ли ръководеше нещата, и й се представи като вицепрезидент на Транс-Юнайтид, какъвто беше в действителност и какъвто искаше да си остане. Това бе и причината, довела го тук — той трябваше да установи възможно най-пълен контрол върху положението и, ако имаше малко повече късмет, току-виж установил, че онзи мъж, Бери, и стюардесата са мъртви, а разпечатките си стоят в тавичката пред принтера на компютърната система. Ако все пак се окажеше, че нещата не стоят точно така, Джонсън разбираше, че ще му се наложи да вземе някои трудни решения и да извърши доста неприятни неща.

Жената с папката се представи като доктор Емет от медицинския екип за бързо реагиране на летището.

— Докторе, колко души успяхте да извадите? — попита я Джонсън.

— Не сме вадили никого. Те просто се спуснаха по пързалката. И да, точно двадесет и двама — отвърна доктор Емет.

Джонсън погледна жълтата аварийна пързалка в далечината.

Доктор Емет продължи:

— Спасителните екипи съвсем скоро ще влязат в самолета. И тогава ще ни се отвори много работа. — Помисли малко, а след това додаде: — Освен ако хората там не са се задушили от дима… което е напълно възможно, тъй като не забелязвам някой да се опитва да излезе навън. Не виждам и опити да се отворят другите аварийни изходи.

Джонсън кимна и продължи да я разпитва.

— Какво е състоянието на хората, които са при вас?

Доктор Емет се поколеба, преди да отговори.

— Ами… всички те са претърпели някакви физически наранявания… кървящи рани, контузии, счупвания, но не и изгаряния. Освен това всички са погълнали дим…

— Умственото им състояние, докторе — прекъсна я Джонсън. — Добро ли е умственото им състояние?

Доктор Емет помисли малко и едва тогава отговори.

— Не. В началото си помислих, че това се дължи на преживения шок и на задушливия дим, но…

Джонсън я прекъсна отново.

— Всички те са били подложени на кислороден глад когато… — той посочи дупката в корпуса на самолета, — когато това се е случило.

Тя кимна.

— Разбирам.

— Забелязахте ли сред тях да има хора, които изглеждат умствено… нормални?

— Не мисля… Някои от тях са в безсъзнание и не мога…

Джонсън отново не я изчака да довърши.

— Знаем, че има поне трима души, които не са били засегнати от кислородния глад — мъж, стюардеса и младо момиче. Освен това възможно е да има още една стюардеса — азиатка — и още един пътник, които да не са… мозъчно увредени. — Той погледна доктор Емет и попита: — Виждала ли сте някой, който да прилича на тях?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Сигурна съм, че сред тези хора тук нямаше нито стюардеси, нито пък млади момичета. Има около десетина мъже, но… — Тя погледна папката, която държеше, и продължи: — Успяхме да идентифицираме тези, които имаха някакви документи у себе си…

— Имената на мъжете са Бери и Стейн.

Доктор Емет прегледа списъка си и отново поклати глава.

— Не… но имаше и един мъж в пилотска униформа… Името, изписано на табелката му, е Маквери… Той не е добре.

Джонсън кимна, а очите му пробягаха по лицата на хората върху носилките, които ги заобикаляха. Доктор Емет каза:

— Един друг господин се интересуваше за същите тези хора.

Джонсън отново насочи вниманието си към нея и описа подробно Кевин Фитзджералд, като не забрави да спомене дори и силния му тен.

Доктор Емет кимна.

Джонсън я попита:

— Къде е този господин сега?

Тя сви рамене и посочи с ръка хаоса, царящ по и около пистата.

— Има по-важни неща, които ме притесняват в момента.

— Точно така…

Този път го прекъсна доктор Емет:

— Всички пътници, които вече слязоха от самолета, както и онези, които може да слязат, ще бъдат откарани в хангар

четиринадесет, където организираме полева болница. — Тя додаде: — Моргата пък ще бъде в хангар тринадесет. А сега ви моля да ме извините.

Тя се обърна и бързо се отдалечи. Джонсън хвана Метц за ръката и го поведе към самолета.

Метц попита:

— Къде отиваме?

— Към онзи Стратън, Уейн.

— Ами ако избухне?

— Тогава ще се отървем от обвиненията в предумишлено убийство. Защото ще бъдем мъртви.

Метц се отскубна от ръката на Джонсън.

— Почакай. Ако самолетът експлодира, доказателствата ще бъдат унищожени. Аз ще чакам тук.

— Уейн, не ми противоречи. Опитай се да ми съдействаш.

— Не ми пробутвай тези клишета. Придружих те дотук, но не мърдам по-нататък. Ако искаш да се приближиш до тази… шибана алуминиева шушулка, пълна с газьол…

— Керосин.

— … и умопобъркани хора, тогава върви. Аз ще остана тук, близо до линейките, за да наблюдавам дали нашите приятели няма да се появят отнякъде.

Джонсън изгледа Метц и го попита:

— И ако случайно ги забележиш, какво смяташ да направиш?

Метц не отговори.

— Ще ги убиеш ли?

Той поклати отрицателно глава.

— Уейн, ако онзи тип Бери оживее, ние двамата с теб ще прекараме следващите десет, а може би дори и двадесет години тикнати зад решетките на някой федерален затвор — напомни му Джонсън. — Аз лично зная по-добър начин да преживея тези най-плодотворни години от живота си и не смятам да ги пропилявам в разходки из затворническия двор, пременен в синя затворническа дрешка.

Метц се загледа някъде в пространството и остана така известно време. Най-сетне проговори.

— Аз не съм направил нищо. И не зная за какво ми говориш в момента.

Джонсън се изсмя с неприятен смях.

— Предположих, че ще кажеш точно това. — Обърна се към Метц. — Добре, партньоре. Можеш да останеш тук и да наблюдаваш. Но ако аз не се добера до Бери и Крендъл и не получа онези разпечатки, тогава можеш да си сигурен, че ще лежиш в килия, съседна на моята.

Джонсън се обърна рязко и се запъти към самолета.

* * *

Уейн Метц го изпрати с поглед, а след това изведнъж се обърна и се затича към една линейка. Развика се на санитарите, които се канеха да затворят вратата.

— Почакайте! Вземете и мен! — Притича край тях и скочи в линейката.

Санитарите свиха рамене и затвориха вратата.

Уейн Метц се озова притиснат между три носилки, върху които лежаха хора. Най-напред почувства силната миризма на повръщано, урина и фекалии, която идваше от телата им.

— О… ах… ах… — Той покри лице с носната си кърпичка.

Линейката изведнъж се понесе с висока скорост и Уейн Метц се препъна в една от носилките, върху която лежеше мъж на средна възраст, лицето на когото бе омазано с нещо вонящо и засъхнало — Уейн Метц не искаше дори и да си помисли какво би могло да бъде. Стомахът му сякаш се обърна и той едва не повърна. Един от пациентите нададе пронизителен вой, а другият до него започна да ръмжи.

Метц отстъпи до вратата и се провикна към двамата мъже, седнали в кабината:

— Спрете! Пуснете ме да сляза! Шофьорът се провикна през рамо:

— Следваща спирка — хангар четиринадесет. Потрай още малко.

Метц беше готов да отвори вратата и да скочи в движение, но линейката се движеше прекалено бързо.

Докато колата пътуваше към хангар четиринадесет, тримата пациенти започнаха да бърборят нещо и да пищят, а после един от тях отново нададе протяжен вой.

Метц почувства хлад, който пробяга по гърба му, косъмчетата на тила му настръхнаха.

— О… Господи… измъкни ме оттук…

— Ти сам пожела да се качиш — обади се санитарят, който пътуваше в кабината до шофьора. — Сега стой и мълчи.

— О… — Метц се застави да погледне лицата на тримата пътници, завързани към носилките. — О, мили Боже… — Изведнъж разбра истинското значение на термина пожизнено обезщетение.

В този момент си даде сметка, че вече е без работа, но на фона на възможността да прекара едно-две десетилетия в затвора това вече не му се струваше толкова важно.

Метц се обърна и погледна през задното стъкло на линейката към отдалечаващия се самолет. Тихичко изрече една молитва.

— Господи, нека онзи Стратън експлодира. Нека взривът убие всички на борда и най-вече Бери и Крендъл, както и всеки друг, който би могъл да свидетелства срещу мен. И моля те, Господи, нека онези компютърни разпечатки изгорят, нека и Ед Джонсън да намери смъртта си в огъня. Благодаря ти, Господи.

Продължи да наблюдава самолета, но нищо не се случи. Все още се виждаше дим, но не последва никаква експлозия.

— Моля ти се, Господи…

Пациентите бърбореха нещо неразбираемо, линейката летеше към хангара, а сърцето на Уейн Метц се свиваше от страх. През целия си досегашен живот не бе изпитвал такъв ужас. Тялото му се разтресе от ридания и той едва не се задави.

Санитарят стана от мястото си и застана зад Метц.

— Ето. Вземи от тези. Това са транквиланти. Ще се почувстваш по-добре. Вземи.

Метц глътна две хапчета.

— О… измъкнете ме оттук…

— Седни.

Уейн започна да блъска по вратите на линейката.

— Спрете!

Един от пациентите изкрещя:

— Сплете!

— Сядай долу, приятел, преди да си паднал — нареди санитарят.

Главата на Метц внезапно сякаш се изпразни, коленете му омекнаха.

— О… какво… какво беше?…

— Транквилант, нали ти казах! Всъщност май беше седатив. Все ги бъркам.

— Но… аз…

— Непрекъснато създаваш проблеми. Лягай долу. — Санитарят му помогна да легне на пода.

— Но… аз не съм… аз не бях… аз не съм… пътник.

— Пет пари не давам кой си. Намираш се в моята линейка и създаваш проблеми. А сега вече си безобиден.

Метц почувства, че мехурът му се изпразва, и в следващия миг изгуби съзнание.

* * *

Ед Джонсън огледа внимателно лявата стена на корпуса. Началникът на пожарникарите бе оповестил, че няма опасност от експлозия на борда и хората от спасителните екипи, облечени с пожарникарски костюми и с кислородни маски на лицата си, бяха издигнати с хидравлична платформа до корпуса на огромния самолет. Джонсън видя златните нашивки на главния пожарникар и се приближи до него.

— Началник, аз съм Ед Джонсън, вицепрезидент на Транс-Юнайтид. Този самолет е наш.

— О, съжалявам.

— Има ли живи на борда? — попита Джонсън. Началникът кимна.

— Да. Моите хора докладват по радиостанциите, че има десетки — а може би дори стотици хора горе. — После додаде: — Ще ги привържем към носилките, за да ги обездвижим. Нали разбирате? След това ще започнем да ги изнасяме.

Джонсън кимна. Съзнанието му бе заето със собствения му проблем.

Началникът помисли за момент, а сетне каза:

— Тези хора… Ако съдя по докладите, които получавам по радиото… тези хора не са добре… Искам да кажа… никой от тях не се опита да излезе…

— Всички те страдат от мозъчни увреждания.

— Исусе!

— Точно така. Ей, можете ли да ме качите там?

— Ами…

— Това е моят самолет, началник. Трябва да съм там.

— Опасността от пожар все още не е елиминирана напълно — изтъкна началникът на пожарната, макар че вероятността от нов пожар бе минимална. — Освен това има токсичен дим и пари.

— Не ми пука. Трябва да съм там горе заедно с екипажа и пътниците. — Ед Джонсън погледна твърдо началника като истински мъж. Погледът му не беше съвсем престорен — по-скоро бе спомен от старите дни, преди да се потопи в интригите и безкрайните компромиси. — Това е моят самолет, началник — добави той. Началникът на пожарната повика един от хората си и нареди:

— Намерете на този човек една униформа, ръкавици и кислородна маска. След това го качете в самолета.

— Благодаря — рече Джонсън.

Докато чакаше, той вдигна поглед към дупката в корпуса на самолета.

— Какво, по дяволите… Началникът проследи погледа му и рече:

— Да. Изглежда така, сякаш е избухнало отвън навътре. Един от моите хора каза, че му прилича на сблъсък с метеор. Нали разбирате? Или пък на част от сателит. Но дупки има и на двете стени и те са хоризонтални. Другата е много по-голяма — очевидно е причинена от нещо, минало отвътре навън. Нещо, влязло от тази страна и излязло от другата. Може да е ракета. Вие как мислите?

— Исусе Христе…

И внезапно проумя всичко. Ракета. Шибана военна ракета. Или пък авиационна мишена. Нещо, което се е движило на височина от 60 хиляди фута и не е експлодирало при сблъсъка си с техния Стратън. Очевидно ставаше дума за издънка на военните. И то за издънка с ужасни последици, напомнящи за страховитите разкази за

унищожението на Полет 800 на Транс уърлд еърлайнс. Пък той се притесняваше, че самолетът е показал структурни дефекти, или че някой някак си е успял да качи бомба на борда. И изведнъж се оказваше, че вината изобщо не е била тяхна. — Исусе Христе! Каква издънка…

— Какво е това?

Джонсън погледна към началника на пожарникарите.

— Пожелайте ми късмет.

— Точно така.

Двама пожарникари помогнаха на Ед Джонсън да облече униформата, показаха му огнеупорните ръкавици и фенерчето, завързано за униформата. След това му пододоха и кислородна маска. Джонсън я остави да виси на гърдите му.

— Дайте ми и една от тези брадвички.

Единият пожарникар сви рамене и подаде на Джонсън стоманена брадвичка.

— Внимавайте с нея. Остра е като бръснач — предупреди го той.

— Добре.

— Благодаря.

* * *

Хидравличната платформа издигна Ед Джонсън до задната врата, през която товареха храната на борда на самолета.

Джонсън пристъпи в тъмния като пещера самолет, осветен единствено от фенерчетата на пожарникарите. Изчака известно време, докато очите му привикнат с полумрака.

След половин минута вече виждаше, но съзнанието му отказваше да възприеме сцената, която го заобикаляше.

— О, Боже…

Бавно тръгна по лявата пътека, като заобикаляше пожарникарите, а така също и мъртвите и ранените пътници, които лежаха на носилките, на местата си или направо върху пода.

Приближи се до дупките в корпуса и огледа пораженията. Изобщо не се съмняваше, че нещо бе преминало през техния Стратън — нещо, което можеше да бъде квалифицирано като Божие

дело, Природно дело или Човешко дело, но то в никакъв случай не бе предизвикано от немарливост или нехайство от страна на Транс-Юнайтид. Осъзнал иронията на случилото се, той едва не се разсмя и не прокле несекващия си стремеж да поема отговорност за всичко, но реши да отложи тези неща за по-късно — когато излезе в отпуск или влезе в затвора. Точно сега трябваше час по-скоро да се качи в пилотската кабина и да потърси компютърните разпечатки.

Тръгна тромаво напред. Движенията му бяха сковани от тежката пожарникарска униформа. Колкото по се отдалечаваше от дупките, толкова по-гъст ставаше димът. Той надяна кислородната маска и продължи.

В предната част на самолета беше по-тъмно. Джонсън запали фенерчето и насочи светлината към мястото, на което трябваше да се намира спираловидното стълбище.

Лъчът на фенерчето освети кухненския бокс и тоалетните, както и човешки фигури, които се движеха към носа на самолета. Стълбище обаче не се забелязваше.

Джонсън продължи напред и мина край няколко пожарникари, които вдигаха телата на мъртвите пътници от пътеката и ги оставяха върху седалките. Джонсън забеляза, че хората от спасителните екипи привързваха ранените пасажери към носилките — целта им беше не само да ги предпазят от евентуални вътрешни наранявания, но и да им попречат да се щурат насам-натам като живи мъртвци.

— Исусе Христе, каква бъркотия, каква бъркотия…

Пълна декомпресия на шестдесет хиляди фута височина. Нека онези умници от Стратън еъркрафт корпорейшън обяснят пред медиите какво точно означава това.

Ед Джонсън стигна до мястото, на което трябваше да се намира спираловидното стълбище, но то не беше там. Всъщност цялата конструкция лежеше на пътеката пред него и напомняше на гигантски тирбушон.

— По дяволите… — После изведнъж му хрумна, че това е в негов интерес.

Джонсън спря един минаващ наблизо пожарникар и заговори високо през кислородната маска. Представи се като проверяващ от Националната комисия за безопасност на полетите и попита:

— Има ли ваши хора горе? — Посочи с фенерчето кръглия отвор в тавана на пътническия салон.

Пожарникарят погледна нагоре.

— Не, сър… не мисля — отвърна. После се провикна към колегите си. — Ей, има ли някой горе в кабината?

Една жена извика в отговор:

— Не. Надуваемата пързалка се спусна точно оттам. Всички, които са били горе, или са излезли вече, или са мъртви. — Тя додаде: — Ако там горе има хора в безсъзнание, ще трябва да почакат. Тук сме затрупани с работа.

Пожарникарят, който се намираше най-близо до Джонсън, рече:

— Тук има около триста мъртви и ранени, но все пак ще накарам някой да провери и горе…

— Не. Тук си имате предостатъчно работа. Просто ме качете горе и аз ще проверя какво е положението.

— Добре. — Мъжът извика за помощ. Появиха се още двама мъже, които преплетоха ръце и погледнаха Джонсън.

— Качете се.

Ед Джонсън преметна брадвичката през рамо, стъпи на преплетените ръце на тримата мъже и се хвана за рамото на единия, за да запази равновесие.

Един от тях го инструктира:

— Най-напред проверявате дали има кървене, след това за дишане, а след това…

— Обучаван съм в оказване на първа помощ. Вдигайте!

Мъжете се изправиха едновременно и Джонсън сякаш беше изстрелян нагоре през отвора. Той се хвана за най-близката подпорна колона, придържала преди парапета на стълбището, и се преметна върху пода на салона за развлечения.

Известно време остана да лежи на пода, като се оглеждаше и ослушваше, макар да чуваше единствено звука на собственото си дишане. В салона цареше непрогледен мрак — всичките му прозорци бяха покрити с пяна. Чу някой да стене наблизо, почувства същите ужасни миризми, които се разнасяха и в долния салон. Господи… Продължи да лежи и да се ослушва, като дишаше дълбоко.

Ориентира се, без да пали фенерчето, и запълзя към пилотската кабина, като влачеше брадвичката със себе си.

Килимът — Джонсън знаеше, че е син на цвят и струва цяло състояние — бе залят с различни течности, които воняха отвратително. Той спря, избърса ръце в униформата и надяна огнеупорните ръкавици. После отново запълзя напред.

Познаваше добре разположението на салона. Наложи се да заобиколи само едно тяло, преди да стигне до вратата на пилотската кабина, която беше отворена.

Джонсън отново преметна брадвичката през рамо и припълзя в кабината.

Спря, надигна се на коляно и се огледа. Предното стъкло бе покрито с пяна, но през малкия авариен изход влизаше светлина. Благодарение на отворената врата тук почти нямаше дим. Джонсън се надигна още малко, надникна към изхода и забеляза жълтата надуваема пързалка. Обърна се към вътрешността на кабината, но трябваше да мине цяла минута, преди очите му да се адаптират към полумрака. Когато това най-после стана, забеляза някакъв мъж, който лежеше на пода точно до седалката на втория пилот. Мъжът беше мъртъв или в безсъзнание. Джонсън огледа цялата кабина, но не видя никой друг — нито жив, нито мъртъв.

Все още приклекнал, за да се предпази от малкото дим, останал в кабината, той се премести към мястото на контрольора, а след това запали фенерчето и огледа помещението, опитвайки се да открие принтера на компютърната система за връзка. Когато го видя, освети тавичката, в която забеляза лист хартия. Слава Богу…

Джонсън се изправи, свали ръкавиците и кислородната маска, приближи се до принтера и извади шест листа от тавичката на принтера. Мисията изпълнена. Огледа листите на светлината на фенерчето, а после ги обърна от другата страна.

— Какво, по дяволите…

Отговори му глас, долетял иззад гърба му.

— Бяла, неизползвана принтерна хартия. Джонсън рязко се извърти и насочи светлината по посока на звука. Мъжът, когото бе помислил за мъртъв, седеше на пода, опрял гръб в седалката на втория пилот. Сърцето на Джонсън буквално пропусна един такт, но в следващия миг той възвърна самообладанието си. Никой от двамата мъже не проговори в продължение на няколко секунди, след което Джонсън попита:

— Бери?

— Точно така. А вие кой сте?

— Изобщо не ти влиза в работата кой съм.

— Бих искал да узная името на човека, който се опита да ме убие.

Джонсън сложи брадвичката пред фенерчето, така че Бери да я види. После рече:

— И който все още би могъл да те убие.

Очите на Бери се фокусираха върху брадвата. Изобщо не му бе хрумнало, че човекът пред него може да е въоръжен.

— Ти си много храбър мъж, господин Бери — каза Джонсън.

— А ти си безсърдечен кучи син.

— Не съвсем. Ти по-добре от всеки друг би трябвало да разбираш защо се налагаше да постъпя по начина, по който постъпих. А и след всичко, което видях на този самолет, не бих се отказал от нито едно свое действие.

— Не трябваше да се правиш на Господ — рече Бери.

— И защо не? Все някой трябваше да го стори.

— Кой си ти?

— Наистина е по-добре да не знаеш.

— Какво значение има дали зная кой си, щом възнамеряваш да ме убиеш с тази брадва?

— Ако все още си жив, то е само защото не знаеш кой съм — заяви Джонсън.

— Ако все още си жив, то е само защото държиш тази брадва.

Джонсън не обърна внимание на думите му.

— Ако ми дадеш онези разпечатки, бихме могли да се спазарим за живота ти — рече той.

Бери се изправи и Джонсън изкрещя:

— Не мърдай!

Бери се вгледа в мъжа пред себе си, а след това каза:

— Разпечатките се намират у момичето, което оцеля.

— Къде е то?

— Спуснах го заедно със стюардесата Шарън Крендъл по надуваемата пързалка. Вече са в ръцете на медиците. И двете все още дишаха, но бяха в безсъзнание. Ако някоя от тях умре, ще се погрижа да бъдеш екзекутиран. Ако ли не, ще те убия лично аз.

В продължение на секунда Джонсън остана напълно неподвижен.

— Много смела реч за човек, изправил се с голи ръце пред брадвата.

— Виж, приятел, не зная кой си, но играта свърши. Пусни тази брадва.

— Не съм толкова сигурен, че играта е свършила. Мога да те ударя по главата — все едно че си се наранил при сблъсъка — а след това ще се спусна по пързалката, ще отида в хангар четиринадесет, където се намират оцелелите, и ще намеря Линда Фарли и Шарън Крендъл.

Бери се напрегна, очите му се насочиха към аварийния изход.

Джонсън се премести и препречи пътя на Бери.

— Но ако тези разпечатки са у теб, обещавам, че няма да те нараня. И тях двете също.

— Разбира се, че ще ни нараниш.

— Не искам да те убивам. Бих предпочел просто да се стигне до съд. Имам вяра на Калифорнийските съдебни заседатели, които ще решат, че не съм виновен. За тях никой не е виновен. След това ще напиша книга за случилото се и ще спечеля много пари. Мога дори да те направя главно действащо лице в книгата си. — Джонсън се разсмя и продължи: — Хайде, Бери. Дай ми разпечатките. Спаси живота си. Стигна твърде далеч, за да умреш точно сега. Бери си пое дълбоко дъх и отговори:

— Казах ти вече, доказателствата не са тук. Изчезнаха заедно с момичето надолу по пързалката. — Погледна го и сви рамене. — С теб е свършено.

— Не. С теб е свършено. — Джонсън се поколеба, а след това вдигна брадвата.

От салона долетяха първите акорди на Джингъл белс, изсвирени на пианото. Няколко секунди по-късно долетя нечий глас:

— Така и не можах да науча тази песничка докрай. Всъщност това е единственото нещо, което мога да изсвиря на пиано.

Джонсън се обърна и надникна в тъмния салон.

— О… Боже…

Пианото замлъкна и една фигура изплува от полумрака. Едро мъжко тяло запълни рамката на вратата.

— Здрасти, Ед рече Кевин Фитзджералд. Ед Джонсън стоеше като замръзнал.

— Дали ще можеше да убиеш и двама ни с брадвата? — попита Фитзджералд. — Съмнявам се. А и не мисля, че искаш да го направиш. Така че ти предлагам да я хвърлиш.

— Ти… какво? — Джонсън погледна през рамо към Бери, а после отново насочи поглед към Фитзджералд. Внезапно осъзна, че сам се бе напъхал в капана, заложен от тях.

Фитзджералд се обърна към Джон Бери.

— Благодаря ви, господин Бери, загдето се съгласихте да играете ролята на примамка.

Очите на Джонсън се разшириха от изненада.

— Искаш да кажеш… че се познавате?…

— Срещнахме се малко преди да дойдеш — отвърна Фитзджералд. След което рече на Бери: — Господинът с брадвата е Едуард Джонсън, първи вицепрезидент на авиокомпания Транс-Юнайтид. Много добър ръководител, който взима присърце интересите на компанията. Да не говорим пък за интересите на самия Ед Джонсън.

После погледна Джонсън:

— И сам се бях досетил, че си ти. Джонсън изръмжа:

— Глупости!

— Не съвсем, Ед. Ти притежаваш необходимата комбинация от кураж, ум, егоизъм и пълна липса на съвест.

— О, я върви на майната си, Кевин. Нямам нужда от шибаната ти лекция. Опитах се да спася тази авиокомпания. Ти и мекушавите ти пилоти никога не бихте го направили.

Фитзджералд изгуби търпение и рязко заяви:

— Моите пилоти спасяват тази авиокомпания всеки шибан ден, в който летят там горе, докато ти си седиш зад бюрото.

— Достатъчно — провикна се Бери. Имаше чувството, че този спор не е от вчера. — Достатъчно. — Обърна се към Джонсън: — Хвърли шибаната брадва, или, да ме прости Господ, но ще ти издера очите. Хвърли я!

В продължение на секунда Джонсън остана напълно неподвижен, а след това замахна широко и с невероятна сила запрати

брадвата право в предното стъкло, което се разби на хиляди парченца. Обърна се към Фитзджералд.

— Майната ти! Опитай се да го докажеш.

Джонсън се приближи до аварийния изход, приклекна в горния край на надуваемата пързалка, а след това погледна през рамо и рече на Бери:

— Ако ти наистина беше смел човек и притежаваше поне капка съвест, щеше да потопиш този самолет, пълен с живи мъртвци в океана, и нямаше да се опитваш да спасяваш собствения си задник. А сега и двамата можете да вървите по дяволите. — Обърна се и се спусна с краката напред по дългата жълта пързалка.

Фитзджералд погледна Бери.

— Не му обръщайте внимание.

Бери не отговори.

* * *

Джон Бери мина през вратата от ковано желязо и излезе в градината. Тръгна бавно по алеите, оградени с парапет от бамбук, изкачи затревените хълмчета, мина покрай кленовете, разпростреле над главата му червените си листа.

Прекоси малките каменни мостчета, построени над пенливи поточета, и покритите с лишеи камъни и стигна до петте езерца, в които растяха лилии и плуваха златни рибки. В далечината се виждаше още едно езеро, над което се извиваше мост за рибари, който сякаш се съединяваше с отражението си в спокойната вода, за да образува пълен кръг. На моста го очакваха една жена и едно момиче.

Той тръгна към тях, минавайки покрай дървета бонзай с причудливи форми и покрай деликатните ябълкови и сливови дръвчета. Денят беше спокоен и във въздуха се носеше уханието на камелии и магнолии. Каменните фенери, очертали пътеката, хвърляха дълги сенки под лъчите на залязващото слънце, които обгръщаха тревата между дърветата с нежната си милувка.

Джон Бери ускори крачка и осъзна, че сърцето му бие все по-силно. В началото на моста рязко се спря, сякаш се боеше, че

видението пред него ще изчезне, ако се приближи още малко. Вдигна очи и се усмихна колебливо.

Шарън Крендъл, облечена в светлосиня лятна рокля и сламена шапка с широка периферия, се усмихна в отговор.

— Чакахме те.

Линда Фарли му махна с ръка.

— Помислихме си, че си се изгубил.

Бери стъпи на моста и се приближи до тях. Изправи се непохватно, а след това се наведе импулсивно и целуна Линда Фарли по бузата.

— Как се чувстваш?

Тя кимна.

— Добре.

— Радвам се. — Той се изправи и й подаде кутия шоколадови бонбони. — Заповядай. Наградата, която спечели, когато първа зърна сушата.

Линда взе бонбоните и се усмихна.

— Благодаря.

— Няма защо. — Той се обърна към Шарън. — Исках да ти донеса нещо, но не знаех…

— Вечеря в Ню Йорк.

— Да. Успяхме да стигнем до летището, нали? — Той замълча за момент. — Изглеждаш добре.

Тя сложи ръка на бузата му и се намръщи, забелязала порязванията и синините му.

— Изглеждаш така, сякаш си ял бой.

— Трябваше да видиш другия. — Бери погледна към червения покрив на пагодата, заобиколена от внимателно оформени храсти и дървета. — Това място е страхотно.

— Да. И аз си помислих, че ще ти хареса. Прекрасен пример за това как човек може да живее в хармония с природата.

— Често ли идваш тук?

— Всеки път когато трябва сериозно да помисля върху нещо. — Тя се загледа в отражението си във водата. — Понякога идвахме тук с Барбара Йоширо.

— Аз… — Бери не знаеше какво да каже. — Мисля, че тя би била щастлива, ако знаеше, че си тук и мислиш за нея.

— Хайде да се поразходим.

Прекосиха моста. Провряха се през клоните на един силно разлистен бамбук и поеха по една пътечка на запад. Дълго време вървяха мълчаливо. Стигнаха до затревен хълм и се изкачиха на върха му. Горе подухваше лек ветрец. Пухкави бели облачета се гонеха по небето. В далечината летяха чайки, а един реактивен самолет, реещ се високо в небесата, оставяше бяла следа по синьото небе.

— Днес няма мъгла — рече Бери.

— Не. — Шарън Крендъл направи няколко крачки надолу по склона, свали шапката си и се излегна на тревата. — Не. Днес няма мъгла. Добре щеше да е, ако и вчера по това време слънцето грееше така силно. Но пък това би било несъвместимо с всичко, случило се през вчерашния ден.

— Точно така. — Бери седна до нея.

Двамата мълчаливо се загледаха в Линда, която бавно слезе по склона и се приближи до поточето, което ромолеше в подножието на хълма.

— Не се отдалечавай много — извика след нея Крендъл. После се обърна към Бери. — Тя си има своите добри и лоши мигове. Престана да плаче малко преди да дойдеш. Все още не може да свикне с онова, което се случи.

— Майка й?

— Не е сред оцелелите.

Бери кимна. Смяташе, че така е по-добре. За Линда щеше да е по-лесно.

Шарън Крендъл насочи очи към момичето, наблюдава го известно време, а след това отново се обърна към Бери.

— Разговарях с бабата на Линда.

— И тя какво каза?

— Тя е единствената й роднина, като се изключат някакви далечни братовчеди в Канзас. Бащата на Линда починал преди години. Бабата живее в малък апартамент в южната част на града. Сега ще получи попечителство върху Линда, но се притеснява, че няма да може сама да отгледа младото момиче. Остана много доволна, когато й казах, че бих искала да й помагам.

— Аз също бих искал да помогна, ако е възможно.

— Разбира се.

Известно време никой не проговори. После Бери рече:

— Паркът Голдън Гейт ми напомня на Сентрал парк.

Крендъл се усмихна.

— Наистина ли?

Тя затвори очи, протегна се на тревата и изрита обувките си.

— Не ми се ще много да науча последните новини, но все пак ще трябва да ми ги кажеш.

Бери погледна надолу към лицето й. Слънцето осветяваше лицето й и подчертаваше изящните скули и меките й устни.

— Последните новини. Последното е, че утре сутринта трябва да разговаряме с хората от ФБР.

— И аз така предположих. Какво още?

— Ами капитан трети ранг Джеймс Слоун е бил отведен във военновъздушната база в Аламеда, където е арестуван. Макар проведените изпитания да са били строго секретни, всички радиопредавания от и до изтребителя са били автоматично записвани в централната зала за радиовръзка на Нимитц. Става дума за някаква електронна система, която автоматично записва целия радиообмен и след двадесет и четири часа автоматично унищожава записа. Очевидно Слоун не е знаел за съществуването й, защото единствено офицерите по сигурността имат достъп до нея. Не зная защо хората проявяват такова лекомислено пренебрежение към съвременните технологии за звукозапис. Както и да е. Тези записи били прослушани от шефовете във флота, така че Слоун вероятно ще бъде обвинен в убийство.

— Какво става с другите флотски офицери?

— Пилотът все още се води изчезнал в океана. Контраадмирал Хенингс все още не е открит. Очевидно е скочил зад борда на самолетоносача. Но за това не се говори открито. Флотът не казва какво точно има на онези записи, но ме информираха, че е доказано категорично, че капитан трети ранг Слоун е измислил целия план. Останах с впечатлението, че Слоун е шантажирал и заплашвал адмирала и пилота, за да ги принуди да участват в заговора. Освен това трагедията с нашия самолет се дължи на грешка на Слоун. След излитането на Стратън от Сан Франциско Слоун така и не могъл да получи последните данни от службата за контрол на полетите поради техническа повреда. Той обаче приел, че в зоната не се извършват граждански полети, макар да е знаел, че е длъжен да провери.

— Този човек очевидно не е достатъчно компетентен. Ами Едуард Джонсън и Уейн Метц? Те почти успяха да ни убият, нали?

— Джонсън е направил пълни самопризнания. Твърди, че през цялото време се е разкъсвал между необходимостта да избира между спасяването на самолета и бъдещето на авиокомпанията.

— Разбира се — саркастично подхвърли Крендъл. — Значи е действал така единствено в името на компанията? А не заради самия себе си?

— Така казва.

Бери си помисли, че Транс-Юнайтид ще бъде подложена на задълбочено разследване, което може да продължи известно време. Дълбоко в себе си обаче бе убеден, че компанията ще оцелее. Дори и журналистите подчертаваха, че случилото се е в резултат на престъпните действия на отделни индивиди, а не на цялата компания. Може би това бе начинът тази ужасна трагедия постепенно да бъде забравена. Бери обаче разбираше, поне отчасти, желанието на Джонсън да не позволи завръщането на Полет 52 у дома. Замисли се за Даниел Маквери.

— Наблюдава ли се някакво подобрение в състоянието на Дан Маквери и останалите? — попита Крендъл, която сякаш четеше мислите му.

— Не. Никаква промяна. За никой от тях няма надежда. Лекарите ми казаха, че мозъчните увреждания са трайни и необратими.

— И аз така предполагах — тихо рече тя и поклати глава.

Бери кимна.

— Аз също. — Припомни си разговора на тази тема, който бе провел с Харолд Стейн. Стейн бе постъпил правилно. Поне по отношение на семейството си. Положението беше безнадеждно. Бери усети, че отново го връхлитат силни емоции. Ставаше все по-сълзлив и сантиментален. Отскубна шепа трева и я разпръсна надолу по склона. Наложи си да заговори за нещо друго. — Метц не говори много. Само намекна, че идеята е била на Джонсън. Твърди, че не знаел какви съобщения са били изпращани по компютърната система.

— Много се съмнявам в това.

— По дяволите, аз зная, че той е разбирал какво става. Федералният прокурор също го знае.

Двамата се загледаха в Линда, която се разхождаше край поточето. Бери се изкашля лекичко, за да прочисти гърлото си.

— Тази сутрин се обадих у дома.

— Как са близките ти?

— Добре са. — Той се изправи, а след това подаде ръка на Шарън, за да й помогне да стане от тревата.

— Обзалагам се, че нямат търпение да те видят — рече Шарън.

Бери се замисли.

— Да… така казаха.

Шарън Крендъл не каза нищо в продължение на няколко секунди, а след това попита:

— Защо… защо не дойдоха при теб?

— Ами децата имат изпити в момента, а Дженифър не обича да лети. Никога не ме придружава в пътуванията ми. Досега сме пътували заедно само с кола и няколко пъти с кораб. Не мисля, че случилото се с Полет 52 би й помогнало да преодолее страха си от летенето.

— Така е, няма да й помогне. — Тя се загледа в чайките, които летяха над тях. — Кога се връщаш в Ню Йорк?

— Не съм сигурен. И аз като теб трябва да остана тук през следващите няколко дни. Трябва да отговаряме на много въпроси. Обадих се в службата и си взех един месец отпуск. — Поколеба се за момент, а след това продължи: — Шефовете бяха достатъчно любезни и се съгласиха да ми дадат отпуск, но имаше нещо… унизително в необходимостта да им се моля след почти двадесет години работа за тях. Искам да кажа, че можеха да ми предложат отпуск, без да чакат да ги моля. А Дженифър би могла да направи така, че децата да се явят на изпитите си по някое друго време. Би могла да изпие три мартинита, за да преодолее страха си, и да долети при мен. Майка ми, която е на седемдесет и две години и не е добре, пожела да дойде да ме види. — Той се умълча, а след това продължи: — Жена ми се държа съвършено предсказуемо… беше много загрижена… уплашена до смърт. Но след като поговорихме десетина минути, започнах да долавям познати нотки. — Той отскубна още една шепа трева и я хвърли във въздуха. — В продължение на няколко месеца отношенията ни ще бъдат нормални… Ще обиколим кънтриклубовете, а аз ще трябва да преразказвам случилото се пред всичките ни приятели. После новината ще остарее и хората ще загубят интерес…

Шарън Крендъл се присегна и хвана ръката му.

— А ти какво искаш да правиш? Той стисна ръката й.

— Не съм сигурен. Ще остана тук няколко седмици, докато разбера. Понякога си мисля, че искам да си изкарвам прехраната като пилот. За това мечтаех когато бях млад.

— Не мисля, че някой би се усъмнил в способностите ти да пилотираш самолет.

— Не. — Той се разсмя. — Но уменията ми да приземявам такъв са под въпрос.

Шарън седна на тревата.

— Трябва ли да се връщаш в болницата?

— Не. Изписаха ме. Получих хотелска стая в Марк. Тя се обърна и го погледна.

— Остани при мен. Имам собствено жилище в Норт Бийч.

Той се загледа в небето и дълго време не каза нищо. Един самолет летеше срещу тях по посока на летището и от това разстояние приличаше на Стратън 797. И двамата го видяха, но никой не каза нищо. Джон Бери мислеше за онова, което ги очакваше. Разследвания, съдебни заседатели, съдебни зали, новинарски емисии. Независимо дали им харесва или не, двамата с Шарън щяха да се превърнат в център на новините.

— Няма да изглежда добре в очите на обществеността. Ние нямаме право на личен живот. Поне за известно време. Беше ми нужен половин час, за да се измъкна от репортерите, преди да дойда тук.

Тя пусна ръката му и се изправи.

— Трябва да повикам Линда. Нахлузи обувките и взе шапката си.

Бери застана до нея и отново хвана ръката й.

— Знаеш, че искам да дойда при теб… Но за теб е по-лесно да…

— Защо? Защото нямам какво да губя? Но ти също нямаш какво да губиш. — Тя се обърна към него. — Коя беше първата ти мисъл, когато излезе от онази кабина и разбра, че си жив? Че нямаш търпение час по-скоро да се прибереш у дома и да се върнеш на работа?

— Не… Мислех само за теб…

Шарън го изгледа продължително, а след това се обърна и извика на Линда.

— Трябва да тръгваме, скъпа. — После погледна Бери. — Предполагам, че утре ще се видим. Извинявай, че те поставих в

затруднено положение, но… държа на теб. Освен това виждам, че си нещастен. — Загледа се в Линда, която тичаше нагоре по хълма. — Непрекъснато си мисля за всички приятели, които изгубих по време на полета. Мисля и за капитан Стюарт. Той беше добър човек. Сериозен и компетентен. Ти ми напомняш за него. Той веднъж ми бе казал, че има семейни проблеми и не знае как да ги разреши. Неговите семейни проблеми вече са без значение. Но не и твоите.

Бери се замисли за хората, които бе върнал обратно. Оцелелите, които щяха да продължат да вегетират, без да съзнават, че живеят. Дали те бяха по-добре от онези, които загинаха? Не знаеше. Оцеляването само по себе си беше ли достатъчно, или трябваше да има и още нещо?

Линда изкачи склона и се затича към тях.

— Тръгваме ли?

Шарън й се усмихна.

— Да.

Хвана Линда за ръка и тръгна надолу по хълма. Точно преди да стигнат до подножието му, Бери извика след тях:

— Шарън?

Тя спря и се обърна.

— Да, Джон?

Линда я държеше за ръка и двете гледаха към Бери.

Джон Бери направи няколко колебливи крачки към тях. Докато вървеше надолу по хълма, забеляза в далечината високите кули на моста Голдън Гейт. Те се издигаха величествено, окъпани в светлината на залязващото слънце. Мигът, в който за пръв път зърнаха кулите на моста Голдън Гейт, беляза началото на тяхното избавление, сложи началото на новия им живот.

Той се спря по средата на склона и попита:

— Може ли да вечеряме заедно?

— Тази вечер не мога. Едно от старите ми гаджета ме покани да излезем на вечеря.

— Ще те взема в осем.

— Той ще мине да ме вземе в осем и половина.

— Но ти няма да си у вас. Шарън се разсмя.

— Знаеш ли къде живея?

— Ще те намеря.

Източник: http://bezmonitor.com

Издание:

МЕЙДЕЙ. 2000. Изд. Компас, Варна. Прев. от от англ. Мария БОРИСОВА [Maydey / Nelson DeMille & Thomas Block (1979)]. Формат: 20 см. Страници: 447. Цена: ISBN: 954-701-137-5.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.